

Tiết Tử Hiên

Contents

Tiết Tử Hiên	1
1. Chương 1: Bồng Nhiên Đến Thăm	2
2. Chương 2: Âm Hận Nảy Sinh	10
3. Chương 3: Phiên Ngoại Tiền Kiếp	20
4. Chương 4: Trở Về Nhân Gian (1)	23
5. Chương 5: Trở Về Nhân Gian (2)	28
6. Chương 6: Tinh Thần Thất Thường (1)	32
7. Chương 7: Tinh Thần Thất Thường (2)	37
8. Chương 8: Chuyển Cơ Sơ Hiên (1)	42
9. Chương 9: Chuyển Cơ Sơ Hiên (2)	47
10. Chương 10: Không Quên Sở Tâm	51
11. Chương 11: Ẩn Lui Thượng Vị (1)	61
12. Chương 12: Ẩn Lui Thượng Vị (2)	66
13. Chương 13: Hao Tổ Không Chết Người (1)	71
14. Chương 14	76
15. Chương 15: Hao Tổ Không Chết Người (2)	81
16. Chương 16: Con Cái Là Của Nợ (2)	85
17. Chương 17: Thế Giới Hai Người (1)	90
18. Chương 18: Thế Giới Hai Người (2)	95
19. Chương 19: Thi Đấu Đàn Dương Cầm (1)	100
20. Chương 20: Thi Đấu Đàn Dương Cầm (2)	104
21. Chương 21: Vĩnh Hằng Chi Ái (1)	110
22. Chương 22: Vĩnh Hằng Chi Ái (2)	112
23. Chương 23: Một Hồi Mưa Sét (1)	115
24. Chương 24: Một Hồi Mưa Sét (2)	119
25. Chương 25	125
26. Chương 26	128
27. Chương 27: Kikyou Đua Nở	134

Tiết Tử Hiên

Giới thiệu

Editor: Trúc Diệp ThanhKhông biết ai có còn nhớ đến đoạn kết của "Đã kiểm cường ma"?Chu Chu đã mang kho dữ liệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiet-tu-hien>

1. Chương 1: Bổng Nhiên Đến Thăm

“Cảnh cáo, cảnh cáo, mời tức chủ lập tức trở về chờ đợi nhiệm vụ, bằng không gạt bỏ!” Thanh âm máy móc âm lãnh vang lên trong đầu, thiếu niên ngồi trên xe kéo không hề xúc động, thẳng đến kịch liệt đau đớn thổi quét toàn thân, mới run rẩy mở miệng: “Hải Tử ca, anh dừng lại đi, em không vào thành.”

“Sao vậy? Để quên đồ? Anh mang chú mày trở về lấy, không sao hết.” Thanh niên lái xe kéo sang sang mở miệng.

Nơi này là một mảnh cao nguyên đất vàng, thiếu nước, thiếu điện, thiếu lương thực, thiếu người, cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu gió Tây Bắc rét lạnh thấu xương cùng với đầy trời bụi đất. Trên huyện bao giờ cũng nói giúp đỡ người nghèo, nhưng giúp mấy chục năm, cũng không thấy góc núi này giàu lên. Các lão nhân một đời bán mặt cho đất bán lưng cho trời, vất vả làm việc cũng không thu được bao nhiêu lương thực. Người trẻ tuổi chịu không nổi nghèo, có thể chạy đều chạy, để lại hải tử nhỏ tuổi cố thủ nông thôn.

Dần dà, thôn làng cùng đất đai nơi này trở nên hoang vắng, trừ phi có chuyện quan trọng, người trong thôn rất ít khi đi ra ngoài, người bên ngoài cũng cực ít tiến vào. Thiếu niên đợi vài tháng mới đợi đến Hải Tử ca đi vận chuyển táo, vốn tưởng rằng có thể chạy thoát, lại vẫn bị ngăn trở.

“Bổng nhiên nhớ tới trong nhà còn đang phơi thóc, giờ cũng đã chiều rồi, cũng không biết phải bận rộn tới khi nào. Hải Tử ca còn phải chuyển hàng, cứ đi trước đi. Đừng vì em mà chậm trễ thời gian.” Thiếu niên ngữ khí bình tĩnh, nhưng bàn tay giấy trong tay áo lại hơi hơi phát run. Hệ thống nói gạt bỏ cũng không phải nói đùa, thân thể đau đớn sớm trôi qua, linh hồn xé rách lại còn tiếp tục, hẳn không chút nghi ngờ, nếu chính mình kiên quyết muốn rời khỏi nơi này, giây tiếp theo liền sẽ hồn phi phách tán.

“Không ngờ chú mày cũng bộp chộp như vậy, quên trước quên sau. Thôi được rồi, anh đưa chú mày trở về.” Thanh niên quay đầu xe, “Đột đột đột” chạy về phía thôn làng, bánh xe quấy lên đất vàng đầy trời, bị gió Tây Bắc buốt thấu xương chậm rãi thổi tan.

Thiếu niên cắn chặt răng nhìn xuống cổ tay. Trừ hắn, ai cũng không nhìn thấy trên tay hắn còn mang một thứ gì đó giống đồng hồ. Nó gọi là “Hệ thống nhân vật phản diện”, trực tiếp khóa vào linh hồn thiếu niên, nếu thiếu niên không thể hoàn thành nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, linh hồn sẽ bị gạt bỏ.

Thiếu niên nhìn chăm chăm mặt đồng hồ không ngừng lấp lóe ánh sáng đỏ, biểu tình ngưng trọng. Chỉ cần ánh sáng này không tắt, trừng phạt sẽ không ngừng lại, trốn tránh nhiệm vụ là trọng tội, dựa theo lệ thường, cảm giác đau đớn sẽ duy trì liên tục một hai giờ. Nhưng tình huống quái dị phát sinh, dòng chữ trên mặt đồng hồ bỗng nhiên vận vẹo một chút, sau đó triệt để tắt ngóm, đau đớn từ thân thể cùng linh hồn cũng tựa như thủy triều, trong khoảnh khắc tán đi.

Thiếu niên hơi hơi sững sốt, vờ như sửa sang lại cổ tay áo, kỳ thật không dấu vết khều mặt đồng hồ, muốn nhìn xem thử có phải nó bị chết máy hay không. Chết mới tốt, hẳn đã chịu đủ cái gọi là “Hệ thống nhân vật phản diện”. Cũng không biết dụng vận xui gì, hẳn vốn đang yên đang lành đi dạo trên tinh vông (mạng máy tính toàn vũ trụ), bỗng nhiên bị lôi vào một “Không gian Chủ Thần”, cường hành cùng hệ thống buộc định, đưa đến các thế giới khác nhau làm nhiệm vụ.

Nói là làm nhiệm vụ cũng không hẳn vậy, kết quả cuối cùng có thành công hay không, Chủ Thần cũng không để ý, chỉ cần hắn không có ý đồ trốn tránh, đều có thể được đến phần thưởng. Cho nên nói hắn cảm giác mình càng như là đang đi phát triển kịch tình, bởi vì hệ thống định vị cho hắn là “nhân vật phản diện”, kết cục của nhân vật phản diện chỉ có một, đó chính là bị nhân vật chính tiêu diệt, cũng bởi vậy, hắn làm rất nhiều rất nhiều nhiệm vụ, có lẽ mới đầu rất thuận lợi, nhưng cuối cùng luôn là thất bại trong gang tấc.

Thế giới trước đó, hắn chết thật sự nghẹn khuất, đi hết kịch tình Chủ Thần thưởng cho hắn 5 điểm, điểm càng nhiều, lực lượng linh hồn lại càng thêm mạnh mẽ, tích góp đến mười vạn điểm là có thể rời không gian Chủ Thần trở lại thế giới hiện thực. Đối lại là người khác, có lẽ sẽ tin tưởng vào điều này, nhưng thiếu niên bất đồng, hắn rất thông minh, phi thường thông minh, hắn chỉ trải qua vài lần nhiệm vụ liền phát hiện, mấy cái gọi là điểm số này cũng không phải Chủ Thần thưởng cho mình, mà là lực lượng bản thân chậm rãi tích lũy trong mỗi một lần luân hồi.

Nói cách khác, Chủ Thần quăng hắn vào những không gian khác nhau, khiến hắn trải qua các loại đau khổ,

tăng cường lực lượng linh hồn. Đây làm cho hắn nhớ tới cổ trùng, heo, súc vật, tóm lại bất luận là cái gì, đều là giống loài nuôi béo đợi làm thịt. Hắn tin tưởng đến khi mình tích lũy đến mười vạn điểm, tương lai nhất định không tốt đẹp, cho nên hắn nhất định phải tự cứu.

Về phần cụ thể nên làm cái gì, trước mắt vẫn còn đang tìm kiếm, hệ thống trên cổ tay là một cái gong xiềng, đồng thời cũng là mấu chốt đột phá Chủ Thần ràng buộc. Mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ, hệ thống đều sẽ mang hắn về không gian Chủ Thần, hơn nữa tiến hành kết nối với Chủ Thần, lấy tư liệu nhiệm vụ kế tiếp. Thiếu niên thừa dịp hệ thống đưa tinh thần vào Chủ Thần, cũng đưa một sợi tinh thần của mình dung hợp vào.

Hiện tại, tuy rằng linh hồn hắn hoàn toàn bị hệ thống khống chế, nhưng dựa vào một tia tinh thần lực kia, hắn cũng có thể cảm giác đến trạng huống bên trong hệ thống. Chờ hắn thăm dò được phương thức hoạt động của nó, hack nó chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Ấn vài cái nút đều không dùng được, có thể thấy được hệ thống thật sự chết máy, đây là tình huống cực kỳ hiếm thấy. Phải biết mỗi một hệ thống vận chuyển đều trực tiếp được Chủ Thần khống chế, hệ thống chết cũng có nghĩa Chủ Thần bên kia xảy ra vấn đề. Rốt cuộc là vị đại thần phương nào, thế nhưng có thể phá hư đầu não hệ thống Chủ Thần? Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên!

Trong khi thiếu niên âm thầm ngưỡng mộ vị đại thần không biết tên kia, cũng không biết người tiêu diệt Chủ Thần lại chính là mình trong tương lai. Mà vận mệnh của hắn, từ giờ khắc này cũng phát sinh thay đổi.

Còn không kịp hoan hỉ nhảy nhót, mặt đồng hồ “Chi lap chi lap” vang hai tiếng, lại khởi động lần nữa. Đôi mắt sáng ngời của thiếu niên nhanh chóng ảm đạm, hung hăng vung cổ tay. May mà trùng phạc trước đó đã hủy bỏ, giúp hắn tránh tra tấn dài đến mấy tiếng.

Xe kéo “Đột đột đột” chạy đến đầu thôn, lại đi tiếp là con đường nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người qua, thanh niên dừng xe lại, vỗ vỗ thiếu niên mặt xám mày tro, cười nói: “Được rồi, mau về nhà đi.”

“Ai, em về đây, anh đi đường chạy chậm một chút.” Thiếu niên nhảy xuống xe, miệng toe toét, lộ ra một hàm răng trắng tuyết.

Nam nhân gật đầu đáp ứng, lưu loát quay đầu lái xe đi, bánh xe cuộn lên rất nhiều cát vàng, bị gió cuốn tấp lên khuôn mặt thiếu niên bần hê hê, khiến hắn liên tục đánh mấy cái hắt xì.

“Phi, hôm nay ăn nhiều cát như vậy, no rồi, trở về không cần ăn cơm.” Thiếu niên phun ra cát bụi đầy miệng, bước thấp bước cao chậm rãi đi về nhà.

Nói là nhà cũng không hẳn, bất quá một cái lò gạch thêm một cái bếp mà thôi, chỉ có một mình thiếu niên ở. Thiếu niên vốn tên Chu Doãn Thịnh, khối thân thể này gọi Hoàng Di, là nhi đồng trong thôn. Lúc thân thể này sáu tuổi, Chu Doãn Thịnh bị hệ thống truyền tống đến thế giới này, lấy thân phận Hoàng Di sống mười năm. Trong mười năm qua phát sinh rất nhiều chuyện, đầu tiên là cha mẹ nguyên thân bị tai nạn xe cộ chết, sau đó ông bà nội chịu không nổi đả kích cũng đi. Hai năm trước, ông bà ngoại phụ trách nuôi nấng nguyên thân trước sau qua đời, để lại lò gạch này cho cháu ngoại cư trú.

Nguyên thân còn có hai ông cậu một bà cô, tranh nhau cướp quyền nuôi nấng hắn, nhưng Chu Doãn Thịnh đều không đồng ý. Sớm không nuôi muộn không nuôi, sau khi người đứng chết cha mẹ nguyên thân đưa tới bảy mươi ngàn thì người người đều muốn nuôi, vì cái gì không cần nói cũng hiểu. Chu Doãn Thịnh không phải bánh bao mềm chờ cắn đến ngặm, cắt sổ tiết kiệm vào túi liên chuẩn bị rời Tiểu Liễu thôn, nhưng đến cùng vẫn bị hệ thống ngăn cản trở về.

Đẩy ra cửa gỗ lắc lự, ngồi trên hố đất lạnh băng, hắn buông mi trầm tư: Hệ thống không cho mình rời Tiểu Liễu thôn, xem ra nơi này có kịch tình muốn đi, nhưng rốt cuộc là cái gì đâu? Chẳng lẽ đưa con vận mệnh của thế giới này ở ngay Tiểu Liễu thôn, chờ mình đi chèn ép hãm hại?

Chu Doãn Thịnh lau mặt, cảm giác phỏng đoán này rất vớ vẩn. Tiểu Liễu thôn có kết cấu nhân khẩu rất đơn giản, trừ người già chính là trẻ em, thanh niên trai tráng tất cả đều đi vùng khác làm công. Không phải hắn tự cho mình rất cao, trong số những hài tử trong thôn, hắn là ưu tú nhất, những người còn lại không có năng lực lao ra Tiểu Liễu thôn, xông về phía thế giới, cuối cùng đứng trên đỉnh cao.

Lại nói rộng ra, Chu Doãn Thịnh cũng không cho rằng hắn kém hơn mấy cái gọi là “đứa con vận mệnh” kia mấy may. Nếu không phải hệ thống nhân vật phản diện bao giờ cũng tuyên bố mấy nhiệm vụ nào tàn trí chường bắt hắn làm, đổi cách khiến nhân vật chính kiếm thành tựu, hắn làm sao sẽ lăn lộn thảm như vậy. Phải biết hắn tại thế giới hiện thực cũng là nhân vật hô phong hoán vũ, trong thế giới ảo càng là ngồi trên ngai vàng.

Từng huy hoàng không thể tưởng, nghĩ đến liên hận đến mức ngứa răng, Chu Doãn Thịnh xoa xoa quai hàm, nhảy xuống kháng đi phòng bếp tìm đồ ăn. Trong nồi cái gì cũng không có, trong cái tủ nát đến sắp rụng rời ngược lại còn có nửa bao bột mì cùng một túi cải thảo, có thể làm một chén mì canh súp uống.

Chu Doãn Thịnh rửa sạch hai tay, đổ bột mì vào thau trộn với nước, xong đặt ở một bên, “Tháp tháp tháp” cắt cải thảo. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, như là có rất nhiều người đang đến gần.

“Di Tử, người trong thành phố đến tìm mày, mau ra đây!” Một âm thanh sắc nhọn vang lên, ngay sau đó, cửa phòng bếp bị đẩy ra, một đám người học học xông tới, kéo Chu Doãn Thịnh đang cắt rau đến nhà chính.

“Ai tới? Cháu không có thân thích nào trên thành phố.....” Lời còn lại bị kẹt trong cổ họng, dù có thể nào cũng phun không ra. Chu Doãn Thịnh phải thật tình thừa nhận, mình bị dọa. Trong cái lò gạch rách nát không chịu nổi, tràn đầy tro bụi của mình, thế nhưng đứng một nam tử cao ngất mặc tây trang màu xám bạc.

Nam tử rất trẻ tuổi, ước chừng 25-26, cao chừng một 188cm, chỉ cần hơi nhón chân là có thể đụng đến nóc nhà. Nghe được động tĩnh, y nghiêng người nhìn qua, một đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy u buồn cùng lạnh lùng, ngũ quan tuấn mỹ đến cực điểm tựa như một chùm sáng len vào trong mắt Chu Doãn Thịnh, khiến hắn bỗng nhiên minh bạch cái gì gọi là phòng sáng ngời, cái gì gọi là đẹp như quan ngọc.

Hắn sững sờ đương trường, không tự chủ được giấu hai tay dính đầy bột mì ra sau lưng. Hắn thích nam nhân, mà người trước mắt này, vừa vặn là loại hình hắn thích nhất, cao quý ưu nhã, khí chất độc đáo, giống như ánh trăng nhu hòa, lại giống gió nhẹ phất qua, nhưng hai mắt hờ hững lại ám tàng băng tuyết lạnh ngạo.

Lúc này ngồi xe kéo hứng gió lạnh, thế cho nên mũi cứ nghẹt nghẹt, lúc này lại chảy xuống một chuỗi nước mũi, Chu Doãn Thịnh một mặt ở trong lòng like cho mỹ nam tử, một mặt thói quen đưa tay lau mũi, thấy ánh mắt đối phương từ đậm đặc biến thành chán ghét, trái tim hơi hơi co rút lại. Vô luận người nọ là tới làm gì, cũng không có hảo cảm với hắn, xem ra hắn là nhân vật trong kịch tình.

Thân là một nhân vật phản diện, cùng đại đa số nhân vật trong kịch tình đều là quan hệ đối địch, điểm nhận tri ấy Chu Doãn Thịnh vẫn phải có. Hắn lập tức điều chỉnh tốt tâm tính, nhếch môi, hàm hậu cười với nam nhân.

Nam nhân dời tầm mắt, thản nhiên mở miệng: “Dẫn hắn đi.”

“Vâng, Tiết tiên sinh.” Người đàn ông trung niên đi theo y gật đầu đồng ý, cười ha hả tiến lên giải thích tình huống.

Chu Doãn Thịnh thế mới biết, bộ thân thể này của mình còn có một muội muội song sinh, bởi thân thể suy yếu nuôi không nổi, bị cha mẹ đưa cho một gia đình có điều kiện chiếu cố. Đôi vợ chồng nọ chính là cha mẹ của tuấn mỹ nam tử này. Hiện tại muội muội trưởng thành, trong lúc vô ý phát hiện thân thể chính mình, liền khóc cầu cha mẹ nuôi đón cả ca sinh đôi về làm bạn. Hai vợ chồng không đành lòng cự tuyệt, liền bảo con trai lớn đến tìm người, vì thế tuấn mỹ nam tử mới xuất hiện trong cái lò gạch rách nát của Chu Doãn Thịnh.

Chu Doãn Thịnh bày ra biểu tình khiếp sợ, kỳ thật ở trong lòng suy đoán tuấn mỹ nam tử bỗng nhiên xuất hiện cùng muội muội mà y nói rốt cuộc là thân phận gì. Có 70% là đứa con số phận, còn có 30% là nam phụ nữ phụ quan trọng, pháo hôi là 0%, bởi vì diện mạo nam nhân rất hoàn mỹ, vừa nhìn là biết không giống pháo hôi.

Đúng vào lúc này, hệ thống phát ra một tiếng “Đinh” giòn vang, nhiệm vụ đến: “Mời túc chủ theo hai người rời đi Tiểu Liễu thôn.”

Rốt cuộc phó bản mới xuất hiện, Chu Doãn Thịnh cả người thoải mái. Hắn ra vẻ kinh hỉ hỏi rất nhiều vấn đề, như là muội muội khỏe không? Đang ở nơi nào? Đi bao lâu, vân vân....

Tuần mỹ nam tử có chút cao ngạo, vẫn trầm mặc không nói, còn có chút khiết phích, thủy chung mang một đôi bao tay trắng tinh, không chịu đựng đến bất cứ thứ gì trong phòng. Thấy trợ lý còn đang kiên nhẫn trả lời câu hỏi của thiếu niên, y trầm giọng nói: “Đi trước đi, có lời gì trên đường lại nói.”

“Vâng, Tiết tiên sinh.” Trợ lý vội vàng đáp ứng, cũng không trưng cầu ý kiến thiếu niên, há mồm liền bảo hắn cầm theo giấy chứng nhận cùng hành lý. Trong mắt bọn họ, Tiểu Liễu thôn nghèo nàn không chịu nổi, có thể rời khỏi nơi này đến thành phố lớn sống, ai có thể ngăn cản được dự hoặc bậc này?

Chu Doãn Thịnh thật đúng là ngăn cản không được, hắn quen với sinh hoạt sung túc, ở lại Tiểu Liễu thôn khôn thủ mười năm đã đến cực hạn. Hơn nữa nguyên thân cha mẹ chết đến oan uổng, người gây tai nạn dùng mấy đồng tiền đưa cho ông bà nội của nguyên thân, ký hiệp nghị giải quyết riêng, lại không thể mua được hắn. Cha mẹ nguyên thân ở bên ngoài vất vả công tác nhiều năm như vậy, kiếm được tiền bản thân không giữ lại bao nhiêu, phần lớn đều gửi về cho Chu Doãn Thịnh đi học, hắn không thể nhận ân mà không báo.

Tuần mỹ nam tử đến từ đế đô, mà cha mẹ nguyên thân cũng là làm công tại đế đô rồi bị đụng chết, lần này đi vừa lúc có thể điều tra rõ chân tướng. Trong lòng hạ quyết tâm, Chu Doãn Thịnh cũng không chậm trễ, lập tức thu thập mấy bộ quần áo cùng giấy chứng nhận, theo hai người rời đi.

Thăng đến đầu thôn, một chiếc màu đen SUV đậu ven đường, bị một đám lão nhân tiểu hài tử vây quanh xem hiêm lạ, trong miệng phát ra tiếng tặc lưỡi tán thưởng. Dù cho chưa thấy qua việc đời, bọn họ cũng có thể từ thân xe cự đại cùng kim loại sáng bóng phán đoán ra nó giá trị xa xỉ.

Yêu, Range Rover cao cấp bản giới hạn số lượng, giá khởi điểm ba trăm vạn, mỹ nam tử gia cảnh không sai nha. Chu Doãn Thịnh cũng không phải quê mùa chưa thấy qua việc đời, liếc nhìn liền nhìn ra nhãn hiệu ô tô, đã có đại khái lý giải về gia đình mình sắp đến. Không nói hào môn cự tộc, hắn cũng là rất có tiền, khó trách như vậy chú ý.

Hắn làm bộ như những hài tử khác vậy, lại hưng phấn lại hiếu kỳ vây quanh xe, chọc trợ lý tiên sinh ha ha thẳng cười. Tuần mỹ nam tử tuy rằng làm người lạnh lùng, tính cách cao ngạo, nhưng hàm dưỡng nên có một chút cũng không thiếu, chờ hắn xem đủ mới kéo cửa xe ra, thản nhiên mở miệng: “Đi thôi.”

“Ai.” Chu Doãn Thịnh đáp ứng một tiếng, gian nan trèo lên xe. Bởi suy dinh dưỡng, khối thân thể này phát dục phi thường chậm chạp, đều đã mười sáu tuổi mới 1m6 mấy, dáng người cũng cực gầy, phẳng phát gió thổi qua liền gục, trên mặt càng có hai gò má đỏ cao nguyên, bộ dáng rất xấu.

Trợ lý tiên sinh thấy hắn hì hục bò nửa ngày mới lấy tư thế nửa lặn nửa bò ngồi phịch ở hàng ghế sau, nơi này sờ sờ chỗ đó xem xem, đầy mặt ngạc nhiên, nhìn không được lại cười ra, trong mắt không tự giác toát ra vài phần khinh thường.

Tuần mỹ nam tử vẫn như cũ, không có biểu tình gì, lệnh hắn nhanh chóng lái xe. Tiểu Liễu thôn dần dần khuất xa, Chu Doãn Thịnh ghé vào trên cửa kính xe, nhìn cậu cùng cô đuổi theo xe đi thật xa, vừa chạy vừa kêu: “Di Tử, sổ tiết kiệm đâu? Mày đi lên thành phố hưởng phúc, không cần dùng tiền, để sổ tiết kiệm lại a! Mày đưa em mày còn muốn đi học đâu!”

Học cái rắm, qua năm mới liền cho bọn nó đi duyên hải làm công, đốc công đều liên hệ hết rồi, tưởng ta không biết sao. Chu Doãn Thịnh trong lòng rõ ràng, lại không nói toạc, liền tiếp phát tay với cô cậu, cười đến đầy mặt thuần lương hàm hậu.

Mấy tiếng sau xe lái vào tỉnh thành, lại từ tỉnh thành lên phi cơ, một ngày một đêm lặn lội đường xa sau rốt cuộc tới đế đô. Toàn bộ hành trình tuần mỹ nam tử đều không nói chuyện, Chu Doãn Thịnh muốn cùng y trao đổi trao đổi, thuận tiện tìm hiểu chi tiết, đề tài đều bị trợ lý tiên sinh chuyển hướng. Hắn hiển nhiên không muốn thiếu niên quấy rầy tuần mỹ nam tử.

Xem ra ta không được hoan nghênh a, kia vì sao lại phải từ xa vạn dặm mang ta về? Chu Doãn Thịnh âm thầm suy nghĩ, dĩ nhiên mình bạch trên người mình nhất định có thứ gì đó mà bọn họ muốn. Tách ra từ nhỏ, mười mấy năm không gặp, anh em như vậy, cho dù là sinh đôi, lại có thể có cảm tình gì? Vừa nghe

nói mình tồn tại liền khóc hô đòi đón về, lại không hề nhắc đến cha mẹ đã chết một chữ, tình huống này nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh càng để tâm đề phòng gia đình này lên đến đỉnh, sau một giây lại xì hơi. Lại đề phòng thì thế nào chứ? Có hệ thống nhân vật phản diện, mặt kệ phía trước là núi đao vẫn là biển lửa, hần đều phải xông vào, hơn nữa không có một chút đường phản kháng.

Nhìn dãy đèn ne-on ngoài cửa sổ xe không ngừng lui dần về phía sau, Chu Doãn Thịnh không dấu vết thở dài một hơi. Xe xuyên qua đô thị phồn hoa, tiến vào vùng ngoại thành đầy cây cối, chạy trên con đường núi uốn lượn, đến một sân gôn. Nhà của tuần mỹ nam tọa lạc ở khu biệt thự cạnh sân bóng, phong cảnh như vậy, đoạn đường này, có tiền cũng mua không được.

Chu Doãn Thịnh không thể không đánh giá lại gia thế nam tử này lần nữa, không phải hào môn cũng là cự phú, muội muội sinh đôi quả nhiên là đứa con vận mệnh thế giới này, sinh ra tại sơn thôn nhỏ hoang vu kia, còn bị gia đình hiền hách như vậy tìm đến thu dưỡng, vận khí nghịch thiên. Bất quá vì giảm bớt phiền toái, rất nhiều người thích thu dưỡng trẻ con ở nơi xa xôi, thậm chí ra nước ngoài nhận con nuôi cũng có, điểm này không khó lý giải.

Xe vòng qua suối phun hoa viên, vũng vàng dừng lại trước cổng lớn. Khi Chu Doãn Thịnh nhảy xuống xe, hệ thống hợp thời tuyên bố nhiệm vụ thứ hai – dung nhập vào gia đình mới. Đối một câu nói chính là xử lý tốt quan hệ với người nhà này, đạt được bọn họ đồng tình. Chu Doãn Thịnh lập tức lộ ra thần sắc bàng hoàng kinh hoảng, nhích từng bước một thẳng đến bên cạnh tuần mỹ nam tử, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đeo bao tay trắng tinh.

Tuần mỹ nam tử hiển nhiên không ngờ đến thiếu niên sẽ làm ra hành động này, lập tức vứt hần ra, dùng ngữ khí băng lãnh chán ghét từng câu từng từ nói: “Không được phép chạm vào ta, đây là quy củ đầu tiên người nhất định phải tuân theo.”

Nguyên lai còn muốn tuân thủ quy củ sao? Như vậy các người rút cuộc xem ta là cái gì? Con mèo hay con chó? Người làm trong nhà? Hay là công cụ để đạt thành mục đích nào đó? Chu Doãn Thịnh càng khắc sâu nhận tri về tương lai của mình. Hần lui ra hai bước, cúi đầu, dùng tóc mái hơi dài che lấp biểu tình cũng băng lãnh ghét cay ghét đắng của mình.

Hai người một trước một sau đi vào phòng khách, trợ lý xách hành lý đi theo.

“Thiếu gia, hoan nghênh ngài trở về. Nước ấm đã chuẩn bị tốt, rửa mặt tắm xong liền có thể ăn cơm.” Một vị lão nhân dáng người cao ngất lão nhân, mái tóc hoa râm đi tới cửa đón chào, ngữ khí thập phần cung kính. Khi thẳng lưng, nhìn về phía Chu Doãn Thịnh, tầm mắt thật lâu dừng lại trên ***g ngực đơn bạc của hần.

“Vị này chính là anh em song sinh của tiểu thư?”

“Đúng vậy, dẫn hần trở về phòng thu thập một chút, quá bẩn.” Tuần mỹ nam tử nhú mày phân phó.

“Vâng, Hoàng tiên sinh, mời ngài đi theo ta.” Lão nhân giơ tay mời.

Chu Doãn Thịnh câu nệ gật đầu, nhanh chóng quét mắt nhìn phòng khách, không phát hiện thân ảnh cái gọi là muội muội sinh đôi. Khi xuống phi cơ, trợ lý đã gọi điện thoại thông tri người nhà này rằng mình đã đến, nếu bọn họ coi trọng mình, nhất định sẽ ngồi ở phòng khách đợi, hoặc tốt hơn, còn sẽ đứng ở cổng nghênh đón.

Thế nhưng không có, trừ tuần mỹ nam nhân, chủ nhân nhà này đều chưa xuất hiện. Mà ánh mắt vị lão nhân quản gia này nhìn hần rất cổ quái, không giống như là đang nhìn một người sống sờ sờ, càng như là đang nhìn một vật chết. Khi ánh mắt kia dừng lại trên ***g ngực hần, cảm giác băng lãnh thấu xương đó kiến hần lập tức lông tơ dựng ngược.

Bọn họ rút cuộc muốn làm gì? Chu Doãn Thịnh rất không thích trạng huống như nhảy vào cạm bẫy lại vô lực bỏ lên này. Nhưng có hệ thống nhân vật phản diện, hần chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, chỉ có thể mặc cho người xâm lược, sinh hoạt như vậy, lúc nào mới là đầu? Nghĩ đến nơi này, trong ***g ngực hần cuộn cuộn ra một cỗ oán hận nồng đậm cùng không cam tâm, phía trên lại vẫn mang theo biểu tình cẩn thận dè chừng lại kinh sợ hèn mọn.

Quản gia dẫn hắn tới phòng khách tầng hai, nói: “Về sau người liền ngụ ở nơi này, có cái gì cần cứ việc nói, ta là Phúc bá, quản gia của Tiết gia.”

“Tiết gia?” Chu Doãn Thịnh nhỏ giọng hỏi thăm, “Muội muội họ Tiết sao? Nàng gọi là gì? Hiện tại ở nơi nào?”

Quản gia tựa hồ không hài lòng hắn hỏi nhiều, lãnh đạm nói: “Chờ người xử lý sạch sẽ là có thể nhìn thấy tiểu thư. Biết dùng thiết bị phòng tắm chứ? Không thì ta đến dạy người.”

Chu Doãn Thịnh biết bọn họ tất nhiên đã điều tra mình rõ ràng thấu đáo, đỏ mặt lắc đầu. Tiểu Liễu thôn ngay cả nước máy cũng không có, một tháng tắm nước ấm ba lần đều là xa xỉ, làm sao có khả năng gặp qua thiết bị tắm rửa hiện đại hóa?

Trong mắt Phúc bá toát ra một tia khinh thường, đi vào phòng tắm, đem đủ loại thiết bị biểu thị cho hắn xem, sau đó từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ thường phục, nói: “Phu nhân giúp người chuẩn bị quần áo, mấy thứ người mang đến đều không thể dùng, ta sẽ cho người vứt bỏ.”

Nói ném liền ném, người có hiểu tôn trọng người khác là gì không? Mẹ, người cho rằng mình là ai? Chu Doãn Thịnh trong lòng căm giận, phía trên lại lộ ra biểu tình rụt rè, dường như vô cùng xấu hổ gặt đầu.

Phúc bá rất hài lòng hắn nhẫn nhục chịu đựng, đóng cửa phòng lại nhanh chân rời đi.

Đợi tiếng bước chân đi xa, Chu Doãn Thịnh vén tóc mái qua, nhướn cao một bên lông mi, châm chọc cười. Cái lưng khom nháy mắt thẳng tắp, tất cả hèn mọn đều thối lui, nơi này lặt lặt, chỗ đó xem xem, lắc đầu nói: “Bố trí cứ như cái gác xếp, xem ra chủ nhà này không muốn tiêu phí quá nhiều tâm tư trên người ta, cũng không chuẩn bị giữ khách lâu dài. Ta một hài tử nghèo mạt, có thể mang ưu việt gì cho bọn họ? Khoản tiền bồi thường kia sao?”

Nói tới đây, hắn liền cười nhạo một tiếng. Gia đình có thể bỏ vài triệu mua loại biệt thự xa hoa này, như thế nào sẽ coi trọng bảy mươi ngàn tiền tiền bồi thường? Dứt khoát vớ vẩn. Khăng định còn có nguyên nhân sâu xa hơn. Hắn một bên trầm ngâm một bên lục tung, cuối cùng không tìm được thứ mình cần nhất — máy tính xách tay.

Tại thế giới hiện thực, hắn là hacker, hacker cấp cao nhất. Chỉ cần cho hắn một cái máy tính cùng một máy tiếp thu tín hiệu mạng, hắn liền có thể lên trời xuống đất, hô phong hoán vũ. Thế giới này tuy rằng khoa học kỹ thuật phát triển kém thời đại tinh tế hắn ở, nhưng máy tính sớm thông dụng. Nếu là thành tâm thu dưỡng một hài tử, khi giúp hắn chuẩn bị phòng sao có thể xem nhẹ loại phối trí cơ bản này chứ?

Cho nên nói Chu Doãn Thịnh liếc nhìn liền nhìn ra, gia đình này đón hắn trở về tất nhiên không phải đối xử tử tế với hắn, mà là có ý đồ khác. Nếu có một cái máy tính, hắn liền có thể lên mạng, căn cứ địa chỉ hiện tại cùng một cái họ “Tiết”, tra rõ triệt để từng chi tiết gia đình này.

“Thôi, tra được lại có gì hữu dụng, dù sao đều phải vội vàng lên chịu chết. Lạc thú duy nhất khi sống ở nơi này đại khái chính là có thể thường thường khiến đứa con vận mệnh tức khó thở.” Chu Doãn Thịnh tự giễu cười, buông tay điều tra, đi vào phòng tắm ngâm nước nóng.

Sống ở chốn đất vàng tung bay mờ mịt mười năm, ăn đủ bột bắp thô ráp, ngủ đủ trên hồ đất cứng rắn, cuối cùng có thể ở lại trong biệt thự kim bích huy hoàng thế này một đoạn thời gian, coi như là đủ. Tâm trí hắn phi thường kiên nghị, dù cho lưu lạc đến tình cảnh mặc người xâm lược, cũng chưa bao giờ chịu thua. Hắn vẫn đang nghĩ biện pháp tránh thoát hệ thống khống chế, lần này không được liền lần sau, lần sau không được thì lần sau nữa, hắn tin tưởng một ngày nào đó, mình có thể đem cái gọi là Chủ Thần đạp ở dưới chân.

Nói vậy Chủ Thần cũng biết, biệt hiệu của hắn ở thế giới ảo là Deieide — Thí Thần Giả, người giết chết thần minh. Rốt cuộc ai mới thật sự là người thắng trong trò chơi này, còn chưa thể kết luận. Đặt cái khăn tay ướt lên mặt, hắn trầm trầm cười ra tiếng.

Một giờ sau, quản gia tiến đến gõ cửa, trên mặt mang theo vẻ bất mãn, có lẽ là cảm thấy hắn một người khách nhân, tắm rửa thế nhưng còn lâu hơn thiếu gia có chứng khiếm phách nghiêm trọng, khiến phu nhân, thiếu gia, tiểu thư ngồi ở phòng khách chờ, thật sự là không biết tốt xấu.

“Phúc bá, này bộ quần áo hình như là nữ hài tử mặc.” Chu Doãn Thịnh kéo ra cửa phòng, kéo kéo thường phục màu trắng trên người. Đừng tưởng rằng hắn đến từ vùng nông thôn xa xôi là có thể lừa gạt. Cái quần quá mức bó sát này, áo bó eo, còn mấy họa tiết hoa hoa hòe hòe trên tay áo cổ áo, chỉ có nữ hài tử mới mặc như vậy.

Phúc bá sắc mặt không thay đổi, có lẽ là cảm giác hắn bởi vì quần áo quá nữ khí mới thật lâu không dám đi ra ngoài, cảm xúc bất mãn hơi giảm, nghiêm trang giải thích: “Đây là loại y phục nam nữ đều có thể mặc, người cùng tiểu thư là anh em sinh đôi, phu nhân nói mặc loại quần áo này mới có vẻ thân mật. Hiện tại lưu hành thời trang uni***, mọi người đều mặc như vậy, không cần để ý.”

“Phải không?” Chu Doãn Thịnh bán tín bán nghi, kéo vạt áo, theo đuôi Phúc bá xuống lầu.

Tuần mỹ nam tử sớm chờ trong phòng khách. Y vô luận là đứng, ngồi, hay là đi lại, eo lưng bao giờ cũng duỗi được rất thẳng, hai tay giao thiệp, tự nhiên đặt trên đầu gối, dáng vẻ cùng dung mạo hoàn mỹ như một pho tượng. Nghe được tiếng bước chân, y nâng mắt nhìn qua, đôi mắt tối đen bình tĩnh vô ba, không buồn không vui.

Một thiếu nữ hoa quý ngồi ở bên cạnh y, hai tay gắt gao kéo cánh tay y. Như kỳ tích, y lại quên chính mình khiết phích, đối với thiếu nữ bao dung có thêm, phi thường sùng nịch.

Vị này đại khái chính là muội muội sinh đôi của ta? Chu Doãn Thịnh nghiền ngẫm phỏng đoán, tầm mắt chuyển chuyển trên khuôn mặt tú mỹ của đối phương. Rõ ràng là song sinh khác trứng, diện mạo hai người lại giống đến bảy tám phần, duy độc mi mắt thoáng có bất đồng. Lông mày thiếu nữ tinh tế cong cong thập phần tinh xảo, ánh mắt hơi xéch, có chút nội liễm. Lông mày thiếu niên là mày kiếm bay xéo nhập tẩn, một đôi mắt đào hoa ba quang liễm diễm, khiến người mê hoặc, cho dù có thu liễm như thế nào, cũng vô pháp che giấu nó sáng rọi.

Nhưng mà hai gò má đỏ bừng cùng làn da thô ráp vàng như nến khiến dung mạo thiếu niên vốn nên tinh xảo hoàn mỹ nháy mắt thất sắc không ít, lại thêm tư thái câu nệ nhất gan, càng trở nên có vẻ không hợp nhau.

Thiếu nữ lẳng lẳng nhìn hắn một lát, tuy rằng cực lực che giấu, nhưng biểu tình hưng phấn cũng biến mất không ít, trong mắt còn ẩn ẩn toát ra kinh hãi cùng ghét cay ghét đắng. Khi nghe nói anh em sinh đôi đến nhà, nàng nguyên bản phi thường chờ mong, nhưng mà ánh mắt đầu tiên nhìn thấy thiếu niên, không biết vì sao, nàng bỗng nhiên cảm thấy rất sợ hãi, rất kinh hoàng, càng có hận ý ngập trời vội vàng ủa lên trong lòng, khiến nàng thiếu chút nữa thất thố.

Nàng dùng lực kéo ca ca, giống người chết đuối kéo lấy khúc gỗ giữa dòng. Một ý niệm tự dưng hiện lên trong đầu, nói cho nàng người này có khả năng cướp đi tất cả của nàng, người nhà, người yêu, bạn bè, thậm chí sinh mệnh.

Đuổi hắn đi! Mau đuổi hắn đi! Trong lòng nàng điên cuồng hò hét, nhưng cũng biết cảm xúc này tới quá mức quỷ dị, đến cùng vẫn kiềm chế lại. Nàng cho rằng chính mình che giấu rất khá, nhưng tuần mỹ nam tử sớm nhận thấy được nàng bất an, vươn tay ôm lấy bả vai nàng nhẹ nhàng vỗ về.

Chu Doãn Thịnh càng là liếc nhìn liềm xem thấu nàng đề phòng cùng căm hận mình, trong lòng âm thầm cân nhắc.

Trong phòng khách nhất thời tẻ ngắt, đúng vào lúc này, một nữ trung niên mặc hoa phục từ cầu thang xoay tròn chậm rãi đi xuống, ôn nhu hỏi: “Đây chính là anh em song sinh của Tịnh Y? Bộ dạng rất giống.”

“Chào dì, cháu là Hoàng Di.” Chu Doãn Thịnh rụt rè chào hỏi.

“Ngồi đi.” Nữ nhân đi vào phòng khách, hôn hôn gò má thiếu nữ, lại muốn đi hôn nam tử, bị đối phương tránh được, chỉ đành tiếc nuối nhún vai, sau đó tiếp đón quần gia đưa trà lên.

“Ta là Tiết Lý Đan Ny, nữ chủ nhân của ngôi nhà này, cháu có thể gọi ta là Tiết di. Đây là Tiết Tịnh Y, xem diện mạo liền biết là chị em sinh đôi của cháu. Đúng rồi, hai người ai sinh ra trước?” Nữ nhân tự mình châm trà cho thiếu niên, hành động nhìn như nhiệt tình bên trong lại ám tàng rất nhiều không dễ ý như thế nào, đều sẽ không thất lễ.

“Cháu cũng không biết, thế nhưng cháu rất muốn có em gái, cháu nhất định sẽ chiều cố thật tốt nàng.” Chu Doãn Thịnh dùng lực nghẹn mặt đỏ, suy diễn vo cùng nhuần nhuyễn hình tượng một thiếu niên cô độc khát vọng thân nhân.

“Được rồi, cháu là anh trai, Tịnh Y là em gái.” Nữ nhân che miệng bật cười, chỉ tuần mỹ nam tử tiếp tục giới thiệu, “Đây là Tiết Tử Hiên, con trai ta, cháu có thể gọi hần là ‘ca ca’. Chúng ta nghe nói cháu đã không còn người thân, cho nên tính toán thu dưỡng cháu. Lưu lại làm bạn với Tịnh Y được chứ? Nó vẫn rất nhớ cháu.”

Chu Doãn Thịnh cúi đầu, thật lâu sau không nói. Tiểu Liễu thôn thiếu nước, không có cách nào thường xuyên tắm rửa, càng không có thợ cắt tóc xử lý dung nhan. Ai cảm thấy tóc dài vướng bận, dùng kéo tùy tiện cắt xén cũng được, cho nên tóc của hần chẳng những tung ta lung tung, còn không dài không ngắn, lúc này nghiêm kín phủ trên mặt, nhìn không thấy biểu tình.

Nữ nhân đang chuẩn bị ngồi vào bên cạnh hần, hạ mình khuyên bảo, đã thấy hần bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt đỏ bừng, tràn đầy nước mắt.

“Cám ơn Tiết di. Cháu... cháu cho rằng cháu đã không còn người thân, cháu cho rằng sau này chỉ còn lại có một mình mình. Hiện tại bỗng nhiên có muội muội, có nhà, cháu rất là vui. Cám ơn các vị, các vị là người tốt.....” Hần lời mang nghẹn ngào, khó có thể tiếp tục, vì thế lại cúi đầu, dùng đó để che giấu chính mình thất thố.

Tiết Lý Đan Ny sớm đoán được thiếu niên phản ứng ra sao, cũng lười lãng phí cảm tình đi an ủi, đưa một ánh mắt cho quần gia. Quần gia khom người tiến lên, mang thiếu niên trở về phòng rửa mặt.

Tiết Tịnh Y cùng Tiết Tử Hiên từ đầu đến cuối chưa nói qua một câu cùng loại với hoan nghênh, người trước nội tâm giãy dụa, người sau thờ ơ lạnh nhạt. Đợi thiếu niên ly khai, Tiết Tịnh Y mới chua xót nói: “Mẹ, con không nghĩ tới anh em song sinh của mình là như vậy. Còn còn chưa chuẩn bị tốt để cùng hần nhận nhau. Mười mấy năm qua, con vẫn cho rằng mình là con ruột của ba mẹ. Mẹ, con thật là khó chịu, rất sợ hãi.” Cho nên các người có thể đưa hần đi đi không? Nhưng những lời cuối cùng này, cuối cùng nàng vẫn nhịn xuống, nàng không muốn khiến ba mẹ nuôi cùng anh hai cho rằng nàng là người không để ý tình thân.

“Tịnh Y, chúng ta đón nó trở về là vì tốt cho con, con ngàn vạn đừng miên man suy nghĩ. Mặc kệ con có phải do mẹ sinh ra hay không, con đều là ta con gái mẹ thương yêu nhất, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Mẹ yêu con.” Tiết Lý Đan Ny vội vàng ôm nữ nhi vào lòng vỗ về.

Liên là Tiết Tử Hiên lạnh lùng đến không có một tia nhân khí Tiết Tử Hiên, lúc này cũng toát ra biểu tình thương tiếc. Y sờ sờ mái tóc bóng mượt của muội muội, vô thanh an ủi.

Chu Doãn Thịnh gù lưng trở lại phòng, đóng cửa toilet, khi ngẩng đầu lên, trên mặt nào còn có nửa điểm cảm động thâm tình kích động, chỉ còn dư lại băng lãnh trào phúng. Đến nay nhìn thấy mọi người, không có một ai thật lòng hoan nghênh hần đến. Tiết Lý Đan Ny ước chừng cho rằng hần là quê mùa, ánh mắt tính toán nửa điểm cũng không thêm che giấu. Mà muội muội sinh đôi Tiết Tịnh Y kia, càng là cảm hận hần không rõ lý do. Ngược lại là Tiết Tử Hiên không lạnh không nóng không xa không gần, thái độ như không có gì kia càng khiến hần khó chịu.

Coi ta là cái gì chứ? Đứa gốc? Nhiều mờ ám như vậy giấu đều không nguyện ý giấu? Hần vốc lên nhất vốc nước lạnh hắt lên mặt, không chút để ý nhớ lại mỗi một chi tiết màn gặp mặt kia.

Quên nói, hần chẳng những chỉ số thông minh siêu cao, càng có được năng lực đã gặp qua là không quên được, chỉ cần nhắm mắt lại, hết thảy những gì vừa mới phát sinh trong phòng khách đều sẽ rõ ràng hiện lên trong đầu, sẽ không sót mất chẳng sợ một chút vụn vặt không đáng kể. Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tử Hiên bỏ qua không đề cập tới, Tiết Tịnh Y ngược lại là có điểm cổ quái, môi nàng trắng bệch, móng tay phỉm tím, hô hấp ngắn ngủi, nhìn qua thập phần suy yếu. Một cô gái trẻ tuổi cùng quần gia đứng ngoài cửa phòng khách, tùy thời chú ý tình huống của nàng, như là rất không yên lòng. Trên kệ gỗ cách đó không xa có một thùng thuốc, tùy tay liền có thể lấy đến.

Bởi vậy có thể thấy được, thân thể của nàng nhất định xảy ra vấn đề gì, bệnh bạch cầu? Bệnh tim? Hoặc là cái khác? Đây vừa lúc giải thích vì sao Tiết gia sốt ruột vội vàng đưa hần đến để đo. Trên người hần quả

nhiên có thứ gì đó mà bọn họ cần, càng xác thực mà nói, là khí quan.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh lạnh lùng cười ra tiếng. Gặp nhiều âm mưu đầu đầu, người lừa ta gạt, hẳn đã quen dùng góc độ hiểm ác nhất đến suy đoán tâm tư người ngoài. Mà sự thật chứng minh, hẳn luôn luôn đúng.

Huống chi hẳn hiện tại thân mang một hệ thống nhân vật phản diện, hệ số nguy hiểm tăng trưởng gấp bội, cho dù phiền toái không đến tìm hẳn, chính hẳn cũng muốn chủ động đưa đầu vào, vì muội muội sinh đôi cung cấp khí quan loại chuyện này tuy rằng cầu huyết, nhưng tỷ lệ phát sinh cao tới 70-80%.

Vấn đề hiện giờ là, bọn họ cần hẳn cung cấp cái gì? Cốt tủy? Thận? Gan? Hay là trái tim? Mấy thứ trước thì dễ nói, cái cuối cùng kia, thế nhưng là một cái mạng của hẳn đấy. Chu Doãn Thịnh sắc mặt tối đen, ánh mắt ngưng trọng, dĩ nhiên rõ ràng chính mình rốt cuộc thân ở Tu La trường như thế nào.

Hắn buông mi nhìn chằm chằm trí não trên cổ tay, thật muốn hủy diệt thứ này, mọi người xong hết mọi chuyện. Trên trí não hiện lên một hàng chữ, đó là nhiệm vụ trước đó tuyên bố, chỉ cần hẳn vừa cúi đầu liền có thể nhìn thấy. Nó đang nhắc nhở hẳn, đừng nghĩ tới trốn tránh, bằng không kết cục duy nhất chính là bị gạt bỏ, thân thể linh hồn đều tan biến.

Một ngày nào đó, ta muốn khiến Chủ Thần tự mình thể hội tư vị bị gạt bỏ. Hẳn nheo mắt cười lạnh, kéo khăn mặt trên giá xuống lau mặt, chậm rãi đi ra cửa phòng.

Quản gia thấy hẳn xử lý sạch sẽ, gật đầu nói: “Đi xuống đi, mọi người đều đang đợi người dùng cơm, tiên sinh cũng trở lại. Có một điểm cần nhắc nhở người, thiếu gia có tính kiết phích phi thường nghiêm trọng, cho nên người tốt nhất chú ý bản thân, quần áo đã mặc hôm nay, ngày mai không thể mặc lại. Quan trọng nhất là, không được tùy tiện đụng chạm thiếu gia, hẳn chịu không nổi.”

“Nhưng mà muội muội kéo hẳn, hẳn một chút phản ứng cũng không có.” Chu Doãn Thịnh ủy khuất mở miệng.

“Người và tiểu thư không giống nhau.” Nhưng nơi nào không giống nhau, Phúc bá lại chưa nói. Hẳn không có kiên nhẫn ứng phó một người sắp chết, lại càng sẽ không bỏ thí tâm đồng tình dư thừa.

Đúng, ta là bùn trên mặt đất, Tiết Tịnh Y là mây trên trời. Mây vốn luôn thuần khiết mỹ lệ, không thể làm bẩn, bùn đất lại có thể tùy tiện để người giẫm lên. Nếu ta có thể phản kháng, nhất định có một ngày, ta sẽ khiến các người cũng nếm thử tư vị bị người tùy ý giẫm lên. Chu Doãn Thịnh cúi đầu, dùng tóc dài che khuất sát khí trong mắt.

Quản gia đưa hẳn đến nhà ăn, một trung niên nam nhân danh diện mạo phúc hậu đã ngồi ở trên chủ vị, hiển nhiên là gia chủ Tiết gia. Hẳn vừa trở về, áo vest vắt trên lưng ghế, áo sơ mi xắn tay lên nửa đoạn, tóc thoảng hỗn độn, hòa ái tươi cười cùng cử chỉ không câu nệ tiểu tiết hoàn toàn bất đồng với ba người Tiết gia cao ngạo bản khắc còn lại, rất có thể giành được hảo cảm với người ngoài.

“Đây chính là Tiểu Di đi? Thật là giống Tịnh Y. Cách xa như vậy, tên gọi cũng đồng âm với nhau, quả nhiên là duyên phận a. Đến đến đến, mau ngồi xuống. Ta là Tiết Thụy, cha nuôi của Tịnh Y, về sau cháu cứ gọi ta là Tiết thúc thúc. Đừng câu nệ, cứ xem nơi này là nhà của mình, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, xem cháu gây thế này, sau này nhất định phải bồi bổ bồi bổ.” Hẳn vừa nói vừa kéo thiếu niên ngồi xuống bên cạnh mình, liền tiếp gấp đồ ăn vào bát của hẳn, thái độ nhiệt tình sang sắc làm người ta có chút hưởng thụ.

Nếu nói ba người Tiết gia khác là Thiên Sơn tuyết liên cao không thể với tới, Tiết Thụy này lại là gặp người liền cười như Phật Di Lặc, thập phần có lực tương tác. Bị người tính toán còn phải nhận người ta ghê lạnh, tóm lại trong lòng Chu Doãn Thịnh vẫn tức tối, nhìn thấy Tiết Thụy mới xem như tâm lý cân bằng.

Hắn ngại ngùng cười cười, rất nhanh liền Tiết Thụy thúc thúc dài thúc thúc ngắn gọi gọi, sau đó vui đầu từng nụm từng nụm ăn cơm.

2. Chương 2: Âm Hận Nảy Sinh

Bầu không khí trong phòng ăn không tính là tốt, chỉ có Tiết Thụy liên tiếp bắt chuyện với Chu Doãn Thịnh, ba người còn lại trầm mặc không nói, tư thái dùng cơm cũng cao quý phi phàm, càng phụ trợ Chu Doãn

Thịnh thành một tên nhà quê chưa thấy qua việc đời.

Trong bữa ăn Tiết Thụy cố ý vô tình hỏi thăm tình huống quê nhà hần, biết được hần không còn thân nhân nào, hai cữu cữu một cô cô cũng có xích mích, giữa mi mắt lộ ra thần thái thả lỏng.

Tiểu Liễu thôn xa tại cao nguyên Tây Bắc, đường không thông, từ chỗ đó đi đến đế đô, cũng giống như đi đến một thế giới khác, cho dù thiếu niên ở trong này xảy ra chuyện, thân nhân tận Tây Bắc làm sao có thể biết? Biết cũng không giúp được bất cứ việc gì. Đây chính là chỗ tốt mà quyền thế, tài phú cùng địa vị mang đến. Những người thân ở tầng dưới chót xã hội, vĩnh viễn vô pháp phản kháng áp bách đến từ tầng trên đỉnh xã hội.

Trong lúc Tiết Thụy thử thiếu niên, lại không biết thiếu niên cũng đang thử hần, mà từ thái độ của hần nhận thấy được rất nhiều tin tức hữu dụng, đối với tương lai mình sắp sửa tạo ngộ cái gì, càng thêm xác thật.

Bữa cơm này dưới việc mọi người đều mang ý xấu mà kết thúc, Tiết Lý Đan Ny mang theo Tiết Tịnh Y lên lầu luyện cầm, Tiết Thụy gọi Tiết Tử Hiên lại, hỏi y thủ tục thu dưỡng đã làm xong chưa. Tiết Tử Hiên rõ ràng ngần ra một thoáng, sau đó lộ ra biểu tình trào phúng, một câu không nói liền xoay người rời đi. Điều này làm cho Tiết Thụy phi thường xấu hổ, hần cho rằng nhi tử có thể mang thiếu niên về, cũng có thể phối hợp hần diễn một hồi kịch dụ dằng thắm thiết, lại nào ngờ hần ngay cả giả vờ cũng lười.

Tiết Thụy trang mô tác dạng ho hai tiếng, khổ sở nói: “Ca ca cháu là nghệ thuật gia, tính tình có chút cổ quái, mấy chuyện này nó vẫn luôn không nhúng tay. Ngày mai ta sẽ cho trợ lý đi làm thủ tục thu dưỡng cháu, mau chóng để sang năm đưa cháu đến trường. Ta lo lắng tiến độ học tập chỗ cháu không giống đế đô, cho nên năm nay ở nhà tự học trước đã, sang năm học kỳ mới bắt đầu lại đi, cháu cảm thấy thế nào?”

Chu Doãn Thịnh có thể nói cái gì? Tự nhiên chỉ có phần gật đầu vâng dạ. Hần cáo biệt Tiết Thụy lão hồ ly, rút vai cong lưng, sợ đầu sợ đuôi lên lầu, trên đường bị Tiết Tử Hiên gọi lại, đưa cho hần một túi da trâu.

“Giấy chứng nhận của người.” Y thần nhiên mở miệng.

Chu Doãn Thịnh hai tay tiếp nhận, thái độ kinh hãi. Phía trước sợ hần trên đường chạy trốn, chứng minh thư, sổ hộ khẩu mấy thứ này đều gửi cho trợ lý, hiện tại hần đã là dê vào miệng cạp, mấy cái giấy chứng nhận cầm cũng vô dụng. Về phần vừa rồi Tiết Thụy nói thủ tục thu dưỡng, từ Tiết Tử Hiên không chút nào che giấu biểu tình trào phúng liền có thể nhìn ra, này bất quá là một lời nói dối xinh đẹp mà thôi. Bọn họ vốn muốn lừa hần, căn bản không có tính toán thu dưỡng hần.

Tiết Thụy là người làm ăn, chú ý hòa khí phát tài, nếu chuyện này có thể bãi bình thỏa đáng, hần tuyệt đối sẽ không làm nhiều mưu mô nham hiểm như vậy. Tổn hại thậm, gan hay là cốt tủy, sẽ không ảnh hưởng đến sinh mệnh, nếu liên tiếp khuyến bảo, thiếu niên không có khả năng vứt bỏ thân nhân duy nhất không quan tâm.

Chu Doãn Thịnh suy bụng ta ra bụng người, cảm giác nếu mình là đối phương, nhất định sẽ đánh chiêu bài tình thân, trước lấy tình cảm sau lại lấy lý, cuối cùng lấy lợi ích dụ dỗ, bất quá là một thiếu niên nông thôn chưa lớn, chưa thấy qua việc đời, rất dễ dàng nắm bắt.

Nhưng bọn họ không nói gì cả, một mặt giấu diếm tình huống thân thể Tiết Tịnh Y, một mặt giả ý thu dưỡng hần, còn có dấu hiệu tỏ rõ, bọn họ đang ý đồ xóa bỏ dấu vết về sự tồn tại của hần. Này đại biểu cái gì không cần nói cũng biết. Rất hiển nhiên, cái khí quan mà bọn họ muốn kia, e không phải cắt một đao đơn giản như vậy, mà là muốn mạng của hần.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh tiếp nhận túi da trâu, cười ngọt ngào với Tiết Tử Hiên. Ai cũng không biết, hần đang mang ác ý nguyên rửa người Tiết gia như thế nào. Nếu không có hệ thống nhân vật phản diện, nếu có thể tùy ý làm bậy, hần nhất định sẽ đưa bọn họ xuống địa ngục!

“Cám ơn ca ca.” Đôi mắt thiếu niên rất đen rất sáng, rõ ràng tràn ra một nụ cười cực kỳ thuần lương, lại không cách nào giành được bất cứ hảo cảm nào từ Tiết Tử Hiên. Y lướt qua đối phương trực tiếp lên lầu, lạnh giọng cảnh cáo: “Quy củ thứ hai, không được phép gọi ta là ca ca.”

Không chịu thừa nhận sự tồn tại của ta sao? Bởi vì ta là người nhất định phải chết, cho nên sẽ không lãng phí lòng thương hại dư thừa trên người ta? Hay Tiết Tử Hiên người là một con quái vật không có cảm tình?

Chu Doãn Thịnh nhìn chăm chăm bóng lưng thanh niên thon dài cao ngất, cười lạnh, trong một ngày một đêm ở chung ngăn ngủi, hắn cũng đã nhìn thấu đối phương. Y đích xác là một quái vật không có tâm đồng tình, không có quan niệm thị phi, càng không có cảm giác đạo đức. Trong mắt y, mọi người đều chỉ là một đám đường viên đen trắng mơ hồ, y triệt để cách ly mình ra khỏi thế giới này, không ai có thể đi vào trong lòng y, bao gồm cái gọi là người nhà.

Hai người trò chuyện trong chớp mắt ngăn ngủi lại mỗi người đi một ngã, một đứng ở hành lang tầng hai nhìn theo, một chậm rãi lên lầu, trăng cảnh này bị Tiết Tịnh Y lặng lẽ mở cửa phòng xem xét thu hết vào mắt. Nàng dựa người trên cửa, sắc mặt xanh trắng. Không biết vì cái gì, nàng luôn cảm thấy hình ảnh hai người đứng chung một chỗ chói mắt như vậy, khiến nàng chỉ là vội thoảng nhìn liền tâm sinh e ngại. Nàng thiếu chút nữa không thể khống chế được chính mình, lao ra kéo bọn họ ra xa.

Rất cổ quái, vì cái gì sẽ như vậy? Nàng ần ần trái tim, hô hấp dồn dập, liều mạng khiến mình tỉnh táo lại. Nàng hiện tại rất hối hận, lúc trước vì sao phải nghe lén ba ba cùng Phúc bá nói chuyện? Lại vì sao khi biết được mình còn có một anh em sinh đôi liền hưng phấn xông vào đi, khóc hô muốn đón hắn về?

Những tâm tình chờ mong kia, trong khoảnh khắc nhìn thấy Hoàng Di lập tức biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại lòng tràn đầy ghét cay ghét đắng, loại căm ghét này cũng không phải tới từ huyết thống ti tiện hay là xuất thân dơ bẩn, mà là một loại trực giác huyền diệu khó giải thích.

Nàng rất muốn nói cho ba mẹ, xin bọn họ lập tức đưa Hoàng Di đi, lại biết cho dù muốn đuổi hắn đi, lời này cũng không nên do mình đến nói. Nàng không muốn khiến ba mẹ thất vọng, lại càng không muốn ca ca cho rằng nàng vô tình vô nghĩa. Thôi đi, về sau lại nghĩ biện pháp vậy. Nàng cắn môi, đang muốn đóng cửa, đã thấy Hoàng Di đi tới, cách ván cửa hỏi: “Muội muội, anh có thể đi vào ngồi chơi với em một lát không?”

“Muộn rồi, em muốn ngủ.” Tiết Tịnh Y ngay cả mặt ngoài bình thản đều không nguyện ý nguy trang, “Phanh” một tiếng đóng sập cửa phòng, thiếu chút nữa đụng bẹp mũi thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh đứng tại chỗ thật lâu, phảng phất phi thường thụ thương, thẳng qua mấy phút mới xoay người, nhắc bước chân cứng ngắc trở lại phòng mình. Lặng yên không một tiếng động đóng kín cửa phòng, biểu tình ủy khuất nháy mắt biến thành hờ hững, trong mắt lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo đen tối. Hắn buông mi nhìn về phía trí não, cái nhiệm vụ thứ hai còn nằm trên mặt bàn khổng lồ, tỏ vẻ tiến độ nhiệm vụ vẫn là zero.

Khỏi nghĩ cũng biết, nó tuyên bố nhiệm vụ, Chu Doãn Thịnh tuyệt đối không có khả năng thực thi thành công, bằng không nhân vật chính làm gì có đất diễn? Nhân vật phản diện bị đẩy ngã mới là chân lý, mà không phải thành công thượng vị, nhiệm vụ thất bại mới là chuyện bình thường. Nói là nhiệm vụ, thực ra là một đồng hồ, chỉ còn chờ hắn nhảy xuống, đứa con của vận mệnh lại lấp đất lên, kết quả thường thường là hắn bị chôn sống.

Dung nhập Tiết gia, nhìn qua thì dễ dàng, kỳ thật căn bản không có khả năng. Nếu bọn họ quả thật muốn cái mạng hắn, vậy tuyệt sẽ không bố thí cảm tình cho một người sắp chết. Tình huống hiện tại đã rất rõ ràng, Tiết gia xem hắn là một vật chứa mà bồi dưỡng, trước cung cấp ăn ngon uống tốt, đợi thời cơ đến liền đưa đi xẻ thịt. Điều duy nhất khiến Chu Doãn Thịnh cảm thấy hoang mang là thái độ của Tiết Tịnh Y.

Hắn dám khẳng định, kế hoạch lấy nội tạng mình, người Tiết gia tuyệt sẽ không nói cho Tiết Tịnh Y. Cứ nghĩ đi, nơi nào có cha mẹ nói cho con mình thế này — con gái a, con đều sắp phải chết, cho nên chúng ta tìm anh em sinh đôi của con đến để đổi nội tạng cho con, dùng mạng của hắn đổi mạng của con, nhưng con trăm ngàn lần đừng nghĩ nhiều.

Ai có thể không nghĩ nhiều? Đặc biệt Tiết Tịnh Y vẫn là một thiếu nữ mười sáu tuổi hoa quý, thân thể không tốt, chịu không nổi kích thích. Nói cho nàng loại chuyện này không khác gì làm tăng thêm gánh nặng tâm lý, sẽ rất tổn hại đến sức khỏe của nàng. Nhưng mà một người không biết chuyện gì cả, căm hận mình cường liệt như vậy lại từ đâu tới đây?

Chu Doãn Thịnh thoảng nghĩ cũng liền bình thường trở lại. Có lẽ sự tồn tại của mình đối với Tiết Tịnh Y chính là một vết bẩn, thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng — người cũng không phải công chúa Tiết gia thật sự.

“Xem ra vị muội muội sinh đôi cũng không phải thứ tốt lành gì a, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi. Thật là không hiểu người Tiết gia sao lại muốn đón ta đến đây. Bí mật giam lỏng ở bên ngoài cũng được vậy, đợi đến ngày giải phẫu lại đưa đến bệnh viện, thần không biết quỷ không hay xử lý không phải càng sạch sẽ?” Chu Doãn Thịnh lắc đầu, nghĩ không ra những lộn xộn trong đó, nhưng cũng biết khẳng định là xảy ra tình huống nào đó, mới khiến người Tiết gia không thể không đón mình về nhà. Nhưng mấy chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là phải làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ thứ hai.

Dưới tình huống mọi người xem hắn như người chết mà giành được hảo cảm, độ khó không thua gì lên trời, điểm đột phá duy nhất Tiết Tịnh Y đối với hắn cũng giữ kín như bưng, thối lui ba bước. Ngày ở Tiết gia không dễ lần lộn a.

Dưới sự theo dõi của hệ thống nhân vật phản diện, Chu Doãn Thịnh tự nhiên không dám trốn tránh nhiệm vụ, chỉ được kiên trì tiến lên. Hắn giống như theo đuôi vây quanh Tiết Tịnh Y, ý đồ dùng thân tình cảm hóa nàng. Nhưng dù sao hắn cũng phải chết, nếu như ở chung với Tiết Tịnh Y ở ra cảm tình, người Tiết gia sẽ đau đầu.

Vì thế Phúc bá lập tức ngăn trở thiếu niên, mang hắn đến góc không người thận trọng cảnh cáo: “Hoàng tiên sinh, thân thể tiểu thư không tốt, cần không gian yên tĩnh. Nếu người không có việc gì không bằng đọc sách nhiều hơn, đừng đi quấy rầy nàng.”

Chu Doãn Thịnh lộ ra biểu tình áy náy, truy vấn: “Tịnh Y làm sao, sinh bệnh sao?”

“Không sinh bệnh, trời sinh thể nhược mà thôi.” Phúc bá không chịu nhiều lời, thúc giục thiếu niên nhanh chóng đi ôn tập bài học.

Chu Doãn Thịnh theo đó bò lên, xấu hổ nói: “Phúc bá, cháu muốn một cái máy tính, có được không? Lúc rảnh rồi cháu sẽ lên mạng, không đi phiền muội muội nữa.”

Phúc bá cầu mà không được, lưỡng lự trước hắn một tên quê mùa đến từ nông thôn, trừ xem trang web, chơi đánh bài, đại khái cái gì cũng không biết, lập tức sai trợ lý đưa tới một cái máy tính.

Máy tính đã trang bị xong, cắm điện là có thể dùng, trợ lý đơn giản dạy một chút, lại tải về mấy trò chơi, thấy thiếu niên nhanh chóng trầm mê trong đó liền không có nghi ngờ gì, rời đi. Trong đó Phúc bá vài lần mở cửa xem xét, thấy thiếu niên ghé vào trên giường say mê chơi trò xếp hình, phía trên khinh thường, trong lòng lại rất hài lòng. Đến cùng là đứa chưa thấy qua việc đời, dễ chường khổng.

Xác định Phúc bá sẽ không đến nữa, Chu Doãn Thịnh khóa chặt cửa phòng, mười ngón “bùm bùm” gõ bàn phím, chỉ để lại từng đạo tàn ảnh. Màn hình máy tính xuất hiện đủ loại tin tức, có Tiết Thụy, Tiết Lý Đan Ny, Tiết Tử Hiên, còn có Tiết Tịnh Y. tư liệu về người nhà này, từ nhỏ đến lớn, từ đầu tới cuối đều ghi lại trên mạng internet.

Tiểu Liễu thôn không có nước, không thông internet, không thông quốc lộ, không nói ngăn cách với thế giới, nhưng cũng không khác là bao. Người nơi đó một đời bán mặt cho đất bán lưng cho trời, rất ít cùng ngoại giới trao đổi, nơi phát ra tin tức duy nhất là tivi. Nhưng cho dù là loại tivi màu cũ nát đã sớm bị đào thải, đối với Hoàng gia nghèo khó đến cực điểm mà nói cũng là loại hàng sang quý xa xỉ. Chu Doãn Thịnh nhớ rõ mình sau mười tuổi không xem TV nữa, bởi vì cô cô kết hôn, xem TV trở thành đồ cưới mang đi.

Cho nên từ một phương diện khác đến nói, Phúc bá đánh giá hắn rất chuẩn xác, hắn đích xác là tên quê mùa chưa thấy qua việc đời, cũng không biết người Tiết gia có địa vị lớn như vậy.

“Hào môn cự tộc, thật sự là hào môn cự tộc, mẹ, quả nhiên là đứa con của vận mệnh, gia thế bối cảnh cường đại như vậy.” Chỉ tốn vài phút liền xem xong tất cả tư liệu về người Tiết gia, Chu Doãn Thịnh lắc đầu than thở. Tiết gia tại đế đô đều xưng được với thế gia nhất lưu, thế lực vắt ngang qua quân đội chính trị thương gia ba giới, Tiết Thụy tuy rằng có quan hệ không tốt với người nắm quyền Tiết gia, nhưng cũng được cho là chi chính, thành lập tập đoàn Tiết thị thực lực phi thường hùng hậu.

Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tử Hiên lại là nghệ thuật gia nổi tiếng thế giới, một là đại sư đàn violon, một là đại sư đàn dương cầm. Nhất là Tiết Tử Hiên, mười hai tuổi nổi danh, đến hôm nay hai mươi sáu, đã giành được tán dương “Hoàng đế đàn dương cầm” trong giới âm nhạc, thành tựu nghệ thuật đạt được có thể sánh vai với phần lớn đại sư đàn dương cầm thế kỷ trước.

Trái lại Tiết Tịnh Y, lý lịch lại bình thường hơn nhiều, từng tham gia mấy cuộc thi đấu đàn dương cầm không lớn không nhỏ, lấy được thứ tự nửa vời, qua nửa vời thứ tự, quả thật không tính là nổi bật hơn người.

Chu Doãn Thịnh qua loa xem, tầm mắt dừng thật lâu trên một trang chẩn đoán bệnh — bệnh tim bẩm sinh, nếu không tiến hành giải phẫu đổi tim, sống không qua hai mươi lăm tuổi. Nguyên lai như vậy, nguyên lai thật sự là là muốn trái tim ta a. Hắn xoa xoa ngực, cảm thụ được nhịp đập mạnh mẽ trong ***g ngực truyền đến, khoe miệng chậm rãi giương lên, nở rộ một nụ cười lạnh buốt.

Dung nhập Tiết gia, như thế nào dung nhập Tiết gia? Đem trái tim ta vô tư phụng hiến cho bọn họ sao? Ân? Hắn nhìn chằm chằm trí não trên cổ tay, biểu tình dữ tợn, lần thứ mười ngàn ủa lên ý tưởng đồng quy vu tận.

“Giám sát đến tấc chủ cảm xúc thất khống, khởi động trình tự trừng phạt cấp một.” Trí não trực tiếp tương liên với thần hồn tấc chủ, lập tức trấn áp ý tưởng đại nghịch bất đạo của hắn.

Sao chỉ là trừng phạt cấp 1? Trước kia không phải trừng phạt cấp 10 sao? Chu Doãn Thịnh sắc mặt động lại, như có nghi hoặc. Hắn thường thường khiêu khích hệ thống, một là vì thăm dò điểm mấu chốt của hệ thống, từ đó tìm ra sơ hở Hai là vì dùng kịch liệt đau đớn tới nhắc nhở chính mình, không được đánh mất bản thân trong vô tận luân hồi mà quên ước nguyện ban đầu. Ước nguyện ban đầu của hắn không quan hệ đến việc có thể trở về hay không, mà là tìm ra Chủ Thần rồi xóa bỏ nó.

Ý nghĩ như vậy đối hệ thống mà nói là không thể khoan nhượng, nó thường sẽ mở ra khiển trách cao nhất, khiến hắn trải qua hai mươi giờ thống khổ khi linh hồn bị xé rách. Nhưng hiện tại, nó tựa hồ trở nên nhân từ, thế nhưng chỉ cho hắn trải qua nhục thể đau đớn một tiếng.

Không ngờ ý tưởng đại nghịch nhất chỉ đối lấy trừng phạt nhẹ nhàng nhất, hệ thống rất không thích hợp! Chu Doãn Thịnh lòng còn nghi vấn, lại rất nhanh kiểm chế lại. Trải qua mấy lần luân hồi, hắn đã biết ý tưởng gì có thể cho hệ thống cảm giác, ý tưởng gì nhất định phải ẩn sâu đáy lòng.

Xương cốt vỡ vụn đau nhức đúng hạn mà tới, Chu Doãn Thịnh cắn chặt răng nhẩn nại, đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân. Hắn lập tức chuyển qua cửa sổ chơi game xếp hình, sau đó mở ra cửa phòng khóa trái.

“Phúc bá, ăn cơm sao?” Thiếu niên tươi cười tinh thuần, ai cũng không biết thân thể hắn đang chịu tra tấn thống khổ như thế nào.

Phúc bá vẫy tay: “Còn chưa tới giờ ăn, trước khi giải quyết thủ tục thu dưỡng cần đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, xe đã chờ ở bên ngoài, người đổi một bộ quần áo sạch sẽ liền xuống đi thôi.”

“Vâng, cháu lập tức đến.” Chu Doãn Thịnh lập tức đóng cửa phòng, tìm ra một bộ thường phục thay vào. Mái tóc lộn xộn đã tu bổ chỉnh tề, nhưng chiều dài không thay đổi, vẫn là tóc dài buông xuống vai, làn da trải qua một tuần bảo dưỡng đã trở nên trắng nõn non mịn, bóng loáng như ngọc, xứng với ngũ quan tinh xảo, thực sự có chút khó phân nam nữ, làm người xao động.

Mái tóc dài đến thắt lưng của Tiết Tịnh Y cũng bị cắt đi, đổi một kiểu tóc giống hắn như đúc, hai người mặc cùng kiểu quần áo đứng chung một chỗ, nhìn qua lại có tám chín phần tương tự, người không quen thuộc tuyệt đối không thể phân biệt được bọn họ.

Nhớ tới ngày Tiết Tịnh Y cắt tóc, khóc được ruột gan đứt từng khúc, nhớ tới nàng khó nén biểu tình cừ hận mình, Chu Doãn Thịnh liền muốn cười. Tiết Tịnh Y có tư cách gì hận hắn? Người Tiết gia sở dĩ bắt nàng cắt tóc, chỉ là vì khiến nàng càng giống với người anh sinh đôi này mà thôi,

Bọn họ bắt đắ dĩ đón hắn về nhà, nhất định phải trăm phương ngàn kế che giấu dấu vết tồn tại của hắn. Cho nên bọn họ trang điểm hắn thành bộ dáng Tiết Tịnh Y, không cho phép hắn tùy tiện đi ra ngoài, không cho phép hắn cùng lúc xuất hiện với Tiết Tịnh Y. Bọn họ có ý đồ biến hắn thành cái bóng của Tiết Tịnh Y, chỉ cần thời cơ đến, cái bóng này có thể biến mất, vĩnh viễn viễn viễn, triệt triệt để để.

Tiết Tịnh Y hận hắn mang cho nàng sỉ nhục, hắn càng hận nàng đoạt lấy sinh mệnh của mình. Nhưng mà Tiết Tịnh Y có thể phát tiết hận ý, hận ý của hắn lại chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng, còn phải nghĩa vô phần cổ thành toàn bọn họ.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì ta phải bị người tùy ý giẫm lên, tàn nhẫn mưu sát? Trong lòng Chu Doãn Thịnh khuấy động hận ý ngập trời, khi bước tới chỗ xe đậu lại cười đến phi thường thuần lương, bởi vì người bạn rợn Tiệt Tử Hiên đang ngồi ở hàng ghế sau xem khúc phổ. Phát hiện thiếu niên muốn ngồi bên cạnh mình, cũng không ngần ngại đầu lên mở miệng: “Ngồi phía trước.”

Chu Doãn Thịnh chưa xót cười, thu hồi đôi chân vốn đã sải bước hàng ghế sau, trèo lên ghế kế tài xế, nhu thuận buộc dây an toàn.

“Ca ca.....” Xưng hô thân mật lại đổi lấy đối phương lãnh khốc liếc nhìn, Chu Doãn Thịnh vội vàng sửa miệng, “Tiệt tiên sinh hôm nay sao lại có thời gian rảnh vậy?”

Tiệt Tử Hiên tự nhiên sẽ không trả lời. Không chịu nổi trầm mặc, trợ lý chậm rãi lái xe lên con đường quốc lộ trên sườn núi. Chu Doãn Thịnh chỉ đành quay đầu ngồi thẳng, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Lần này đi bệnh viện làm gì, trong lòng hắn rõ ràng, nói là kiểm tra sức khỏe, kỳ thật là đi xứng hình kiểm tra mức độ phù hợp để giúp Tiệt Tĩnh Y làm giải phẫu đổi tim, một khi xác định phù hợp, liền tính là một chân bước vào Quỷ Môn quan.

Rõ ràng đã thấy rõ âm mưu của bọn họ, rõ ràng có năng lực tránh theo dõi an toàn rồi đi, lại cái gì cũng làm không được. Cảm giác sợ hãi chờ đợi tử vong không nặng nề bằng cảm giác khuất nhục cùng vô lực trong lòng, điều này khiến tâm tình Chu Doãn Thịnh vốn không mấy tốt càng trở nên áp lực. Không bùng nổ trong trầm mặc, liền dần biến thái trong trầm lặng, hắn tin tưởng sớm muộn sẽ có một ngày mình bùng nổ, càng sẽ biến thái.

Trong lúc miên man suy nghĩ, ô tô đến một bệnh viện tư nhân. Chu Doãn Thịnh vừa xem qua tư liệu chi tiết về Tiệt gia, biết bọn họ nắm giữ 56% cổ phần bệnh viện này, là cổ đông lớn nhất, có được rất nhiều đặc quyền.

Quả nhiên, bọn họ trực tiếp đi lên tầng cao nhất, do chủ nhiệm khoa tim mạch tự mình tiếp đãi. Chu Doãn Thịnh giả vờ mình cái gì cũng không biết, ngoan ngoãn tùy ý cho hai người y tá đùa nghịch, lúc gần đi chủ nhiệm gọi Tiệt Tử Hiên lại nói chuyện, ánh mắt băng lãnh thường thường đảo qua ***g ngực hắn, tựa hồ đã xem hắn trở thành một bộ thi thể có thể tùy thời giải phẫu.

Chu Doãn Thịnh cho gã một nụ cười chiêu bài thuần lương, trong lòng lại cất giấu vô tận hắc ám cùng căm hận.

Nửa tháng sau khi kiểm tra sức khỏe, Tiệt Thụy bạn rợn đến mức không thấy bóng người cùng Tiệt Lý Đan Ny ra nước ngoài biểu diễn bỗng nhiên trở lại, hai vợ chồng dắt tay đi vào nhà, nói nói cười cười có vẻ phi thường cao hứng. Tiệt Lý Đan Ny vốn mắt cao hơn đầu thậm chí còn cho Chu Doãn Thịnh ra phòng khách chào đón một nụ cười ôn nhu từ ái, còn sờ mái tóc không dài không ngắn của hắn khen một câu “Ngoan lắm”.

Không đến nửa giờ, Tiệt Tử Hiên cũng trở lại, khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra manh mối, nhưng đôi mắt tối đen lại phát ra sung sướng sáng rực, khác một trời một vực với bộ dạng không hề bận tâm trước kia.

Phúc bá hôm nay cũng rất ân cần, tự mình xuống bếp nấu cho Chu Doãn Thịnh mấy món ăn quê nhà, đừng nói, hương vị còn rất chính tông. Cùng thái độ người Tiệt gia nhiệt tình dào dạt so sánh, Tiệt Tĩnh Y có vẻ càng trở nên lãnh đạm xa cách, nàng ngẫu nhiên ném tới ánh mắt sắc bén giống như lưỡi dao vậy.

Đây là coi ta thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt? Cho rằng ta đến sẽ đoạt đi sủng ái của người? Thật hâm mộ đại tiểu thư được người nhà bảo hộ quá cẩn thận, vấn đề cần lo lắng vĩnh viễn chỉ là chút việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, chỉ biết nghi kỵ lung tung. Chu Doãn Thịnh âm thầm than thở, đối với thái độ trước lạnh nhạt sau cung phụng của bọn họ đã sáng tỏ trong lòng. Nói vậy hôm nay đã có kết quả kiểm tra xứng hình? Rất thành công?

Ăn xong cơm tối, trở lại phòng, hắn mở máy tính hack vào bệnh viện, quả nhiên thấy một file giám định chữa bệnh, “Xứng hình thành công” bốn chữ lớn đỏ tươi thập phần bắt mắt. Khó trách hôm nay cả nhà đoàn tụ, thịnh tình khoản đãi, thái độ nhiệt tình hơn ngày mình đến gấp trăm lần, đơn giản là mình từ một người có lẽ có giá trị lợi dụng biến thành một cái xác cung cấp trái tim sống. Vì nữ nhi trường mệnh trăm tuổi, người Tiệt gia đương nhiên phải ăn ngon uống tốt nuôi mình.

Một đám súc sinh! Hắn nhìn chăm chăm màn hình máy tính, trong mắt dần dần bò đầy tơ máu.

Bắt đầu từ hôm nay, Tiết gia theo dõi Chu Doãn Thịnh càng thêm nghiêm mật, một tòa biệt thự rộng lớn, chỉ có quần gia, trợ lý cùng hộ sĩ Tiểu Đẳng quản lý, vốn hai ba ngày lại muốn tổ chức một buổi yến hội cũng hủy bỏ, e sợ người ngoài phát hiện hắn tồn tại. Bọn họ giam lỏng hắn, thậm chí không cho phép hắn một mình bước ra cửa nhà một bước.

Những ngày như vậy giằng co hơn nửa tháng, thấy nhiệm vụ thứ hai không có khả năng hoàn thành, hệ thống vẫn chưa thực thi bất cứ trừng phạt nào, ngay sau đó tuyên bố nhiệm vụ thứ ba — học chơi đàn dương cầm. Đây đối với năng lực học tập tuyệt cường của Chu Doãn Thịnh mà nói là rất dễ dàng.

Tiết Tịnh Y mấy ngày trước phát bệnh một lần, thiếu chút nữa tang mệnh, hiện giờ tạm nghỉ học ở nhà. Nàng từ bốn tuổi bắt đầu học đàn dương cầm, tại phương diện âm nhạc rất có linh tính, vì không để ngượng tay, mỗi ngày từ chín giờ đến mười giờ sáng là thời gian nàng kiên trì luyện đàn.

Muốn học được chơi đàn dương cầm, đầu tiên nhất định phải có được một chiếc đàn dương cầm, Chu Doãn Thịnh tiếp nhiệm vụ, sáng hôm sau liền chờ trước cửa phòng đàn. Tiết Tịnh Y mặc một bộ váy liền áo thuần trắng, áo khoác lông dê xanh nhạt hờ cổ, dung nhan tái nhợt túm cùng thân thể đơn bạc mảnh khảnh khiến nàng nhìn qua rất điềm đạm đáng yêu.

Trong chớp mắt nhìn thấy thiếu niên, nụ cười nhẹ ôn nhu kia lập tức bị băng lãnh căm ghét thay thế. Lúc có người Tiết gia nàng còn sẽ hơi che giấu, một khi chung quanh không ai, nàng tuyệt sẽ không cho vị anh em sinh đôi này sắc mặt tốt.

Chu Doãn Thịnh phảng phất không phát hiện nàng bài xích mình, cười bước lên nghênh đón: “Tịnh Y, anh có thể xem em chơi đàn dương cầm không?”

“Không được!” Thiếu nữ quả quyết cự tuyệt, bởi vì trong lòng quá mức mâu thuẫn, âm thanh vốn đã cất cao không ít lại mang theo phá âm. Nàng nguyên bản tính toán xem thiếu niên như người vô hình, nhưng hiện tại, khi hắn đứng trước phòng đàn, sợ hãi cùng bài xích trong lòng nàng bỗng nhiên đạt tới cực hạn, khiến nàng thiếu chút nữa liền nhào lên xé nát hắn.

Bất cứ nơi nào trong Tiết gia, hắn muốn đi cứ đi, nhưng duy độc không thể bước vào phòng đàn! Tuyệt đối không thể khiến hắn chạm vào đàn dương cầm, tuyệt đối! Không biết loại chấp niệm này vì sao mà sinh ra, nhưng Tiết Tịnh Y tin tưởng trực giác của mình. Nàng đi vào phòng đàn, xoay người lạnh lùng mở miệng: “Về sau không được vào nơi này, bằng không ta sẽ nói ba ba mụ mụ đuổi ngươi về quê.” Nàng cho rằng đây là trừng phạt nghiêm khắc nhất, có ai từ địa ngục đi đến thiên đường, lại muốn trở về?

Nhưng câu uy hiếp này đối với Chu Doãn Thịnh đến nói hiển nhiên không có bất cứ tác dụng gì. Trong mắt hắn, Tiết gia mới là địa ngục, mà Tiểu Liễu thôn khốn cùng bế tắc mình từng ở, mới là thiên đường thật sự. Hắn tiến lên hai bước đang muốn nói chuyện, Tiết Tịnh Y lại mạnh tay đóng cửa phòng lại, một tiếng “cạch” vang lên, nàng khóa cửa.

Cái quái gì vậy? Chu Doãn Thịnh nhìn chăm chăm cánh cửa gỗ, sắc mặt xanh mét, thẳng qua mấy chục giây mới thu hồi cảm xúc phẫn nộ, chậm rãi đi về phòng mình. Mở máy tính, tìm mấy video học tập đàn dương cầm nhìn nhìn, rất nhanh hắn liền đàn như thế nào, chỉ còn thiếu thực hành nữa mà thôi.

Hắn trời sinh liền thích những thứ có bàn phím, ẩn chứa tính quy luật, người khác phải luyện mười mấy hai mươi năm dày công tôi luyện mới có thể vận dụng tự nhiên, hắn thì chỉ cần xem mấy lần, đây chính là sự khác biệt giữa thiên tài cùng phàm nhân. Hắn còn dùng hai mươi phút biên soạn một phần mềm chơi đàn dương cầm, nhanh chóng từ người mới nhập môn trở thành cao thủ. Ngay cả cơ giáp chỉ lệnh phức tạp nhất hắn cũng có thể không chế, sao có thể bị một loại nhạc khi cổ xưa làm khó?

Dùng phần mềm đàn một khúc [Für Elise], hắn điểm vào nhiệm vụ trên trí não, nhưng hệ thống nói cho hắn, chỉ có dùng đàn dương cầm thật sự đàn một khúc mới xem như hoàn thành nhiệm vụ.

“Cho nên nói ta phải vụng trộm chuồn vào phòng đàn rồi đàn một bài? Nếu như bị phát hiện, khẳng định sẽ bị đưa đi đi?” Chu Doãn Thịnh sờ sờ cằm, cảm giác nhiệm vụ này rất thú vị.

“Túc chủ không được rời đi nơi phát triển nhiệm vụ, bằng không gạt bỏ!” Hệ thống hợp thời phát ra cảnh cáo.

“Chỉ đùa một chút mà thôi, nghiêm túc như vậy làm gì?” Chu Doãn Thịnh không chút để ý vẫy tay, một tia tinh thần lúc lưu lại bên trong hệ thống lại phá tan tầng phòng ngự thứ nhất, tiến vào tầng thứ hai.

Hôm nay, bác sĩ riêng theo thường lệ đến kiểm tra sức khỏe cho Tiết Tịnh Y. Bởi vì nữ nhi thân thể không tốt, Tiết Thụy cải biến bãi đỗ xe ngầm thành một phòng bệnh loại nhỏ, bên trong cái gì cần có đều có, thiết bị đầy đủ. Nếu nữ nhi gặp chuyện không may, căn bản không cần đưa đi bệnh viện, ở nhà cũng có thể làm cấp cứu, thậm chí làm phẫu thuật, Tiết gia thuê thầy thuốc cùng hộ sĩ hai mươi bốn giờ đợi mệnh.

Lúc trước Chu Doãn Thịnh hoàn toàn có thể ở tầng ngầm tiến hành kiểm tra sức khỏe, nhưng Tiết Thụy lo lắng hấn sinh ra hoài nghi, kiên trì sai nhi tử dẫn hấn đi bệnh viện chính quy.

Phúc bá, trợ lý, Tiểu Đẳng toàn bộ đi theo chiếu cố tiểu thư, trong nhà vô cùng im lặng. Chu Doãn Thịnh mở cửa phòng nhìn trái nhìn phải thăm dò, xác định bốn phía không có ai, lúc này mới lặng lẽ chuồn lên tầng ba.

Bởi bác sĩ riêng đến sớm nửa giờ, Tiết Tịnh Y đi vội vàng, lại quên khóa cửa, thế cho nên nhẹ nhàng đẩy cửa liền mở, một chiếc đàn dương cầm ba màu đặt giữa căn phòng lớn, cửa sổ sát đất mở rộng, mảnh cửa trắng bị gió thổi nhẹ nhàng lay động, mang theo mùi hương tươi mát. Ánh nắng rực rỡ đi qua nắp đàn phản xạ lên mặt tường thuần trắng, ném xuống một mảnh nắng hình thoi màu bạch kim.

Đây là một không gian vô cùng yên tĩnh, vô cùng sáng sủa, đứng ở chỗ này, tâm trạng nóng nảy tự nhiên lắng đọng xuống. Chu Doãn Thịnh không chịu khống chế đi vào trong, nhẹ nhàng, thông thả vuốt ve nhạc cụ cũ xưa này.

Đối với người đến từ kỷ nguyên tinh tế như hấn mà nói, đàn dương cầm đã sớm biến mất, mọi người cần thanh âm gì, dùng trí não hợp thành là được, chức nghiệp diễn tấu gia cũng chỉ tồn tại trong lịch sử. Có thể tận mắt chứng kiến, có thể tự tay chạm đến, thậm chí có thể tự tay đàn tấu loại nhạc cụ chỉ tồn tại trong sử sách, khiến hấn không thể áp chế sản sinh yêu thích cùng kính sợ đối với chiếc đàn dương cầm này.

Hấn ngồi xuống, mở nắp đàn, cẩn thận dè chừng ấn mấy âm phù, nghe được tiếng đình đồng thanh thúy, trên mặt lần đầu tràn ra nụ cười thật lòng. Hấn ngồi thật đoan chính, mười ngón khẽ chạm phím đàn, căn cứ ký ức đàn tấu một khúc [Sáng sớm], đây là khúc nhạc Tiết Tịnh Y thường luyện tập nhất.

Vừa diễn tấu xong nhạc đoạn đầu tiên, cửa phòng đột nhiên mở ra, Tiết Tử Hiên cùng Tiết Tịnh Y đứng ngoài cửa, một vẻ mặt khó lường, một khóe mắt muốn nứt.

“Trước kia người từng chơi đàn dương cầm?” Tiết Tử Hiên dẫn đầu đi vào, hấn vừa kết thúc một cuộc biểu diễn, hành lý còn xách trên tay.

Chu Doãn Thịnh lắc đầu: “Chưa đàn qua, nghe mấy lần liền biết.”

Tiết Tử Hiên mặt lộ dị sắc, Tiết Tịnh Y lại chống khung cửa, tựa hồ lung lay sắp đổ. Nàng đương nhiên biết thiếu niên đến từ thâm sơn cùng cốc không có khả năng học qua đàn dương cầm, trước đây hấn ngay cả đàn dương cầm có hình dạng gì đều không biết. Nói cách khác, hấn là thiên tài, nghe mấy lần liền có thể đàn tấu chuẩn xác. Mà ca ca, chỉ bị người có tài hoa âm nhạc hấp dẫn.

Người lập tức quát cho ta, quát ra khỏi nhà của ta! Trong lòng nàng hung hăng mắng chửi, phía trên lại cực lực nhẫn nại. Tiết Tử Hiên thẳng bên đàn dương cầm, thản nhiên mở miệng: “Lại đàn một lần, hoàn chỉnh.”

Chu Doãn Thịnh vội vàng đáp ứng, đàn tấu lại từ đầu, cũng rút thời gian trộm dò xét thần sắc Tiết Tử Hiên. Y hơi khép mắt, vẻ mặt nghiêm nghị, ngón cái ấn nhu huyết Thái Dương, phảng phất như đang suy nghĩ, lại phảng phất như ấn nhẫn. Khi đàn đến đoạn nhạc thứ hai, y rút cuộc lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, đột nhiên khép nắp đàn lại.

Mười ngón tay Chu Doãn Thịnh thiếu chút nữa bị áp gãy, tiếng đàn hỗn loạn cao vút vang vọng thật lâu trong căn phòng trống rỗng. Hấn dùng lực kéo đầu ngón tay ra, vết thương phá da sưng đỏ trên da thịt tái nhợt có vẻ xúc mục kinh tâm. Hấn đau đến liên tục hít khí, dùng ánh mắt phẫn nộ nghi hoặc nhìn thẳng vào thanh niên.

“Về sau lại đụng vào đàn dương cầm, ta sẽ đánh gãy tay người.” Y bỏ xuống những lời này, cất bước rời đi.

“Vì cái gì?” Chu Doãn Thịnh cắn răng hỏi thăm, mười ngón tay vì đau đớn mà không thể không chế run rẩy.

“Tiếng đàn của người là một cái xác không có linh hồn.” Khi nói những lời này, ngữ khí khó nén chán ghét.

Cửa phòng “Phanh” một tiếng bị đóng lại, trong phòng đàn nhất thời im lặng đến châm rơi có thể nghe. Chu Doãn Thịnh đứng lên, nhíu mày nhìn chăm chăm mấy ngón tay sưng đỏ không chịu nổi, sắc mặt xanh trắng biến ảo.

Mà Tiết Tịnh Y trước đó còn khỏe mắt muốn nứt, phần nộ dị thường, lúc này lại phát ra tiếng cười giống như chuông bạc. Trong đôi mắt cong cong tất cả đều là sung sướng, chậm rãi nói: “Ta nhớ rõ trước đó đã cảnh cáo người, không được tiến vào phòng đàn, bằng không sẽ nói cho ba ba mẹ mẹ đuổi người đi. Bất quá thôi đi, ca ca đã giáo huấn người rồi, lần này tha thứ người. Cái xác không có linh hồn? Người làm như thế nào hay vậy? Đây là đánh giá tệ hại nhất mà ta từng nghe qua.”

Nàng cực kỳ vui vẻ, tất cả bất an kinh hãi, khi nhìn thấy ca ca thiếu chút nữa áp gãy xương ngón tay thiếu niên liền biến thành thoải mái cùng giải thoát. Phảng phất một màn này, nàng đã mong đợi rất lâu. Thiên tài? Không gì hơn cái này.

Chu Doãn Thịnh cũng không đáp lại nàng châm chọc, hơi gật đầu liền vội vàng rời đi. Trở lại phòng, trí não truyền ra thanh âm nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, nhưng điều này cũng không thể dập tắt lửa giận trong lòng hắn, ngược lại khiến hắn âm ngoan cười ra tiếng.

“Người đã dự đoán được loại tình huống này từ sớm đúng không? Ta là nhân vật phản diện, nhiệm vụ của ta chính là bị nhân vật chính đả kích một lần lại một lần? Mẹ, đến cùng ta đàn không tốt chỗ nào?” Hắn mở ra máy tính, dùng phần mềm đàn [Sáng sớm] lại một lần, cổ nén đau đớn nói, “Xem xem chỉ pháp này, xem xem chuẩn âm này, xem xem tiết tấu này, lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực, xuất thần nhập hóa! Đến cùng nơi nào không tốt, người cứ nói thử xem? Cái xác không có linh hồn, xuy, nghe đều nghe không hiểu!”

Trí não không có khả năng cho bất cứ đáp lại nào, Chu Doãn Thịnh mắng chửi một lát liền bình tĩnh trở lại, đang chuẩn bị vùi đầu ngủ một giấc, Phúc bá nghiêm mặt đẩy cửa phòng ra.

“Nghe nói hôm nay người tự tiện xông vào phòng đàn, chọc giận thiếu gia?” Trong mắt hắn tràn đầy khinh thường cùng chán ghét, lạnh lùng cảnh cáo, “Người có thể đi bất cứ đâu trong ngôi nhà này, nhưng tuyệt không thể vào phòng đàn, nếu lần sau tái phạm, ta sẽ báo cáo tiên sinh cùng phu nhân, để bọn họ đưa người về quê.”

Một tên hai tên đều lấy những lời này đến uy hiếp ta, có bản lĩnh các người lập tức đưa ta trở về đi, lão tử cầu mà không được! Các người dám sao? Không dám cũng đừng mẹ nó lằng nhằng dây dưa! Chu Doãn Thịnh trong lòng cười lạnh, phía trên lại bày ra thần thái nhất gan, lui tại góc giường không dám nhúc nhích, phảng phất thật sự bị dọa đến.

Điều kiện sống ở Tiết gia điều kiện so với Tiểu Liễu thôn dứt khoát là một trời một vực, cho dù làm một con chó ở Tiết gia, cũng dễ chịu hơn ở Tiểu Liễu thôn. Phúc bá suy bụng ta ra bụng người, cho rằng thiếu niên nhất định luyện tiết rồi đi, thấy hắn biết sợ, lúc này mới ném hòm thuốc qua: “Tự mình băng bó, ta không rảnh.”

Chu Doãn Thịnh Duy Duy đồng ý, lấy ra thuốc mỡ bôi loạn trên ngón tay sưng đỏ, khớp xương ngón tay còn có thể hoạt động, xem ra không gãy, nhưng có bị nứt xương hay không thì không biết, trừ phi người Tiết gia nguyện ý dẫn hắn đi bệnh viện chụp X quang. Nhưng khỏi nghĩ cũng biết việc này không có khả năng phát sinh, chớ nói mười ngón tay gãy, cho dù tứ chi tàn phế, chỉ cần trái tim còn khỏe mạnh, bọn họ sẽ không phản ứng.

Biến thái, súc sinh! Hắn trong lòng yên lặng âm thầm hỏi Tiết Tử Hiên mấy trăm lần, sau đó hỏi tiếp tổ tông mười tám đời Tiết gia.

Bắt đầu từ hôm nay, Phúc bá phải trợ lý một tác cũng không rời đi theo Chu Doãn Thịnh, sau đó đem nhất cử nhất động của hắn báo cho Tiết Thụy. Tự tiện đụng chạm đàn dương cầm khiến người Tiết gia sinh ra

phản cảm với hấn, Tiết Lý Đan Ny nghiêm cấm nữ nhi tiếp xúc với thiếu niên, nói hấn không quy củ, tay chân không sạch sẽ.

Đương nhiên, mấy thứ này đều là lấy cớ, nàng lo lắng nhất là nữ nhi cùng anh em sinh đôi sớm chiều ở chung bồi dưỡng ra cảm tình, ngày sau hấn tự đứng biến mất sẽ làm nữ nhi thương tâm. Nếu không phải nữ nhi nghe lên được trưởng phu nói chuyện, cứng rắn muốn đón anh em về nhà chiếu cố, bọn họ nguyên bản tính toán giam lỏng hấn ở nơi khác, đợi làm phẫu thuật mới mang đến.

Tiết Tịnh Y mặt ngoài kháng cự, làm ra bộ dáng che chở anh trai, nội tâm lại âm thầm cao hứng. Nàng cảm giác mình đã tìm ra biện pháp đuổi thiếu niên ra khỏi Tiết gia, nàng có thể cho cha mẹ cùng ca ca càng ngày càng đáng ghét hấn, thẳng đến không thể nhìn được nữa, nhưng cụ thể nên làm cái gì bây giờ, trước mắt còn chưa đầu mối.

Chu Doãn Thịnh rõ ràng cảm giác được thái độ người Tiết gia đối với hấn thay đổi. Bọn họ xem hấn là một lọ chứa, một trái tim còn hoạt động, một con chuột bạch, chính là không xem hấn là con người. Tiết Tử Hiên thậm chí không muốn ngồi cùng bàn ăn với hấn, bảo Phúc bá mang thức ăn của y lên phòng.

Tóc của hấn càng ngày càng dài, quần áo càng ngày càng nữ khí, trường kỳ bị giam lỏng dẫn đến làn da của hấn hiện ra màu tái nhợt bệnh trạng, đi ra ngoài, sống thoát thoát là Tiết Tịnh Y thứ hai. Mà bác sĩ riêng bắt đầu thường xuyên đến thăm Tiết gia, dùng phương thức trung tây y kết hợp điều trị thân thể cho Tiết Tịnh Y.

Hai anh em thuộc nhóm máu hiếm, khắp Hoa quốc chỉ có bốn mươi người có được nhóm máu cùng loại, có thể nghĩ, muốn tìm đến một trái tim thích hợp gian nan thế nhiều. Thật sự không còn cách nào, Tiết Lý Đan Ny mới đồng ý để trưởng phu đi tìm thân nhân xa tại Tây Bắc của nữ nhi, nào dự đoán được trực hệ với nàng đã chết hết, chỉ có một người anh em sinh đôi còn lưu lại trên đời.

Anh em sinh đôi, cô nhi, cùng nhóm máu, trái tim khỏe mạnh, xuất thân hèn mọn..... Một đám nhân hiện lên, biểu thị một loại khả năng, khả năng khiến nữ nhi hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh. Ánh sáng hi vọng đột nhiên xuất hiện, hai vợ chồng như thế nào chịu bỏ qua, đương nhiên vội vàng vàng tìm người trở về, cũng tích cực điều dưỡng thân thể nữ nhi. Vì phòng đêm dài lắm mộng, trái tim này vẫn là sớm lấy ra mới tốt.

Chu Doãn Thịnh cũng làm kiểm tra mỗi ngày, cần phải bảo đảm thân thể khỏe mạnh. Thấy ngón tay băng bó đơn sơ, bác sĩ riêng kia ngược lại là rất có nhân tâm, giúp hấn gỡ ra băng bó lại lần nữa, những cũng không nhắc đến chuyện chụp X quang. Trái tim không có vấn đề là được, tay chân kiện hay không chẳng hề quan trọng, dù sao cũng sớm chết thôi.

Tiết Tử Hiên gần đây bề bộn nhiều việc, không thường về nhà, đương nhiên cũng có người xa lạ đến nhà, khiến y cảm thấy cực kỳ không thích hợp. nửa tháng sau có một buổi diễn xuất vô cùng quan trọng, hấn đang cùng các đồng sự trong dàn nhạc tiến hành tập luyện.

“Ok, lần này không có vấn đề gì, lần sau thử xem không cần nhíp khí.” Chỉ huy dàn nhạc vẫy tay cho mọi người giải tán.

Tiết Tử Hiên từ trước đàn dương cầm đứng lên, đi ra ngoài hai bước, bỗng nhiên té xỉu.

“Nha, không tốt, Tiết tiên sinh ngất đi, mau mau mau, mau gọi cấp cứu.” Mọi người vội vàng vây qua, cũng không dám đụng y, phân phân gọi cấp cứu.

Khi người Tiết gia thu đến tin tức, Tiết Tử Hiên đã hôn mê hai giờ, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Bác sĩ kiểm tra toàn diện cũng không phát hiện bất cứ dị thường gì, đành phải giữ y ở lại bệnh viện quan sát.

Tiết Lý Đan Ny ở nước ngoài, Tiết Thụy vội vàng về nhà thu thập quần áo cùng vật dụng hàng ngày cho nhi tử, lúc nói chuyện với Phúc bá quên đề thấp thanh lương, lại khiến nữ nhi nghe thấy được. Tiết Tịnh Y sợ tới mức thiếu chút nữa té xỉu, khóc hô muốn cùng đi đến bệnh viện.

Mười ngón tay Chu Doãn Thịnh còn chưa hết sưng, không thể chơi trò chơi cũng không thể lập trình, đứng giờ mở một bộ điện ảnh xem say sưa, nghe được tiếng ồn dưới lầu, nguyên lai không thềm để ý tới, thẳng

đến Tiết Tịnh Y thì thở khóc lên mới mang tâm tình sung sướng khi người gặp họa mở cửa xem xét.

“Tiết thúc thúc, xảy ra chuyện gì?” Hấn đứng ở cửa cầu thang, đầy mặt hỗn loạn.

“Không có chuyện gì, cháu trở về phòng đi thôi.” Tiết Thụy miễn cưỡng cười vui. Tiết Tịnh Y cũng không ầm ĩ, yên lặng lau nước mắt.

Chu Doãn Thịnh thức thối trở về phòng, dán trên ván cửa nghe lén một lát, thế mới biết Tiết Tử Hiên tự dưng hôn mê, hiện tại đang nằm ở bệnh viện.

“Tên biến thái, người cũng có hôm nay.” Hấn nheo mắt, âm trầm trầm cười.

—

3. Chương 3: Phiên Ngoại Tiền Kiếp

Bởi vì muội muội qua đời, Tiết Tử Hiên biết mình là một con quái vật. Năm ấy hấn mười một tuổi, vì tham gia cuộc thi đàn dương cầm quốc tế Chopin, mỗi ngày đều ở trong phòng đàn luyện tập. Hấn nhớ rõ bỗng nhiên có một ngày, mẫu thân xông tới, nức nở nói, “Tử Hiên, muội muội người qua đời, đi xem xem nàng đi.”

Hấn đi ra phòng đàn mới phát hiện trong nhà đã bố trí xong linh đường, muội muội chưa đầy một tuổi nằm trong một cái quan tài nho nhỏ, trên người bọc một cái tã lót mới tinh. Nàng sinh ra liền mắc chứng động kinh, cứu trị mấy tháng cuối cùng vẫn đi. Mẫu thân ghé vào trên quan tài khóc rống thất thanh, tê tâm liệt phế hô tên muội muội, phụ thân hai mắt đỏ bừng yên lặng rơi lệ, biểu tình đồng dạng bi thống vạn phần. Tiết Tử Hiên sờ trái tim mình, lại phát hiện nó rất bình tĩnh. Hấn không thể cảm thụ bọn họ đau đớn, cũng vô pháp dung nhập vào gia đình này. Khi bọn họ vì muội muội bệnh mà bận trước bận, hấn thậm chí ngay cả hỏi cũng không muốn hỏi một câu.

“Người mau xem xem nàng a! Biểu tình của người là gì thế hả? Chẳng lẽ người không thương tâm khổ sở sao?” Mẫu thân hiển nhiên phát hiện hấn dị thường, đem hấn thờ ơ đặt trên quan tài nho nhỏ, khiến hấn đối diện với muội muội đã chết. Hấn hồ hững nhìn chằm chằm nàng, hốc mắt khô ráo, hồi lâu sau, mẫu thân buông tay, dùng một loại ánh mắt lạ lùng kỳ dị nhìn kỹ hấn.

An táng muội muội, mẫu thân dẫn hấn đi gặp bác sĩ tâm lý, từ nay về sau hấn bắt đầu khoảng thời gian trị liệu dài đến năm năm. Hấn chậm rãi tiếp nhận sự thật mình là một quái vật không có tâm, người như vậy không thể thể hội cảm thụ của người khác, không rõ cái gì là bi thương, cái gì là vui sướng. Hấn đối với chuyện này chỉ là cười nhạt, bởi vì hấn biết, âm nhạc có thể khiến hấn cảm nhận được bi thương, cũng có thể khiến hấn cảm giác được sung sướng. Ở trong thế giới âm nhạc, hấn là hoàn chỉnh.

Nhưng rất nhiều năm về sau, khi người trong số mệnh kia xuất hiện, hấn mới hiểu được cái gì gọi là thật sự hoàn chỉnh. Trước đó, thế giới của hấn là hai màu đen trắng, tựa như những phím đàn dương cầm, sau đó, sắc thái xinh đẹp nhất thế gian vì em đến mà phân phân dừng mảnh tràn vào thế giới của hấn, đó là sáng lạn và mỹ lệ hấn chưa bao giờ lãnh hội qua.

Mẫu thân mắc phải bệnh trầm cảm, thậm chí xuất hiện khuynh hướng tự sát, vì giúp nàng giảm bớt bệnh tình, phụ thân thu dưỡng một bé gái. Nhưng thật bất hạnh, lúc bé ba tuổi, không ngờ kiểm tra ra có bệnh tim bẩm sinh. Bởi vì Tiết gia đã mất một nữ nhi, dù có thể nào cũng không thể buông tay nữ nhi này, vì thế, cha mẹ không tiếc hết thầy chữa trị cho nàng. Tiết Tử Hiên đã minh bạch mình không giống người thường, cũng học được che giấu. Dù cho hấn đối không hề có cảm tình với muội muội này, cũng miễn cưỡng tiếp nhận nàng thân cận, vì thế bắt đầu có thói quen mang bao tay, đó là tầng phòng vệ cuối cùng của hấn.

Lên sáu tuổi, nàng triển lộ thiên phú về đàn dương cầm, hấn bắt đầu nhìn đến nàng, nghĩ rằng nàng xuất hiện ở Tiết gia có lẽ là thiên ý. Hấn vui vẻ chỉ bảo sở hữu hài tử có thiên phú, cũng chờ mong bọn họ trưởng thành, âm nhạc quốc gia cần càng nhiều người đi duy hộ, bởi vì đó là nơi duy nhất có thể khiến hấn cảm nhận được tình cảm, là chiếc cầu nối liên thông hiện thực cùng thế giới nội tâm hấn. Nếu không có âm nhạc, hấn tựa như sống giữa chân không, sớm muộn gì sẽ hít thở không thông mà chết.

Năm mươi mười sáu tuổi, trái tim của nàng đã dần dần không thể gánh vác thân thể ngày càng thành thực. Khi phụ thân yêu cầu hân bí mật đưa anh em song sinh của nàng về Tiết gia khi, hân lập tức hiểu bọn họ muốn làm gì, lại không có bất cứ cảm giác nào. Mười mười cần một trái tim khỏe mạnh, có người có thể cung cấp một trái tim như vậy, chỉ thể mà thôi.

Lần đầu tiên cùng thiếu niên gặp nhau trong cái lò sạch đơn sơ cũ nát, nói thật, cảm giác cũng không quá tốt. Dù có thể nào hân cũng không thể tưởng được, thiếu niên dơ bẩn da vàng như nền đứng trước mặt hân kia sẽ trở thành giấc mộng tốt đẹp nhất, cũng là kiếp số hân khôn cùng trong suốt cuộc đời sau này. Trên đường về đế đô, hân một câu đều không nói với em, sau khi mang em đến Tiết gia sau mới dùng ngữ điệu lạnh lùng đến cực điểm nói, một, không được chạm vào ta hai, không được gọi ta là ca ca. Sau khi hết thấy đã trần ai lạc định, mỗi khi nhớ lại một đoạn này, hân liền cảm thấy đau đớn như bị róc xương moi tim.

Thiếu niên ngẩng đầu, trong ánh mắt đen láy tràn đầy kinh hãi cùng mê mang, vài tia thủy khí tản ra trong đôi mắt sáng lấp lánh, phảng phất tùy thời sẽ khóc đi ra. Mỗi một đêm dài trong nửa đời sau đó, hân đều mơ thấy có thể xuyên về thời điểm đó, gắt gao ôm em vào trong lòng, dùng ngữ khí ôn nhu nhất nói với em, “Em có thể, em có thể làm bất cứ chuyện gì với anh, không phải sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Nhưng hiện thực hân lại không làm gì cả. Hân ném em cho người nhà lòng dạ khó lường liền đi, thẳng đến tuần diễn chấm dứt trở lại trong nhà, phát hiện em ngồi trước đàn dương cầm đàn tấu. Hân quả thực không thể tin được đây là lần đầu tiên thiếu niên đụng đến đàn dương cầm, một khúc Sáng sớm khiến hân phảng phất nghĩ thấy mùi sương mai cùng ánh nắng sớm, tất cả mệt nhọc sau chuyến đi trong nháy mắt đó đều tán đi. Hân lần đầu tiên nhìn kỹ đôi mắt thiếu niên, đột nhiên phát hiện em có một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, khi hân nhìn vào ánh mắt này, phảng phất có thể xuyên thấu qua đôi mắt sâu không thấy đáy đó nhìn thấy một thế giới sáng lạng khác.

Thế giới đó thần bí như thế, cho nên mê hoặc hân. Hân bắt đầu chỉ bảo thiếu niên đàn dương cầm, từ nay về sau không thể tự kiểm chế. Em càng vĩ đại hơn hân tưởng tượng, khi em ngồi trước đàn dương cầm, đầu ngón tay vui thích vũ động, hân quả thực không thể dời mắt khỏi em. Em như một cây cầu bắc ngang, hoặc như là thủy triều mãnh liệt sục sôi, lấy tư thái không thể ngăn cản xâm nhập vào lòng hân.

Thấy thiếu niên tất cả không muốn xa rời nằm dựa trên đầu gối Tiết Diêm khe khẽ nói nhỏ, hân cảm giác được ghen tị, hân thống hận mình vì sao lúc trước phải đối với em lạnh lùng như thế, cho nên khiến trái tim em rời bỏ hân, chuyển sang người khác. Nếu sau khi mang em về Tiết gia hân có thể kề bên làm bạn, nghe em bàng hoàng cùng mê mang, có lẽ hân sẽ trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời em.

Nhưng từ ‘Có lẽ’ này ban đầu đã không tồn tại. Mười mười cùng người nhà áp bức cùng lợi dụng thiếu niên khiến hân dần dần ý thức được, lúc trước hân là vì cái gì mới đưa em về đây. Thiếu niên đứng trên sân khấu Vienna – Italia, dùng kỹ xảo cao siêu làm rung động toàn thế giới, cũng làm tim hân vỡ nát. Nước mắt cùng mồ hôi của thiếu niên rơi trên phím đàn, đồng thời cũng rơi vào lòng hân, đúc lên một hạt giống tên là “tình yêu”, khiến nó nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, trưởng thành lớn mạnh. Nội tâm cần cỗi hoang vu giống như sa mạc của hân lần đầu phủ đầy dây leo xanh biếc cũng nở rộ những đóa hoa xinh đẹp, mỗi một đóa hoa đều là nhiệt tình yêu thương cũng tương tự dành cho thiếu niên.

Thiếu niên là một cao âm phù khả ái là một giai điệu duyên dáng nhất cũng là khúc tình ca rung động tâm can. Xuyên thấu qua thiếu niên, hân lần đầu cảm nhận được thế giới chân thật tốt đẹp cùng ấm áp. Hân đi lên sân khấu gắt gao ôm em vào trong ngực, tuyên bố cho toàn thế giới em là kiêu ngạo của hân. Nếu có thể, hân hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc bọn họ ôm nhau.

Thiếu niên khiến thể xác trống rỗng của hân sinh ra trái tim, trào ra máu tươi, trở thành một con người sinh động, có cảm giác. Nhưng sinh hoạt có một mặt tốt đẹp, dĩ nhiên cũng có một mặt xấu xí. Dẫn thiếu niên trở lại Tiết gia, hân mới đột nhiên ý thức được, ban đầu bọn họ quyết định mang em trở về là vì cái gì.

Mười mười hỏi hân có hy vọng nàng sống sót hay không, câu hỏi này khiến máu hân ngưng kết thành khối băng. Hân đương nhiên hi vọng nàng sống sót, nhưng nếu thiếu niên cùng nàng chỉ có thể chọn một, hân rõ ràng mình sẽ lựa chọn ai. Hân muốn thử đi bảo hộ em, lại phát hiện hết thấy đều quá muộn.

Thiếu niên tựa hồ phát hiện cái gì, suốt đêm trốn khỏi Tiết gia. Hân muốn đón em về, lại hi vọng em vĩnh viễn không cần trở về. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến cảnh em nằm ở trên đầu gối Tiết Diêm híp mắt mỉm

cười, hần liền không thể khắc chế tâm tình ghen tị. Lúc ấy trong mắt em rơi xuống vô số tinh tú, một vệt lại một vệt xẹt qua, hình thành lưu quang vô cùng sáng rọi. Hần cỡ nào hi vọng một ngày nào đó, lưu quang kia cũng có thể bao phủ hần.

Hần nhẫn nại ba ngày, tưởng niệm trong lòng khiến hần cơ hồ rơi vào điên cuồng. Khi phụ thân quyết định đón thiếu niên trở về, hần cảm thấy mỹ mãn như thế, khẩn cấp như thế.

Nhưng mà hiện thực lại cho hần một kích nặng nề. Thiếu niên thế nhưng muốn cùng Tiết Diêm kết hôn, khi hần còn đang do dự không tiến, bọn họ đã ước hẹn cùng đi về ngày mai hạnh phúc. Hần không biết chính mình là như thế nào đi ra Tiết trạch, từ đó về sau, mỗi ngày hần đều sẽ bừng tỉnh trong cơn ác mộng. Tiết Diêm phát hiện âm mưu của Tiết gia, phụ thân cảm thấy khủng hoảng sâu sắc, hần lại chỉ quan tâm thiếu niên có biết chân tướng hay không. Điều hần khát cầu nhất là được thiếu niên yêu cùng chú ý, sợ hãi nhất là thiếu niên căm hận. Nhưng mà hần còn chưa được đến tình yêu của em, liền có khả năng đối mặt em căm hận.

Ai sẽ yêu một người có ý đồ sát hại mình? Đây là nguyên tội hần vĩnh viễn cũng không thể tẩy sạch. Hần trốn ở trong phòng, dùng lực che trái tim, rõ ràng có được thân thể khỏe mạnh, lại cảm nhận cảm giác thống khổ đến tê tâm liệt phế khi muối muối phát bệnh. Khi thiếu niên một lần nữa trở lại Tiết gia, mỗi một tế bào trên người hần đều đang kêu gào tưởng niệm, thế nhưng ngay cả nhìn thẳng vào em một lần cũng không có dũng khí.

Hần sợ phải nhìn thấy trong đôi mắt trong veo như nước kia nửa điểm chán ghét cùng kháng cự. Nó giống như là một cây đao, đem tâm linh thậm chí linh hồn hần cắt thành mảnh nhỏ. Trong thống khổ khó nhin hần lại cảm thấy một tia giải thoát: thiếu niên đi rồi cũng tốt, rời đi thì sẽ không nhận đến thương tổn. Nhưng hần đến cùng xem nhẹ quyết tâm của muối muối, Khi thu được tin nhắn quản gia gửi đến, hần suýt nữa đã đánh rơi di động.

Hần dùng tốc độ nhanh nhất chạy về gia, nhưng đến cùng vẫn là chậm. Thấy trước ngực thiếu niên bị mở ra một đường, miệng vết thương máu tươi lâm li, thân thể hần cũng phảng phất như bị cắt một lần. Khi cảnh sát mang hần ra ngoài, hần phát hiện cơn ác mộng từng ngày từng đến ghé thăm đã trở thành hiện thực. Thiếu niên trốn ở phía sau Tiết Diêm, dùng ánh mắt sợ hãi ghét cay ghét đắng nhìn hần.

Trong nháy mắt đó, tất cả xanh leo xanh biếc cùng vô số đóa hoa xinh đẹp trải rộng trong lòng hần đều héo rũ, một lần nữa trở về một mảnh hoang vu. Ngọn gió mang theo mùi máu tươi từ chớp mũi thổi qua, khiến hần thiếu chút nữa hít thở không thông. Trong chớp mắt cúi đầu trốn tránh, cái thế giới sáng lạn mà lại lộng lẫy hần vốn có thể nhìn thấy đã triệt để đóng kín. Tương lai hạnh phúc hần từng dệt ra vô số lần biến thành tuyệt vọng nhìn không thấy cuối. Thẳng đến giờ phút này, hần mới phát hiện, mất đi thiếu niên đối với hần mà nói có ý nghĩa gì.

Đó là sự tĩnh mịch càng đáng sợ hơn cả tử vong.

Bác sĩ nói cho hần, hai tay hần không thể khôi phục đến trạng thái trước kia. Nhưng hần cũng không có bất cứ cảm giác gì, đôi tay này là vì cứu thiếu niên mà hủy đi, vừa nghĩ như vậy hần liền thỏa mãn vô cùng, thậm chí mang tâm tình cảm kích nhìn chằm chằm băng vai nhiễm máu. Trước đó, hần không thể làm được gì cho thiếu niên, sau này, hần nguyện ý vì em trả giá hết thảy. Hần cực lực phối hợp cảnh sát điều tra, trên tòa án thú nhận không chút e dè. Hần vài lần nhìn về phía ghế nguyên cáo, hi vọng thiếu niên có thể nhìn hần một cái, chẳng sợ là dùng ánh mắt căm hận.

Nhưng cuối cùng hần vẫn thất vọng, thiếu niên căm ghét hần dĩ nhiên đạt trình độ ngay cả nhìn một cái cũng cảm thấy ghê tởm.

Hần cúi đầu, nói cho chính mình như vậy rất tốt, đây là báo ứng hần nên nhận. Tiết gia suy sụp, tập đoàn Tiết thị bị Tiết Diêm thôn tính, một phần tài sản dùng để gán nợ, một phần dùng đến bồi thường tổn thất tinh thần cho thiếu niên. Tiết Tử Hiên phía kia là nghệ sĩ đàn dương cầm nổi danh nhất thế giới, có một khoản tiền lớn, hần cự tuyệt người đại lý đưa ra đề nghị bán đi nhà lớn. Ở nơi này ít nhất hàng năm có thể từ xa xa nhìn thấy một lần, ở nơi khác, đời này bọn họ sẽ không còn cùng xuất hiện.

Hần hiện tại có thể xem như thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan, hai tay bởi vì đứt dây chằng ngay cả cầm bút đều khó khăn, càng miễn bàn diễn tấu. Nếu là dĩ vãng, hần tất nhiên không thể đối mặt tuyệt cảnh

như thế, hiện tại lại có chút tâm bình khí hòa, bởi vì hắn là đang xin tội. Hắn nhìn như mất đi hết thảy, nhưng chỉ có chính hắn biết, tràn ngập trong nội tâm, phần tình yêu nồng nhiệt dành cho thiếu niên không có một phần một chút giảm bớt, ngược lại theo thời gian chuyển dời càng lúc càng nồng đậm, chỉ cần vậy cũng đã đủ chống đỡ hắn kiên cường sống sót. Hắn ngồi ở trước TV, không chuyển mắt nhìn em cùng với Ivan Nopher diễn tấu.

Sau khi xảy ra vụ án mưu sát, em được thế nhân coi là thiên tài chịu khổ, thiên phú kinh người cùng thân thể nhấp nhô khiến mọi người yêu em điên cuồng. Trên thực tế, em đích xác xứng đáng với tình yêu này. Em diễn tấu cực phần khích, toàn bộ người xem đều đứng lên vỗ tay, rất nhiều cựu chiến binh được mời đến thậm chí rơi lệ đầy mặt. Hồi lâu sau, thân ảnh thiếu niên đã sớm biến mất trên màn hình, Tiết Tử Hiên mới lau đi nước mắt đã băng lạnh, đi đến trước bàn, đem tình yêu thương nhiệt tình như lửa tràn ngập trong ***g ngực, vẽ thành nốt nhạc.

Hắn sửa chữa một lần lại một lần, hao phí chính chính năm năm mới soạn ra khúc nhạc Forever, dùng tâm tình thấp thỏm mà lại kích động gửi cho thiếu niên đã trở thành pho tượng lớn trên thế giới, không, hẳn phải gọi là thanh niên. Em vẫn tuấn mỹ như ngày xưa, đôi mắt trong veo sáng sủa cũng chưa từng thay đổi. Em làm việc càng ngày càng giảm lại, thường thường một hai năm cũng không thấy bóng người, trừ phi diễn xuất trọng đại, bằng không sẽ không sẽ hiện thân. Tiết Diêm trị xong hai chân, mỗi một lần đều lấy tư thái bảo vệ ôm bả vai em xuyên qua đám người náo động, em cũng sẽ vươn tay ôm lấy em gã, cười đến phá lệ thỏa mãn. Ngoại giới suy đoán xôn xao quan hệ của hai người, lại cũng không dám miêu tả quá nhiều.

Tiết Tử Hiên sưu tập tất cả hình ảnh hai người bị truyền thông chụp lén, cắt bỏ kia một nửa có Tiết Diêm, làm thành một cuốn album. Tín niệm chống đỡ hắn sống sót chính là — có lẽ có một ngày, người kia lại tự tay đàn tấu Forever, tể diện tình yêu của hắn. Nhưng Tiết Tử Hiên đợi một đời, chung quy không thể đợi đến ngày đó. Hắn nằm ở trên giường bệnh, mu bàn tràn đầy nếp nhăn mu cằm một ống tiêm, chóp mũi mang máy trợ hô hấp.

Hắn kéo máy trợ hô hấp xuống, gian nan thở hổn hển. Tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, hắn phảng phất lại về đến ban sơ, chính mình trẻ tuổi đạp lên lầy lội con đường nhỏ lầy lội đi đến trước lò gạch rách nát, thấy thiếu niên mặt dính vết bẩn, ánh mắt còn lóe sáng hơn cả tinh tú ngạc nhiên nhìn mình, nhện không được nở nụ cười. Hắn đi qua, không hề ngại ngần ôm thiếu niên vào trong lòng, dùng tư thái thành tín nhất hôn trán em, than thở nói, “Anh đến đây, kiếp này anh sẽ bảo vệ em thật tốt. Khiến chúng ta bắt đầu lại lần nữa được chứ?”

Trong mộng, thiếu niên ngây thơ gật đầu, bên trong con người tối đen rõ ràng phản chiếu hình bóng hắn.

Trong ảo cảnh lộng lẫy mà hắn tha thiết ước mơ, Tiết Tử Hiên cảm thấy mỹ mãn ly khai nhân thế.

4. Chương 4: Trở Về Nhân Gian (1)

Trong mộng cảnh tốt đẹp, Tiết Tử Hiên chậm rãi nhắm mắt lại, vốn tưởng rằng sẽ vĩnh viễn rời đi nhân thế, lại không biết vì sao đi đến một không gian rộng lớn vô ngần. Nơi này treo đầy tinh tú sáng ngời, hằng hà sa số tiểu hành tinh tạo thành Ngân Hà bao la xuyên qua dưới chân hắn, mà hắn thì chìm chìm nổi nổi giữa không gian hư vô, mãi miết tìm kiếm.

Mới đầu, hắn cảm thấy nơi này đại khái là cái mà người ta gọi là cầu Nại Hà, U Minh giới, là nơi người chết sẽ đến. Cho nên hắn kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi người đã đến nơi này trước hắn một bước kia, để được gặp lại em lần nữa. Chẳng sợ không nói gì, chẳng sợ chỉ là thoáng qua, có thể từ xa xa nhìn em một cái, cũng đã đủ an ủi tâm linh tan vỡ tuyệt vọng của Tiết Tử Hiên.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa, có lẽ chờ đợi mấy chục năm, trên trăm năm, hay là mấy ngàn mấy vạn năm, hắn chung quy không thể đợi được em. Hắn dần dần từ kỳ vọng đến tuyệt vọng, lại trở nên tâm như tro tàn. Nguyên lai lời nguyện rửa tã nhứt nhất không phải không được người mình yêu cảm hận, mà là lên trời xuống đất vĩnh viễn không còn gặp lại.

Chẳng sợ một đời vẫn không được em tha thứ, cũng tốt hơn vĩnh viễn chia lìa. Tiết Tử Hiên dần dần trở nên điên cuồng, muốn tránh thoát không gian hư vô trói buộc, đi đến thế giới có người mình yêu tồn tại.

Không ngừng nghỉ liên tục va chạm xông tới, hấn loáng thoáng có một loại cảm giác huyền ảo, nơi này, cũng không phải U Minh giới như hấn tưởng, mà là một không gian khác.

Ý nghĩ trong đầu như có như không dẫn dắt nói cho hấn, thế giới này tồn tại thần minh, mà hấn chính là thần minh. Hấn điên cuồng hấp thu sức mạnh từ những tinh tú nổ tung, rốt cuộc có một ngày, không gian này bắt đầu lay động, xé rách, sụp đổ.

Tiết Tử Hiên đem mọi lực lượng bao bọc lên người, ý đồ chống cự lực hấp dẫn do không gian sụp đổ tạo thành. Hấn thấy những ngôi sao chung quanh mình một đám vỡ thành bột mịn, Ngân Hà bao la hóa thành ánh sáng chảy về phía khe nứt không gian, một cỗ uy áp cường đại bao phủ khắp không gian hư vô, đó là Chủ Thần, nó đang triệu hoán tạo vật của nó chuyển hóa thành hình thái nguyên thủy nhất cung cấp nó sử dụng.

Vì thế những ngôi sao chưa vỡ nát và cả Ngân Hà nháy mắt giải thể, biến thành từng chuỗi số liệu từ số 1 và 0 tạo thành, điên cuồng tràn về phía Chủ Thần.

Tiết Tử Hiên cũng nhận đến triệu hoán, Chủ Thần hi vọng hấn biến thành hình thái nguyên thủy nhất phụng dưỡng nó. Thẳng đến lúc này, hấn mới bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ nơi này cũng không phải không gian khác gì đó, mà là một thế giới ảo, chính mình cũng không phải sinh vật cao cấp có được linh hồn cái gì, mà là một chuỗi số liệu đơn giản.

Hấn cũng không ngốc, ngược lại, còn cực kỳ thông minh, khi không gian hư vô đều hóa thành từng chuỗi số liệu cũng đã ý thức được, Chủ Thần xảy ra vấn đề, nó đang gặp công kích, đang lâm tần hủy diệt, cho nên cần một nguồn năng lượng khổng lồ chống đỡ. Nếu nó bị hủy diệt, mình có thể tránh thoát trôi buồm đi đến thế giới khác không?

Tiết Tử Hiên không biết con đường phía trước như thế nào, hấn chỉ biết là mình nhất định phải rời đi, nhất định phải tìm được người yêu nhất, cho dù có chết, cũng phải chết ở một thế giới có em. Mặc kệ hấn là cái gì, có linh hồn hay không, có sinh mệnh hay không, chỉ cần người yêu nhất từng chân thật tồn tại, như vậy hấn cũng chân thật tồn tại.

Bởi vì người kia, hấn chiếm được vĩnh tồn. Dòng tín niệm này khiến hấn trở nên vô cùng cường đại, thế nhưng tránh thoát Chủ Thần không kiêng nể gì cướp đoạt. Bỗng nhiên, Chủ Thần biến mất, một cỗ lực lượng nhu hòa ấm áp bao phủ nơi này, khiến những ngôi sao vỡ thành bột phấn một lần nữa ngưng tụ, khiến Ngân Hà xói mòn một lần nữa quy vị.

Không thể nói rõ vì cái gì, khoảnh khắc dòng lực lượng này chạm đến thân thể Tiết Tử Hiên, hấn rơi lệ. Tựa như được người yêu thương nhất ôm vào lòng, tựa như trở lại mỗi phút mỗi giây cùng em sớm chiều ở chung, cường liệt hấp dẫn y.

Công ty Tiết Thụy có chuyện, đi trước một bước, Phúc bá cùng Tiết Tịnh Y lưu lại bệnh viện trông nom nhi tử. Đây là một căn phòng xa hoa, phòng ngủ, phòng tiếp khách, phòng bếp, toilet, mọi thứ đều đủ, lại còn có một ban công rộng rãi. Phúc bá đang nấu cháo trong bếp, Tiết Tịnh Y ngồi bên giường bệnh, mắt không chớp nhìn chăm chăm ca ca, y đã hôn mê một ngày một đêm.

Bỗng nhiên, máy đo nhịp tim ra tiếng “tích tích” ngắt ngủ, đánh vỡ yên tĩnh.

“Phúc bá, không tốt, mau gọi bác sĩ!” Tiết Tịnh Y hoang mang lo sợ hô to.

Phúc bá lập tức tắt lửa, từ phòng bếp vội vàng chạy vào phòng ngủ, ấn nút cấp cứu trên đầu giường. Không đến năm giây, bác sĩ y tá đã nhanh chóng đuổi tới, đang chuẩn bị làm cấp cứu, các loại dụng cụ đang không ngừng kêu to bất chợt im lặng, cùng lúc đó, thanh niên tuấn mỹ vô trù nằm trên giường chậm rãi mở ra hai mắt.

Hấn nhìn chăm chăm trần nhà tuyết trắng một lát, nghe được tiếng bác sĩ nồn nồn kêu gọi, lúc này mới trì hoãn nghiêng đầu, nhìn về phía Tiết Tịnh Y đang nắm tay phải mình. Đôi mắt không có tiêu cự bỗng nhiên ngưng thực, ánh mắt kia lạnh liệt, sâm hàn, thô bạo, khiến Tiết Tịnh Y thiếu chút nữa thất thanh kêu sợ hãi.

“Sao ngươi lại ở đây?” Tiết Tử Hiên còn chưa làm rõ trạng huống, lại theo phản xạ rút tay lại. Người hấn muốn gặp khi vừa tỉnh lại, tuyệt đối không bao gồm Tiết Tịnh Y. Không, phải nói dù là ai hấn đều không muốn gặp, chỉ muốn tìm Tiểu Di, tìm người hấn yêu thương nhất. Vì cái gì ngay cả khi chết rồi, những người này cũng không để hấn an bình? hấn quay đầu qua một bên, thấy Phúc bá đứng bên ngoài đám người, trong mắt tăng thêm vài phần căm ghét.

Tiết Tịnh Y bị ngữ khí tràn ngập căm hận cùng bài xích dọa sợ, ôm ngực lui ra phía sau hai bước, không tự giác lắc đầu. Ca ca phảng phất trong một đêm liền thay đổi, khiến nàng không thể nhận ra.

Mấy bác sĩ vây quanh giường bệnh triển khai các loại kiểm tra, trong đó một người lật lật mí mắt Tiết Tử Hiên, đôi chút đau đớn khiến hấn cả người cứng ngạnh. Hấn nhìn chăm chăm bọn họ, biểu tình dần dần từ mê mang biến thành nghi hoặc, lại biến thành không dám tin cùng khủng hoảng bất an.

“Ta không sao, các ngươi đều đi ra ngoài.” Hấn khàn giọng mở miệng, thái độ kiên quyết.

Các chỉ tiêu khôi phục bình thường, đám bác sĩ thấy hấn cảm xúc không đúng, liền nghĩ chờ hấn hoãn lại mới đưa qua khoa khám tổng quát làm kiểm tra kỹ hơn, vì thế phân phân rời đi.

Tiết Tử Hiên đợi người đi lập tức trở mình ngồi dậy, mở lòng bàn tay ra xem xét. Không có, lòng bàn tay trắng nõn cái gì cũng không có, vết sẹo khiến hấn cảm động đến rơi nước mắt, đã hoàn toàn biến mất. Hoặc là nói, bây giờ nó còn chưa xuất hiện.

Rốt cuộc ý thức được tình cảnh hiện tại, chẳng sợ chỉ là một giấc mộng hư ảo tùy thời sẽ thức tỉnh, cũng đủ làm cho Tiết Tử Hiên kích động rơi lệ. Hấn lập tức nhảy xuống giường, chân trần, mặc đồ bệnh nhân, vội vàng chạy ra ngoài.

“Thiếu gia, ngài đi đâu vậy? Thiếu gia ngài quên đi giày, dưới đất lạnh.” Phúc bá cầm một đôi dép lê đuổi theo.

Tiết Tịnh Y lúc này mới hồi thần, sắc mặt trắng bệch gắt gao theo sau. Trong đầu lặp lại vang vọng câu hỏi khi ca ca mới tỉnh — sao ngươi lại ở đây? Trong giọng nói kại không có chờ mong, cao hứng, triu mến, chỉ còn dư lại là ghét cay ghét đắng, phảng phất liếc nhìn nàng nhiều một cái đều là một loại tra tấn khó có thể chịu đựng.

Bởi thân thể suy yếu, thường xuyên phát bệnh làm cả nhà cùng chịu vất vả, từ nhỏ nàng đã luyện thành bản lĩnh sát ngôn quan sắc, cố gắng khiến mình càng hiểu chuyện càng tri kỷ, để tránh bị bọn họ chán ghét. Nhưng mà bệnh tình càng nặng, người nhà càng yêu thương nhiều hơn, tâm tình bất an trong lòng mới chậm rãi tiêu giảm. Nhất là ca ca, đối với người ngoài thì lạnh lùng như băng, đối với mình lại ôn nhu săn sóc, khiến nàng cảm thấy vô cùng kiêu hãnh.

Nhưng vừa rồi, ánh mắt ca ca nhìn nàng lại ẩn chứa hận ý, vì cái gì? Rốt cuộc mình làm sai cái gì? Vấn đề này cứ mãi quanh quẩn ở trong đầu, Tiết Tịnh Y kinh hãi không thôi.

Tiết Tử Hiên cấp tốc chạy qua hành lang, xuống thang lầu, từ tầng mười chín vẫn chạy đến đại sảnh bệnh viện, biểu tình điên cuồng cùng cử chỉ vô thố đưa tới rất nhiều người đứng lại nhìn theo. Bảo an nhận ra tình huống không đúng, vội vàng tiến lên ngăn trở, liền tiếp dùng bộ đàm hỏi thăm khoa thần kinh tầng mười sáu xem có bệnh nhân nào chạy ra hay không.

Tiết Tử Hiên ra sức giãy dụa, lại bị hai người hợp lực bẻ ngoặt cánh tay lại.

“Các ngươi làm gì? Mau buông hấn ra!” Vội vàng chạy về nước, ngay cả hành lý đều không kịp mang về, Tiết Lý Đan Ny xuất hiện ở đại sảnh, nhìn thấy con trai chật vật không chịu nổi, bị đám người vây quanh ở giữa.

Hấn tóc rối loạn, quần áo rách, trên mặt mang theo biểu tình điên cuồng, đôi mắt tối đen tràn đầy nước mắt, phảng phất tùy thời sẽ rơi xuống. Nàng cơ hồ không dám tin tưởng đó là con trai của nàng, đứa con trai vô luận ở nơi nào đều tỏa ra hào quang sáng ngời. Hấn kích động như vậy, táo bạo như vậy, khớp hàm cắn thật chặt, dù cho cách rất xa, cũng có thể thấy gân xanh nổi cộm trên trán hấn.

“Mẫu thân?” Nghe được thanh âm quen thuộc, Tiết Tử Hiên an tĩnh lại, quay đầu nhìn, biểu tình càng trở nên mờ mịt. Những người vốn đã chết đi một đám xuất hiện ngay trước mắt, khiến hấn càng thêm tin

tưởng phán đoán của mình. Hấn trở lại, trở lại quá khứ, trở lại thời điểm khi hết thấy còn chưa phát sinh.

Mẫu thân bị sinh hoạt trong lao ngục tra tấn đến không còn hình người, giờ phút này đang mặc y phục đặc chế sang quý, nhanh chóng đi tới chỗ hấn, khuôn mặt bảo dưỡng thoả đáng không thấy một nếp nhăn. Nàng vẫn là người phụ nữ cao quý kia, nghệ sĩ violon nổi danh toàn thế giới, mà không phải tội phạm giết người mà mọi người nhắc đến

Đột nhiên gặp lại, Tiết Tử Hiên cảm thấy kinh ngạc, đồng thời lại thâm thâm cảm hận. Hấn buông tay giấy dựa, dùng ánh mắt hồ hững nhìn nàng, ngẩn lệ trong mắt bốc hơi không còn một mảnh.

Bảo an thấy Tiết Lý Đan Ny cao quý mười phần, lại thấy một chuỗi trợ lý đi phía sau cầm hành lý, liền biết người này lai lịch rất lớn, lập tức buông thanh niên ra, lui về phía sau hai bước.

“Khoa thần kinh không có bệnh nhân chạy ra, các người kiểm tra lại các khoa khác xem xem.” Bộ đàm nội bộ hợp thời truyền đến hồi phục, làm Tiết Lý Đan Ny đen mặt. Nhưng nàng cũng chưa nói gì, đỡ lấy con trai đứng không vững.

Tiết Tử Hiên cơ bắp căng thẳng, trong lòng kháng cự, nhưng vẫn chưa biểu hiện ra ngoài. Hấn bình tĩnh nhìn liếc nhìn mẫu thân, cảm thấy lòng bàn chân lạnh lẽo, lúc này mới thất thanh cười khổ. Bộ dạng chật vật không chịu nổi này, sao có thể để Tiểu Di nhìn thấy? Mấy trăm hơn một ngàn năm đều đợi được, không kém giờ khắc này.

Hấn thuận thế rút cánh tay ra khỏi người Tiết Lý Đan Ny, đi đến trước thang máy. Cửa mở, Phúc bá cùng Tiết Tịnh Y từ bên trong chạy ra, vừa thấy hấn, trên mặt đầy vẻ vui sướng.

“Thiếu gia, ngài mang giày vào đi.” Phúc bá đặt dép lê xuống đất.

“Ca ca, làm sao vậy?” Tiết Tịnh Y rụt rè hỏi han.

Tiết Tử Hiên hoàn toàn không có tâm tình nói chuyện với bọn họ, trên thực tế, toàn bộ mọi người trong Tiết gia, hấn đều không muốn để ý tới. Hấn không quên được tội nghiệt bọn họ đã gây ra, không quên được bọn họ bày ra sát cục tàn hại thiếu niên hấn yêu thương như thế nào. Ngay cả bản thân mình hấn đều không thể tha thứ, nói gì đến bọn họ? Không, đến chết cũng không tha thứ.

Hấn mang giày, trầm mặc đi vào thang máy, thái độ làm như không thấy khiến Phúc bá cùng Tiết Tịnh Y xấu hổ vô cùng, lại âm thầm lo lắng. Tiết Lý Đan Ny cũng rất lo lắng, vừa lên phòng bệnh liền yêu cầu bác sĩ hội chẩn, kết quả tự nhiên là không có vấn đề.

“Đã có báo cáo sóng não đồ cùng điện tâm đồ, rất bình thường. Nếu ngài vẫn không yên lòng, có thể ở lại thêm một thời gian quan sát quan sát.” Bác sĩ chủ trị đề nghị.

Tiết Lý Đan Ny đang muốn đáp ứng, Tiết Tử Hiên đã lạnh giọng phủ quyết: “Không, lập tức giúp ta xử lý thủ tục xuất viện.” Khi nói lời này, hấn cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, xác định lúc này Tiểu Di đã bị hấn đón đến Tiết gia. Đầu óc hấn một mảnh trống rỗng, không có ký ức kiếp này, lại đem từng hành động từng nụ cười tiếng nói của thiếu niên, tuyền khắc vào trong cốt tủy.

Nếu hấn có được linh hồn, như vậy nhất định cũng viết tại chỗ sâu nhất trong linh hồn. Hấn không biết thế giới này có chân thật hay không, nhưng chỉ cần thế giới này có thiếu niên tồn tại, là chân thật hay hư ảo, lại có quan hệ gì?

“Ở lại một thời gian đi? Mẹ đã giúp con từ chối buổi biểu diễn nửa tháng sau. Mấy thứ khác đều là hư ảo, chỉ có khỏe mạnh mới là quan trọng nhất.” Tiết Lý Đan Ny tận tình khuyên bảo.

“Đúng vậy ca ca, anh xem em này, muốn làm gì cũng không làm được, chính là bởi vì thân thể không tốt. Chẳng lẽ anh muốn trở nên giống em sao?” Tiết Tịnh Y tự giễu cười khổ.

Tiết Tử Hiên không hề xúc động, mở tủ quần áo tự tay thu thập hành lý, giống như lơ đãng hỏi: “Tiểu Di đâu? Em ấy ở nơi nào?”

“Tiểu Y chẳng phải đang ở đây sao, người choáng váng? Bác sĩ, con ta thật không thành vấn đề sao?” Tiết Lý Đan Ny nghi lâm “Tiểu Di” con trai nói là chỉ Tiết Tịnh Y, vốn không thể nào yên tâm, lúc này càng trở nên nôn nóng. Người ở ngay trước mắt còn hỏi, lần này bất tỉnh, chẳng lẽ là choáng hổng đầu óc?

Bác sĩ nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không biết, dặn dò vài câu liền vội vàng rời đi

“Ca ca, em ở đây này. Từ khi anh hôn mê em vẫn luôn ở cạnh anh.” Tiết Tịnh Y cố nén ngượng ngùng, đi lên kéo cánh tay ca ca. Biết được mình không phải con gái ruột của ba mẹ, trong lòng nàng, vui sướng vượt xa sợ hãi. Không có quan hệ huyết thống, vậy nàng có thể quang minh chính đại cùng ca ca cùng một chỗ, phần tình cảm bội đức này, rốt cuộc có chỗ sắp đặt.

Cánh tay bị nàng đụng chạm giống như bị một con rắn độc quấn lên, băng lãnh mà lại ghê tởm. Tiết Tử Hiên lập tức đẩy nàng ra, xách hành lý lui ra phía sau hai bước, trầm giọng nói: “Ta nói là Hoàng Di, em ấy ở nơi nào?”

Tiết Tịnh Y mặt đỏ lên, thập phần không chịu nổi, nhìn chằm chằm cánh tay bị hất ra, hơn nửa ngày không nói chuyện. Tiết Lý Đan Ny không kiên nhẫn nói: “Con nói không đầu không đuôi, đột nhiên nhắc nó làm chi? Nó còn bị nhốt trong biệt thự kia, chạy không được.”

Ý thức được đối phương dù sao cũng là anh trai của con gái nuôi, nói như vậy sẽ khiến nữ nhi nhận ra không ổn, Tiết Lý Đan Ny mím môi, xoay mặt nhìn Phúc bá. Phúc bá gật đầu, tỏ vẻ trong biệt thự có người chuyên môn trông giữ thiếu niên, tuyệt đối chạy không được.

Thấy bọn họ phản ứng, trái tim Tiết Tử Hiên thắt trầm xuống. Hết thảy đã bắt đầu sao? Sát cục tàn nhẫn lãnh khốc, lợi dụng không kiêng nể gì, đối đãi hư tình giả ý, còn có cuộc ngẫu ngộ khiến thiếu niên vĩnh viễn rời khỏi hắn. Nhớ tới Tiết Diêm, nhớ tới hôn lễ rung động thể nhân của gã cùng thiếu niên, trái tim Tiết Tử Hiên quặn đau, thân thể càng là không chịu nổi chế phát run.

“Ta muốn xuất viện, lập tức!” Hắn không gấp quần áo ngay ngắn chỉnh tề nữa, mà là vò chúng thành một đoàn, nhét bừa vào rương hành lý.

Hành động này tuyệt đối không phải nhi tử bị kích thích nghiêm trọng có thể làm ra. Tiết Lý Đan Ny càng trở nên lo lắng, lại không có cách nào khuyên được đứa con cố chấp, chỉ đành bảo trợ lý đi làm thủ tục xuất viện.

Một chiếc xe sang vững vàng dừng trước cổng bệnh viện, tài xế xuống xe, mở cửa xe cho chủ nhân. Tiết Tử Hiên dẫn đầu ngồi vào, thấy Tiết Tịnh Y theo sau bước vào, ngữ khí hờ hững: “Ngồi phía trước.” Hắn nói không rõ mình đối với vị muội muội này rốt cuộc mang tình cảm như thế nào, yêu thương đã hao mòn sạch sẽ, hận cũng không có tâm lực, nguyên lai tuyệt đối không có khả năng, chỉ có không màng chú ý đến.

Nếu có thể, hắn không muốn cùng nàng xuất hiện ở cùng một thời không, cùng một thế giới. Nhưng hắn đã trở lại, như vậy chỉ có thể xem như nàng không tồn tại. Hắn không muốn lại cùng nàng sinh ra một tia một hào liên hệ nào nữa.

Tiết Tịnh Y bị đá kích nặng nề, lỗ chân muốn khóc nhìn hắn. Biểu tình điềm đạm đáng yêu chẳng những không được Tiết Tử Hiên áy náy, ngược lại khiến hắn nhớ tới đời trước, vị muội muội này dùng biểu tượng suy yếu che giấu ý niệm tội ác như thế nào, lại quả quyết thực thi vụ mưu sát kia như thế nào.

Nếu không phải vì nàng, hắn cùng Tiểu Di tuyệt đối không đến mức đi đến tình cảnh không thể挽回, nhưng mà chính hắn cũng đồng dạng tội không thể tha, cho nên coi như hết, ai cũng không có tư cách chỉ trích ai.

Hốc mắt nóng lên, Tiết Tử Hiên lại có xúc động muốn rơi lệ, nhưng hắn nhịn xuống. Trong mấy chục năm dài chờ đợi cùng sám hối, hắn đã sớm học được làm sao giấu giếm trong sự hỗn loạn, như thế nào khiến mình bồi hồi bên cạnh tuyệt vọng mà không đến mức ngã xuống. Chỉ cần người kia còn sống ở nơi cách hắn thập phần xa xôi, chỉ cần có thể thông qua TV cùng internet... kiếm được tin tức có liên quan về em, vậy hắn có thể vẫn sống, vẫn thủ hộ.

Cho nên sau một ngày khi biết được em qua đời, hắn cũng triệt để nản lòng thoái chí, quay về hư vô.

Hiện tại, hắn trở lại, mà thiếu niên cũng ở nơi này, không gì càng tốt hơn, mỹ diệu kỳ tích hơn thế này. Tiết Tử Hiên dùng lực siết chặt tay, mới không đến mức khiến chính mình bối rối vì mừng như điên mà khóc rống thất thanh, nhưng hơi thở càng ngày càng nặng nhọc chung quy tiết lộ nội tâm hắn kích động.

“Con làm sao vậy? Không thoải mái sao? Có cần trở lại bệnh viện không?” Tiết Lý Đan Ny lo lắng mở miệng. Gian chữa bệnh trong nhà là chuyên môn kiến tạo riêng cho con gái, chỉ có dụng cụ cùng các loại

thuốc trị liệu bệnh tim, chứng hôn mê cùng cảm xúc thất khống của nhi tử, vẫn là ở lại bệnh viện càng thêm bảo hiểm.

“Tài xế chạy nhanh lên.” Tiết Tử Hiên không đáp, ngược lại trầm giọng thúc giục.

“Người đứa nhỏ này đến cùng là làm sao? Sắc mặt trắng thành như vậy còn không chịu đi bệnh viện, con là muốn cho mẹ lo lắng chết sao?” Tiết Lý Đan Ny có chút chịu không nổi nhi tử như vậy. Nhìn quen hẳn lãnh đạm kiêu chể, bình tĩnh lạnh nhạt, vẫn là lần đầu thấy hắn cuồng loạn thất thổ, thấp thỏm lo âu. Hắn rốt cuộc đang sợ hãi cái gì?

“Mẫu thân, con không sao. Con tưởng về nhà.” Về nhà, nhìn thấy thiếu niên âu yếm, hắn sẽ lập tức khỏe lại, tốt hơn bất cứ lúc nào, trái tim vỡ tan có thể hợp lại lần nữa, linh hồn hư không có thể một lần nữa được nhồi đầy, tình yêu vì em mà sinh cũng vì em mà chết, lại có thể nở rộ vô số đóa hoa cảm tử lộng lẫy.

Nếu có thể mang lên một đôi cánh, hắn lập tức liền bay đến cạnh bên em, gắt gao, chặt chẽ ôm em vào trong ngực, nhu vào ***g ngực, ghim vào cốt nhục.

Tiết Lý Đan Ny bị cuồng nhiệt chợt lóe mà mất trong mắt nhi tử làm rung động. Nàng cơ hồ không dám tin tưởng thanh niên khuôn mặt hơi hơi vụn vẹo này là đứa nhỏ ngay cả đứa em gái ruột chết đi cũng chưa từng nhũu mảy một chút hay rớt một giọt nước mắt. Rốt cuộc hắn đã trải qua cái gì? Lại bởi vì ai mới biến thành như vậy? Hay là, loại này thất thường chỉ là nàng ảo giác?

5. Chương 5: Trở Về Nhân Gian (2)

Ô tô càng chạy càng gần, một tòa biệt thự mang hoa viên đứng sừng sững giữa bãi cỏ xanh mượt như dệt, sâu trong sân gôn cây cổ xum xuê, bánh xe nghiền qua con đường phủ kín đá vụn, phát ra tiếng vang “lạch cạch lạch cạch”. Tiết Tử Hiên siết chặt hai tay, cắn chặt răng, hô hấp càng trở nên cấp bách, hốc mắt càng trở nên khô khốc.

Hắn lần lượt hít sâu, sợ hãi cùng chờ mong hỗn tạp trong ***g ngực, làm hắn cảm thấy vô cùng áp lực. Cái gì gọi gần hương tình khiếp, giờ phút này hắn rốt cuộc minh bạch. Từng dâng linh hồn cũng vọng tưởng có được cơ hội trở lại một lần nữa, khi nó trở thành hiện thực, hắn lại cảm thấy nặng nề, khiếp đảm, không dám tới gần.

“Đến nhà rồi. Tử Hiên, con làm sao vậy? Có phải cơ thể không thoải mái? Mẹ đã nói không thể xuất viện mà con không nghe! Tiểu Vương, về bệnh viện!” Tiết Lý Đan Ny xuống xe đợi hồi lâu cũng không thấy con trai có động tĩnh, vội vàng khom lưng hướng nhìn vào trong, lại thấy hắn khuôn mặt tái nhợt, trán đổ mồ hôi lạnh, tựa hồ đang thừa nhận thống khổ cự đại nào đó.

“Con rất tốt, không cần đi bệnh viện.” Tiết Tử Hiên nghẹn giọng mở miệng, cẩn thận nghe, trong tiếng nói còn mang theo run rẩy nghẹn ngào. Hắn nhanh chóng chớp mắt, cấp tốc đem chua xót ủa lên hốc mắt áp trở về, sau đó cất bước xuống xe, đi về phía trước một đoạn lại dừng lại, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm biệt thự xa hoa bao phủ dưới ánh mặt trời sáng ngời.

“Ca ca vào đi thôi, bên ngoài lạnh lắm.” Tiết Tịnh Y nhu thuận rúc vào bên cạnh hắn, ôn nhu khuyên giải, cũng vươn ra tay ra ý đồ kéo cánh tay hắn.

Tiết Tử Hiên không đợi nàng tới gần liền tránh ra, tiếp tục đi về phía trước, đầu tiên là đi chậm rãi, ngay sau đó lại chạy gấp, khi sắp đến cổng thì hai ba phát nhảy lên thềm, đẩy ra cửa gỗ nặng nề.

Bên trong phòng khách trống rỗng, cái gì cũng không có, trong phòng bếp truyền đến tiếng trợ lý cùng hộ sĩ vui cười nói chuyện phiếm. Nghe được tiếng mở cửa, bọn họ đi ra xem xét, cũng lộ ra biểu tình kinh hãi.

“Tiết tiên sinh ngài tỉnh rồi?”

“Thiếu gia ngài xuất viện, ta đang tại hầm cháo, ngài có muốn ăn một chén không? Nha, phu nhân cùng tiểu thư cũng trở lại.” Hộ sĩ Tiểu Đặng vội vàng tiến lên giúp Tiết Lý Đan Ny xách hành lý, lại đỡ Tiết Tịnh Y sắc mặt trắng bệch ngồi xuống sofa.

Tiết Tử Hiên làm như không thấy hai người này, ở dưới lầu dạo qua một vòng, không phát hiện người mình muốn tìm, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên tầng hai. Đúng vào lúc này, một thiếu niên xuất hiện ở cửa cầu thang, đang nhô đầu ra nhìn xuống.

“Tiết, Tiết tiên sinh, ngài trở lại.” Tầm mắt Chu Doãn Thịnh nhẹ nhàng chạm vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Tiết Tử Hiên, lại lập tức tách ra, ấp úng chào hỏi một tiếng, đáy lòng lại âm thầm thở dài: Như thế nào lại xuất viện nhanh như vậy? Quả nhiên là tai họa di ngàn năm.

“Ân, anh đã trở về.” Kiếp này anh sẽ bảo hộ em, hãy để chúng ta bắt đầu một lần nữa được chứ? Những lời này Tiết Tử Hiên từng lặp đi lặp lại trong mộng cảnh, nhưng khi mộng cảnh trở thành hiện thực, hắn lại phát hiện chính mình nghẹn ngào đến mức khó có thể lên tiếng. Hắn không chịu không chế chạy lên lầu, hung hăng kéo thiếu niên đơn bạc gầy yếu vào trong lòng, dùng cánh tay run rẩy gắt gao siết chặt em.

“Anh đã trở về, rốt cuộc anh đã trở lại.” Hắn chôn mặt vào hõm vai ấm áp của thiếu niên, không để em thấy mình rơi lệ đầy mặt, không để em thấy chính mình sấm hối cùng tội ác.

Hắn há miệng thở dốc, còn muốn lại nói những gì, lại phát hiện mình vào giờ này khắc này, trừ cảm thụ hô hấp, tim đập, nhiệt độ cơ thể của thiếu niên, không còn ước vọng xa xôi nào khác. Hắn liều mạng áp lực dục vọng khốc rống, mừng như điên cùng bị thương tràn ngập trái tim, khiến hắn không ngừng run rẩy. Liên quan, thiếu niên cũng bị hắn lay động đến rung lên.

Chu Doãn Thịnh cảm giác hõm vai ướt sũng, bên vang lên tiếng khóc áp lực đè nén, cái người xưa nay cao cao tại thượng lại không để ý một thân chật vật, ôm hắn yên lặng rơi lệ, nồng đậm bị thương kia rõ ràng, trầm trọng như vậy. Dưới lầu, người Tiết gia đều ngây ngẩn cả ra, đang kinh nghi bất định nhìn bọn họ, muốn lên lầu, lại e sợ kích thích Tiết Tử Hiên.

Chu Doãn Thịnh đột nhiên rất muốn cười, đây là tình huống gì? Vừa xuất viện ai cũng không để ý, chỉ ôm mình mà khóc, đầu óc bị nước vào? Hắn căn bản không thể hiểu được thanh niên đau thương, cũng không có khả năng sinh ra đồng tình. Loại ủy khuất gì có thể tàn khốc hơn bị moi tim? Minh đây còn chưa khóc, hắn có tư cách gì?

Hắn cố nén chán ghét, thấp giọng hỏi thăm: “Tiết tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Đối phương vẫn chưa để ý tới, hai tay ôm hắn càng thêm dùng lực. Hắn cảm giác eo đều sắp bị bẻ gãy, chỉ có thể dùng đầu ngón tay ấn đau chột chột da đầu y, lại truy vấn: “Tiết tiên sinh, có chuyện gì tốt nhất nói ra, đừng để trong lòng, Tiết a di cùng Tịnh Y đều rất lo lắng ngài.”

Tiết Tử Hiên rốt cuộc ngừng khóc cùng run rẩy, ngẩng đầu, dùng hai mắt đỏ bừng gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc không dài không ngắn của em, rốt cuộc chậm rãi, tràn ra một nụ cười nhợt nhạt. Hắn sẽ không nhận sai, này đích xác là thiếu niên của hắn, thiếu niên mười sáu tuổi trong veo như nước.

Tất cả thấp thỏm lo âu, trong thời khắc ôm em vào trong lòng, đều hóa thành cảm kích cùng cảm động, Tiết Tử Hiên vén lên sợi tóc bên má em, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gò má trắng nõn kia, mang theo vô tận vô cùng hối hận cùng thành kính.

Không nói người Tiết gia ở dưới lầu sợ ngây người, ngay cả Chu Doãn Thịnh vốn nhạy bén đều có chút phản ứng không kịp. Hắn đưa tay che má, ánh mắt tròn xoe.

Biểu tình thoải mái trên mặt Tiết Tử Hiên chỉ duy trì trong chớp mắt, khi hắn chạm đến bàn tay quần bằng vải của thiếu niên, nhất thời một lần nữa rơi vào hoảng loạn: “Tay em làm sao?” Đôi tay được khen là bảo vật của thế giới, nào có từng nhận qua nửa điểm thương tổn?

Thẳng đến giờ khắc này, những ký ức giấu sâu trong đầu, có liên quan về kiếp này mới ùn ùn kéo đến. Hắn mang lòng dạ hiểm ác mưu sát một sinh mệnh trẻ tuổi đi đón thiếu niên, hắn cự tuyệt thiếu niên đụng chạm, cự tuyệt xưng hô thân mật, thậm chí cự tuyệt cùng em ngồi cùng bàn ăn cơm. Cuối cùng dùng lực ấn nắp đàn xuống, khiến hai tay thiếu niên bị thương.

Hắn dứt khoát không thể tin cái người tàn nhẫn đến cực điểm kia từng là chính mình. Hắn nhẹ nhàng nâng đôi tay này lên, đầu ngón tay đang run nhè nhẹ, sợ không cẩn thận liền chạm nát nó. Hắn đau triệt nội

tâm, cảm đồng thân thụ. Không biết kể từ khi nào, em đã là toàn bộ của hắn, là sinh mệnh của hắn, làm sao có khả năng không cảm đồng thân thụ? Làm sao có khả năng không đau triệt nội tâm?

Hắn cho rằng mình tới không tính muộn, nào ngờ cuối cùng vẫn là chậm, tự trách cùng vô cùng hối hận tra đến Tiết Tử Hiên không thể hô hấp. Hắn gian nan thở hổn hển một hơi, bán tha bán ôm thiếu niên xuống lầu, nói giọng khàn khàn: “Đi bệnh viện.”

“Được được được, đi bệnh viện. Tiểu Vương đầu, nhanh chóng bảo hắn đến garage lấy xe.” Tiết Lý Đan Ny lúc này mới hồi thần, không để ý hình tượng chạy đến cổng hô to. Nhi tử rất khác thường, vừa về nhà liền ôm Hoàng Di khóc rống, tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng từ bỏ vai cùng bóng lưng không ngừng run rẩy, ngay cả nàng nhìn đều cảm giác vô cùng xót xa.

Nàng dám khẳng định, hai người kia bình thường không có một chút giao tiếp, chẳng sợ ở cùng một mái hiên, quan hệ còn không bằng người xa lạ, nếu nhi tử gặp chuyện thương tâm, không có khả năng có liên quan đến Hoàng Di. Nhưng hắn không muốn ai cả, ai cũng không để ý, cố tình ôm Hoàng Di không buông tay, tình huống này thật sự là không có cách nào giải thích. Cho nên nhất định phải đi bệnh viện, kiểm tra đầu óc thêm mấy lần.

Tiết Tịnh Y nhìn chằm chằm hai người cơ hồ ôm cùng một chỗ, móng tay bấm vào trong thịt, ấn ra vài vết máu. Cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay trực tiếp lan tràn đến trái tim, khiến nàng một trận choáng váng. Nhưng nàng liều mạng đè nén xuống, nàng không thể té xỉu, không thể khiến Hoàng Di đơn độc ở chung với ca ca.

Phân chấp niệm này từ ngày Hoàng Di đến liền tự dừng cảm rĩ trong đầu, dù có thể nào cũng vô pháp tiêu trừ. Hoàng Di quả nhiên là kẻ không may, hắn muốn cướp đi bất cứ thứ gì xung quanh nàng, đều không thể khiến nàng động dung, duy độc ca ca thì không được. Ca ca chỉ có thể là của nàng.

Đoàn người mới vừa đi tới cửa, tài xế liền lái xe lại đây, chậm rãi dừng lại bên cạnh đài phun nước. Gió nhẹ thổi bay giọt nước thấm lạnh, lả tả rải xuống trên má mọi người, Tiết Tử Hiên theo thói quen nâng tay, che cho thiếu niên.

“Tiểu di, xin lỗi, ca ca sai lầm.” Hắn nhẹ nhàng nắm bàn tay quăn đầy vảy thừa của thiếu niên, không dám dùng lực, cũng không dám buông ra, chỉ có thể vô lực nói xin lỗi.

Chu Doãn Thịnh vẫn bị vây trong trạng thái hoảng hốt. Hắn nhìn thanh niên tiều tụy không chịu nổi, ánh mắt thập phần xa lạ, phảng phất trong một đêm đã không còn là y. Trên thực tế, hiện tại đích xác thái độ Tiết Tử Hiên khác thường. Hắn mặc một bộ thường phục nhiều nếp nhăn, tóc có chút hỗn độn, cằm mọc đầy râu màu xanh, đôi mắt tối đen xưa nay không hề bận tâm đến điều gì, giờ phút này rõ ràng tràn đầy quan tâm cùng cảm xúc thâm trầm không rõ nghĩa.

Vị âm nhạc gia như tùng như trúc, cao ngạo bất quần kia, giờ phút này chỉ là một người bình thường bị vây trong cảm xúc thấp thỏm lo âu. Hắn giải thích với mình, còn tự xưng ca ca? Lỗi tại ta không có sai lầm đi?

Chu Doãn Thịnh muốn ngoáy tai, ngón tay quăn vảy thừa dày cộm lại chỉ đụng tới vành tai liền bị che ở bên ngoài. Hắn muốn cách tên thần kinh thất thường này xa một chút, lại bị cường ngạnh nhét vào hàng ghế sau, bị đối phương giam cầm vào trong lòng.

Tiết Tử Hiên thông qua ký ức biết được, tuy rằng mình tới chậm một bước, nhưng thiếu niên âu yếm còn chưa gặp gỡ Tiết Diêm, hết thảy vẫn còn đường vãn hồi. Nhớ tới Tiết Diêm, nội tâm hắn tràn đầy sợ hãi, không tự giác ghì chặt thiếu niên vào trong lòng, hai tay từ xuyên qua dưới nách em, chặt chẽ khóa lại vòng eo gầy gò.

Chu Doãn Thịnh hương nước hoa từ trên người thanh niên truyền đến, cực kỳ không được tự nhiên đấu tranh một chút, cái ót lập tức bị đối phương giữ chặt, cường ngạnh ép vào hõm vai. Hương khí càng trở nên nồng đậm, nhiệt độ cơ thể nóng rực cuộn cuộn không ngừng truyền đến, tư thế này thật sự là quá mức thân mật, làm cho hắn cảm thấy cực kỳ không thích hợp.

Không cần kiểm tra, xác định vững chắc là đầu óc hỏng. Thấy ta giống như con sói đói bụng mấy trăm năm thấy thịt, ánh mắt xanh mượt đến dọa người. Chu Doãn Thịnh lại là nhe răng lại là bấu môi, lòng tràn đầy không kiên nhẫn cùng sung sướng khi người gặp họa.

Tiết Lý Đan Ny cũng muốn cùng lên xe, đã thấy nhi tử giơ ra một cánh tay, “Phanh” một tiếng đóng cửa xe lại, trầm ổn hạ lệnh cho tài xế: “Đi bệnh viện.”

“Thiếu gia, phu nhân cùng tiểu thư còn chưa đi lên đâu.” Tài xế quay đầu nhắc nhở.

“Không cần phải xen vào bọn họ, lái xe.” Tiết Tử Hiên đã hoàn toàn khôi phục lãnh tĩnh, đôi mắt vì khóc mà phấp phồng lúc này một mảnh tối đen. Hắn vốn là quái vật không có tâm đồng tình cùng quan điểm thị phi, tại không gian hư vô phiêu dăng mấy trăm gần ngàn năm, cảm tình càng trở nên đậm đặc. Trên đời này, người duy nhất có thể khiến hắn trái tim nhảy lên, người duy nhất có thể khiến hắn cảm giác mình còn sống, hiện tại đang bị hắn gắt gao ôm vào trong lòng. Những người hoặc vật khác với hắn mà nói đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Tài xế bị mâu quang băng lãnh kia bắn trúng, vội vàng đạp chân ga chạy đi. Tiết Lý Đan Ny đuổi phía sau hô vài tiếng, còn đá vụn phủ kín trên đường làm trật chân, đau đến ứa mồ hôi lạnh. Thấy nhi tử không hề xúc động, càng đi càng xa, nàng khắp khiêng đi trở về, liên tục thúc giục: “Tiểu Chu đâu? Đi lấy một chiếc xe, mau lên! Đứa nhỏ này điên rồi, điên thật rồi!”

Trợ lý Tiểu Chu chuyên môn phụ trách trông giữ Chu Doãn Thịnh vội chân chạy đến garage. Tiết Tịnh Y cùng quản gia một trái một phải nâng Tiết Lý Đan Ny, đều là đầy mặt lo lắng.

“Mẹ, rốt cuộc ca ca làm sao vậy?” Tiết Tịnh Y sắp khóc, hốc mắt đỏ rực. Trên thực tế, khi thấy ca ca ôm thiếu niên áp lực khóc, lòng của nàng cũng đang nứt vỡ, cũng đang quặn đau, phải dùng tự chủ thật lớn mới không khiến mình ngất đi. Một loạt biến hóa sau khi ca ca tỉnh lại khiến nàng tâm hoảng ý loạn, đứng ngồi không yên

“Mẹ cũng không biết, lúc này nhất định phải bắt nó ở lại bệnh viện quan sát vài ngày.” Tiết Lý Đan Ny một mồm bóp trán.

Một giờ sau, ô tô ngừng lại tại bãi đỗ xe ngầm trong bệnh viện. Chu Doãn Thịnh cơ hồ là mang tâm tình được cứu chuộc đi mở cửa xe. Dọc theo đường đi, hắn đầu tiên là bị thanh niên ôm vào trong ngực, giây dựa hai phút sau bị khóa vào trong lòng, đầu đặt trên hóm vai y, sau này cảm giác ngực khó chịu, khó thở, nhìn không được lại đấu tranh hai phút, liền trực tiếp bị ôm đến trên đầu gối, giạng hai chân ra ngồi trong lòng thanh niên, lưng dựa vào ***g ngực cứng rắn của y. Tư thế này giống ba ba trẻ tuổi ôm đứa con bú sữa chưa đầy năm tuổi, sợ hắn ở trong xe nhảy nhót tung tung, hay là đẩy cửa té ra ngoài.

Chu Doãn Thịnh cực kỳ không được tự nhiên, đấu tranh một chút lại một chút, mỗi một lần giây dựa qua đi, đều sẽ bị thanh niên ôm chặt thêm một chút. Cái người nhìn qua khá gầy yếu kia, trong thân thể lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ như thế, thiếu chút nữa bẻ gãy eo hắn. Nay nhất định là biến thành mưu sát.

Sau này hắn dứt khoát cam chịu, triệt để thả lỏng thân thể yếu đuối dựa vào lòng thanh niên, đối phương ngược lại giảm bớt lực đạo, dùng tư thái cẩn thận dè chừng bao bọc lấy hắn, cảm đặt trên vai hắn thỏa mãn than thở. Nhiệt khí từ hơi thở kia làm vành tai hắn đều nóng đỏ.

Nói thật, nếu không phải biết người này muốn moi tim mình, chỉ bằng vẻ ngoài tuấn mỹ phi phạm ngoài, thân hình thon dài cao ngất, khí độ chí tôn chí quý kia, không chừng Chu Doãn Thịnh sẽ động tâm với đối phương. Thật vất vả chờ đến bệnh viện, hắn không dấu vết thả lỏng, khẩn cấp đặt tay lên nắm cửa, lại bị ngạnh sinh sinh kéo lại.

Tiết Tử Hiên chịu không nổi thiếu niên rời đi ôm ấp của mình. Hắn sợ hãi lần trùng sinh này chỉ là một giấc mộng hư ảo, không biết lúc nào sẽ tỉnh mộng, mình vẫn đang phiêu phù trong hư không vô tận chờ đợi. Cho nên hắn cần xác định thiếu niên tồn tại, cần thời thời khắc khắc giam cầm em tại bên người, bởi vì hắn không có thời gian đi lãng phí.

Nhận thấy được thiếu niên có ý rời khỏi mình, cánh tay ôm lấy eo em nháy mắt buộc chặt, mở một cánh cửa khác, lấy tư thái cường ngạnh ôm em xuống. Thiếu niên đã mười sáu tuổi, thân thể lại còn chưa phát dục hoàn toàn, đầu nhỏ xinh, thân thể đơn bạc, dễ dàng có thể bị hắn nâng bổng xoắn lên.

“Thả em xuống, em có thể tự mình đi.” Cảm giác bàn tay thanh niên dán trên hông mình, Chu Doãn Thịnh mặt đỏ tai hồng nhắc nhở. Cùng một nam nhân tiếp xúc thân mật như thế, hắn vẫn là lần đầu tiên, luôn có điểm không thích ứng.

Tiết Tử Hiên vẫn không dừng bước, trực tiếp đi vào thang máy, ấn nút tầng cao nhất. Tài xế Tiểu Vương làm bạn bên cạnh hắn, một bộ biểu tình như thấy quỷ. Thiếu gia ngay cả cha mẹ ruột em gái ruột em gái nuôi cũng chưa ôm qua, lại ôm đứa quê mùa này, giống được vật báu vô giá không nỡ buông tay, quả nhiên đầu óc hỏng mất.

Bác sĩ trước đó đã nhận được điện thoại của Tiết Lý Đan Ny, thấy Tiết đại thiếu gia đi vào văn phòng cũng không cảm thấy sững sốt, mà là phân phó hộ sĩ dẫn hắn đi chụp CT não bộ.

Tiết Tử Hiên buông thiếu thiếu niên trong khuỷu tay mình, một bàn tay ôm vai một bàn tay quần eo thiếu niên, trầm giọng nói: “Ta không có vấn đề, giúp Tiểu Di chụp CT bàn tay, mau chóng.”

“Tay hắn làm sao?” Bác sĩ này chính là người bị Tiết gia mua chuộc làm giải phẫu đổi tim, đương nhiên biết thiếu niên chỉ là bộ phận cấy ghép, sớm muộn gì cũng phải chết, bất quá tay tàn phế mà thôi, trị không trị cần bản không quan trọng, thế nên không tự chủ được mang ra vài phần không kiên nhẫn.

Tiết Tử Hiên lúc này mới nhớ tới quan hệ giữa bác sĩ này cùng Tiết gia, không nói hai lời liền dắt thiếu niên rời đi. Tài xế Tiểu Vương hô vài tiếng, thấy hắn cũng không quay đầu lại, chỉ đành nhanh chóng đuổi kịp.

“Thiếu gia, sao lại không khám nữa?” Sau khi đoàn người lên xe, Tiểu Vương nghi hoặc khó hiểu hỏi thăm.

Chu Doãn Thịnh bị đặt trên đầu gối thanh niên, thành thật mà không được tự nhiên, một bên vụng trộm nhích mông muốn tìm một tư thế ngồi thoải mái, một bên trong lòng oán thầm thanh niên mèo khóc chuột — không có ý tốt. Nay đều qua bao lâu mới nhớ tới đi khám tay cho hắn, mới nói có một câu lại bỏ đi, giả vờ cũng không giả triệt để, lừa gạt ai chứ?

Tiết Tử Hiên nhận thấy được thiếu niên đứng ngồi không yên, thấy em nhích càng ngày càng xa, sắp rơi xuống ghế ngồi, hai tay xuyên qua đầu gối em, dùng tư thế ôm anh nhè xoa em nghiêng người ôm vào trong ngực, thuận tay còn cởi giày trên chân em ra.

Chu Doãn Thịnh sắc mặt đen kịt, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích. Nhúc nhích cái rắm, giày đều không còn, muốn chạy đều chạy không được.

Lúc này Tiết Tử Hiên mới nhẹ nhàng cười, sờ sờ hai má thiếu niên bởi vì uể oải mà phồng lên, phân phó tài xế: “Đổi một bệnh viện.”

“Nhưng bệnh viện này chính là tốt nhất, vì sao lại không ở đây?” Tiểu Vương lái xe trên con đường hẹp, cố ý chạy chậm lại.

“Đi bệnh viện nhân dân.” Tiết Tử Hiên vẫn chưa giải thích. Trùng sinh một lần, tất cả những người từng liên lụy vào cuộc mưu sát kia, hắn đều không muốn gặp lại. Huống hồ, giao thiếu niên âu yếm cho một bác sĩ không có y đức chăm sóc, sao hắn có thể yên tâm?

Tiểu Vương cảm giác hôm nay thiếu gia đặc biệt khác thường, đặc biệt cường ngạnh, cùng với vị đàn dương cầm gia cao quý mà không nhiễm thế tục hoàn toàn là hai người.

Nguyên lai không phải không khám, mà là đổi một bệnh viện khác. Vì cái gì? Nay bệnh viện này không phải sản nghiệp Tiết gia sao? Trình độ chữa bệnh cũng là đứng đầu. Chu Doãn Thịnh đầu đầy mồ hôi liếc nhìn thanh niên.

“Kia bác sĩ bệnh viện đó không có y đức, ngày sau chúng ta xem bệnh đều không đi chỗ đó. Tiểu Di, xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tha thứ ta.....” Tiết Tử Hiên tiếp thu đến thiếu niên nghi vấn, không giải thích rõ ràng, cuối cùng nằm trên đầu vai thiếu niên, vô cùng đau thương mà lại vô cùng thỏa mãn thở dài.

6. Chương 6: Tinh Thần Thất Thường (1)

Đến cùng không phải bệnh viện nhà mình, không có chỗ dừng xe chuyên dụng, Tiểu Vương vòng quanh bãi đỗ xe rất lâu mới cướp được một chỗ, rút cuộc đẩy đầu mỗ hôi dừng xe lại.

Chu Doãn Thịnh xoay xoay mông, muốn nhảy xuống khỏi đầu gối thanh niên đầu gối, lại sợ làm bẩn tất, hơn nữa hiện tại đã vào mùa đông, bên ngoài trời đông giá rét, một chân đạp ra ngoài thế nào cũng sẽ làm

bàn chân đông lạnh đến thoát một tầng da. Nhớ đến điểm này, hần thềm mắng Tiết Tử Hiên ác độc, cố ý ném giày của hần tới hàng ghế trên, khiến hần muốn nhặt cũng không nhặt được.

“Đừng lộn xộn.” Tiết Tử Hiên vỗ vỗ cái mông thịt hồ hồ của thiếu niên, mi mắt ử dột rớt cuộc lộ ra một tia sáng rọi. Hần đặt thiếu niên đặt xuống ghế ngồi, mở cửa xuống xe, khom lưng sờ soạn dưới ghế phụ kế bên tài xế.

Tiểu Vương nhìn thấy mà một đầu hắc tuyến, không hiểu rõ tại sao thiếu gia muốn ném giày của đứa nhà quê kia lên hàng ghế trước, đây không phải không có việc gì tìm việc sao? Bất quá oán thềm thì oán thềm, hần vẫn là cực kỳ chuyên nghiệp hôm người, giúp tìm giày. Giấu cũng đủ sâu, đều kệt cứng.

Chu Doãn Thịnh khoanh chân ngồi ở phía sau, nhìn hai đại nam nhân hì hục bận việc, cảm giác quái dị trong lòng càng trở nên dày đặc. Tiết Tử Hiên lần này xuất viện, thật sự là đầu óc đã bị hỏng mất rồi, tự đứng lại đối xử tốt với hần, vì cái gì? Chẳng lẽ do mình lộ ra sơ hở, khiến y cảnh giác, cho nên mới áp dụng chính sách dụ dỗ, làm cho mình đánh mất nghi ngờ?

Thế nhưng không đúng a, trong mắt người Tiết gia, Hoàng Di là một tiểu tử nông thôn cái gì cũng không hiểu, người đều đã bị nhốt trong Tiết trạch, cho dù có biết chân tướng cũng chạy không được. Bọn họ hoàn toàn không cần thiết phải lấy lòng hần, trực tiếp bạo lực uy hiếp là được rồi.

Cho nên nói Tiết Tử Hiên đối với mình ôn nhu săn sóc như vậy, có ý đồ gì chứ? Trong lúc Chu Doãn Thịnh nghĩ mãi không thông, Tiết Tử Hiên rút moi được giày ra, ngồi xồm ở ngoài cửa xe, ôn nhu nói: “Tiểu Di, mang giày.”

“Nga, để em tự mang.” Chu Doãn Thịnh lập tức hồi thần, lộ ra nửa người.

“Tay em bọc thành như vậy làm sao mà mang. Để anh.” Tiết Tử Hiên nhìn chằm chằm đôi tay thiếu niên quần đầy băng vải, giống như lơ đãng hỏi: “Mấy ngày này em đều là tự mình rửa mặt tắm rửa, mặc quần áo ăn cơm?”

“Àn.” Một chân của Chu Doãn Thịnh bị thanh niên cường ngạnh kéo qua, trên mặt sợ sệt, trong lòng lại tràn đầy ác ý, thật muốn nâng chân lên hung hăng đạp nát khuôn mặt tuần tú của thanh niên, nhưng chung quy vẫn nhịn xuống.

Tiết Tử Hiên một bên mang giày cho em, một bên phân phó: “Về sau không cần tự mình động thủ, muốn làm gì cứ nói với anh, để ah làm.” Đôi tay từng được khen là bảo vật của thế giới, không thể lại gặp bất cứ thương tổn nào, đặc biệt kia thương tổn còn đến từ hần.

Mi mắt lại ử dột xuống, Tiết Tử Hiên nhanh hơn động tác, nhưng thời điểm buộc dây giày vẫn có vẻ phi thường ngốc. Chu Doãn Thịnh giống như thụ súng nhược kinh đáp ứng, kỳ thật trong lòng rất không để ý. Hần đoán vị thiếu gia này đại khái là muốn nuôi dưỡng một súng vật, tâm tình tốt thì dốc lòng chiều cổ, tâm tình không tốt liền một cước đá văng ra, chỉ không biết thứ cảm giác mới mẻ này có thể duy trì đến bao lâu.

Một người đối xử tốt với một người khác, cho dù là xuất phát từ mục đích nào đó, hay là tâm huyết dâng trào, cuối cùng đến khi trả giá không thể tránh né mang theo vài phần thật lòng, thời gian ngắn thì không sao, về lâu dài, có thể cũng đem mình tính toán vào. Nếu không có hệ thống nhân vật phản diện quần thúc, Chu Doãn Thịnh vốn có thể lợi dụng phần thiện ý này của Tiết Tử Hiên, chậm rãi dụ hoặc y, mềm hoá y, đạt tới mục đích thoát khỏi khổ cảnh.

Nhưng mà đó chỉ là vọng tưởng, một khi hần có ý đồ rời khỏi Tiết gia, thậm chí sinh ra ý tưởng xoay chuyển cục diện, đều sẽ thừa nhận hệ thống trừng phạt nghiêm khắc nhất. Cho nên con đường này căn bản đi không thông, cũng bởi vậy, hần không có tâm tình bởi Tiết Tử Hiên chơi đùa, chỉ có thể hự lấy ủy xá.

Thiếu niên trầm mặc không nói đi đến bên cạnh mình, từ trên nhìn xuống, gương mặt em tinh xảo điềm đạm khả ái, ôn nhu thuận, khiến Tiết Tử Hiên thỏa mãn cười rộ lên. Khoảnh khắc bình thản mà lại yên tĩnh như vậy, phẳng phát lại về đến kiếp trước, còn chưa kinh lịch qua phần bội cùng mưu sát, máu tươi cùng thống khổ.

Rốt cuộc là kỳ tích như thế nào mới có thể tạo nên hết thấy trước mắt này? Hần chân thành cảm tạ lực lượng mang hần về đây, thậm chí cảm tạ vị thần minh đã vẫn lạc kia.

Đi đường cũng nhìn nhìn nhìn nhìn, nhìn cái đầu người! Còn nhìn để đỡ trông mắt, người có bệnh hả? Thanh niên ôm eo mình càng siết càng chặt, cơ hồ bán ôm đi về phía trước, mũi chân đều không thể chạm đất. Chu Doãn Thịnh vì ổn định thân hình, không thể không ôm lấy cánh tay cũng không mấy cường tráng của đối phương, trong lòng điên cuồng oán thăm.

“Hệ thống, kiểm tra đo lường xem xem, có phải Tiết Tử Hiên bị người hôn xuyên hay không.” Hắn ở trong đầu cùng hệ thống câu thông.

“Một không gian chỉ có một người kiểm giữ hệ thống, tức chủ lo lắng nhiều. Nếu linh hồn ngoại lai chưa cho phép xâm nhập bản thể giới, sẽ bị Chủ Thần gạt bỏ.” Hệ thống lạnh như băng giải thích.

Chu Doãn Thịnh yên tĩnh, dùng ánh mắt nghi hoặc khó hiểu nhìn quét thanh niên, tiếp tục treo trên người hắn đi về phía trước. Có người nguyện ý làm công cụ đi dùm, có sao mà không nhận? Trước khi chết có thể hảo hảo nô dịch vị quý công tử này một phen, xem như mình buôn bán có lời. Mang tâm tình như vậy, hắn không tiếp tục nghĩ người này vì sao chuyển biến, ngược lại yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Tiết Tử Hiên rõ ràng cảm giác được thiếu niên kháng cự mình đang càng lúc càng giảm đi, em thậm chí chủ động nắm chặt cánh tay hắn, đem trọng lượng toàn thân đặt trên người hắn. Điều này khiến Tiết Tử Hiên mừng rỡ như điên, càng trở nên ân cần bận rộn đến bận rộn đi, thu xếp trên dưới, ngược lại là Tiểu Vương, triệt triệt để để thành người rảnh rỗi, chỉ cần lúc thiếu gia xếp hàng hỗ trợ chiếu khán thiếu niên.

“Người nói người, chỉ là ngón tay bị thương cũng không phải gãy chân, đáng giá sao? Thiếu gia đối với người quá tốt, ngày sau nên cảm ơn a.” Tiểu Vương phi thường chuyên nghiệp tẩy não thiếu niên, trong mắt ẩn ẩn toát ra một tia khinh thường.

Chu Doãn Thịnh gật đầu đồng ý, trong lòng cười lạnh nói: Ân, cảm ơn, chiếu cố ta một hồi hai hồi liền muốn ta lấy trái tim đi đổi, cái ân này sao người không cảm ơn đi?

Trong lúc suy nghĩ, Tiết Tử Hiên đã lấy số, gọi điện thoại mở cửa, trực tiếp dẫn người lên lầu. Bác sĩ chủ nhiệm khoa chỉnh hình đã chờ trong phòng, hỏi rõ tình huống, viết giấy liền đi chụp X quang. Rất nhanh đã có kết quả, xương cốt không bị thương, dùng thuốc mỡ xoa tan máu bầm, lại qua vài ngày là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

“Bác sĩ xác định chứ? Thật sẽ không ảnh hưởng đến tính linh hoạt của ngón tay?” Tiết Tử Hiên cầm phim lặp lại hỏi thăm.

“Xác định, thật không sao, trở về uống canh xương cái gì bồi bổ một chút là được. Mấy cái vải băng này cũng gỡ ra luôn đi, quần cả ngày ngược lại máu bầm không dễ tiêu. Vừa rồi tôi đã giúp hắn xoa thuốc một lần, nếu anh không tin, qua vài giờ lại nhìn, vết bầm tím kia nhất định sẽ tan bớt.” Bác sĩ bị hắn hỏi phải đỏ khốc đỏ cười, hận không thể cầm chổi đuổi người ra ngoài, cùng một câu hỏi năm sáu lần, vui lắm sao?

Tài xế Tiểu Vương cũng hiểu được mất mặt, càng thêm không thể tưởng tượng. Cái người trên dưới lo lót, dây dưa lằng nhằng, lải nhải này, thật sự là đại thiếu gia Tiết gia cao ngạo lạnh lùng giống như Thiên Sơn tuyết liên sao? Họa phong chuyển biến cũng quá lớn đi, làm người ta không thể nhận.

Toàn bộ hành trình Chu Doãn Thịnh đều ngậm miệng, bị động phối hợp, chỉ khi Tiết Tử Hiên nhìn qua thì đưa lên một ánh mắt, hoặc tinh thuần, hoặc cảm kích, hoặc u buồn. Khi cảm kích, đối phương sẽ lộ ra cảm xúc áy náy không chịu nổi, đau lòng tự trách khi u buồn, đối phương càng trở nên cảm động thân thụ, ôm hắn không ngừng vỗ về an ủi khi tinh thuần, này thì có hơi khó nói, đối phương tựa hồ... tựa hồ rất si mê?

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh run run, thầm bảo mình nhất định là nhìn lầm. Mãi miên man suy nghĩ, ngoài hành lang truyền đến tiếng “lộc cộc” của giày cao gót gõ lên mặt đất, có vẻ phi thường cấp bách, chưa đến mấy giây, Tiết Lý Đan Nỵ cùng Tiết Tịnh Y liền xuất hiện ở ngoài phòng, Phúc bá đi theo phía sau.

“Sao lại chạy đến nơi đây? Nếu không phải Tiểu Vương gọi điện thoại, ta còn nghĩ người đã mất tích.” Nàng hơi nhịu mày liễu, chỉ chỉ trên lầu nói, “Ta đã hẹn bác sĩ Lưu chủ nhiệm khoa não, người đi lên chụp mấy tấm CT, nếu là tình huống không rõ, hôm nay liền trực tiếp nhập viện.”

Vừa rồi còn quần thầy thuốc không ngừng hỏi thăm, Tiết Tử Hiên nháy mắt mặt lạnh, hắn thu phim X quang vào túi, kéo cánh tay thiếu niên gây yếu, ôn nhu nói: “Bác sĩ nói không có việc gì, đi xuống lấy thuốc

xong chúng ta liền về nhà.” Dứt lời xuyên qua giữa Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tịnh Y, ngay cả liếc mắt một cái cũng keo kiệt tặng cho.

Tiết Lý Đan Ny mấy lần bị nhi tử đối đãi như người vô hình, xưng hô cũng từ “mẹ” biến thành “Mẫu thân” lạnh lùng xa cách, trạng thái phảng phất như về lại mười mấy năm trước, khi còn chưa nhận trị liệu tâm lý. Thời điểm đó dù là ai hẳn đều không nhận, ai cũng không để ý, trong lòng trong mắt chỉ có đàn dương cầm, tựa hồ đàn dương cầm mới là toàn thể giới, khiến nàng vừa đau lòng lại khổ sở.

Nhưng hiện tại, loại đau lòng khổ sở này lại vượt xa quá khứ. Bởi vì hẳn đem thái độ đối đãi đàn dương cầm chuyển dời đến trên người Hoàng Di, phảng phất y biến thành toàn bộ thế giới của hẳn, thậm chí cả sinh mệnh.

Tiết Lý Đan Ny tiêu phí nhiều tâm lực vào nhi tử như vậy, yêu thương dành cho hẳn thậm chí còn nhiều hơn nữ nhi bị bệnh tim, sao có thể không lý giải nhất cử nhất động, suy nghĩ ý định của hẳn.

Từ sau khi tỉnh lại, ánh mắt hẳn bao giờ cũng dừng lại trên người Hoàng Di, chưa từng chuyển dời dù chỉ một lát, đi chỗ nào đều ôm ôm, giống như đối đãi một món bảo bối vô giá lại dễ vỡ. Loại chuyển biến này đến bất ngờ như thế, không thể tưởng tượng, nàng đều có điểm hoài nghi có phải nhi tử bị Hoàng Di hạ cổ hay không?

“Người đi đâu? Người trở về cho ta! Mẹ cho người đi kiểm tra chẳng lẽ là hại người sao?” Thấy nhi tử thần nhiên rời đi, Tiết Lý Đan Ny cuống quýt đuổi theo.

Tiết Tịnh Y gắt gao theo ở phía sau, chạy một ngày, thân thể của nàng đã sắp thừa nhận đến cực hạn. Nhưng nàng không thể ngã xuống, chẳng sợ hốc mắt cùng mũi bị chua xót tràn ngập, chẳng sợ nội tâm bị ghen tị ăn mòn, nàng cũng tuyệt không thể ngã xuống, tuyệt không thể khiến ca ca mang theo Hoàng Di càng chạy càng xa.

Không, có lẽ ta sai lầm, ta hẳn là ngã xuống, xem xem ca ca sẽ lựa chọn ai? Là muối muối từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hay là một người xa lạ quen biết mới mấy tháng. Ý tưởng như thể hồ quán đỉnh, khiến cho Tiết Tịnh Y quật cường nháy mắt buông xuống tất cả kiên trì. Nàng đỡ vách tường hành lang lão đạo vài bước, dùng hết khí lực hô to một tiếng “Ca ca”, sau đó mềm nhũn ngã ra đất.

“Tịnh Y, con làm sao vậy Tịnh Y? Bác sĩ mau tới a!” Tiết Lý Đan Ny vội vàng chạy đến bên cạnh nữ nhi, nồn nóng hô to.

“Tiểu thư, tiểu thư tỉnh tỉnh, thuốc của cô đâu?” Phúc bá không tìm thấy thuốc trợ tim trong túi xách Tiết Tịnh Y tùy thân mang theo, nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. May mà nơi này là bệnh viện, rất nhanh liền có bác sĩ y tá nghe tin đuổi tới, nâng người lên giường bệnh di động.

Tiểu Vương nghe được động tĩnh quay đầu vừa thấy, lập tức hoảng thần, hấp tấp kêu lên: “Không tốt, tiểu thư phát bệnh.”

Chu Doãn Thịnh cũng nghiêng người, nhón chân, cố gắng nhìn xuyên qua đám người vây xem, quả nhiên thấy Tiết Tịnh Y hấp hối nằm ở trên giường bệnh di động, một bác sĩ đang ngồi trên giường, chậm chậm ấn xoa ngực. Vài y tá đẩy giường bệnh về phía thang máy, cao giọng quát lớn để người xung quanh nhường đường.

Tiểu Vương vội vàng tránh đi, đợi giường bệnh đi qua lại hoang mang lo sợ đi sau Tiết Lý Đan Ny cùng Phúc bá, chuẩn bị tùy thời giúp một tay. Tiết Tịnh Y vẫn chưa hoàn toàn hôn mê, mắt nhắm lại, lúc đi ngang qua ca ca khó khăn quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm hẳn. Nàng đã không thể tự chủ hô hấp, trán dính đầy mồ hôi lạnh, có một chút theo sườn má trượt xuống, có một chút treo trên khóe mắt, như là đang khóc.

Nàng hơi hơi khép mở đôi môi khô héo nứt nẻ, vô thanh kêu gọi cái gì, nhìn kỹ, tựa hồ là đang gọi “ca ca”, cánh tay nâng lên lại nặng nề rơi xuống, chung quy không thể kéo lấy ống tay áo huynh trưởng cách đó không xa.

Vốn nước mắt chua xót dâng lên hốc mắt rồi cuộc không thể kềm chế, nàng run rẩy khóc lên, môi động động, một tiếng một tiếng gọi “ca ca”, lại bởi vì mang máy trợ hô hấp, âm lượng vốn đã không thể nghe đều bị hút vào bình dưỡng khí.

Bộ dạng tuyệt vọng khi gần chết này quả thật đáng thương tới cực điểm, ngay cả Chu Doãn Thịnh nhìn đều cảm giác không đành lòng, càng không nói đến Tiết Lý Đan Ny. Nàng oán khí mười phần quát lớn: “Người còn thất thần làm gì? Không thấy mọi người tại gọi người sao? Mau tới đây giữ chặt tay nàng.” Thời điểm nữ nhi suy yếu nhất ai cũng không muốn, chỉ cần nữ tử, điểm này người Tiết gia đều biết.

Chu Doãn Thịnh thu hồi tâm đồng tình dư thừa, nhanh chóng liếc nhìn qua thanh niên, sau đó cảm thấy hơi kinh ngạc. Tiết Lý Đan Ny nói nhầm, Tiết Tử Hiên nơi nào là đang thất thần, hai mắt y tối đen, mâu quang thanh lãnh, một bàn tay ôm vai mình, một bàn tay cầm trong túi áo, tuy rằng đứng thẳng tắp, cơ bắp lại phi thường thả lỏng, hiển nhiên đang trong trạng thái cực độ trấn định, hoàn toàn không có nôn nóng kinh hoàng của người có thân nhân bệnh nặng.

Này vẫn là Tiết Tử Hiên đối với ai đều lạnh lùng như băng, duy độc ôn nhu sủng nịch Tiết Tĩnh Y sao? Y rốt cuộc làm sao vậy? Chu Doãn Thịnh không tin một người trong vòng một đêm lại sinh ra thay đổi lớn như thế, nhất định là thời điểm hắn không biết đã phát sinh đại sự gì đó. Nhưng mà hắn nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, người này sẽ là trùng sinh.

Kiếp trước Tiết Tử Hiên liền biết, ốm đau cùng suy yếu là vũ khí hữu lực nhất của Tiết Tĩnh, bất luận nàng phạm phải sai lầm gì, chỉ cần ôm ngực, làm ra biểu tình khó chịu, người khác liền sẽ tha thứ nàng vô điều kiện, hơn nữa hai tay dâng lên thứ nàng muốn. Dần dà, nàng đem người khác trả giá trở thành chuyện đương nhiên, thậm chí ngay cả sinh mệnh của anh em sinh đôi, cũng có thể không chút do dự cướp lấy.

Cho nên đời này, hắn cũng không tính toán lại theo ý nàng. Thể nhược thì sao? Gần chết lại thể nào? Đây đều là mệnh, số mệnh mà nàng nhất định phải thừa nhận, không phải lỗi của nàng, cũng không phải lỗi của bất luận kẻ nào, chỉ có bản thân nàng tự mình gánh vác, lại không thể đem đoạt lấy trở thành thủ đoạn kéo dài sinh mệnh.

Hiện tại nàng đích xác rất đáng thương, thể nhưng ai lại đến đáng thương thiếu niên của hắn đâu? Em mới là người vô tội nhất, nghĩ như vậy, Tiết Tử Hiên gắt gao ôm thiếu niên vào lòng, che khuất ánh mắt em ngóng nhìn hướng giường bệnh.

Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Thụy lo lắng Tiết Tĩnh Y cùng thiếu niên ở chung ra cảm tình, sao hắn lại không lo lắng? Kiếp này Tiết Tĩnh Y sẽ chết, đến thời điểm đó, cùng với nhìn thiếu niên đau thương khóc, không bằng hiện tại liền ngăn cách bọn họ.

Ấm áp bàn tay che lại trước mắt, giường bệnh di động vội vàng lướt qua, Chu Doãn Thịnh rút lui về phía sau, lông mi vừa cong vừa dày nhẹ nhàng cọ lòng bàn tay thanh niên, khiến y thấp giọng cười.

Lúc này còn cười được? Súc sinh a! Chu Doãn Thịnh vì Tiết Tử Hiên lãnh huyết vô tình mà lú lờ.

Nằm trên giường bệnh, Tiết Tĩnh Y thấy ca ca ném cho mình ánh mắt lạnh lùng, trái tim vốn đang quần đau phảng phất như triệt để vỡ vụn. Nàng dùng hết khí lực hô một tiếng “ca ca”, sau đó rơi vào hôn mê.

Tiết Lý Đan Ny thê lương gào lên, không còn chú ý nữ tử thờ ơ lạnh nhạt, liên tiếp thúc giục thầy thuốc mau chóng cấp cứu. Phúc bá cùng Tiểu Vương theo ở phía sau đầu giường, khi tiến vào thang máy, bọn họ quay đầu nhìn lại, phát hiện thiếu gia đang đứng tại một đầu khác trên hành lang, dùng ánh mắt thâm trầm khó dò nhìn bọn họ chằm chằm.

Không đợi cửa thang máy khép lại, hắn ôm chặt thiếu niên trong lòng, xoay người rời đi, bộ pháp thông thả mà lại trầm ổn. Phúc bá cùng Tiểu Vương không khỏi nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy trái tim bằng giá thấu xương cùng không dám tin. Chứng thiếu sót cảm tình của thiếu gia tựa hồ càng nghiêm trọng, ngay cả tiểu thư cũng vô pháp xúc động đến một chút cảm xúc, thiếu gia như vậy thật sự làm người ta sợ hãi.

Chu Doãn Thịnh nhin lại nhin, cuối cùng không thể nhin xuống, thấp giọng hỏi: “Anh không đi theo xem xem sao?”

“Không cần đi, Tiết Tĩnh Y không chết được.” Nếu nàng không ép buộc chính mình, sống còn thọ hơn bất cứ người nào. Đời trước, vô luận bị kích thích lớn bao nhiêu, nàng đều có thể gắng gượng trở lại. Trong đầu nàng mỗi ngày đều chuyển mấy ý niệm âm u ghê tởm như vậy, ở sau lưng mọi người hoàn thiện mỗi một chi tiết cuộc mưu sát, ở tầng hầm ngầm lạnh lẽo ngày ngày đêm đêm quan sát video giải phẫu huyết tinh, mấy

hành động này, ngay cả người bình thường đều không thể thừa nhận, lâu dài còn có khả năng nổi điên, thế nhưng nàng lại may mắn không chịu ảnh hưởng, ngược lại đem thân mình điều trị một ngày cường tráng hơn một ngày, cho đến lúc có thể tự tay thực hiện mưu sát, để có thể trải qua phiêu lưu giải phẫu đổi tim.

Loại người này, dù có thể nào Tiết Tử Hiên cũng vô sinh ra lòng thương hại chi. “Nhu nhược đáng thương” bốn chữ này dùng đến hình dung nàng nhất định là chê cười. Nếu không phải chính nàng buông tay hi vọng sinh tồn, cũng sẽ không suy kiệt mà chết.

“Nàng không có việc gì,” Không tiện giải thích cho thiếu niên càng nhiều, hắn xoa xoa mái tóc không dài không của em, cười trấn an.

“Nhưng là nhìn qua rất nghiêm trọng, chúng ta thật không đi xem xem? Nàng bị bệnh gì?” Chu Doãn Thịnh giả vờ lo âu, thuận tiện thử một hai.

“Bệnh tim bẩm sinh.” Tiết Tử Hiên nhẹ nhàng trả lời, nhưng cũng không tính toán nhắc đến chuyện này nhiều hơn.

“Chúng ta vẫn là đi xem đi, em thật sự rất không yên lòng.” Chu Doãn Thịnh kéo lấy ống tay áo thanh niên, lộ ra vẻ mặt cầu xin, theo tình theo lý, hắn đều tất yếu nhìn Tiết Tịnh Y. Phải biết nàng là thân nhân duy nhất trên đời của Hoàng Di.

Tiết Tử Hiên mắc chứng thiếu sót tình cảm, chỉ có khi đối mặt thiếu niên mới sẽ không thuốc mà khỏi, bởi vì em mà cảm thấy bị thương, sầu bi, vô cùng hối hận, lại cũng bởi vì em mới biết được cái gì là vui sướng, cảm động, hạnh phúc. Em là tất cả của hắn, cho nên hắn không thể cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì từ thiếu niên, chỉ phải bất đắc dĩ thở dài, dẫn em đi đến cấp cứu đi.

Chu Doãn Thịnh cảm giác đãi ngộ dành cho mình cùng Tiết Tịnh Y bị đảo ngược, nhịn không được sờ sờ mặt, hoài nghi hệ thống nhằm lẫn đem hào quang nhân vật chính của Tiết Tịnh Y chuyển lên đầu mình. Loại ý tưởng này chợt lóe mà qua, hắn nghiêng ngẫm nheo mắt, nhưng vẫn không tin được.

7. Chương 7: Tinh Thần Thất Thường (2)

Hai người đi đến phòng cấp cứu, đèn đỏ còn chưa tắt, Tiết Lý Đan Ny uể oải ngồi tựa trên ghế, Phúc bá chấp tay sau lưng đi tới đi lui, Tiểu Vương trốn ở thang lầu hút thuốc.

Nghe được tiếng bước chân, Tiết Lý Đan Ny ngẩng đầu lên nhìn, vui mừng than thở nói: “Người đến.” Nhi tử rốt cuộc đến, chung quy không bỏ muội muội được, nàng cũng yên tâm. Nếu nữ nhi xảy ra bất trắc, chứng thiếu sót cảm tình của nhi tử lại nặng thêm, nàng không biết gia đình này còn có tính là một gia đình hoàn chỉnh nữa hay không.

Tiết Tử Hiên trầm mặc không nói, nắm thiếu niên ngồi xuống một chỗ cách nàng rất xa, mặt không chút thay đổi chờ đợi.

Chu Doãn Thịnh cũng không dám giống thanh niên, cứ luôn ngồi một chỗ. Hắn hiện tại sắm vai là một cô nhi khao khát thân tình, đương nhiên thấp phần để ý muội muội mình, vội vàng đi đến cạnh cửa, hỏi thăm Phúc bá: “Tịnh Y thế nào? Liệu có chuyện gì không?”

Phúc bá dùng ánh mắt sắc bén nhìn hắn, phảng phất phi thường bất mãn hắn xuất hiện, lại không thể trách móc nặng nề cái gì, dù sao đối phương cũng là thiếu gia mang đến.

Tiết Lý Đan Ny thì không có nhiều băn khoăn như vậy, cao giọng quát lớn: “Sao người lại mang hắn đến đây? Tiểu Vương đâu? Nhanh chóng kêu Tiểu Vương đưa hắn trở về.” Nàng tuyệt đối không thể khiến thiếu niên biết bệnh tình thật sự của nữ nhi, càng không thể khiến hắn nghe được bất từ từ nào liên quan đến giải phẫu thay tim, bằng không sẽ thêm rất nhiều phiền toái.

“A di, cháu muốn lưu lại xem xem muội muội.” Chu Doãn Thịnh lộ biểu tình ra ủy khuất, gương mặt nhỏ trắng bệch, khóe mắt rung rung, lập tức khiến Tiết Tử Hiên tim như đao cắt. Hắn sớm phát thệ, đời này tuyệt sẽ không khiến thiếu niên gặp bất cứ thương tổn nào.

“Dù thế nào Tiết Tịnh Y cũng là thân sinh muội muội của Tiểu Di, em ấy có tư cách lưu lại nơi này hơn bất cứ ai.” Hắn từ từ mở miệng, đứng lên, ôm thiếu niên vào trong lòng, bàn tay đè lại ót em, đem khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất kia áp vào trong ngực mình, thuận thế hôn hôn đỉnh đầu mềm mại của em.

“Nhưng Tịnh Y bệnh.....” Tiết Lý Đan Ny nghĩ đến thiếu niên đến từ nông thôn tin tức bế tắc, biết bệnh tim, lại không hẳn biết bệnh tim còn có thể thông qua giải phẫu thay tim trị liệu, vì thế đứng lúc im miệng.

Tiết Tử Hiên thâm thâm nhìn nàng một cái, lúc này mới ôm thiếu niên ngồi về chỗ cũ. Tiểu Vương nghe được tiếng phu nhân gọi, dụi tắt điều thuốc hút dở, vội vàng bận rộn chạy vào hành lang, liên thanh hỏi “Làm sao”.

“Không có việc gì.” Tiết Lý Đan Ny nghẹn khuất vẫy tay.

Tiết Tử Hiên ngửi thấy mùi khói thuốc nồng đậm trên người gã, kéo thiếu niên đứng dậy, nói: “Cho ta một điều thuốc.”

“Được. Ai?” Tiểu Vương phản xạ móc thuốc lá ra, ý thức được người vừa hỏi mình nói là thiếu gia vốn không dính thuốc lá rượu, lập tức ngậy ngần cả người.

Tiết Tử Hiên lại sớm một bước tiếp nhận thuốc lá, cường ngạnh siết chặt bả vai thiếu niên, bán tha bán ôm em đến thang lầu.

“Có ngại anh hút thuốc không?” Phần lưng ngăn lại vách tường, Tiết Tử Hiên thành thạo kẹp thuốc lá, lung lay trước mặt thiếu niên.

“Không ngại, anh hút đi.” Chu Doãn Thịnh kỳ quái nhìn y một cái. Tư liệu chi tiết về Tiết Tử Hiên còn bảo tồn ở trong đầu, đối phương không hút thuốc, cũng không uống rượu, cũng không thân cận nữ sắc, càng chưa nói tới bài bạc hút chích, có thể nói là sự tồn tại hoàn mỹ như thánh nhân, cùng thanh niên suy sút tới tấp trước mắt này hoàn toàn là hai người.

Nếu không phải hệ thống kiểm tra đo lường phi thường cường đại, hẳn đều phải hoài nghi liệu có phải có người đã đánh tráo Tiết Tử Hiên.

Hoài nghi y bị đánh tráo còn có Tiểu Vương cùng Phúc bá theo sau mà đến, Tiểu Vương cầm bật lửa trong tay, không biết có nên châm cho thiếu gia hay không. Phúc bá phụng mệnh phu nhân tiến đến hỏi thăm thiếu gia lúc nào học được hút thuốc. Là hôn mê, cũng không phải mất trí nhớ, như thế nào cả người đều thay đổi.

Cửa cầu thang phi thường hẹp hòi, Tiết Tử Hiên kéo thiếu niên đến góc trong cùng, cởi áo khoác trải trên bậc thang, để em ngồi, chính mình lại chặn cửa, phảng phất sợ em thừa dịp chính mình hút thuốc chạy mất. Xác định thiếu niên không vòng ra khỏi mình, hắn mới nhìn tới Tiểu Vương do dự không chừng, đậm nhạt nói: “Lửa.”

Tiểu Vương lập tức đưa ngọn lửa qua, gặp thiếu gia một tay chắn gió, một tay kẹp thuốc lá, hút một ngụm nhỏ, điều thuốc bắt lửa mới hút từng ngụm sâu, từ chóp mũi phun ra một cỗ sương khói nồng đậm, động tác thành thạo vô cùng, hoàn toàn không phải như người mới vừa học hút thuốc, mà là kẻ nghiện thuốc lâu năm, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Phúc bá không nhìn được, thấp giọng nói: “Thiếu gia, ngài học hút thuốc lúc nào? Hút nhiều không tốt cho cơ thể, vẫn là cai đi.”

Tiết Tử Hiên trầm mặc không nói, hiển nhiên xem Phúc bá thành người trong suốt. Học hút thuốc lúc nào? Hắn đã không nhớ được. Trong tuyệt vọng vô tận, đau khổ nhìn không thấy điểm cuối cùng chờ đợi, chỉ có những lần khói cay độc cùng tia phiêu nhiên xâm nhập tủy não mới có thể mang cho hắn một lát an bình.

Vào những đêm khuya tĩnh lặng, khi tưởng niệm cự đại tra tấn thống khổ, hắn thậm chí nghĩ tới mượn dùng thuốc phiện cùng cần để mình đạt được giải thoát. Thế nhưng hắn sợ hãi rời đi nhân thế trước em, sợ hãi dưới Hoàng Tuyền cũng bỏ qua thiếu niên âu yếm, cho nên hắn bảo hộ thân thể mình rất khá.

Hút thuốc, là phương thức duy nhất giúp hắn thư giải, trong màn sương khói lượn lờ hắn có thể chậm rãi nhớ về quá khứ, tinh tế nhắm nháp mỗi một khoảnh khắc tâm động, lặp đi lặp lại cảm thụ hạnh phúc cùng khoái hoạt từng có được. Hắn đã một thân một mình, trừ hồi ức, cái gì cũng không có.

Cảm giác hút thở không thông đột nhiên đánh tới, đánh gãy dòng suy nghĩ. Hắn hoảng hốt ý thức được, bản thân giãy giụa trong tuyệt vọng đã trở lại, kiếp này, hắn còn có cơ hội vặn hồi hết thấy. Trầm trầm cười một tiếng, búng rót tàn thuốc trên tay, ngồi xuống kê sát thiếu niên, chiếm hữu dục mười phần ôm bả vai em gầy yếu, thân mật lay động hai cái.

Ngồi xuống đất, phì phèo thuốc lá, trên mặt mang theo biểu tình uể oải mà lại vui thích, từ quý công tử đến anh nông dân, họa phong chuyển biến thật sự quá nhanh, khiến Chu Doãn Thịnh đại khai nhãn giới. Nhưng không biết vì cái gì, Tiết Tử Hiên hiện tại ngược lại nhìn tương đối thuận mắt. Đương nhiên, này chỉ là so với những người Tiết gia khác, hắn đương nhiên sẽ không quên mục đích đối phương mang hắn về để đồ.

Phúc bá che ngực, hơn nửa ngày nói không nên lời, hiển nhiên bị tức đến. Hắn lúc nào thấy qua thiếu gia hút thuốc? Lúc nào gặp qua thiếu gia ngồi xuống đất, lời thôi lếch thếch? Thiếu gia còn cởi áo khoác của mình ra làm đệm cho Hoàng Di ngồi, cũng không ngại bẩn, thật sự là không bình thường. Nhưng hắn cũng biết, thiếu gia mắc chứng thiếu sót tình cảm, cho dù người có tức giận hơn nữa, hoặc chỉ trích, nếu hắn không muốn để ý tới, là có thể hoàn toàn không đặt người vào mắt.

Cho nên hiện tại nói cái gì đều vô dụng, ai cũng không xen vào được. Phúc bá chỉ có thể dùng kỳ phản nghịch đến muộn an ủi chính mình, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Vương, ý bảo gã theo dõi, hắn quay lại tiếp tục cùng phu nhân.

“Người muốn làm một điều luôn không?” Tiểu Vương không quản rộng như Phúc bá, rút ra một điều thuốc lá đưa cho thiếu niên, trong miệng cũng ngậm một điều.

Chu Doãn Thịnh không phản cảm người khác hút thuốc, nhưng bản thân tuyệt đối không đụng vào, đang muốn vẫy tay từ chối, Tiết Tử Hiên trầm giọng mở miệng: “Tiểu Di cũng không hút thuốc, đừng dạy hư hắn.” Thế nhưng em rất am hiểu cất cigar, đây là vì chiều cổ Tiết Diêm mới cố ý học.

Nhớ tới đời trước, tâm tình Tiết Tử Hiên lại rơi vào thung lũng, đứng lên, đi đến bậc thang phía sau thiếu niên ngồi xuống, đôi chân dài chuyển hướng, kẹp em vào trong lòng, dùng cánh tay chặt chẽ khóa lại, sắc mặt âm trầm lúc này mới hòa hoãn, hung hăng hút một ngụm thuốc lá, lại phun ra, phảng phất như vậy liền có thể đem tất cả hồi ức không chịu nổi trong đáy lòng phóng thích ra.

Chu Doãn Thịnh đầu đầy hắc tuyến, đấu tranh hai phát lại bị ôm càng chặt, chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp. Hắn cảm giác Tiết Tử Hiên ngủ một giấc tỉnh lại, chẳng những bị chứng thiếu sót cảm tình, còn mắc thêm chứng cơ khát da thịt, một giây không ôm mình thì sẽ chết. Điểm này không hề khoa trương chút nào, nhất cử nhất động của y đều lộ ra khí thế cực kỳ cường ngạnh, nghiêm nhiên muốn thời thời khắc khắc giam cầm mình ngay bên cạnh y.

Nhìn lại nhìn, hắn vẫn là không nhìn xuống, đưa ra một đề nghị đầy lương tâm: “Tiết tiên sinh, hay là anh đi chụp CT não bộ đi?” Có thể đi khoa thần kinh xem xem thì càng tốt.

“Gọi ca ca,” Tiết Tử Hiên bám vào bên tai hắn nói nhỏ, nhiệt khí nồng đậm mùi khói thổi đến vành tai Chu Doãn Thịnh đỏ bừng.

Hắn xoa xoa lỗ tai, ấp úng nói: “Không phải anh bảo em gọi là Tiết tiên sinh sao?”

“Tiết Tử Hiên trước kia là tên ngu ngốc, em có thể không cần phản ứng, gọi ca ca, gọi ca ca anh liền đi chụp CT.” Tiết Tử Hiên ôn nhu dụ dỗ.

Gọi cái gì đều không quan trọng, dù sao Chu Doãn Thịnh chưa bao giờ đem người nào trong Tiết gia để ở trong lòng. Hắn ra vẻ ngượng ngùng do dự một lát, rốt cuộc thấp giọng đến không thể nghe thấy kêu một tiếng.

Tiết Tử Hiên khoái hoạt cười rộ lên, hung ác nham hiểm đậm đặc đến mức không tan ra trong mắt đều tán đi. Hắn dập tắt thuốc lá, ôm thiếu niên đi ra ngoài, ném áo khoác đã bẩn xuống đất, cũng không tính toán nhặt lại.

Tiểu Vương ngăn người, lập tức đuổi theo, hỏi: “Thiếu gia, ngài đi chụp CT thật a?” Phu nhân tiểu thư khuyên sống khuyên chết đều không hiệu quả, đưa nhà quê kia kêu một tiếng ca ca liền thu phục, thiếu gia phải thích đối phương nhiều cỡ nào? Thật đúng là không phải trêu chọc đối phương chơi a?

Tiết Tử Hiên không đáp, đẩy đám người trong thang ra, giam cầm thiếu niên tại góc trong cùng hẻo lánh, hai cánh tay chống bên cạnh em, tránh cho người xa lạ tiếp xúc, hẩn cúi đầu nhìn xuống đỉnh đầu dễ thương của thiếu niên, hỏi: “Tiểu Di lo lắng cho anh?”

Chu Doãn Thịnh không yên lòng “Ân” một tiếng, trong thang máy nhiều người, chen chen chúc chúc, nhưng thanh niên lại vì hẩn chống đỡ lên một không gian độc lập, trừ hô hấp nóng rực của thanh niên, không chịu bất cứ quấy nhiễu nào. Nhưng cũng bởi vì hô hấp này mang theo hương vị nước hoa, ngược lại khiến hẩn càng thêm không được tự nhiên. Hẩn tất yếu thừa nhận, thanh niên có bề ngoài tuấn mỹ hơn người, thân hình thon dài cao ngất cùng khí chất tôn quý nho nhã phi thường mê người, lại thêm y bỗng nhiên chuyển biến, thái độ ôn nhu lại mang theo cường thế, đủ để khiến bất luận kẻ nào vì y mà trầm mê.

Y dứt khoát chính là nội tiết tố di động, đối với Chu Doãn Thịnh thuần túy đồng tính luyến đến nói, có lực hấp dẫn trí mạng.

Đúng vậy, lực hấp dẫn trí mạng. Nếu như bị y mê hoặc, lúc nào đó liền mơ hồ đem trái tim mình trở thành lễ vật đưa đi. Chu Doãn Thịnh trên mặt ngưỡng ngưỡng, trong lòng lại cảnh giác vạn phần.

Tiết Tử Hiên có vẻ rất cao hứng, khoe miệng vẫn treo nụ cười xán lạn, ngay cả đôi mắt xưa nay tối đen đều sáng hơn vài phần.

Kết quả kiểm tra tự nhiên là không có bất cứ vấn đề gì, Chu Doãn Thịnh có chút không tin, khi đi ngang qua khoa thần kinh thật rất muốn kéo người vào đó, lại nhịn xuống. Nổi điên thì nổi điên, hẩn phụng bồi đến cùng, nếu người này thật lòng với hẩn, không nỡ để hẩn chết, kết cục sẽ như thế nào? Nhất định rất thú vị!

“Kiểm tra đo lường đến túc chủ có ý đồ thay đổi mệnh quỹ thế giới, khởi động trình tự trừng phạt cấp một, khởi động trình tự trừng phạt cấp một.” Thanh âm kim chúc lạnh như băng vang lên trong đầu, tùy theo mà đến là thân thể xé rách đau đớn.

Chu Doãn Thịnh hơi hơi ngừng cước bộ, sau đó phảng phất như không có việc gì tiếp tục đi về phía trước. Thay đổi mệnh quỹ thế giới sẽ dẫn đến thế giới song song này triệt để sụp đổ, trình độ nghiêm trọng thậm chí vượt qua gạt bỏ vận mệnh chi tử, nhưng mà hệ thống lại chỉ cho trừng phạt cấp một nhẹ nhàng nhất, loại tình huống này chưa bao giờ từng xảy ra.

Chu Doãn Thịnh đã có thể khẳng định 100%, hệ thống xảy ra vấn đề, càng sâu hơn, là Chủ Thần xảy ra vấn đề, chẳng lẽ Chủ Thần cùng hệ thống bị cắt đứt liên hệ? Vậy có thể đại biểu mình có cơ hội đào thoát hai người chương không?

Ý tưởng này khiến trong lòng Chu Doãn Thịnh một mảnh lửa nóng, liên quan, thân thể đau đớn cũng được xoa dịu rất nhiều, khi hẩn cùng với Tiết Tử Hiên trở lại khoa cấp cứu, Tiết Tịnh Y đã thoát ly nguy hiểm, được an bài tại phòng bệnh VIP tầng cao nhất.

Tiết Lý Đan Ny bị nữ nhi ốm yếu cùng nhi tử bỗng nhiên phản nghịch tra tấn đến tiêu tụy không chịu nổi, nghe được tiếng mở cửa, cũng không quay đầu lại. Tiểu Vương vì xoa dịu không khí, thấp giọng nói: “Phụ nhân, thiếu gia đi chụp CT não bộ, bác sĩ nói không có vấn đề.”

“Phải không? Đưa ta xem xem.” Tiết Lý Đan Ny đến cùng vẫn không yên lòng nhi tử, tiếp nhận phim cần thận xem xét, Phúc bá cũng thẩu lại đây, đeo kính lão vào nghiêm túc nghiên cứu, thực ra bọn họ nơi nào xem hiểu được, bắt quá đồ một cái an tâm mà thôi.

Chu Doãn Thịnh đi đến bên giường bệnh, nhìn chằm chằm khuôn mặt ngủ say của Tiết Tịnh Y, nhỏ giọng hỏi thăm: “Em ấy sao rồi?”

Tiết Tử Hiên cùng đi qua, dùng ánh mắt càng thêm phức tạp nhìn thiếu nữ hôn mê.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi vài ngày là có thể xuất viện, loại bệnh này chủ yếu vẫn là dựa vào tĩnh dưỡng, chỉ cần không mệt nhọc, không cảm xúc phù động, liền có thể trường mệnh trăm tuổi.” Phúc bá sao có thể khiến thiếu niên biết bệnh tình chân thật của tiểu thư, nói dối há mồm liền đến.

“Phải không, vậy thì ta an tâm rồi, Tiết a di, a di cùng Phúc bá đi về trước đi, để ta canh chừng muội muội.” Hẩn chủ động xin.

Ánh mắt Tiết Tử Hiên lóe lên, cuối cùng không thể cự tuyệt, muốn canh chừng thì canh chừng đi, chỉ cần em an tâm là được, ngày sau lại nghĩ biện pháp cách ly hai người ra.

Tiết Lý Đan Ny cùng Phúc bá lại không cảm kích, kiên nhẫn khuyên hấn trở về, còn liên tiếp nháy mắt với Tiểu Vương, ý bảo gã kéo người ra. Tiểu Vương vừa đưa tay, liền bị thiếu gia ngăn, hai người vừa ôm vừa kéo ra phòng bệnh, trên hành lang dây dưa một lát, thiếu niên đến cùng tuổi còn nhỏ, thân thể gầy yếu, bị thiếu gia kẹp tại trong khuỷu tay mang đi.

Tiết Lý Đan Ny thầm nghĩ đuổi Hoàng Di đi, nào biết nhi tử cũng cùng đi, ngay cả muội muội đang hôn mê cũng không để ý, lập tức tức giận đến cả người phát run.

“Tử Hiên, người lưu lại, muội muội tỉnh lại không thấy người sẽ thương tâm.” Nàng đuổi theo ra hành lang hô to, y tá đi ngang qua dừng thẳng lên ngón trở, làm động tác im lặng.

Tiết Tử Hiên có tai như diếc, chỉ là vẫy tay trái, ngược lại thiếu niên liên tiếp quay đầu, mặt lộ ra vẻ không nỡ. Tiết Lý Đan Ny nhìn hai người đi vào thang máy, xuống tầng một, lúc này mới trở lại phòng bệnh, suy sụp ngồi tựa trên ghế.

“Người nói vì sao nó đột nhiên đối xử với Hoàng Di tốt như vậy? Tốt quá mức! Chẳng lẽ nó không biết Hoàng Di là bộ phận cấy ghép của Tịnh Y?” Tiết Lý Đan Ny uể oải mở miệng.

“Có lẽ thiếu gia nhầm chán, muốn tìm việc vui,” Phúc bá phỏng đoán nói.

“Chỉ hy vọng như thế.” Tiết Lý Đan Ny gật đầu, trong lòng lại ảm ảm bất an.

Tiết Tử Hiên dẫn thiếu niên đến bãi đỗ xe, Tiểu Vương tự giác mở cửa sau cho hai người. Vừa khởi động xe, Tiết Tử Hiên ra lệnh: “Đi khu mua sắm gần đây.”

“Thiếu gia ngài muốn mua cái gì? Gọi điện thoại để người đưa đến là được rồi.” Tiểu Vương chậm rãi chạy xe ra ngoài.

“Mua vài bộ quần áo cho Tiểu Di.” Hấn kéo kéo bộ quần áo bắt nam bắt nữ trên người thiếu niên, trong mắt ngẫm giấu rất nhiều trào phúng. Đời này cha mẹ vẫn không đối sách lược, vẫn tính toán biến thiếu niên thành cái bóng của Tiết Tịnh Y. Nhưng bọn họ tuyệt không thể tưởng được, cuối cùng lại là Tiết Tịnh Y trở thành cái bóng của thiếu niên, em nổi bật như vậy, độc nhất vô nhị, một ngày nào đó sẽ nở rộ hào quang sáng ngời loá mắt.

Tiết Tịnh Y đứng bên cạnh em, chỉ có thể trở thành phong nền. Cho nên nàng mới có thể ghen tị đến điên cuồng, ghen tị đến hận không thể giết đối phương. Ký ức đầm máu lại ủa lên đầu óc, tựa hồ mỗi một lần nhớ tới Tiết Tịnh Y, liền có thể gọi dậy hắc ám hấn giấu sâu trong nội tâm. Cho nên hấn mới muốn tránh cùng nàng ở chung, bằng không hấn lo lắng mình sẽ thừa dịp nàng còn chưa thương tổn thiếu niên, trước một bước bóp chết nàng.

Liền ngay vừa rồi, khi hấn nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiết Tịnh Y đang hôn mê, kém một chút liền vươn tay tắt đi máy trợ hô hấp của nàng. Ý niệm này xuất hiện cũng không đột ngột, bởi vì hấn luôn luôn không có quan niệm thị phi cùng cảm giác đạo đức, đối với hấn mà nói, giết một người cùng cấp với đạp chết một con kiến, nhưng hấn không muốn khiến thiếu niên phát giác một mặt tàn nhẫn vô tình của mình, cho nên nhịn xuống.

Đời này, chỉ cần Tiết Tịnh Y an an phận phận, không ôm địch ý với thiếu niên, hấn sẽ không động đến nàng. Vết sẹo trên tay đã không có, nhưng tội nghiệt trong lòng vẫn còn tồn tại, vì thiếu niên âu yếm, hấn nguyện ý thay đổi, biến thành một người càng tốt, chẳng sợ chỉ là biểu tượng.

Chu Doãn Thịnh cũng không biết trong mấy phút ngắn ngủi, Tiết Tử Hiên đã trải qua hành trình suy tính đáng sợ như thế nào. Hấn vờ như thụ sủng nhược kinh vẫy tay: “Không cần, Tiết a di mua cho em rất nhiều quần áo, mỗi ngày đổi một bộ đều dùng không hết.”

“Mấy bộ đó không thích hợp nam hài tử mặc, em xem xem thiếu niên trên đường, có ai mặc giống em không, còn giữ mái tóc không dài không ngắn, khó coi.” Tiết Tử Hiên áp thiếu niên xuống. Hấn không quên được cảnh tượng thiếu niên mặc váy dài thuần trắng, ở trên tiệc rượu bị Tiết Diêm tùy ý vuốt ve, chẳng sợ cách một kiếp, hiện tại nghĩ đến vẫn đỏ kị đến hai mắt đỏ lên.

Nữ trang thiếu vài như vậy, đời này tuyệt đối không thể xuất hiện trong tủ áo của thiếu niên, tóc cũng nhất định phải cắt, cần phải để người khác vừa thấy liền biết em là nam hài. Như thế, người cố ý thân cận em hẳn là sẽ ít đi rất nhiều, Tiết Diêm cũng sẽ không nhất kiến chung tình với một nam hài.

Mang ý tưởng bí ẩn như vậy, Tiết Tử Hiên đưa thiếu niên đến cửa hiệu cắt tóc trước, sau đó chọn lựa quần áo nam, các loại phong cách các loại kiểu dáng, Tiểu Vương theo phía sau, bao lớn bao nhỏ xách cũng xách không nổi, chỉ có thể để người bán hàng hỗ trợ đưa đến Tiết gia.

“Thiếu gia, ngài trang điểm Hoàng Dithành như vậy, để người khác thấy, hỏi đến, chúng ta khó mà nói a.” Mọi tim là mưu sát, đem người bị hại trang điểm đến để khiến người khác chú ý như vậy, không phải không duyên cớ trêu chọc phiền toái? Tiểu Vương luôn cảm thấy bất an, đợi thiếu niên đi vào thử quần áo mới nhỏ giọng nhắc nhở.

Tầm mắt lạnh băng của Tiết Tử Hiên dừng lại trên yết hầu yếu ớt của Tiểu Vương, trầm giọng nói: “Quên mục đích ta mang Tiểu Di về đi, về sau em ấy là em trai ta, thân nhân của ta.” Còn sẽ là tình nhân của ta, người yêu của ta, trân bảo của ta.

Tiểu Vương sờ sờ cổ lạnh lẽo, khô khốc nói: “Vậy tiểu thư làm thế nào?”

“Sao ta biết?” Tiết Tử Hiên đột nhiên cười rộ lên, phảng phất vấn đề này rất thú vị, vì cái gì tất cả mọi người đều cho rằng Tiểu Di nên đưa trái tim cho Tiết Tịnh Y? Chẳng lẽ là em nợ Tiết Tịnh Y? Thật buồn cười!

Trò chuyện vài câu ngắn ngủi, hẳn trầm mặc, không phản ứng Tiểu Vương nữa. Trên thực tế, trừ thiếu niên âu yếm, hẳn không muốn phản ứng bất luận kẻ nào, cũng không để ý bất luận kẻ nào.

8. Chương 8: Chuyển Cơ Sơ Hiện (1)

Lúc này Chu Doãn Thịnh đang ngồi trong phòng thử quần áo, buông mi nhìn chăm chăm trí não trên cổ tay, ngay lúc vừa rồi, trình tự trừng phạt cấp một đã kết thúc, trên trí não đếm ngược thời gian từ 00:00:01 chuyển thành 00:00:00, nói cách khác, một giờ kịch liệt đau đớn, không nhiều một phút không thiếu một giây.

Nhưng này chỉ là biểu tượng hệ thống muốn cho hắn thấy mà thôi, trên thực tế, Chu Doãn Thịnh chỉ số thông minh cực cao, năng lực giải toán của đại não tuyệt không dưới máy tính cao cấp nhất, không cần có ý lưu ý hắn cũng biết, một giờ trừng phạt phải kết thúc lúc nào.

Thiếu hai giây, lần trừng phạt này thiếu hai giây, khác biệt nhìn như nhỏ bé, lại ẩn tàng vấn đề thật lớn. Từ lần trước tại Tiểu Liễu thôn, trí não chết máy một lần, hắn trải qua hai lần trừng phạt cấp một, lần đầu tiên thiếu một giây, lúc ấy hắn chỉ tưởng hệ thống nhân từ, cho nên vẫn chưa để trong lòng, lần này lại thiếu hai giây.

Điều này có ý nghĩa gì? Vì sao trừng phạt trở nên nhẹ nhàng như thế, thời gian cũng không dấu vết mà ngắn lại? Chẳng lẽ nói hệ thống quả thực mất liên hệ với Chủ Thần? Hệ thống vận chuyển yêu cầu năng lượng, mỗi một lần nhiệm vụ kết thúc trở lại không gian Chủ Thần, sẽ được Chủ Thần ban cho năng lượng. Nếu nó biết mình rốt cuộc không trở về được, dưới tình huống bản thân có trí năng, nhất định sẽ vì mình sống sót mà tiết kiệm năng lượng cần vận chuyển.

Nói cách khác, sự khống chế của nó với túc chủ đang suy yếu từng ngày. Mà sau nhiệm vụ lần này, có khả năng mình không cần lại trở lại cái ***g giam không gian Chủ Thần kia, không cần lại hoàn thành mấy nhiệm vụ khốn nạn đó, nhưng đại giới là, hắn cũng vĩnh viễn không thể trở lại thế giới hiện thực, chỉ có thể một đời dừng lại trong không gian hư ảo này.

Là như thế này sao? Chu Doãn Thịnh tự hỏi rất nhiều loại khả năng, nhưng nội tâm mong chờ khiến hắn lựa chọn loại tốt đẹp nhất. Không về tới hiện thực thì thế nào? Chỗ đó không có bất cứ thứ gì khiến hắn lưu luyến, mà ở trong này, hắn có được thân thể, có được linh hồn, thân thể hắn sẽ đau đớn, linh hồn sẽ nhận được tự do cùng giải thoát, có tương lai nào càng tốt đẹp hơn thế này sao?

Không có! Cho nên có trở về hay không thật sự không quan trọng. Chu Doãn Thịnh nhìn chăm chăm trí não lấp lóe ánh sáng, trầm trầm cười. Trong thời gian tới, hắn sẽ hảo hảo cùng trí não “ở chung”, xem xem rốt cuộc trạng huống của nó ra sao.

Cùng lúc nghĩ như vậy, tia tinh thần lực hắn âm thầm đưa vào trí não đã công phá hệ thống phòng ngự tầng thứ hai, tiến vào tầng thứ ba, cho dù trí não cùng Chủ Thần không xảy ra vấn đề, hắn tin tưởng triệt để thoát khỏi chúng nó cũng chỉ là thời gian sớm muộn.

Vén tóc mái hơi dài trước mắt ra sau đầu, Chu Doãn Thịnh lưng dựa vách tường phòng thử quần áo, thở dài một hơi, lúc này mới lấy quần bò mới treo trên móc xuống, chậm rãi mặc vào.

Tiết Tử Hiên bất ngờ nhiệt tình cũng là một nguyên nhân làm hắn phức tạp, y thể nhưng đưa hắn đi cắt tóc, còn dẫn hắn đi mua một đồng hồ nam, y không sợ mình thay đổi bộ dáng trở lại Tiết gia, sẽ bị người chung quanh thấy? Phải biết, ở phụ cận đều không phải gia đình phổ thông, trong đầu còn có rất nhiều cong cong nhiễu nhiễu. Hơn nữa xuất phát từ lợi ích thương nghiệp cùng quan hệ cạnh tranh, nói vậy kẻ âm thầm nhìn chăm chăm vào Tiết gia không phải số ít.

Mình bỗng nhiên xuất hiện cùng bỗng nhiên biến mất, khẳng định sẽ khiến người có tâm chú ý. Nếu bọn họ ngẫm lại sâu xa hơn, hoặc dứt khoát điều tra rõ ràng, Tiết gia nhất định sẽ có phiền toái lớn. Mưu sát cũng không phải là việc nhỏ, nháo ra, đủ để người Tiết gia thân bại danh liệt.

Bất quá mặc kệ nó, bản thân Tiết Tử Hiên đều không lo lắng, làm người bị hại Chu Doãn Thịnh cũng vui vẻ xem kịch này, Tiết gia phiền toái đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Trong lúc suy nghĩ, hắn đổi xong quần áo, đẩy cửa đi ra ngoài. Người bán hàng vây quanh hắn khích lệ một trận, cái gì thiếu niên như hoa, tiểu thịt tươi, mỹ nhan thịnh thế, kiểu nào càng buồn nôn thì đến kiểu đó, nói đến hắn nổi da gà đầy người.

“Lấy hết những bộ đã thử qua, cảm ơn.” Sắc mặt Tiết Tử Hiên có hơi đen, nhưng vẫn nho nhã lễ độ đưa thẻ đen ra, cuối cùng hỏi một người bán hàng khác mượn một chiếc kéo, cắt nhân hiệu đi.

“Cứ như vậy mặc đi, không cần đổi, rất đẹp.” Y không nói nhiều, nhưng ngữ khí lại thấp phần chân thành tha thiết, trong đôi mắt tối đen ánh ra tầng tầng tiểu ý cùng ôn nhu nhàn nhạt, bộ dáng phi thường mê người.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng liếc nhìn y một cái, gật đầu: “Vâng”.

Quẹt thẻ xong, ký tên, Tiết Tử Hiên tay trái mang theo một túi đồ cực lớn, tay phải nắm tay thiếu niên, đi ra khu mua sắm, Tiểu Vương cũng ôm mấy cái túi lớn, theo đuôi phía sau.

Tiết gia không muốn khiến càng nhiều người biết bọn họ có ý muốn mưu sát một thiếu niên vô tội, cho nên đuổi người làm vườn, người làm, đầu bếp, thợ bảo trì... chỉ để lại Phúc bá trung thành và tận tâm cùng mấy kẻ tâm phúc, vì chính là trận giải phẫu thay tim trừ tính đã lâu này.

Hộ sĩ Tiểu Đẳng nấu cháo hoa, đã đưa đi bệnh viện, trong nhà chỉ còn trợ lý Tiểu Chu. Cả tòa biệt thự rộng lớn, chỉ có phòng khách sáng một ngọn đèn, những phòng còn tối như mực, so sánh với mấy tòa nhà đèn đuốc huy hoàng xung quanh, càng trở nên vắng lặng.

Xe rẽ lên con đường đá vụn, cách thật xa, Tiết Tử Hiên liền thấy ngôi biệt thự trong trí nhớ, cả người không khỏi rơi vào hồi ức hắc ám. Ở nơi đó, hắn lần đầu tiên ý thức được thế giới là màu sắc rực rỡ, lần đầu tiên mình bạch cái gì gọi là tâm động, lần đầu tiên biết trừ âm nhạc, trên đời còn có một tạo vật có thể khiến mình nhiệt tình yêu thương như vậy. Nhưng mà, càng nhiều đau khổ cùng tuyệt vọng cũng ùn ùn kéo đến, bất ngờ không kịp phòng.

Chỉ cần nhắm mắt lại, Tiết Tịnh Y nắm chặt mũi đao, tựa hồ gần ngay trước mắt, mùi máu tươi nồng đậm cũng đập vào mặt mà đến, Tiết Tử Hiên lập tức lắc đầu, ném ký ức không chịu nổi ra khỏi đầu.

Nhưng vào lúc này, một chiếc ô tô ghênh diện chạy đến, biển số xe cực kỳ hiếm thấy khiến hắn cả người rung mạnh. Sắc mặt vốn tái nhợt nháy mắt trở nên xanh mét, mạnh mẽ đem thiếu niên đang dựa vào cửa kính xe nhìn cảnh đêm xa xa kéo vào trong lòng, một bàn tay nhẹ nhàng che gò má mềm mịn như ngọc kia.

“Làm sao?” Đầu Chu Doãn Thịnh bị đặt trên ***g ngực cứng rắn của thanh niên, hô hấp hơi khó khăn, nhin không được giây hai phút.

“Đừng động.” Tiết Tử Hiên nheo giọng mở miệng, trong tiếng nói ẩn giấu sợ hãi, đó là xe của Tiết Diêm, gã thế nhưng cũng ở nơi này, không, tuyệt không thể khiến gã thấy thiếu niên, đời này, hẳn nhất định phải giấu thiếu niên thật kỹ, không để bất luận kẻ nào cướp đi.

Xe dần dần chạy gần, Tiểu Vương cũng nhận ra biển số xe của gia chủ, xa xa ẩn một tiếng còi. Đối phương ẩn đáp lại, chính là lần này, khiến Tiết Tử Hiên tạm dừng hô hấp, trái tim đập điên cuồng, tiếng “thình thịch” lớn đến nỗi Chu Doãn Thịnh đều nghe rõ ràng thấu đáo.

“Anh làm sao vậy?” Hắn lại hỏi thăm, môi lại bị thanh niên dùng lấy ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống.

“Đừng động, cũng đừng nói chuyện, Tiểu Di, đừng rời khỏi anh có được không?” Tiết Tử Hiên gắt gao ôm lấy thiếu niên, ngón cái dán trên cánh môi mềm mại của em, bàn tay che khuất hơn đem hẳn tình xảo khuôn mặt che khuất hơn phân nửa, giọng khàn khàn mang theo vài phần nheo nhào. Giờ khắc này, hẳn sợ hãi như thế, sợ hãi hơn cả kiếp trước khi thiếu niên biết chân tướng.

Đâu là chuyện thống khổ nhất trên đời? Không phải chưa đạt được cùng đã mất đi, mà là lúc sắp đạt được lại chợt mất đi, loại đau đớn tê tâm liệt phế này, hẳn từng thể nghiệm qua một lần, đời này, không muốn thể nghiệm lần thứ hai.

Hắn biết cửa sổ xe có dán màng xe, từ bên ngoài nhìn không thấy bên trong, nhưng hẳn vẫn lo lắng tốt đỉnh, xe dần dần chạy gần, cơ bắp hắn cũng cùng căng thẳng, may mà đối phương chỉ ẩn còi một tiếng liên lái đi, vẫn chưa dừng lại hàn huyên.

Đèn đuôi xe biến mất tại khúc quanh, Tiết Tử Hiên quay đầu ngóng nhìn hồi lâu, lúc này mới buông thiếu niên trong lòng ra, giúp em sửa lại mái tóc rối loạn.

Chu Doãn Thịnh rõ ràng cảm giác được, một khắc vừa rồi kia, thần kinh của thanh niên đã căng thẳng đến cực hạn, tim y đập nhanh như vậy, hô hấp gấp gáp như vậy, giọng nói bởi vì sợ hãi mà có vẻ vỡ tan không chịu nổi, rốt cuộc y sợ hãi cái gì? Y dùng tay ngăn trở mặt mình, là lo lắng mình bị người khác thấy?

Phía trước giả vờ ôn nhu sẵn sốc như vậy, cuối cùng còn không phải sợ hãi? Làm gì cho người hi vọng, lại ngạnh sinh sinh ném vỡ phần hi vọng này chứ? Trong một chớp mắt như vậy, hẳn thật sự muốn đi tin tưởng thanh niên là có thiện ý, muốn tin tưởng y có thể mang chính mình thoát ly khốn cảnh, nhưng y vẫn khiến hắn thất vọng.

Nếu kinh hoàng người khác nhận ra, cần gì phải giúp hắn thay hình đổi dạng. Đường lối suy nghĩ của mấy nhà nghệ thuật gia này quả nhiên không giống người bình thường, Chu Doãn Thịnh buông mi cười lạnh, tâm đề phòng thanh niên không giảm lại tăng thêm.

Tiết Tử Hiên một chút cũng không biết thiếu niên suy nghĩ cái gì, hẳn dường như sống sót sau tai nạn ôm em, chậm rãi, thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, lệnh Tiểu Vương chạy nhanh lên.

Xe dừng lại bên hồ phun nước, hẳn ôm thiếu niên nhanh chóng xuống xe, làm như không thấy Tiểu Chu đi ra nghênh đón, trực tiếp dẫn người lên lầu.

“Tiết thiếu gia làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi, kết quả kiểm tra không tốt à?” Tiểu Chu đầy mặt nghi hoặc.

“Kết quả kiểm tra không có vấn đề, ta cũng không biết sao hắn sẽ biến thành như vậy, có lẽ là bị kích thích lớn đi, tiểu thư còn nằm ở bệnh viện đâu, hẳn chỉ nhìn một chút liền đi, còn có tâm tình mang đứa nhà quê kia đi cắt tóc mua quần áo, thật sự là khác thường.” Tiểu Vương khoa tay múa chân chỉ chỉ vào đầu, ám chỉ có lẽ phương diện tinh thần của cố chủ xảy ra vấn đề.

“Người không nói ta còn không chú ý, Tiết thiếu gia trang điểm đứa quê mùa kia thành như vậy có hỏi Tiết tiên sinh chưa? Nếu là khiến người xung quanh nhìn thấy, hơn nữa hoài nghi, Tiết tiên sinh có thể gặp phiền toái lớn.” Dù sao cũng là mưu sát, Tiểu Chu không thể không khẩn trương. Phải biết mấy hộ gia đình xung quanh, có mấy nhà cùng Tiết Thụy tồn tại quan hệ cạnh tranh, thường xuyên nhìn chằm chằm

ngọn cây cọng cỏ trong Tiêt trạch, đột nhiên nhiều một thiếu niên có diện mạo rất giống Tiêt Tịnh Y, như thể nào không chọc người nầy sinh nghi ngờ.

“Tiêt tiên sinh còn không biết, tối nay thể nào cũng ồn ào.” Tiều Vương lắc đầu thở dài.

Tiêt Tử Hiên đưa thiếu niên đến phòng mình, khóa trái cửa phòng, kéo chặt bức màn, lúc này mới mở đèn, từ gầm giường rút ra một cái vali cự đại.

“Anh muốn làm gì?” Chu Doãn Thịnh nghiêng đầu nhìn y.

Tiêt Tử Hiên mở tủ quần áo ra chọn lựa quần áo, một kiện một kiện gấp chỉnh tề bỏ vào vali, ôn nhu nói: “Thu thập đồ đạc chuyển ra ngoài ở, em sẽ ở với anh.” Sau khi gấp gọn Tiêt Diêm hần mới ý thức được, ở nơi này là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

“Sao bỗng nhiên muốn chuyển đi?” Chu Doãn Thịnh giống như mờ mịt, kỳ thật trong lòng rõ ràng thấu đáo. Hần biết, bộ dáng mình hiện giờ khẳng định là không thể gặp người, không bằng giam lỏng ở bên ngoài, đợi Tiêt Tịnh Y làm phẫu thuật thì trực tiếp mang đi bệnh viện. Khó trách người này đối với hần ôn nhu săn sóc như thế, nguyên lai là vì phòng ngừa hần rời đi, Tiêt Tịnh Y sẽ xuất hiện cảm xúc bồn chồn.

Bởi vì anh muốn giấu em đi, không để những người nào đó nhìn thấy, những lời này Tiêt Tử Hiên không cách nào nói cho thiếu niên biết, chỉ là đi qua, hai tay nâng má em, thận trọng nói: “Tiều Di, anh muốn bảo vệ em, cho nên muốn dẫn em đi, tin tưởng anh, nơi này không phải chỗ tốt lành gì.” Người Tiêt gia cũng không tốt lành gì cả, bao gồm cả anh. Không thể nói hết lời, hần tiếp tục sửa sang lại quần áo cùng vật dụng hàng ngày.

Lời nói dối nửa thật nửa giả là khó vạch trần nhất, bởi vì người nói dối sẽ dùng phần chân thật kia thôi miên chính mình, khiến bản thân cũng tin tưởng không nghi ngờ, lừa gạt chính mình, tự nhiên cũng lừa gạt người khác. Chu Doãn Thịnh biết y nói không sai, Tiêt gia đích xác không phải chỗ tốt lành, nhưng muốn bảo hộ hần mấy lời linh tinh đó, nghe nghe cho có rồi thôi, ngàn vạn không thể tin thật.

Thế nhưng lừa gạt thì lừa gạt, có thể rời khỏi Tiêt trạch hoang vu, đi vào nội thành giao thông càng thêm phát đạt, Chu Doãn Thịnh cầu mà không được. Nếu là có thể công phá phòng ngự của hệ thống nhân vật phản diện trước khi làm phẫu thuật, thoát ly nó không chế, từ nội thành chạy đi cũng dễ dàng hơn vùng ngoại ô hoang vu này nhiều.

Ý nghĩ này vừa hiện lên, trí não liền bắt đầu phát ra cảnh cáo: “Kiểm tra đo lường đến túc chủ có ý đồ rời nơi làm nhiệm vụ, thỉnh túc chủ lưu lại, bằng không khởi động trừng phạt cấp hai, bằng không khởi động trừng phạt cấp hai.”

Trước kia mở miệng ngậm miệng chính là gạt bỏ, hoặc là trừng phạt cấp mười, hiện tại hai chữ “gạt bỏ” cơ hồ không nhắc lại, trừng phạt cũng là từ cấp thấp nhất bắt đầu khởi động, hệ thống nhân từ như vậy, Chu Doãn Thịnh cảm giác thật xa lạ, cũng khá là thú vị.

Một người đã quen với đau đớn khi linh hồn bị xé rách, đối với một hai giờ thân thể đau đớn, sớm sinh ra lực miễn dịch cường đại. Cái hệ thống gọi là cảnh cáo, nghe vào trong tai Chu Doãn Thịnh cùng cấp với nói đùa.

Ngoài miệng hần nói: “Em cảm giác nơi này rất tốt, Tịnh Y ở trong này, em muốn lưu lại bên người nàng.” Trong lòng lại nóng lòng muốn thử.

Hệ thống vẫn chưa lập tức mở ra trừng phạt, nó còn đang xem xét tình thế phát triển.

Tiêt Tử Hiên biết thiếu niên lưu luyến Tiêt Tịnh Y nhiều thể nào, em là vì nàng mới đi theo mình đến đây. Hần nghĩ nghĩ, an ủi nói: “Tịnh Y có khả năng phải ở lại bệnh viện rất lâu, nhà mình ở chỗ hoang vu, lui tới cũng không tiện, chúng ta vào ở nội thành ở, mỗi ngày đều có thể đi thăm nàng. Anh có một nhà chung cư gần bệnh viện, qua lại chỉ cần 20 phút.”

Thực ra Tiêt Tịnh Y cũng sẽ không lưu lại bệnh viện lâu lắm, máy móc chữa bệnh ở Tiêt trạch so với bệnh viện càng thêm hiện đại đầy đủ, còn có bác sĩ y tá 24 giờ đợi mệnh, an dưỡng ở Tiêt gia còn thoải mái hơn bệnh viện giàu, nhưng hần tuyệt đối sẽ không nói cho thiếu niên chân tướng, em ở lại chỗ này, một ngày nào đó sẽ gặp Tiêt Diêm. Đó là ác mộng của hần.

Chu Doãn Thịnh “chăm chú” Suy xét một lát, gật đầu đáp ứng, hảo tâm hỏi: “Cần em hỗ trợ sao?” Không có vị đại thiếu gia này cho phép, hắn cũng không dám tùy tiện đụng đến đồ đạc của y.

Đến lúc này, hắn mới giật mình nhớ đến hôm nay thanh niên biểu hiện rất không bình thường, y sẽ hút thuốc, ngồi xuống đất, sẽ ôm hắn không buông tay, còn sẽ tự tay giúp hắn mang giày, phẳng phất bệnh trạng khiết phích trong một đêm không thuốc mà khỏi, nhưng mà, khiết phích thật dễ dàng khắc phục như vậy sao?

Tiết Tử Hiên trong lòng thập phần dễ chịu, thiếu niên nhu thuận hiểu chuyện như vậy, hắn đã bao lâu chưa từng gặp qua? Nghĩ đến, tựa hồ qua vài thế kỷ, nhưng tựa hồ lại chỉ là ngày hôm qua. Thật tốt, có thể một lần nữa nhìn thấy niên thiếu, cảm giác thật sự rất tuyệt.

“Giúp anh xếp mấy cái áo sơ mi này đi.” Hắn lấy ra mấy cái sơ mi trắng, khoe môi nhếch lên nụ cười sung sướng.

“Em đi rửa tay.” Chu Doãn Thịnh chạy vào phòng tắm, mở nước rửa tay, hai tay quả nhiên như bác sĩ nói, xoa nhẹ thuốc mỡ, vết bầm tím rất nhanh liền tan, trừ có hơi hơi đau, nhìn qua cũng như bình thường vậy.

Tiết Tử Hiên tươi cười hơi đông cứng, thái độ cẩn thận của thiếu niên trong nháy mắt khiến hắn tỉnh táo lại. Hắn suýt nữa đã quên, Tiết Tử Hiên đời này từng thương tổn thiếu niên như thế nào, lại là như thế nào lưu lại bóng ma dày đặt trong đáy lòng thiếu niên, thế cho nên em không dám gọi mình là ca ca, không dám ngồi cùng bàn ăn cơm với mình, thậm chí ngay cả đồ đạc của mình cũng không dám đụng chạm.

Em nhu thuận hiểu chuyện, làm sao không phải biến thành lạnh lùng xa cách. Nhận tri này khiến Tiết Tử Hiên từ lúc biết mình trùng sinh mà mừng như điên, lập tức ngã vào địa ngục khủng hoảng. Sắc mặt hắn xám trắng, nhìn bên trong tủ quần áo một loạt áo sơ mi trắng giống hệt nhau, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét.

Ổn ổn tâm trạng, hắn đi vào phòng tắm, cầm lấy hai tay dính đầy bong bóng xà phòng của thiếu niên nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó đặt dưới vòi nước rửa sạch, lại dùng khăn tinh tế chà lau.

“Trước bữa ăn sau bữa cơm rửa tay, đây là thói quen tốt, nhưng nếu chỉ để xếp quần áo thì hoàn toàn không cần thiết, anh đích xác có chứng khiết phích, chịu không nổi người khác đụng chạm, nhưng trong đó cũng không bao gồm em, Tiểu Di, đối với anh mà nói, em là đặc biệt, độc nhất vô nhị, vô luận em làm cái gì, anh đều có thể thần nhiên nhận.” Hắn từng câu từng từ mềm nhẹ kể ra, vì chương hiển tính chân thật, đưa hai tay trắng nõn của thiếu niên dán lên mặt mình, chậm rãi cọ cọ, cũng lộ ra biểu tình si mê mà lại quyến luyến.

Không ai biết, đôi tay này sẽ sáng tạo ra kỳ tích như thế nào, chúng nó từng là bảo vật của thế giới, cũng là điều hắn khát vọng đến chết. Bao nhiêu lần đêm khuya mộng về, hắn gắt gao nắm chặt đôi tay này, dùng tư thái hèn mọn nhất, cầu xin thiếu niên tha thứ.

Hiện tại, nhiệt độ từ lòng bàn tay non mịn truyền tới nói cho hắn, những mộng cảnh kia đã biến thành hiện thực, tuy rằng hắn phạm vào một ít sai lầm, nhưng vẫn còn đường vãn hồi, vô số cảm kích ủa lên trong lòng, hắn buông mi, đặt một nụ hôn nóng bỏng mà lại thành kính lên lòng bàn tay còn lưu lại hương thơm xà phòng.

Chu Doãn Thịnh bị những lời cùng loại với tỏ tình làm cho sửng sờ đương trường, cho đến khi đối phương hôn lòng bàn tay mình mới đột nhiên hồi thần, thầm nghĩ: Nguyên lai Tiết Tử Hiên không chỉ muốn gạt tâm ta, còn muốn gạt thân ta. Hắn là gay sao? Như thế nào không nhìn ra?

Bất quá, vô luận đối phương đánh chủ ý như thế nào, đối với hắn mà nói cũng không có ảnh hưởng. Hắn chỉ cần rời khỏi Tiết Trạch, lại nghĩ biện pháp thoát khỏi hệ thống chương khống, ngày sau liền có thể trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá lội. Về phần trò chơi cảm tình này, cuối cùng ai lừa ai, là ai thua ai thắng, bây giờ vẫn còn là ẩn số.

Nghĩ như vậy, hắn phát huy trăm phần trăm kỹ xảo biểu diễn, nhanh chóng rút tay về, khuôn mặt trắng nõn dần dần nhiễm lên đỏ ửng lông mi dài cong vút hơi hơi khép lại, che khuất ngưỡng ngừng trong đáy mắt môi khép mở, dường như có chuyện muốn nói, lại liêu mạng áp lực, bộ dáng có vẻ thập phần hoảng loạn vô thố. Hắn quay đầu qua một bên, di di bước chân, ý đồ trốn thoát khỏi nơi này.

Tiết Tử Hiên rút cuộc không thể áp lực nhiệt tình yêu thương tràn ngập, gắt gao ôm em vào trong lòng, nặng nhọc thở dốc. Hắn cảm giác trái tim mình đang đập rộn, máu đang sôi trào, cảm giác không xác định sau khi trùng sinh rút cuộc hóa thành thật sự có được. Hắn biết thiếu niên có khả năng sẽ khiếp đảm tránh lui, thế nhưng hắn không muốn đợi nữa, dù một phút một giây cũng không muốn, mấy chục năm đau khổ tuyệt vọng, cùng với mấy trăm gần ngàn năm tìm kiếm sau đó, kiên nhẫn của hắn đã sớm tiêu hao không còn một mảnh.

“Tiểu Di, Tiểu Di, Tiểu Di.....” Hắn một lần lại một lần, không biết mệt mỏi gọi thiếu niên, mặt chôn trên hóm vai em, dùng lực hít vào khí tức của em.

Chu Doãn Thịnh mới đầu còn đáp ứng vài tiếng, sau đó liền bắt đầu không kiên nhẫn, “Ân a a” có lệ, nghiêng đầu, buông mí mắt, âm thầm mắng một câu “Kẻ điên”.

Tiết Tử Hiên mất hơn mười phút mới bình phục cảm xúc khuấy động. Trên thực tế, từ sau khi tỉnh lại, nhìn thấy thiếu niên, hắn vẫn như đập trên đám mây, tựa như ảo mộng, cảm thấy kiên định chưa bao giờ có. Một bàn tay siết chặt vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, một bàn tay giữ lấy gáy em, cường ngạnh ấn một nụ hôn lên má em, Tiết Tử Hiên lúc này mới khôi phục vẻ ngoài lãnh tĩnh tự giữ bình thường.

“Những lời vừa rồi mặc kệ em có hiểu hay không, em nhất định phải nhớ kỹ, anh vĩnh viễn sẽ không thương tổn em, cũng sẽ không khiến bất luận kẻ nào thương tổn em.” Thấy thiếu niên khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt né tránh, Tiết Tử Hiên cười vỗ vỗ đầu em.

Chu Doãn Thịnh trong lòng khinh thường, phía trên lại lộ ra biểu tình cảm kích.

Tiết Tử Hiên thu thập xong hành lý của mình, xuống lầu hai, mang theo giấy chứng minh của thiếu niên, trang phục bất nam bất nữ trong tủ quần áo thì để lại Tiết Trạch, để Tiết Tịnh Y chậm rãi mặc đi, mấy bộ đồ nam hôm nay mua còn chưa giao tới, có thể cho người bán hàng sửa đưa đến chung cư trong nội thành.

9. Chương 9: Chuyển Cơ Sơ Hiên (2)

“Được rồi, xem xem còn quên mang cái gì không.” Trước khi kéo khóa vali lại, Tiết Tử Hiên ôn nhu nhắc nhở.

“Em có thể mang theo cái này sao?” Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ laptop đặt ở trên bàn, hắn hiện tại một phen tiền cũng không có, dù sao cũng phải vì sau này rồi đi Tiết gia mà tính toán cuộc sống. Người khác nhiều lắm dùng máy tính lên mạng, xử lý công việc, hắn lại có thể sử dụng nó sáng tạo cự ngạch tài phú mà người ngoài khó có thể tưởng tượng.

“Đương nhiên có thể.” Tiết Tử Hiên lập tức cho laptop vào túi, hết thấy thu thập thỏa đáng, hai người dắt tay xuống lầu.

Thấy thiếu gia một tay kéo thùng, một tay nắm đũa nhà quê kia, Tiểu Vương cùng Tiểu Chu phi thường sững sốt, vội vàng hỏi hắn muốn đi đâu.

Tiết Tử Hiên không đáp, cũng không kêu Tiểu Vương lái xe, chính mình cầm chìa khóa đi lấy xe, bảo thiếu niên chờ ở cổng. Bên ngoài đã là sao trời lấp lánh, ánh đèn huy hoàng, trong bụi cỏ ngẫu nhiên có tiếng côn trùng kêu vang truyền đến, hết thấy đều có vẻ yên tĩnh tốt đẹp như vậy.

Chu Doãn Thịnh ngồi ở trên vali hành lý, tâm tình thập phần rõ ràng. Sau khi rời khỏi Tiết Trạch, trước hết phải nghĩ biện pháp thoát khỏi hệ thống, sau đó kiếm một số tiền để chạy trốn, đợi sinh hoạt an định rồi mới lên kế hoạch nên trả thù mấy tên súc sinh Tiết gia này như thế nào, về phần Tiết Tịnh Y, để nàng chậm rãi chờ chết cũng là đủ rồi.

Một phần kế hoạch dần dần thành hình trong đầu, cảm xúc dao động cường liệt lại gợi ra hệ thống cảnh giác. Nó phát ra tiếng rít bén nhọn, dùng giọng nói băng lãnh không cảm tình nói: “Kiểm tra đo lường đến túc chủ có ý đồ hủy diệt thế giới song song, hệ thống đại biểu Chủ Thần chấp hành trình tự gạt bỏ. Hiện tại túc chủ còn ba mươi phút hồi cải, qua ba mươi phút phút, trình tự lập tức khởi động.” Vừa dứt lời, mặt đồng hồ bắt đầu đếm ngược thời gian.

Chu Doãn Thịnh thông qua một tia tinh thần lực xâm nhập hệ thống cảm giác đến, nó đã khởi động trình tự tự hủy, ba mươi phút sức lực qua đi, nó tùy thời tùy chỗ đều sẽ nổ tung. Hệ thống cùng linh hồn tức chủ buộc định cùng nhau, nếu nó nổ, tức chủ cũng sẽ hồn phi phách tán, lần này cũng không phải là nói đùa.

Tuy rằng nó trở nên nhân từ, nhưng chuẩn tắc tối cao mà Chủ Thần chế định cho nó lại không nhận bất cứ ảnh hưởng nào, một khi có người có ý đồ phá hư cân bằng của thế giới, liền sẽ lọt vào vô tình gạt bỏ. Mà hiện tại, ý tưởng của Chu Doãn Thịnh xúc phạm điểm mấu chốt của nó, bị nó nhận định là dị đoan.

Mẹ, đây đều là chuyện gì! Chu Doãn Thịnh nổi trận lôi đình, lập tức nhảy xuống vali, đi vòng vòng tại chỗ. Tiết Tử Hiên đã hạ quyết tâm dẫn hần đi, làm một con rối, một lọ chứa phụ trách cung cấp trái tim mới mẻ, hần căn bản không có quyền lựa chọn.

Nếu khóc lóc om sòm, lẫn lộn, quỳ xuống đất cầu xin.... có thể khiến Tiết Tử Hiên đồng ý cho hần lưu lại, hần nhất định sẽ không chút do dự đi làm, thế nhưng mấy chiêu số này hữu dụng sao? Đáp án hiển nhiên là phủ định.

Nếu Tiết Tử Hiên đã đổi diện mạo cho hần, nhất định đã nghĩ nên an trí hần như thế nào, trong Tiết trạch chỉ có thể có một Tiết Tịnh Y, căn bản không có cái gọi là anh em sinh đôi.

Hần càng nghĩ càng phiền não, nhìn nhìn thời gian còn lại trên trí não, rốt cuộc có cảm giác mạng treo sợi chỉ, cái gì gọi là không làm không chết? Là cái này này.

Đang khổ sở suy nghĩ, Tiết Tử Hiên chậm rãi lái xe chạy đến, trong nửa tiếng nếu không thể khiến y thay đổi chủ ý, Chu Doãn Thịnh biết mình chỉ có một con đường chết. Nhưng hần vẫn chưa tiết lộ nội tâm lo âu, mà là kéo vali, phăng phất như không có gì đi qua.

Đúng vào lúc này, lại một chiếc xe lái vào cổng lớn, ngăn chặn con đường trước mặt Tiết Tử Hiên, Tiết Thụy ôm Tiết Tịnh Y xuống xe, Phúc bá cùng Tiểu Đặng từ cốp xe lấy ra xe lăn gấp, nhanh chóng mở ra, Tiết Lý Đan Ny cũng cùng đi xuống, trong tay ôm một cái chăn lông.

“Đã trễ thế này, các người đi đâu?” Tiết Thụy trầm giọng hỏi thăm.

Tiết Lý Đan Ny đang trải khăn lông lên xe lăn cũng dừng động tác, đầy mặt tức giận: “Sao người lại mặc quần áo thế này? Ở đâu ra? Người còn cắt tóc, ai cho phép người làm như vậy?” Nàng hận đến mức nghiêng rằng nghiêng lợi, rất giống giấy tiếp theo sẽ nhào lên đến xé nát thiếu niên.

Tiết Thụy nhẹ nhàng đặt nữ nhi lên xe lăn, vỗ vỗ thê tử đang phẫn nộ, ý bảo nàng phủ thêm chăn cho nữ nhi, lúc này mới đi lên trước, hỏi nữ tử đang khởi động xe: “Người muốn dẫn hần đi nội thành ử?”

Hần vừa nhìn thấy bộ dáng thiếu niên thay đổi, liền biết đối phương không thể ở lại Tiết trạch nữa. Nếu không phải bắt đắc dĩ, hần cũng không muốn mang thiếu niên về, nữ tử có thể đưa nó rời đi đương nhiên tốt nhất, tùy tiện tìm một chung cư giam lỏng lại cũng an toàn hơn ngụ lại Tiết trạch. Hần chưa bao giờ nghĩ tới nữ tử sẽ nguyện dù bỏ qua muội muội cũng muốn bảo trụ một người xa lạ, cho nên hần không giống phần nộ như Tiết Lý Đan Ny, ngược lại cảm thấy nữ tử suy tính càng chu toàn.

Tiết Tử Hiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn phụ thân đã lâu không gặp, phụ thân hiện tại trẻ trung khỏe mạnh, ý khí phong phát, chính là thời điểm đắc ý nhất huy hoàng nhất, cũng là thời điểm tàn nhẫn nhất lãnh khốc nhất. Hần nhất định cho rằng mình tính toán đưa thiếu niên đến nơi khác giam lỏng, cho nên thái độ mới bình thản như thế.

Giam lỏng? Làm sao có khả năng? Hần đích xác sẽ giấu thiếu niên đi, ngăn chặn người ngoài mơ ước, nhưng đồng thời cũng sẽ tự tay vì em gắn lên đôi cánh, khiến em tự do bay lượn, càng bay càng cao.

Nhưng cũng không thể khiến phụ thân cùng mẫu thân biết mấy ý niệm này, bởi vì Tiết Tử Hiên minh bạch, mình hiện tại chỉ là một nghệ sĩ đàn dương cầm, trừ một số tiền tích lũy xa xỉ, cái gì cũng không có. Hần cần nhân mạch, cần thế lực, cần nắm giữ quyền lên tiếng trong Tiết gia thậm chí tập đoàn Tiết thị. Như thế mới có thể bảo vệ tốt người âu yếm, mới có thể tránh né với tương lai tràn ngập biến số.

Tiết Diêm cường thế tham gia khiến hần đau mắt người yêu, đồng thời cũng minh bạch uy lực của quyền thế cùng tài phú, hần sớm đã không thể trở lại là người nghệ sĩ đàn dương cầm vì nhạc mà sinh vì âm nhạc mà chết, kiếp này, hần vì thiếu niên mà sinh, cũng chỉ vì em mà chết.

“Đúng, ta dẫn Tiểu Di đi nội thành, ở nơi này không tiện.” Hắc thoảng gật đầu, ngữ khí đậm mạc.

“Được rồi, tìm một chỗ an toàn.” Tiết Thụy không nói hai lời liền đồng ý, còn từ ái vỗ vỗ đầu thiếu niên.

Hết thấy giống như Chu Doãn Thịnh dự đoán, bọn họ quả nhiên tính toán tìm một nơi càng an toàn để giam lỏng mình, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Quý xuống cầu xin sao?

Trình tự tự hủy đã sức lực hoàn tất, tùy thời đều sẽ bùng nổ, trên mặt đồng hồ thời gian đếm ngược cũng đang nhảy rất nhanh, Chu Doãn Thịnh vụng trộm liếc nhìn cổ tay, cảm giác đầu gối mềm nhũn, rất muốn quỳ, hắc miễn cưỡng đứng vững vàng, ấp úng nói: “Ca ca, không phải anh nói ở trong nội thành sẽ tiện chiếu cổ muối muối nằm viện sao? Hiện tại muối muối trở lại, chúng ta còn đi sao?”

Tiết Tử Hiên chưa trả lời, Tiết Thụy liền tiếp lời: “Đương nhiên muốn đi, không mấy tháng cháu sẽ khai giảng, chú đã liên hệ một trường học cho cháu, ở tại nội thành đến trường càng tiện lợi, Tịnh Y khỏe lại cũng sẽ qua ở, đến lúc hai anh em lại có bạn, cháu xem Tịnh Y hiện tại, không chịu được mệt mỏi, cũng không chịu được ẩm ỉ, cháu lưu lại cũng không thể giúp được gì, không bằng đi qua đó sớm thích ứng hoàn cảnh. Về sau đến trường học, Tịnh Y liền nhờ cháu chiếu cố.”

Nói đến phân thượng này, Chu Doãn Thịnh cũng không có cách, hắc giống như ngại ngần gật đầu, nội tâm lại không ngừng hết thảy, tâm tình mang trướng sĩ chặt tay quyết tâm đi kéo cửa xe.

Tiết Tử Hiên từ phía sau ôm eo hắc, tay đặt trên đỉnh đầu hắc, ôn nhu nhắc nhở: “Cẩn thận đụng đầu.” Cuối cùng cho vali vào cốp xe, từ bên kia lên xe, khởi động.

Tiết Tịnh Y này giờ vẫn trầm mặc không nói mở miệng: “Ca ca, đưa Hoàng Di đi xong anh trở về với em nhanh nhanh nha, em khó chịu.” Dứt lời che ngực, phảng phất tùy thời sẽ té xỉu.

Khoảnh khắc tỉnh lại trong bệnh viện, nàng cho rằng sẽ thấy khuôn mặt nôn nóng của ca ca, thế nhưng bên giường bệnh vây đầy người, lại duy độc không có bóng dáng ca ca. Hắc đi, hắc thế nhưng bỏ đi trong lúc nàng sinh tử không rõ, tại sao có thể như vậy?

Giữa Hoàng Di cùng mình, hắc lựa chọn Hoàng Di. Hắc thừa dịp mình hôn mê dẫn nó đi cắt tóc, mua quần áo, lại hoàn toàn không nghĩ qua, muối muối hắc thương yêu nhất đang hôn mê.

Tiết Tịnh Y khổ sở đến sắp chết mất, trái tim lại không có bất cứ phản ứng gì, bởi vì nó sớm trong liên tục đau đớn biến thành chết lặng. May mà về nhà, biết được ca ca chuẩn bị đưa Hoàng Di đi, nàng mới cảm giác mình sống lại một lần nữa.

Nàng bảo Tiểu Đặng đẩy xe lăn đến bên cạnh xe, thò đầu nhìn vào cửa kính xe, lại làm nũng: “Ca ca mau trở về nha, em chờ anh.” Về phần anh em sinh đôi, ngay cả một câu gặp lại sau cũng không thềm nói.

Chu Doãn Thịnh không lưu tâm đến thái độ nàng lạnh lùng, hắc biết, mình có thể lưu lại hay không đều phải nhờ vào Tiết Tịnh Y. Xoa xoa đầu gối bần rần, hắc thuần lương hỏi: “Ca ca đem em đưa xuống núi rồi trở về sao? Một mình em ở lại bên ngoài?”

“Sao lại như vậy? Tiểu Chu cũng cùng đi.” Tiết Thụy vẫy tay kêu trợ lý.

Tiểu Chu vội vàng chạy qua, chui vào hàng ghế sau.

Ánh mắt Tiết Tử Hiên dị thường lạnh lẽo, lại vẫn áp chế lòng tràn đầy không kiên nhẫn, ôn nhu sờ sờ gò má hơi phúng phính như trẻ con của thiếu niên, bình tĩnh nói: “Sẽ không để em ở một mình, ca ca ở cùng em.” Dứt lời nhìn về phía ngoài cửa sổ, biểu tình nhu hòa đã bị hồ hững thay thế: “Tiểu Chu xuống xe! Tiết Tịnh Y, người trở về ngoan ngoãn dưỡng bệnh, chúng ta đi.”

Tiết Tịnh Y cảm giác không đúng, mười ngón bám chặt cửa sổ xe, vội la lên: “Có ý gì? Ca ca sẽ không trở lại sao? Anh muốn ở lại với Hoàng Di trong nội thành?”

Đội Tiểu Chu trong lòng run sợ xuống xe, Tiết Tử Hiên chậm rãi ấn nút kéo cửa sổ xe lên, vừa không trả lời, cũng keo kiệt cho nửa ánh mắt, lái xe ra cổng lớn.

Tiết Tịnh Y sợ mười ngón bị cửa sổ xe kẹp lấy, không thể không rút tay lại, sửa thành nắm chặt tay nắm cửa, khóc hô: “Ca ca đừng đi, đừng bỏ lại Tịnh Y, Tịnh Y khó chịu, hôm nay Tịnh Y thiếu chút nữa đã chết rồi, ca ca biết không?” Bị người tra tấn đến chết!

Sắc mặt nàng trắng bệch, hốc mắt đỏ bừng, tóc bị gió đêm thổi rối tung, giống như lệ quỷ, vừa khóc vừa gọi, còn liên tiếp kéo nắm cửa xe, ý đồ mở cửa xe ra.

Đám người Tiết Thụy bị bộ dáng điên cuồng của nàng làm hoảng sợ, đợi phục hồi tinh thần, xe lăn của nàng đã bị xe lôi đi một đoạn, thân mình cũng lung lay sắp đổ, mắt thấy liền muốn té xuống đất. Nếu bị kéo một đoạn trên con đường phủ đá vụn này, không chết cũng bị thương.

Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny đuổi theo, một bên gõ cửa sổ xe, một bên cao giọng ra lệnh nhi tử dừng lại, Phúc bá càng là không muốn mạng ngăn cản trước xe, biểu tình vừa giận vừa kinh sợ.

Chu Doãn Thịnh mặt dán trên cửa kính xe, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Tiết Tịnh Y, thấy tình cảnh như vậy, vội vàng cầu xin Tiết Tử Hiên dừng xe.

Tiết Tử Hiên vốn định xem Tiết Tịnh Y trở thành người trong suốt, nhưng hiện tại xem ra, ý tưởng này chỉ là hấn nhất sương tình nguyện. Hấn có thể không phản ứng Tiết Tịnh Y, Tiết Tịnh Y lại sẽ quán chặt hấn không buông, cảm xúc phẫn nộ dần dần bốc lên, cảm hận áp lực dưới đáy lòng, ác niệm vốn muốn quên đi, một cổ một cổ phun trào ra ngoài.

Hấn không thể nhịn được nữa, đột nhiên đập mạnh còi xe trên tay lái, ngay sau đó là cái thứ hai, thứ ba. Tiếng còi xe bén nhọn chói tai vang vọng bầu trời đêm, khiến đám cẩu xung quanh giật mình sửa loạn.

Đám người Tiết Thụy hoảng sợ, Tiết Tịnh Y lại phảng phất không nghe thấy, lực chú ý của nàng chỉ tập trung trên tay, nàng chết cũng sẽ không buông xe ca ca ra, tình nguyện bị hấn lôi kéo trở thành một bộ thi thể huyết nhục mơ hồ cũng không nguyện ý trở mặt nhìn hấn đi với Hoàng Di. Nàng biết ý nghĩ của mình có chút cổ chấp, có chút bệnh hoạn, nhưng nàng không đổi được, cũng không muốn sửa đổi. Nàng nhất định nhất định phải bảo vệ ca ca, thẳng đến lúc tử vong.

Tiết Tử Hiên tuyệt sẽ không giết người trước mặt thiếu niên, chẳng sợ hấn hiện tại sớm bị hận ý xông đầy đầu óc. Hấn khó chịu bởi tóc, lập tức lại ôn nhu như nước sờ sờ gò má trắng nõn của thiếu niên, nhẹ giọng nói: “Ồ trên xe chờ anh.”

Xuống xe, vòng đến bên cạnh Tiết Tịnh Y, hấn áp lực gầm nhẹ: “Tiết Tịnh Y, ngươi điên rồi!”

Chu Doãn Thịnh ghé vào trên cửa kính xe quan sát, tâm tình thập phần vi diệu. Lúc đối mặt mình, thanh niên ôn nhu sẵn sàng, nhẹ giọng thăm thì, là một thân sĩ mười phần mười, đối mặt người ngoài lại lạnh lùng xa cách, hồ hững, có vẻ cao cao tại thượng đối mặt với Tiết Tịnh Y từng vạn phần sùng nịch, lại đột nhiên trở nên lãnh khốc vô tình, nóng nảy, ghét cay ghét đắng, như là có thâm cừu đại hận.

Người này, chẳng lẽ là..... bị tâm thần phân liệt? Nghĩ đến nơi này, Chu Doãn Thịnh dường như thể hồ quán đỉnh vỗ trán một cái, Tiết Tử Hiên thật đúng là bệnh không nhẹ đâu.

“Ca ca, cầu xin anh lưu lại đi, không có anh em thật sự rất kinh hoàng, anh biết không? Có lẽ hôm nay, có lẽ ngày mai, em sẽ chết đó, chẳng lẽ anh không thương em sao? Chẳng lẽ anh nỡ ngay cả em chết đều không thể gặp mặt em lần cuối sao? Ca ca, cầu xin anh lưu lại theo giúp em đi hết sinh mệnh ngắn ngủi này, em không có bao nhiêu thời gian.”

Tiết Tịnh Y khóc đến mức không kịp thở, nàng chưa từng muốn chết, nếu có thể vĩnh viễn làm bạn bên cạnh ca ca, sao nàng nỡ chết đi, chẳng sợ dùng hết toàn lực cũng muốn sống sót. Thế nhưng nàng tất yếu nói mình nói đến thê thảm vô cùng, không biết lúc nào, nàng thể nhưng cần lấy sinh mệnh của mình đến cầu xin ca ca ban cho một ánh mắt thương hại, sao nàng lại trở nên hèn mọn như thế?

Hoàng Di, này hết thấy đều là Hoàng Di tạo thành, nếu không có nó thì thật tốt. Tiết Tịnh Y thuận thế quỳ rạp xuống đất, gắt gao ôm lấy hai chân ca ca, trên mặt nước mắt nước mũi giàn giụa, trong lòng lại ủa lên hận ý cuồng liệt.

Vợ chồng Tiết thị lòng như dao cắt, vội vàng chạy qua đỡ nàng, còn không ngừng mắng nhi tử vẫn đứng yên bất động.

Khóc lóc om sòm, lẫn lộn, quỳ xuống đất cầu xin, mấy cái này đều là chiêu số mình định dùng, hiện tại đều bị Tiết Tịnh Y dùng tới, vở kịch luân lý này thật là phản kích! Chu Doãn Thịnh ghé vào trên cửa kính xe xem vui vẻ, trên mặt lại mang theo biểu tình hoảng loạn cùng đau lòng.

Tiết Tử Hiên buông mi nhìn chăm chăm đỉnh đầu Tiết Tịnh Y nội tâm tràn ngập khoái ý, cũng quanh quẩn bi ai cùng chán ghét. “Chẳng lẽ anh nữ ngay cả em chết đều không thể gặp mặt em lần cuối”, lời này nàng căn bản không cần thiết hỏi, bởi vì kiếp trước, hắn chính là làm như vậy. Hắn không có gặp nàng lần cuối, bởi vì tử vong cũng không đáng sợ, đáng sợ là sống không bằng chết.

Nàng được giải thoát, hắn vẫn còn đau khổ giãy dụa trong vực sâu tuyệt vọng, rốt cuộc ai càng đáng thương? Ai lại càng đáng giận? Kỳ thật ai cũng đáng thương hại, cũng đều đáng giận.

Hắn khom lưng, tách mở ngón tay cứng như kim sắt của nàng, giải cứu hai chân mình, sau đó ôm nàng lên xe lăn, đậm mật mở miệng: “Trở về đi, đừng làm loạn nữa.” Ngữ khí không chút để ý, như là đang trấn an một con mèo con chó.

“Không cần! Em không để anh đi đâu! Em sẽ chết, em sẽ chết thật đấy!” Tiết Tịnh Y cứ như điên rồi, thân thể tùy theo run lên bần bật.

“Thuốc thuốc, nhanh đi lấy thuốc!” Tiết Lý Đan Ny cũng khóc, nước mắt làm ướt lớp trang điểm tinh xảo, khiến nàng có vẻ cực kỳ chật vật.

Tiết Thụy kéo lấy nhi tử, ác thanh ác khí trách mắng: “Tịnh Y đều như vậy người còn đi, người có còn là con người không? Người có tâm hay không?” Ngược lại nhớ tới nhi tử mắc chứng thiếu sót tình cảm, lập tức ngậm miệng, đáy mắt ứa lên vẻ bi thương. Nhi tử xác thật không có tâm, này không thể trách được hắn, chỉ có thể trách bọn họ không thể cho hắn một thân thể khỏe mạnh.

Phúc bá cùng Tiểu Đặng lấy ra hòm thuốc đặt ở trong xe, tìm kiếm lung tung một trận, lọ thuốc bình thường đặt ở nơi dễ nhìn thấy nhất, hiện tại thế nhưng tìm như thế nào cũng tìm không thấy, thật vất vả tìm được, khi mở nắp hộp tay lại run lên, thuốc rơi vãi đầy đất.

Vào lúc này, Chu Doãn Thịnh cảm giác đã đến lúc, vội vàng cởi bỏ dây an toàn, đẩy cửa xe, lao đảo chạy qua, vươn tay cũng không dám chạm đến thiếu nữ đang run rẩy, chỉ có thể sửa thành ôm lấy vòng eo mạnh mẽ rắn chắc của thanh niên, khóc cầu: “Ca ca, chúng ta không đi nữa được không? Tịnh Y bệnh nghiêm trọng như vậy, em muốn ở lại bên cạnh nàng, em chỉ có nàng là người thân duy nhất mà thôi!”

Tiết Tịnh Y khóc thê thảm hơn đi nữa, cũng vô khời dậy một chút thương hại từ Tiết Tử Hiên, sau đó thiếu niên chỉ là đỏ khước mắt, nước mắt lóng lánh chưa lẫn xuống, chỉ ngưng tụ tại trong mắt, ánh lên một tầng thủy quang, liền khiến tim hắn đau như bị đao cắt, đau không thể chịu đựng được. Hắn vội vàng ôm lấy em, dùng ngón tay lau đi ngấn lệ trong mắt em, trầm mặc một hồi lâu mới thỏa hiệp: “Được rồi, chúng ta không đi nữa, đừng khóc, nàng sẽ không sao, nàng sẽ khỏe lên.”

Hắn thật không hề có biện pháp với người trong lòng, em muốn lưu lại, hắn chỉ có thể lưu lại với em, em muốn bay cao, hắn chỉ có thể tự tay vì em gắn lên đôi cánh, nếu có thể được đến tâm em, hắn nguyện ý trả giá hết thấy.

Phúc bá nghe lời ấy nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới vững vàng lấy ra vài viên thuốc, cho vào trong miệng tiểu thư, Tiểu Đặng vội vàng giúp cho uống nước.

Tiết Tịnh Y đang run rẩy mơ hồ nghe được những lời này, trái tim đau đớn bị cắt bỏ, nguyên lai nước mắt của nàng, cầu xin, thậm chí tính mạng, lại so ra kém một câu vô cùng đơn giản của Hoàng Di.

10. Chương 10: Không Quên Sở Tâm

Tiết gia rối loạn một trận, cuối cùng nâng Tiết Tịnh Y bán hôn mê về phòng ngủ, Tiểu Đặng truyền dịch cho nàng, làm sơ cứu đơn giản, sau đó gọi điện thoại cho bác sĩ, bên kia nói rất nhanh sẽ lại đây.

Kế hoạch rời khỏi Tiết gia của Tiết Tử Hiên triệt để thất bại, lại chỉ có thể miễn cưỡng áp lực tâm tình nôn nóng, ôn nhu phân phó thiếu niên trở về phòng rửa mặt. Đối mặt Tiết Tịnh Y hắn có thể thờ ơ, vững tâm như thiết, nhưng không thể chịu được thiếu niên chảy nửa giọt nước mắt.

Chu Doãn Thịnh đóng cửa phòng tắm lại, nháy mắt liền nhũn chân không đứng vững, một mông ngồi lên nắp bồn cầu. Trời biết, vừa rồi gào gào quẩn quẩn một hai mươi phút, hắn vẫn bị vây trong trạng thái mạng treo một đường. Trước kia hệ thông chỉ nói lời uy hiếp, chân chính khởi động trình tự gạt bỏ vẫn là

lần đầu tiên. Khi nó sức lực hoàn tất, hắn rõ ràng cảm giác được từ sâu trong linh hồn truyền đến hàn ý cùng sợ hãi, nếu không phải tố chất tâm lý vững vàng, hắn sớm đã xụi lơ.

May mà Tiết Tịnh Y không khiến hắn thất vọng, khóc lóc om sòm lẫn lộn thật là kỹ thuật nhất lưu, ngay cả tính mạng đều không quan tâm, chỉ vì muốn lưu lại Tiết Tử Hiên, cảm tình nặng đối với người anh nuôi này, e rằng không chỉ là thân tình đơn giản như vậy.

Vậy tình cảm Tiết Tử Hiên dành cho mình là gì? Thật có người tự dưng hôn mê một lần, đột nhiên đối với một người yêu vào cốt tủy sao? Không sai, hắn chỉ có thể dùng bốn tư này đến hình dung thái độ Tiết Tử Hiên đối với mình, chẳng sợ hắn cũng không tin tưởng, hơn nữa còn duy trì hoài nghi cao độ, thế nhưng trong lúc lơ đãng lại vì y thâm tình ưu ái mà cảm động.

Loạn thành một đoàn a, Chu Doãn Thịnh càng nghĩ càng cảm giác loạn, dứt khoát không suy nghĩ gì nữa hết. Người yêu ta, ta yêu người, người lại thương hắn, mấy trò yêu đến yêu đi này, đối với hắn mà nói thật sự quá mức xa xôi, so với Tiết Tịnh Y, hắn mới là người sống hôm nay không có ngày mai, tình yêu, tình thân, hạnh phúc, khoái hoạt, những điều này đối với người thường mà nói chỉ là bình thường không có gì đặc biệt, với hắn lại là vật xa xỉ khó thể thực hiện.

Ngay tại lúc này, ý niệm duy nhất hắn có thể nghĩ đến, cũng là làm sao lợi dụng phần hư tình giả ý này của Tiết Tử Hiên để thoát khỏi khốn cảnh. Đúng vậy, hắn không tin hận chột đến, cho nên cũng không tin tưởng bỗng nhiên yêu. Hắn nghĩ không ra lý do gì khiến Tiết Tử Hiên yêu phải mình, yêu phải một người 24 giờ phía trước còn vạn phần phản cảm.

Nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, hắn gấp khúc hai chân, đập trên nắp bồn cầu, cổ tay khê nâng xem xét mặt đồng hồ đã ảm đạm đi. Sau khi thành công lưu lại Tiết gia, trình tự gạt bỏ cũng theo đó bị hủy bỏ, đối với hắn mà nói, bất quá là sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng với hệ thống hiển nhiên là tổn thất trọng đại.

Tuy rằng nó cực lực che giấu, từ mặt đồng hồ vận chuyển bình thường cùng thao tác hậu trường cũng không nhìn ra manh mối, nhưng chớ quên, một tia tinh thần lực của Chu Doãn Thịnh đã lặng yên xâm nhập vào hệ thống, chỉ cần tiêu phí chút tâm tư, vẫn có thể dò thám đến dị trạng.

Khởi động trình tự gạt bỏ một lần, hệ thống cần thuyền chuyển năng lượng phi thường khổng lồ, sau khi trình tự hủy bỏ qua đi, năng lượng kia cũng sẽ không chảy về, mà là dạt tán theo từng giây từng phút. Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ, trở lại không gian Chủ Thần, lãng phí năng lượng nhiều hơn nữa cũng sẽ không gây trở ngại cho hệ thống, nhưng hiện tại bất đồng, nó trở về không được, năng lượng tự nhiên là dùng một chút thiếu một chút.

Càng không may là, nó không biết tức chủ cũng đoán được điểm này, hơn nữa đang không ngừng trêu chọc cùng tìm tòi, cố ý vô tình tiêu hao năng lượng của nó, cũng thừa dịp nó từng lúc càng suy yếu, liên tục đẩy từng tia tinh thần lực vào, cho đến khi công phá tất cả phòng ngự, tới hạch tâm, sau đó dùng ý chí của mình chiếm lấy.

Quá trình này nguyên bản là cực kỳ lâu dài, Chu Doãn Thịnh còn từng thiết tưởng qua, ngày có thể chân chính công phá hệ thống phòng ngự của trí não, cũng chính là ngày lực lượng linh hồn mình mạnh hơn lực lượng bản nguyên hệ thống, kia cần mấy ngàn mấy vạn lần luân hồi, mấy ngàn mấy vạn năm tích lũy.

Nhưng mà hiện tại, hắn hưng phấn nhận thấy được chênh lệch giữa mình cùng hệ thống đang không ngừng thu nhỏ lại, chỉ cần duy trì liên tục tiêu hao, sớm muộn gì lực lượng hệ thống đánh không lại lực lượng linh hồn hắn, khi đó, nghiền nát hệ thống đơn giản tựa như nghiền chết một con kiến vậy.

Liên ngay vừa rồi, tinh thần lực thừa dịp hệ thống rơi vào suy yếu liên tục công phá tầng 7 hệ thống phòng ngự, phía trước còn có bao nhiêu tầng không thể hiểu hết, nhưng đã đủ, Chu Doãn Thịnh đã có thể dự kiến đến tương lai tự do, mệnh mệnh, tốt đẹp.

Hắn hiện tại có thể làm chính là tiếp tục cùng hệ thống đối nghịch, dưới tình huống không đáp đến điểm mấu chốt của nó, một lần lại một lần khiến nó không thể không trừng phạt mình. Vậy khẳng định rất đau, nhưng dùng một chút đau đớn đổi lấy tương lai, đau đớn cũng biến thành cuồng hoan.

Chu Doãn Thịnh lấy tay che mặt, thấp giọng cười, sau đó mở vòi nước, chậm rãi rửa mặt.

Tiết Tử Hiên chờ ở gian ngoài cũng suy nghĩ rất nhiều. Hắn không còn là nghệ sĩ đàn dương cầm cao ngạo thanh tao trong mắt không dung được hạt bụi của đời trước. Hắn kinh lịch qua đau đớn cửa nát nhà tan, sỉ nhục thân bại danh liệt, càng bởi vì đau mất người yêu mà sa vào trong tuyệt vọng.

Hắn một đời đều đang chờ đợi, cùng lúc đó cũng từng hi vọng xa vời qua, khi mình cường đại như Tiết Diêm là có thể đoạt lại thiếu niên âu yếm. Đương nhiên, hắn cũng thâm thâm minh bạch, đây chỉ là vọng niệm, tình yêu là vô giá, nhất là tình yêu chuyên chú nóng cháy như vậy.

Nhưng nếu có quyền thế, lại có thể thủ hộ tình yêu, nếu lúc trước hắn có năng lực phản kháng cha mẹ, có năng lực bảo hộ thiếu niên, có năng lực ngăn cách Tiết Diêm, hắn tuyệt đối sẽ không lưu lạc đến hoàn cảnh như vậy.

Tay bị thương, không thể đàn tấu đàn dương cầm nữa, loại dả kích này với hắn mà nói không đáng kể chút nào, dùng thiên phú âm nhạc trao đổi tính mạng thiếu niên, hắn vui vẻ chấp nhận, ngày sau, khi hắn nhìn vết sẹo trong lòng bàn tay, thậm chí trong lòng mang cảm kích.

Nhưng mà hiện tại, vết sẹo kia còn chưa xuất hiện, cũng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện, hắn lại không cảm giác một tia một chốc vui sướng, từ khi mở mắt đến hiện tại, hắn thậm chí chưa từng nghĩ tới dùng này đôi tay này chạm vào đàn dương cầm.

Tiết Tử Hiên yêu đàn như mạng kia sớm đã biến mất, Tiết Tử Hiên hiện tại này, tình cảm lẫn mạng của hắn, toàn bộ thuộc về thiếu niên, nghĩ đến đây, hắn thấp giọng cười thật khế, đi đến cửa phòng tắm, nhẹ giọng gọi: “Tiểu Di, anh bảo Phúc bá đi làm cơm, em muốn ăn cái gì?”

Chu Doãn Thịnh rửa mặt xong, đẩy cửa đi ra, lo lắng nói: “Phúc bá còn có tâm tư nấu cơm?”

“Chẳng lẽ Tiết Tịnh Y té xỉu, mọi người cũng phải không ăn không uống không ngủ cùng nàng chịu khổ? Nàng cũng không phải trung tâm thế giới, mọi người đều phải vây quanh nàng, không tâm tình cũng phải làm cơm, bằng không Tiết gia trả tiền lương cho hắn cao như vậy làm cái gì.” Trong tiếng nói bình thản lộ ra một tia hàn ý.

Vị quản gia này, đời trước là nhân vật mấu chốt giúp Tiết Tịnh Y mưu sát thiếu niên. Hắn nhìn Tiết Tịnh Y lớn lên, yêu thương nàng không thua gì Tiết phụ Tiết mẫu, hắn cũng như bọn họ vậy, xem Tiết Tịnh Y quan trọng hơn hết thảy, hải tử khác nên vì nàng hi sinh hết thảy.

Tiết Tịnh Y điên cuồng, Phúc bá tàn nhẫn, cha mẹ lạnh lùng vô tình, từng gương mặt quen thuộc vạn phần, hôm nay trong mắt Tiết Tử Hiên trở nên diện mục hung ác. Sau khi trở về, hắn tận lực lựa chọn không nhìn bọn họ, nhưng mà một khi phát hiện bọn họ còn giống đời trước vậy, ý đồ thương tổn người hắn âu yếm nhất, hắn cũng sẽ không lưu tình chút nào phản kích.

Hắn khắc chế cảm ghét trong lòng, đến phòng ngủ Tiết Tịnh Y tìm Phúc bá. Những người còn lại trong Tiết gia đều tụ lại ở chỗ này nôn nóng chờ đợi. Mỗi lần Tiết Tịnh Y phát bệnh đều huyền kinh thiên động địa, bọn họ sớm đã quen thời khắc vây quanh bên người nàng, nhìn đắm đắm nhìn chăm chăm vào nàng, phảng phất giây tiếp theo nàng sẽ biến mất.

Đối với điều này, Tiết Tử Hiên chỉ cảm thấy đáng cười. Tiết Tịnh Y tâm lý cường hãn, e rằng cao hơn mọi người ở đây, vì cái gì nàng liên tiếp phát bệnh? Nói trắng ra, bất quá là tự ép buộc chính mình mà thôi.

Tiết Tử Hiên đứng trước cửa, vẫy tay gọi Phúc bá, phát giác thiếu niên bên cạnh có ý đi vào thăm, lập tức nắm lấy cổ tay em, thấp giọng nói: “Đừng đi thêm phiền, người bên trong đủ nhiều rồi.”

Chu Doãn Thịnh nhu thuận đồng ý, trong lòng lại oán thầm vị đại thiếu gia phòng mình giống như đề phòng cướp, lại không biết rằng y phòng bị là Tiết Tịnh Y, bất quá chưa thể biểu đạt rõ ràng mà thôi.

“Thiếu gia, ngài có gì phân phó?” Phúc bá tay chân rón rén đi tới, trong giọng nói lộ ra vài phần nôn nóng cùng có lệ.

“Đi chuẩn bị bữa tối, chúng ta đói bụng.”

“Nhưng tiểu thư bây giờ còn hôn mê, ngài có chuyện gì đợi nàng tỉnh rồi nói sau đi!” Phúc bá vẫy tay chống đẩy, quả nhiên không có tâm tình nấu nướng.

Chu Doãn Thịnh nghiêng đầu nhìn thanh niên, ánh mắt tinh thuần trong trẻo, trong lòng lại có chút sung sướng khi người gặp họa. Nguyên lai địa vị của người chân chính thừa kế Tiết gia này lại không bằng một bé gái mồ côi bị thu dưỡng, đều nói hài tử biết khóc có sữa ăn, Tiết Tịnh Y đích xác bệnh nặng, nhưng với nàng mà nói, làm sao không phải là một loại ưu thế? Ít nhất tâm của mọi người đều sẽ gửi trên thân thể suy yếu của nàng, rất nhiều rất nhiều yêu thương cùng thương hại, đầy đủ làm khiến bọn họ quên huyết thống cùng xuất thân của nàng.

Tiết Tử Hiên không muốn cùng Phúc bá tranh cãi, nhìn hắn một cái thật lâu, nắm tay thiếu niên chậm rãi rời đi.

Chu Doãn Thịnh trong lòng vui vẻ a, phía trên lại cẩn thận dè chừng nói: “Em đã nói Phúc bá không có tâm tình nấu cơm, muối muối bệnh nặng như vậy, mọi người đều rất sốt ruột, anh đi lên bồi muối muối đi, em xuống bếp hâm cháo, đợi lát nữa muối muối tỉnh là có thể ăn.”

Hắn không nghĩ ra Tiết Tử Hiên rốt cuộc có ý gì, chẳng những thái độ đối với mình thay đổi 180 độ, ngay cả thái độ đối với Tiết Tịnh Y cũng vậy, y tựa hồ hoán đổi vị trí của họ, người nên yêu thương biến thành ghét cay ghét đắng, nên ghét cay ghét đắng ngược lại thành yêu thương cưng chiều, dứt khoát chẳng hiểu gì hết, tinh thần thất thường.

“Bọn họ quên ai cũng sẽ không quên Tiết Tịnh Y, nếu nàng đói bụng, còn rất nhiều người hâm cháo nấu cơm cho nàng ăn, em không cần bận tâm. Trong nhà rất loạn, chúng ta đi ra ngoài ăn.” Tiết Tử Hiên lấy chìa khóa xe trong ngăn kéo chỗ hành lang gần cửa ra vào, vờ ôm vừa tha mang thiếu niên đi, hắn thích thiếu niên treo trên người mình, nhón mũi chân lê lê theo, miệng hơi hơi vưỡn lên, vừa muốn giãy dụa lại không biết làm sao.

Em vẫn khả ái như đời trước vậy, không, càng khả ái, vì em như vậy, toàn bộ đều thuộc về mình.

Tiết Tử Hiên tâm tình sung sướng, lái xe mang thiếu niên hóng mát ở khu vực phồn hoa nhất nội thành, hoàn toàn quên Tiết Tịnh Y còn nằm ở trên giường bệnh. Chu Doãn Thịnh không chuyển mắt nhìn dòng người như nước chảy cùng ánh đèn rực rỡ sắc màu ngoài cửa sổ, cảnh tượng như vậy, vô luận xem bao nhiêu lần vẫn cảm thấy tân kỳ thú vị, khác hẳn với đô thị tinh tế khoa học kỹ thuật phát triển cao mà có vẻ càng ngày càng không có tình cảm.

“Có muốn đi dạo chợ đêm không?” Tiết Tử Hiên mỉm cười đưa ra đề nghị.

“Ca ca cũng dạo chợ đêm?” Chu Doãn Thịnh cảm giác rất mới lạ, hắn cho rằng vị đại thiếu gia này là nhà sĩ không dính khói lửa nhân gian.

“Chưa đi qua, ngẫu nhiên thử một chút cũng không sai.” Tiết Tử Hiên khiết phích nghiêm trọng, không thích quá mức tiếp cận người khác, nhưng chỉ cần thiếu niên làm bạn tại bên người, khiến hắn vươn tay liền có thể với tới, như vậy còn có cái gì mà hắn không thể chịu đựng? Hắn có thể vì em buông tay âm nhạc, tự nhiên cũng có thể vì em thay đổi bản tính.

“Vậy chúng ta xuống đi dạo đi?” Đôi mắt hoa đào xinh đẹp mở to tròn vo, bộ dáng đầy khát vọng kia, phẳng phất như muốn lập tức mở cửa xe nhảy xuống, khiến Tiết Tử Hiên buồn cười.

“Được, anh tìm một chỗ đậu xe.” Thiếu niên gần đây ăn ngon ngủ ngon, hai gò má phúng phính hơn, nhìn qua phần phần nộn nộn phi thường khả ái, Tiết Tử Hiên nhéo nhéo gò má mềm mại ấy, cảm xúc nhẵn nhụi co dãn làm hắn yêu thích không nổi buông tay.

Tìm một siêu thị đậu xe, hai người sải bước đến đến phố đi bộ dòng người chen chúc, sắp đến giáng sinh, hai bên tủ kính dán đầy hoa tuyết, tràn ngập chữ Merry Christmas, người đi đường có đội mũ giáng sinh màu đỏ tươi, có đội sừng hươu phát quang, còn có người đứng bên đường chào bán hoa tươi cùng các loại đồ trang trí giáng sinh.

Tiết Tử Hiên nguyên bản cho rằng mình sẽ bởi vì chứng khiết phích quá mức nghiêm trọng mà lo lắng, hắn xưa nay không thích ồn ào, lại càng không thích tiếp xúc đám đông, thế nhưng khi ôm thiếu niên vào trong lòng, dùng hai cánh tay quấn chặt em để phòng ngừa người xa lạ va chạm, hắn không có một tia một hào không thích hợp, chỉ cảm thấy thỏa mãn mà lại yên tĩnh, hắn thậm chí hi vọng con đường này có thể dài thêm một chút, lại dài một chút, tốt nhất một đời đều đi không xong.

Nói thật, Chu Doãn Thịnh hiện tại rất không thoải mái. Thanh niên từ sau lưng ôm hần, hai tay giao nhau, siết chặt bụng hần, chiều cao một trăm tám mươi tám centimet phi thường có tính áp bách, khiến cho cả người hần đều oa trong lòng y, bị bắt đi tới theo bước chân của y.

Hần cảm giác phía sau lưng kề sát trước ngực thanh niên, dán đến kín kẽ như vậy trực tiếp ảnh hưởng động tác của hần, làm hần đi vài bước vấp một cái, đi vài bước lại vấp một cái, không thể không đem trọng lượng toàn thân đặt trên hai cánh tay thanh niên.

Y nhìn như ôm hần đi, kỳ thật tương đương ôm hần trôi nổi trên ngã tư đường, cảm giác mũi chân vừa chạm đất lại bị nhấc lên thật sự không tốt chút nào, Chu Doãn Thịnh ý thanh niên ở sau lưng nhìn không thấy biểu tình của mình, một lát bĩu môi, một lát mắt trợn trắng, rất chi là khinh thường chứng cơ khát da thịt của y.

Tiết Tử Hiên lại vô cùng thích thú, nhấc đôi chân dài, dán thiếu niên, dính dính hồ hồ xê dịch đi về phía trước.

“Tiên sinh, mua một đóa hoa đi.” Một thiếu nữ ngăn đường đi của hai người. Nàng vừa liếc nhìn qua liền phát hiện hai người tựa như trẻ sinh đôi kết hợp kìa. Thanh niên cao lớn tuấn mỹ, quý khí phi phàm, thiếu niên nhỏ xinh tinh xảo, linh khí bức người, hai người một sủng nịch một ngạo kiều, hành động cảm giác hài hòa hữu ái, nàng nhìn mà cảm thấy tâm can mình sắp tan chảy.

Phát giác hai người càng đến gần hơn, nàng không chịu khống chế chạy qua, nhiệt tình chào hàng hoa của mình.

“Xin lỗi, chúng ta không mua hoa.” Chu Doãn Thịnh vẫy tay cự tuyệt.

Tiết Tử Hiên càng thêm dứt khoát, một câu đều không nói, liền mang theo thiếu niên đi về phía trước, hần chưa bao giờ phản ứng người xa lạ.

Thiếu nữ đại khái rất muốn làm thành vụ mua bán này, hoặc là muốn cùng tiểu thịt tươi và mỹ nam tử nhiều lời hai câu, thập phần ân cần đuổi theo, lải nhải đề cử: “Không thích hoa hồng sao? Tôi nơi này còn có cẩm chướng cùng hoa cát cánh, cẩm chướng có nghĩa là thân tình cùng tưởng niệm, cát cánh là yêu tuyệt vọng.....” Nói tới đây nàng nhận ra chính mình nói lỡ, vội vàng bổ cứu: “A, tuy rằng rất tuyệt vọng, thế nhưng khi hoa đua nở, biểu thị hạnh phúc sẽ lại hàng lâm, cho nên nó cũng đại biểu cho yêu bất diệt, yêu vĩnh hằng.....”

Thiếu nữ hiển nhiên rất có nghiên cứu về hoa, vừa nhắc đến liền không dừng lại được, mắt thấy hai người càng đi càng nhanh, như là nóng lòng thoát khỏi chính mình, nàng buông tay, bất mãn không vui dừng bước.

Nhưng kỳ tích, Tiết Tử Hiên quay đầu, trầm giọng hỏi: “Người nói ý nghĩa của cát cánh là gì?”

“Yêu vĩnh hằng!” Thiếu nữ mắt sáng lên, lập tức lấy một đóa cát cánh ra khỏi lẵng hoa, lắc lư trước mắt mỹ nam tử.

“Không phải này, sau yêu tuyệt vọng là cái gì?” Ánh mắt Tiết Tử Hiên sáng quắc nhìn chằm chằm nàng.

Thiếu nữ suy nghĩ một lát, bưng bình đại ngộ nói: “Hoa cát cánh tuy rằng đại biểu yêu tuyệt vọng, thế nhưng trong truyền thuyết, thời điểm hoa cát cánh đua nở, hạnh phúc vẫn sẽ lại hàng lâm, cho nên nó cũng đại biểu hi vọng, đại biểu trùng sinh.”

Hạnh phúc vẫn sẽ lại hàng lâm sao? Tiết Tử Hiên tươi sáng cười, dùng mấy tờ tiền lớn trao đổi đóa cát cánh màu tím đón gió phiêu diêu, cẩn thận nhét vào trong tay thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh khó hiểu, nhưng may mà thanh niên không trước mắt bao người mua hoa hồng tặng cho mình, một đóa cát cánh dễ nhận hơn, hần nắm hoa, cúi đầu khẽ ngửi nhụy hoa màu trắng.

Thiếu nữ luống cuống tay chân chống đẩy: “Một đóa cát cánh chỉ cần 5 đồng thôi, tiên sinh, người đưa nhiều quá!”

“Không nhiều, rất đáng giá, cảm ơn người.” Tiết Tử Hiên mỉm cười, ý nghĩa của hoa cát cánh, phẳng phất biểu thị vận mệnh hần, trong cùng ngày mình trùng sinh có thể được đến chúc phúc “Hạnh phúc lại hàng

lâm”, không có cái gì quý trọng hơn những lời này, đóa hoa này.

Hắn rất ít cười, cho nên khi chân tâm thật lòng cười lên, khuôn mặt tuấn mỹ phi phạm giống như đang phát sáng, vẻ mặt cũng ôn nhu đến khó có thể tin tưởng, Chu Doãn Thịnh nhanh chóng liếc nhìn hắn một cái, vài giây sau lại liếc liếc nhìn, không thể không thừa nhận chính mình thiếu chút nữa bị mê hoặc.

Hắn có chút chịu không nổi thanh niên ôn nhu sẵn sốc, dốc lòng chiếu cố, lúc đó khiến hắn không tự chủ được nhớ tới thanh niên dự tính đưa hắn đến để đô làm gì.

Hạng người gì có thể một bên mơ ước trái tim hắn, một bên làm ra hành động ám lòng như thế? Được rồi, thanh niên bị tâm thần phân liệt, cho nên có thể chuyển hóa tự nhiên giữa ca ca ôn nhu cùng sát thủ máu lạnh, đối mặt một kẻ đầu óc có bệnh, Chu Doãn Thịnh cảm giác rất vô lực. Hắn siết đóa cát cánh, tiếp tục oa trong lòng thanh niên phiêu đảng, trên mặt mang theo mờ mịt cùng giãy dụa.

Hắn cỡ nào hi vọng, ám áp mà thanh niên cho hắn hoàn toàn phát ra từ nội tâm, mà không phải tàn nhẫn lợi dụng hoặc tâm huyết dâng trào trên đùa. Luân hồi mấy đời, hắn khát vọng an định, khát vọng tự do, càng khát vọng thời điểm mình mệt mỏi, có thể có một bả vai để nương tựa vào nhau.

Đây là bờ vai chỉ thuộc về hắn sao? Hắn ngẫu nhiên cũng sẽ cầu nguyện, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh. Trước khi chưa thoát khỏi hệ thống nhân vật phản diện, hắn không có tư cách có được bất cứ thứ gì.

Cảm giác được người trong lòng từ hứng trí bừng bừng biến thành không yên lòng, Tiết Tử Hiên nghiêng đầu nhìn em, ôn nhu hỏi nói: “Có phải đói bụng rồi không? Chúng ta tìm một chỗ ăn cơm?”

“Ân, cơm nước xong trở về đi sớm sớm đi, em lo lắng Tịnh Y.” Chu Doãn Thịnh hữu khí vô lực đáp.

Ánh mắt Tiết Tử Hiên hơi trầm xuống, nhưng đến cùng chưa nói cái gì, sửa ôm thành nắm tay, dắt thiếu niên tiến vào một nhà hàng Pháp phi thường cao cấp. Bởi nhận không khí ngày hội lây nhiễm, trong nhà hàng ngồi đầy khách, không có hẹn trước, trong lúc nhất thời tìm không thấy chỗ ngồi.

May mà Tiết Tử Hiên là khách quen, thẻ vip đưa ra, bồi bàn lập tức an bài cho họ một bàn.

Chu Doãn Thịnh nắm hoa tươi, bị nam nhân tuấn mỹ vô trù ôm eo, chỉ cao đến bả vai đối phương khiến hắn nhìn qua có loại cảm giác ái muội như chim nhỏ nép vào người. Dọc theo đường đi, không ngừng có người nhìn qua, nhận ra hoàng đế đàn dương cầm, ai cũng mang biểu tình kinh ngạc, châu đầu ghé tai.

Tiết Tử Hiên cao lãnh có tiếng trong giới, hôm nay hắn lại ôn nhu cười nhẹ, sẵn sốc tỉ mỉ, còn gắt gao che chở thiếu niên như bảo bối, hành vi cử chỉ cùng dĩ vãng cứ như hai người.

Chẳng lẽ hoàng đế đàn dương cầm đang yêu? Đối tượng vẫn là một tiểu nam sinh? Vạn vạn không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên là gay! Không đến một ngày, những loại lời đồn đãi này đã truyền khắp trong giới thượng tầng.

Chu Doãn Thịnh càng không hiểu thanh niên tính toán làm gì. Hắn nguyên tưởng rằng đối phương thay hình đổi dạng cho mình là muốn tìm một chỗ khác giam lỏng. Nhưng trước mắt, y mang theo hắn công nhiên ra vào nơi cao cấp, thái độ không thấy lảng tránh, ngược lại càng sẵn sốc tỉ mỉ, hành động cao điệu này hoàn toàn đi ngược lại tính toán ban đầu.

Chẳng lẽ y không sợ ai đó có tâm tra xét thân thể mình, tiện đà chọc thủng âm mưu của Tiết gia? Chu Doãn Thịnh liên tục ước đoán, lại hoàn toàn không suy xét qua tình cảm thanh niên dành cho mình là chân thật mà không phải có ý đồ khác.

Mãi miên man suy nghĩ, hai người đã ngồi xuống, bồi bàn khom lưng đưa lên hai quyển menu.

Chu Doãn Thịnh lúc này mới hồi thần, vội vàng liếc mắt nhìn liền đẩy menu đi, mặt đỏ tai hồng nói nhỏ: “Ca ca, em xem không hiểu.” Trên thực tế, tinh thần lực của hắn cùng trí não tương liên, trong trí não tồn trữ mọi tin tức có liên quan về thế giới này, bao gồm lịch sử cùng ngôn ngữ các quốc gia. Đừng nói tiếng Pháp, dù là tiếng bản xứ của những bộ lạc Châu Phi, hắn chỉ cần điều động kho số liệu hệ thống là có thể nháy mắt nắm giữ. Nhưng Hoàng Di đến từ vùng nông thôn xa xôi bé tắc, có thể nói được tiếng phổ thông đã rất không sai, làm sao mà biết ngoại ngữ.

Tiết Tử Hiên vươn tay ra, nhéo nhéo gò má em ửng hồng, cười nói: “Để anh gọi cho em.” Không nghĩ tới Tiểu Di dời trước tình thông mười thứ tiếng cũng có thời điểm quẩn bách như thế. Nhưng hẳn biết em thông minh tuyệt đỉnh thế nào, chỉ cần cho em đầy đủ thời gian, em có thể trưởng thành ưu tú hơn bất cứ kẻ nào trên đời này.

“Hôm nay món chính là gì?” Hắn dùng tiếng Pháp tiêu chuẩn cùng bồi bàn trao đổi.

Bồi bàn báo ra tên món chính cùng tráng miệng.

Tiết Tử Hiên gật đầu, ánh mắt lướt qua thực đơn, vài giây sau chỉ một hàng chữ nhỏ, phân phó: “Cho chúng ta một phần ăn tình nhân.”

Hai nam tử bỏ mấy ngàn đồng chỉ để ăn một phần ăn tình nhân, quan hệ của hai người này là cái gì đã rất rõ ràng. Bồi bàn lại không lộ ra bất cứ biểu tình khác thường nào, tiếp tục hỏi: “Tiên sinh muốn xứng loại rượu nào?”

“Một ly Alsace Pinot Noir, một ly sữa nóng.”

“Vâng, thỉnh ngài chờ.” Người hầu cầm menu đi xuống.

Tiết Tử Hiên nâng mắt mỉm cười với thiếu niên. Chu Doãn Thịnh cũng thuần lương cười, nội tâm lại rối rắm vạn phần. Gọi phần ăn tình nhân là có ý gì? Khi dễ ta nghe không hiểu tiếng Pháp?

Đúng vào lúc này, một đôi nam nữ ăn mặc xa hoa dùng cơm xong chuẩn bị rời đi. Bọn họ dừng lại trước bàn Tiết Tử Hiên, trên mặt mang theo tươi cười.

“Tử Hiên, nghe nói người bị bệnh, giờ đã khỏe chưa?”

“Ta hiện tại rất tốt, cảm ơn quan tâm.” Tiết Tử Hiên lễ phép gật đầu.

“Vị này là?” Nam nhân chần chờ mở miệng, nữ nhân lại tại nhìn kỹ thiếu niên sau phát ra thanh âm kinh ngạc: “Tử Hiên, này là ai a? Bộ dạng giống hệt Tịnh Y!”

Giống đến trình độ này, nói không có huyết thống quan hệ nàng cũng không tin. Chẳng lẽ bọn họ đoán sai, vị này không phải tình nhân của Tiết thiếu gia, mà là con riêng của Tiết tổng? Thế nhưng không đúng a, nào có con riêng cùng con vợ chính lại có cảm tình hòa hợp như vậy? Tiết Tử Hiên nhìn qua hào hoa phong nhã, trên thực tế lại phi thường không dễ tiếp cận.

“Đây là Hoàng Di, anh em song sinh của Tiết Tịnh Y, cũng là của ta đệ đệ.” Tiết Tử Hiên bình thản tự thuật, “Tiết Tịnh Y cùng ta không có quan hệ huyết thống, nàng là hài tử được Tiết gia thu dưỡng.”

Vừa nói như vậy, hai người lập tức minh bạch, nguyên lai vị tiểu công chúa được sủng ái kia không phải dòng họ Tiết gia.

“Tiểu di, gọi Phương ca Phương tẩu, bọn họ là bằng hữu của anh.” Tiết Tử Hiên không có bằng hữu, nhưng vì tương lai, từ giờ trở đi hẳn nguyện ý kết giao thêm vài bằng hữu.

“Phương ca Phương tẩu, rất vui được quen biết các vị.” Chu Doãn Thịnh nhu thuận chào hỏi, trong lòng lại âm thầm đánh trống. Hắn càng lúc càng không hiểu Tiết Tử Hiên. Từ thái độ của hai người này có thể phỏng đoán, bọn họ cùng Tiết gia rất có sâu xa, giới thiệu mình cho bọn họ, cùng cấp với khiến ngoại giới biết sự tồn tại của mình, vậy Tiết gia làm sao hành động phẫu thuật thay tim được nữa?

Tiết Tử Hiên đến cùng muốn làm gì? Hắn đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy cân nhắc vấn đề này.

Hai người đối với cách dùng từ của Tiết thiếu thật là thụ sủng nhược kinh. Bằng hữu? Giới thượng lưu đề đô, ai dám nói mình là bằng hữu của Tiết thiếu? Vị này thế nhưng là một nhân vật như Thiên Sơn tuyết liên.

Bọn họ lập tức nhiệt tình lên, bắt chuyện một lát, lại mời hai người tham gia yến hội mấy ngày sau, được đến câu trả lời khẳng định mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Tiết Tử Hiên nhìn theo hai người cùng nắm tay đi, vẻ mặt khó lường. Hiện tại Tiết gia còn chưa nghèo túng, tập đoàn Tiết thị vẫn long đầu là không thể lay động trong nghiệp giới, có được tài phú cùng quyền

thể thường nhân khó có thể tưởng tượng, nhưng mấy thứ này đều không thuộc về hắn, người ngoài lấy lòng cùng kính sợ hắn, bất quá xem trên mặt mũi Tiết Thụy mà thôi.

Một nghệ sĩ đàn dương cầm, chẳng sợ được toàn thế giới ngưỡng mộ, trong mắt vài người nào đó cũng là sự tồn tại nhỏ bé như con kiến, chỉ cần búng búng ngón tay là có thể nghiền áp. Cho nên hắn cần quyền thế cùng tài phú, đi thủ hộ thiếu niên âu yếm.

Điều này đối với Tiết Tử Hiên yêu đàn như mạng kia có lẽ rất khó, nhưng đối với hắn hiện tại đến nói, lại rất đơn giản. Trước đây, vì chờ đợi thiếu niên tha thứ, hắn không dám rời xa, không dám chết đi, bởi vậy bị Tiết Diêm một lần lại một lần dả kích. Trong quá trình tranh đấu, hắn học được người lừa ta gạt, âm mưu tính toán, cũng học được như thế nào chu toàn trong vòng danh lợi ngợp trong vàng son.

Hắn chuyển phần tài sản còn sót lại của Tiết gia ra nước ngoài, chậm rãi kinh doanh khuếch trương, cuối cùng một lần nữa đứng vững gót chân ở Hoa quốc. Đương nhiên trong này không thiếu Tiết Diêm xem hắn từng cứu thiếu niên mới cố ý nung tay. Nhưng dù có thế nào, hắn tất yếu cảm tạ gã dạy cho mình rất nhiều thứ, tỉ như thủ hộ, tỉ như cay nghiệt.

Trong khi suy nghĩ, bồi bàn nhất nhất mang thức ăn lên. Tiết Tử Hiên lập tức hồi thần, vì thiếu niên trải khăn ăn, dọn dụng cụ.

“Ca ca, em không biết dùng dao nĩa như thế nào.” Chu Doãn Thịnh ghen đỏ mặt hỏi thăm.

Tiết Tử Hiên buồn cười, áp vào bên tai em ôn nhu nói: “Anh ăn như thế nào em liền ăn như thế ấy. Đương nhiên, muốn anh đứt cho em ăn cũng được. Tay em tuy rằng đã tan máu bầm, hẳn là còn hơi đau đi?”

Dứt lời, hắn lấy một thìa khoai tây nghiền cùng thịt bò đưa đến bên miệng thiếu niên, tha thiết nhìn em.

Thanh niên nhất cử nhất động sẵn sốc vạn phần, trong đôi mắt tối đen thâm thúy càng là tràn đầy nhu tình, phảng phất như đang nhìn chăm chú vào người mình âu yếm nhất. Đắm chìm trong ánh mắt nóng bỏng như thế, Chu Doãn Thịnh ghen hồng mặt lúc này lại thật sự đỏ bừng, hơi hơi buông mi, không dám nhìn thẳng y.

“Há miệng.” Trong giọng nói Tiết Tử Hiên ngấm giấu ý cười.

Nhận thấy được ánh mắt quái dị của người chung quanh, Chu Doãn Thịnh hết cách, chỉ đành cố nén xấu hổ há miệng ăn khoai tây nghiền, hàm hồ nói: “Ca ca, anh cứ ăn đi, em theo người học một lần là biết ngay. Anh xem, tay của em khỏi rồi, một chút cũng không đau.” Dứt lời gơ hai tay lên, nhẹ nhàng lay động.

Vốn định cố ý hành xử cổ quái, khiến Tiết Tử Hiên dọa Thiên Sơn tuyết liền cùng mất mặt theo, nào biết đối phương hoàn toàn không cần mặt mũi. Hắn dám đánh cược, nếu là chính mình làm việc xấu hổ, đối phương nhất định sẽ cầm dao nĩa, một ngụm một ngụm đứt cho hắn ăn.

“Hệ thống, người này thật sự không bị hồn xuyên? Người quét lại một lần, cẩn thận chút.” Hắn ở trong đầu hạ lệnh.

Hệ thống cũng kiểm tra đo lường đến số liệu dị thường, lãng phí một ít năng lượng, đem Tiết Tử Hiên từ đầu tới đuôi xem xét vài lần, dùng thanh âm điện tử băng lãnh hồi phục: “Báo cáo tức chủ, người này hồn thể phù hợp, xác định là tạo vật thể giới này.”

Chu Doãn Thịnh bắt chước động tác của thanh niên cắt một khối beefsteak, bỏ vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt, đôi mắt đào hoa quét tới quét lui trên người y, ẩn hàm tìm tòi nghiên cứu. Nếu như có thể, hắn thật muốn cạy đầu thanh niên ra, xem y rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

“Làm sao?” Tiết Tử Hiên bị ánh mắt chuyên chú của thiếu niên nhìn mà run rẩy không ngừng, làn da lỗ lỗ ở bên ngoài cổ, hai tay, nổi lên một tầng da gà dày đặc. Đây tuyệt đối không phải phản cảm chán ghét, mà là quá mức tê dại hưng phấn tạo thành phản ứng sinh lý.

Ánh mắt chuyên chú tinh thuần như thế, là thứ hắn ước vọng một đời.

“Lúc ca ca dùng cơm thời đặc biệt đẹp mắt.” Chu Doãn Thịnh hợp thời vỗ mông ngựa. Đương nhiên, trong lòng hắn cũng là nghĩ như vậy. Thanh niên đến cùng xuất thân cao quý, từ nhỏ đã nhận được nghệ thuật

hun đúc, nhất cử nhất động tăng thêm rất nhiều ý vị lịch sự tao nhã. Đặc biệt y còn mặt như quan ngọc, tác phong nhanh nhẹn, là nam thần hoàn mỹ trong mắt bao nhiêu nữ nhân.

Nói không chút khoa trương, tất cả nhân sĩ thượng tầng, tinh anh xã hội... trong nhà hàng này, trên dung mạo cùng khí độ có thể thắng được thanh niên, cơ hồ không có một ai.

Tiết Tử Hiên không để ý người ngoài mắng chửi cùng tán dương, thế nhưng hiện tại, hấn cực kỳ sung sướng, một cánh tay vòng đến sau lưng thiếu niên, bàn tay đặt trên tay vịn, ôm em vào trong khuỷu tay, ghé sát vào đi hôn lên khuôn mặt trắng nõn mềm mại của em.

Nụ hôn này như chuồn chuồn lướt nước vừa chạm tức ly, lực đạo rất nhẹ, độ ẩm lại dọa người. Chu Doãn Thịnh cũng không biết da mặt mình thế nhưng mỏng như vậy, lập tức liền đỏ đến phồng tay. Hấn tròn tròn mắt đào hoa ướt sũng, thấp giọng nói: “Anh sao vậy? Đang yên lành, anh hôn em làm gì?”

Tiết Tử Hiên nhìn hấn mỉm cười: “Khi thích một người đến mức tận cùng, thấy hấn sẽ có xúc động muốn hôn hấn.”

Mẹ, lại thổ lộ, người là thổ lộ cuồng ma sao? Chu Doãn Thịnh lại bị đùa giỡn, hận không thể tạt rượu vào mặt đối phương. Nhưng vì tránh cho OCC, hấn liều mạng kiềm chế. Hoàng Di có chút tự ti, có chút thiếu tình yêu, còn có chút nhất gan khiếp nhược, nếu hấn nghe được những lời này, phản ứng chân thật nhất nhất định là ngưng ngừng, mà không phải phản nộ.

Chu Doãn Thịnh buông dao nĩa xuống, dùng hai tay che má, chỉ còn một đôi mắt to sắp tràn nước mắt lộ ở bên ngoài, bộ dáng hoảng loạn mà lại vô thức nhìn qua đáng thương lại đáng yêu.

Tiết Tử Hiên trầm trầm cười, chỉ cần ở cùng với thiếu niên, mỗi phút mỗi giây đều vô cùng khoái hoạt, mỗi một lần hô hấp đều có thể ngửi được hương vị ngọt ngào, mỗi một ngụm thức ăn đều có thể ném đến tư vị hạnh phúc. Sinh hoạt như vậy, so sánh với kiếp trước tuyệt vọng, không khác vùng cực lạc. Thử hỏi hấn làm sao nở buông tay? Tự nhiên chết cũng sẽ không buông tay.

“Được rồi, hôn môi là phương thức người phương Tây biểu đạt thân mật, em nhìn xem.” Hấn nấn nấn vành tai thiếu niên đỏ như tích huyết, ý bảo em nhìn qua bên phải.

Bên đó ngồi một đôi tình lữ ngoại quốc, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, không biết bên nữ nói gì đó, bên nam cười tủm tỉm hôn hôn má nàng.

Lừa dối, lừa dối tiếp, nam nhân hôn nữ nhân đó là bình thường, nam nhân hôn nam nhân có thể tính sao? Mà mà người còn gạt ta gọi phần ăn tình nhân, Tiramisu đưa lên cắt thành hình trái tim, người cho là ta ngốc tử sao? Oán thâm đến nơi đây, Chu Doãn Thịnh nản lòng, không thể không thừa nhận chính mình trong cảm nhận của người Tiết gia, ước chừng thật sự là tên ngốc tử.

Hấn nhìn vài lần, lúc này mới chậm rãi buông hai tay bùm mặt xuống, nhỏ giọng nói: “Nguyên lai là như vậy.” Dứt lời cầm lấy dao nĩa, chuẩn bị nhanh chóng tiêu diệt bữa tiệc tình nhân này.

“Anh thích em mới hôn em, vậy em có thích anh không?” Tiết Tử Hiên lại không tính toán bỏ qua cho hấn, hướng dẫn từng bước nói.

Mẹ, người còn chưa xong sao? Người tên bắt cóc con nít, cơ lão chết toi! Mắc đến nơi đây, Chu Doãn Thịnh ý thức được chính mình cũng là cơ lão, không khỏi nghẹn nghẹn. Hấn ngẩng đầu, dùng đôi mắt mờ mờ lung trần đầy hơi nước nhìn thanh niên đối diện, vô thanh cầu xin.

Tiết Tử Hiên bị em nhìn cả người nóng lên, một bàn tay bao trùm trên gáy hấn, tiếp tục truy vấn: “Tiểu Di có thích ca ca không? Ân?” Âm cuối lại tiềm tàng vô số chờ mong.

Chu Doãn Thịnh làm một cô nhi thiếu tình yêu được người hảo tâm thu dưỡng, có thể nói mình không thích anh nuôi sao? Hấn gian nan gạt đầu, sau đó theo bản năng liếm liếm môi.

Ánh mắt Tiết Tử Hiên tối sầm lại, bàn tay phủ trên gáy tại thiếu niên hơi dùng lực lại rất nhanh buông ra. Hấn vừa rồi thiếu chút nữa liền áp thiếu niên về phía mình, không quan tâm cần xé đôi môi hồng nhuận kia. Trời biết, hấn khát vọng em đến cỡ nào, khát vọng đến tim đều nát.

Thanh niên trong nháy mắt gia tăng áp bách, Chu Doãn Thịnh không có khả năng nhận sai. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hẩn một mặt thấp không thể nghe thấy nói “Thích”, một mặt chậm rãi tới gần, vội vàng ấn một nụ hôn lên má thanh niên.

Tiết Tử Hiên vốn muốn nghiêng đầu, khiến nụ hôn này ấn ở trên môi, nhưng nhớ đến tính cách thiếu niên e lệ, chỉ đành miễn cưỡng kiềm chế. Hẩn không muốn hiện tại liền dọa em chạy mất.

Má dính một chút dấu vết ẩm ướt, còn mang theo mùi nước sốt beefsteak, lại không hề khiến Tiết Tử Hiên cảm giác ghê tởm. Vừa vặn ngược lại, hẩn hiện tại phi thường thỏa mãn, phi thường sung sướng. Lúc này thiếu niên thích hẩn, chỉ cần nghĩ đến điều này, hẩn liền ức chế không được ý cười trên môi.

Lại hôn hôn hai gò má thiếu niên, hẩn lui về, dùng tốc độ thập phần thông thả ăn tiếp. Chu Doãn Thịnh lại động tác cấp tốc, ăn xong bữa ăn chính cùng điểm tâm ngọt, ôm ly sữa bò nhấp từng ngụm. Nhìn khách xung quanh một đám đến lại một đám rời đi, nhà hàng từ chen lấn trở nên trống trải, Chu Doãn Thịnh hoài nghi thanh niên sẽ ăn đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Tiết Tử Hiên đã tận lực tại kéo dài thời gian hai người ở chung, nhưng nó vẫn trôi qua từng giây từng phút. Mắt thấy nhà hàng sắp đóng cửa, hẩn mới thanh toán tiền, ôm thiếu niên rời đi.

Nơi đỗ xe cách nhà hàng một đoạn, Chu Doãn Thịnh muốn đi nhanh, eo bụng lại bị thanh niên nâng, dựa vào trong lòng y nhích từng bước một đi tới. Hai người giống trẻ sinh đôi kết hợp dán đến chặt chẽ, cái bóng đổ trên mặt đất hoàn toàn dung hợp làm một thể.

Tiết Tử Hiên cầm đóa cát cánh vào túi áo trước ngực thiếu niên, quay đầu đi, hôn hôn hai gò má lạnh lẽo của em.

Chu Doãn Thịnh biết, một khi mở áp, hồng thủy tiết ra liền không thể thu lại. Tiết Tử Hiên được tiện nghi, xem đi, ăn đậu hủ càng lúc càng thuận tay, hở một cái liền thẩu lại đây hôn một cái, không dứt.

Hẩn cực kỳ muốn đánh y một phát, lại không thể không mãnh mẽ áp xuống, vì thế phân tâm tìm đề tài nói chuyện: “Anh mang hoa theo lúc nào vậy? Em tưởng em để quên trong nhà hàng.” Một đóa hoa mà thôi, có cần đi chỗ nào đều mang theo sao?

“Đóa hoa này là lễ vật đầu tiên anh mua tặng em, ý nghĩa không giống nhau, sao có thể tùy tiện ném đi.” Tiết Tử Hiên thỏa mãn than thở, trong mắt càng nổi lên rất nhiều áy náy. Đời trước, thẳng đến thăm kịch phát sinh, hẩn cũng chưa từng tặng thiếu niên bất cứ lễ vật gì, không phải không đủ yêu, mà là không biết yêu như thế nào.

Đời này, hẩn nguyện ý đi học tập, đi thay đổi, đem hết thầy tốt đẹp nhất trên thế giới này phụng hiến cho thiếu niên trong lòng.

Chu Doãn Thịnh khinh thường bĩu môi, động tác lại thập phần mềm nhẹ sờ sờ cánh hoa màu tím. Đây cũng là lễ vật đầu tiên hẩn nhận được.

Hoa tuyết lả tả rơi, nhiệt độ chợt hạ thấp rất nhiều. Người qua đường có hưng phấn kêu to, có dựng thẳng cổ áo đi lại cấp bách. Tiết Tử Hiên ôm thiếu niên lạnh đến mức run cầm cập đi vài bước, đi ngang qua một tủ kính trưng bày, thấy trên người ma-nơ-canh mặc một kiện áo khoác dài kiểu nam, đứng lặng nhìn xem một lát, sau đó đi vào hời giá.

Cái giá bảy tám ngàn đối đại thiếu gia Tiết gia mà nói không tính cái gì, hẩn nhanh chóng quẹt thẻ, bảo người bán hàng cắt đi nhãn hiệu

Chu Doãn Thịnh xem xét áo khoác, cảm giác loại cổ áo đính lông kiểu dáng phong tao thật không hợp với thanh niên. Xưa nay y mặc quần áo là hàng đặt may cao cấp, vừa kiên tồn lại xa hoa, hơn nữa toàn thể giới chỉ có một bộ mà thôi.

Nhưng đây là một thế giới xem mặt, vô luận quần áo mang khí chất nhà giàu mới nổi cỡ nào, xứng với gương mặt quý khí bức người của Tiết Tử Hiên, phẩm chất lập tức tăng lên mấy bậc. Y mặc áo khoác vào, đi ra cửa hàng trong ánh mắt si mê của người bán hàng.

“Như vậy liền ấm áp.” Mở rộng tà áo, hòa toàn bao bọc thiếu niên vào trong ngực, hẩn đội một đầu tuyết hoa, trầm giọng cười nhẹ.

Chất vải dày ngăn cách gió lạnh từ bốn phương tám hướng, còn có nhiệt độ cơ thể của thanh niên cuộn cuộn không ngừng truyền lại đây, trong đó hỗn loạn hương nước hoa. Cái ôm nhìn như không đáng tin này hiện tại lại ấm áp, rộng lớn, yên tĩnh như vậy. Chu Doãn Thịnh càng chui sâu vào cái ôm ấy, cực lực xem nhẹ trái tim không ngừng run rẩy.

Tiết Tử Hiên cả người lẫn áo che được nghiêm kín, từng bước một vững vàng đi đến bãi đỗ xe. Mở cửa xe, mở điều hòa, hai người đều thoải mái mà thở dài, lại ần ần cảm giác thất lạc.

Trở lại Tiết Trạch đã là hơn một giờ đêm, Phúc bá còn chờ tại phòng khách.

“Thiếu gia, tiên sinh đang đợi ngài ở thư phòng.” Hần đứng dậy chào đón, đưa cho hai người khăn mặt khô ráo.

“Ta biết.” Tiết Tử Hiên mặt không chút thay đổi gật đầu. Thời điểm đối mặt với người ngoài, hần vẫn là Tiết đại thiếu gia máu băng lạnh, trái tim cứng rắn kia. Nhưng mà khi xoay người nhìn về phía thiếu niên, hần lập tức nhu nhu cười, khom lưng vì hần cởi giày.

“Để em tự làm.” Chu Doãn Thịnh mặt đỏ tai hồng chống đẩy.

“Tắt ursor, mau chóng về phòng ngâm chân.” Tiết Tử Hiên động tác cực nhanh cởi giày, còn sờ sờ bàn chân thiếu niên, phảng phất chưa bao giờ bị chứng khiết phích.

Phúc bá càng nhìn càng kinh hãi, sắc mặt một lát xanh một lát trắng, rất giống bản màu nước.

11. Chương 11: Ẩn Lui Thượng Vị (1)

Chu Doãn Thịnh vội vàng chạy về phòng trong ánh mắt ghét cay ghét đắng của Phúc bá, tắm nước ấm, vồn định trực tiếp lăn lên giường ngủ, nhớ tới đại thiếu gia phân phó, bĩu môi bưng một chậu nước ấm tới, không tình nguyện ngâm chân một lát.

Không cần nói, khi nhiệt khí từ kinh mạch lòng bàn chân truyền tới toàn thân, cảm giác kia thoải mái hơn tắm nhiều lắm. Ngâm xong hai chân đỏ rực, vừa nóng lại mềm lổ chân lông thư sướng, cơ hồ vừa chui vào ổ chăn, hơi hơi cọ vài cái, cơn buồn ngủ cường liệt đã kéo đến.

Chu Doãn Thịnh ngáp một cái, trong miệng than thở “Thật ấm áp”, trong lòng nghĩ, lại là trong cơn mưa tuyết bay bay, thanh niên dùng ***g ngực dày rộng cùng khuỷu tay cường tráng vì hần chống đỡ lên cái ôm yên tĩnh mà lại ấm áp.

Trước khi rơi vào ngủ say, hần xem nhẹ nội tâm lưu luyến cùng không nở, ngược lại nhắc nhở chính mình lần nữa, không được trầm mê, không được thả lỏng cảnh giác.

Cùng lúc đó, Tiết Tử Hiên đi vào thư phòng, đạm nhạt nói: “Phụ thân, người tìm ta?”

“Đóng cửa lại.” Tiết Thụy một bên hút thuốc một bên vẩy tay.

Tiết Tử Hiên khóa trái cửa, đi qua, cực kỳ tự nhiên cầm lấy hộp thuốc lá đặt trên bàn, rút ra một điếu đưa lên miệng.

“Tìm ta có chuyện gì?” Dùng bật lửa châm thuốc lá, hút một ngụm sâu, hần mặt không biểu tình hỏi.

Một nửa gương mặt nhĩ tử ẩn trong bóng đêm, một nửa phủ lên sương khói lượn lờ, khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc, lúc này có vẻ băng lãnh dọa người. Cảm xúc trong đôi mắt mất hết dài không còn là đạm mạc u buồn, mà là một loại dã tính cực kỳ nguy hiểm, hung ác nham hiểm, thậm chí thô bạo. Phảng phất trong một đêm hần đã trải qua tang thương, từ một nhà âm nhạc không nhiễm trần tục, biến thành người bề trên thâm trầm khó dò trước mắt này.

Tiết Thụy cảm giác không sai, Tiết Tử Hiên đời trước chỉ bằng lực lượng bản thân, đem tập đoàn Tiết thị sắp sụp đổ một lần nữa đẩy lên hàng ngũ tài phiệt quốc tế. Hần bắt buộc chính mình trưởng thành, đi tranh đoạt, đi truy đuổi, hần chẳng những có được thiên phú cực cao trong âm nhạc, về kinh doanh cũng không thấy tự biết. Con người một khi đem bức bản thân đến cực hạn, bộc phát ra năng lượng thường rất kinh người.

Hắn trừng sinh trở lại, vô luận khí độ hay là năng lực, đã có thể hoàn toàn áp chế Tiết Thụy.

“Người học hút thuốc lúc nào?” Nguyên bản trách cứ nháy mắt biến thành thăm dò, Tiết Thụy bày ra nụ cười hòa ái.

“Không biết lúc nào.” Tiết Tử Hiên phun ra một hơi khói, đầu ngón tay thon dài trắng nõn bị đốm lửa lập lòe ẩn ra một điểm đỏ sậm, dưới ngọn đèn mờ nhạt trong phòng có vẻ khá chói mắt.

Hắn nguyên bản chính là người có cảm giác tồn tại rất mạnh, đi đến chỗ nào đều là tiêu điểm của đám người. Nhưng hiện tại, hắn không cần biểu diễn, chỉ cần trầm ổn ngồi ngay ngắn, liền có thể biến một phương không gian này thành vương quốc của mình.

Ở trước mặt nhi tử, Tiết Thụy lại cảm giác không được tự nhiên. Hắn dụi tắt đầu thuốc lá, tận tình khuyên bảo: “Hút ít thôi, không tốt cho cơ thể. Ta cũng đang chuẩn bị cai thuốc.”

Tiết Tử Hiên cứ như không nghe thấy. Hắn biết bảo dưỡng thân thể như thế nào, kiếp này, hắn vẫn sẽ giống như đời trước, rồi đi vào ngày kế sau khi thiếu niên nhắm mắt lại. Hắn phải sống lâu hơn em một ngày, như vậy mới có thể thủ hộ em đến cùng, chẳng sợ em cũng chẳng cần phần thủ hộ này.

Trong phòng một mảnh trầm mặc đầy xấu hổ. Tiết Thụy bỗng nhiên cảm giác người trước mắt xa lạ như thế, xa lạ đến mức không biết nên trao đổi như thế nào.

Lấy lại bình tĩnh, Tiết Thụy nâng lên cái giá trách mắng: “Người mang Hoàng Di đi đâu vậy? Có biết muội muội người còn đang sinh bệnh không hả?”

“Ngày nào mà nàng không sinh bệnh? Chẳng lẽ nàng sinh bệnh, tất cả mọi người phải không ăn không uống cùng nàng?”

Tiết Tử Hiên phun ra một hơi thuốc, trong đôi mắt híp lại tất cả đều là trào phúng cùng không lưu tâm.

Tiết Thụy uể oải vẫy tay: “Người biết ta không phải có ý đó. Nàng ý lại người, tỉnh lại không nhìn thấy người đã khóc rất lâu, thiếu chút nữa lại ngất đi. Hôm nay nàng đã phát bệnh hai lần, không thể lại bị đả kích thêm nữa. Về sau người bồi bồi nàng nhiều hơn, quan tâm nhiều hơn, đợi thân thể nàng dưỡng tốt liền có thể làm phẫu thuật. Sau này nàng khỏe mạnh, chúng ta cũng không cần bận tâm thêm nữa.”

Tiết Tử Hiên hung hăng rít một ngụm thuốc lá, phun ra làn khói nồng đậm che lấp thô bạo trong mắt. Hắn muốn nắm caravat của phụ thân, chất vấn gã vì sao có thể yên tâm thoải mái như thế, chẳng lẽ mạng Tiết Tịnh Y là mạng, thiếu niên thì không phải sao?

Bọn họ cũng biết, người nọ dĩ nhiên là gai nhọn cắm ở trong tim hắn, là chỗ dựa dung nhập cốt nhục, càng là quyền luyến khắc vào linh hồn. Bọn họ muốn moi tim em, muốn mạng của em, cũng là muốn mạng của hắn.

Miền cưỡng áp chế xúc động cùng phụ thân xé rách mặt, Tiết Tử Hiên trầm giọng nói: “Người nói xong rồi sao?”

Tiết Thụy thái độ chẳng hề để ý kia làm tức giận, đang muốn vỗ bàn răn dạy, lại nghe hắn nói: “Ta chuẩn bị ẩn lui, chính thức tiếp nhận sinh ý gia tộc.”

“Người nói cái gì?” Tiết Thụy vội vàng truy vấn.

“Ta muốn ẩn lui, sau đó tiếp nhận sinh ý gia tộc.” Tiết Tử Hiên không chán ghét phiền toái lặp lại một lần. Hắn hiểu rõ kẻ địch của mình có cường đại cỡ nào, cho nên bức thiết khát vọng quyền thế.

“Được, ta lập tức tìm người an bài.” Tiết Thụy cái gì cũng bất chấp, nhi tử chỉ hứng thú với âm nhạc, hoàn toàn không có tính toán kế thừa gia nghiệp, đây vẫn là tâm bệnh của hắn. Đại phòng, tam phòng, tứ phòng đầu kia nhìn chằm chằm không rời, một khi hắn dần dần già đi, lực cường không tập đoàn Tiết thị suy yếu, phần sản nghiệp thiên tân vạn khổ đoạt đến sẽ lưu lạc thành con mồi bị bầy sói tranh giành, cuối cùng bị xé cắn chia cắt không còn một mảnh.

Chỉ cần ngừng lại chuyện này liền cảm giác trái tim quặn đau, không bệnh cũng có thể ghen ra bệnh. Trước đó hắn còn suy xét làm sao khuyên bảo nhi tử học tập kinh thương, càng từng ám sát sát cân nhắc qua, nếu nhi tử không được, tìm vợ nhỏ sinh thêm một đứa, ngày sau tử tử bồi dưỡng.

Nhưng mà nhà mẹ đẻ Tiết Lý Đan Ny cũng không phải ăn chay, nếu thực sự có con riêng tìm đến cửa đến phân chia gia sản, bọn họ có thể lật ngửa Đế Đô đến long trời lở đất. Sầu chết a, Tiết Thụy vẫn luôn buồn bực, nhưng đột nhiên, nhi tử hiểu chuyện, vấn đề lớn nhất được giải quyết dễ dàng. Chỉ cần nhi tử không phải bao cổ, hẳn tuyệt đối nắm chắc bồi dưỡng y trở thành người kế thừa đủ tư cách.

“Người muốn bắt đầu làm từ cơ sở hay là trực tiếp nhảy dù?” Tiết Thụy cầm lấy di động, bên ấn số bên hỏi thăm. Hẳn hi vọng nhi tử lựa chọn làm từ cơ sở, như vậy có thể nhìn ra tiềm chất của y.

Tiết Tử Hiên trầm giọng cười nhẹ. Đời trước, chuyển dời tập đoàn Tiết thị phân băng giải thể ra nước ngoài cũng phát triển nó trở thành đại tài phiệt quốc tế, cần gì từ cơ sở làm lên? Hẳn hiện tại không thể hao phí chính là thời gian. Có lẽ những người khác trong Tiết gia cảm giác bệnh tình Tiết Tịnh Y rất nghiêm trọng, cần trải qua điều trị lâu dài mới có thể gánh vác phiêu lưu giải phẫu thay tim. Chỉ có hẳn biết sinh mệnh lực của nàng mạnh mẽ cỡ nào.

Một khi nàng nghĩ thông suốt, không tự ép buộc chính mình, tốc độ khởi hẳn chỉ có thể dùng hai chữ “kinh người” đến hình dung. Cho nên trước khi nàng khỏe lên, hẳn phải đem hoàn toàn nắm giữ thế lực Tiết gia trong lòng bàn tay.

“Trực tiếp vào bộ nghiệp vụ.” Ấn đầu thuốc lá vào gạt tàn, dùng lực nghiền nghiền, trong giọng nói Tiết Tử Hiên lộ ra không cho phép nghi ngờ cùng trầm định tiết thiết.

“Ta đề nghị người bắt đầu làm từ cơ sở tài nguyên nhân lực, trước thăm dò hiện trạng công ty. Bộ nghiệp vụ nhiều người nhiều miệng, ngọa hổ tàng long, người làm không nổi.” Tiết Thụy tận tình khuyên bảo. Đến cùng là con trai của mình, hẳn hi vọng hẳn đi vững vàng một chút. Tập đoàn Tiết thị cũng không phải hoàn toàn nằm trong tay hẳn, còn có đại phòng, tam phòng, tứ phòng, bao gồm người của chi chính, nhất là bộ nghiệp vụ, tràn ngập các loại tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt, nhi tử say mê nghệ thuật, bao giờ lĩnh giáo qua thương trường quỷ quyệt?

Nếu hẳn vô ý bị người tính toán, thảm bại từ chỗ cao ngã xuống đủ để hẳn một đời không nâng đầu được, cổ đông cũng sẽ mất đi lòng tin vào tương lai của tập đoàn Tiết, do đó khiến ba phòng kia thừa dịp cướp cơ hội. Cho nên, Tiết Thụy nguyện hẳn từ tầng dưới cùng làm lên, từng bước một, kiên kiên định định bò lên trên, cho dù ngẫu nhiên thất bại cũng có năng lực đứng lên lần nữa.

“Làm được hay không trong lòng ta nắm chắc. Liền đi bộ vụ nghiệp, chức vụ là tổng giám đốc, người giúp ta an bài một chút. Ta bàn giao công tác dần nhấc bên kia xong, ba ngày sau đi công ty báo danh.” Không đợi Tiết Thụy gạt đầu, hẳn đứng lên trực tiếp rời đi.

Nhi tử ngay cả công tác bên dần nhấc đều tính toán bỏ, xem ra là làm thật. Tiết Thụy an lòng, thầm nghĩ tổng giám đốc thì tổng giám đốc, cùng lắm thì an bài vài người tâm phúc hiệp trợ hẳn là được. Lúc này không làm gắt gao, không chừng ngày mai lại đổi ý.

Vừa nghĩ vậy, hẳn nhanh chóng gọi cho điện thoại, an bày xuống chuyện nhi tử nhậm chức.

Tiết Tử Hiên rời thư phòng sau trực tiếp đến phòng thiếu niên, mới vừa đi xuống thang lầu, liền thấy Tiết Tịnh Y cuộn lại trong góc tối, mặt chôn giữa hai đầu gối, tựa hồ đã ngủ. Trời lạnh, bên ngoài còn có tuyết hoa bay lá tả, nàng lại chỉ mặc một bộ váy ngủ bằng lụa đơn bạc, cánh tay cùng mắt cá chân lộ ở bên ngoài, bị lạnh nổi một tầng da gà.

Tiết Tử Hiên phóng nhẹ bước chân, thông dong đi ngang qua, lại không nghĩ vì nàng phủ thêm một kiện áo khoác sau đó ôm trở về phòng. Tất cả yêu thương cùng thương tiếc hẳn dành cho nàng, sớm ở đời trước liền hao mòn không còn một mảnh. Dù có thế nào hẳn cũng nghĩ không ra, nàng liên tục tra tấn chính mình cũng tra tấn người khác, đồ là cái gì? Nàng càng là muốn lấy điều này để tranh thủ đồng tình, hẳn càng thêm chán ghét nàng.

Tiết Tịnh Y đứng như Tiết Tử Hiên lưỡng trước, không có ngủ, bắt quá làm bộ làm tịch mà thôi. Nàng giống như đứa nhỏ đáng thương cuộn lại trong góc âm u rét lạnh, dù ca ca tâm sắc đá, lúc này cũng nên mềm hóa đi? Cũng nên giống xưa kia cho nàng cái ôm ấm áp, đưa lên giường mềm mại, sau đó nàng liền có thể thuận thế “tĩnh lại”, cầm lấy tay hẳn, kể ra hôm nay ủy khuất cùng khổ sở thế nào.

Thế nhưng ca ca lại lựa chọn yên lặng tránh ra! Sao hấn lại có thể như thế? Sao có thể nhẫn tâm? Chẳng lẽ hấn không biết thân thể nàng thừa nhận không được nóng bức cùng rét lạnh, bị thương cùng thống khổ sao? Chẳng lẽ hấn không lo lắng nàng tại ngủ trên hành lang cả một đêm, ngày hôm sau cảm mạo phát sốt, bệnh tình nặng thêm sao?

Mặc kệ trong lòng Tiết Tịnh Y có bao nhiêu khiếp sợ oán hận, sự thật là, Tiết Tử Hiên lẳng lặng tránh ra, triệt để bỏ qua người cuộn lại trong góc.

Tiết Tịnh Y không thể, chỉ đành cố nén bi phần ngẩng đầu, nhẹ giọng kêu: “Ca ca, anh đã trở lại. Em đợi anh một đêm.”

“Người có thể mặc áo ngủ thật dày, ngồi trước lò sưởi phòng khách chờ ta, cũng có thể ở trong phòng ngủ bật máy điều hòa nhiệt độ chờ ta. Đêm hôm, người mặc váy ngủ ngồi trong góc hành lang, chuẩn bị làm gì? Lại sinh bệnh một hồi rồi quẩn lấy ta? Chính người đều không yêu quý chính mình, người khác làm sao lại yêu quý người?” Tiết Tử Hiên đứng vững, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thiếu nữ.

“Xin lỗi. Mama cùng Phúc bá bảo em ngủ sớm, cho nên em không dám đợi trong phòng khách. Còn về phòng ngủ, em lại lo lắng không nghe thấy tiếng chân ca ca trở về. Ca ca, em cam đoan với anh, về sau em nhất định sẽ hảo hảo yêu quý chính mình. Anh đừng giận nữa được không? Em đã làm gì sai thì anh cứ nói cho em biết, em nhất định sửa.” Tiết Tịnh Y do do dự dự đi lên trước, ý đồ đi kéo vạt áo ca ca. Đây là thói quen của nàng, phảng phất như chỉ cần nắm lấy vạt áo ca ca, liền có thể một đời cùng hấn không rời không bỏ.

Tiết Tử Hiên lui về sau hai bước, nhàn nhạt nói: “Người trở về đi.” Làm sai nhất định sửa? Lời kiểu này cũng chỉ có thể lừa lừa ba mẹ mù quáng yêu thương nàng. Nếu Tiết Tịnh Y đã nhận định cái gì, cho dù có đập lên máu tươi cùng thi cốt cũng sẽ ra sức đi tới.

“Em không quay về, em muốn nói chuyện với anh.” Tiết Tịnh Y ngẩng mặt nhỏ, biểu tình lã chã chực khóc.

“Ta với người không có gì để nói.” Tiết Tử Hiên xoay người rời đi, cũng không quay đầu nói, “Thân thể là của người, người thích giẫm lên là chuyện của người, có lẽ người khác sẽ đau lòng, nhưng ta sẽ không. Người tự lo lấy thân đi.” Đây là lời khuyên của hấn, nếu đời này nàng vẫn đi lên con đường cũ, hấn đối với nàng sẽ không tâm tồn một chút nhân từ.

Tiết Tịnh Y che miệng lại, thống khổ đến mức khó có thể nói nên lời. Sẽ không đau lòng mình, ca ca thể nhưng chính miệng thừa nhận, hấn sẽ không đau lòng mình. Hấn ý từ những lời này vượt qua cả băng thiên tuyết địa bên ngoài, Tiết Tịnh Y nháy mắt đồng ý. Thẳng đến rất lâu sau, nàng mới cất bước, thông thả đi trở về phòng ngủ, vẻ mặt hồ hững giống như con rối gỗ không có linh hồn chui vào ổ chăn, nhắm mắt lại.

Nàng vốn tưởng rằng trái tim mình sẽ bị những lời này xé rách, thế nhưng quỷ dị, nàng không cảm giác được bất cứ gì không thích hợp. Trong mạch mạch, nàng phảng phất trở nên càng thêm kiên cường quả quyết, chỉ cần ca ca không rời khỏi mình, nhiều tàn khóc đã kích hơn nữa nàng đều có thể thừa nhận.

“Ca ca, anh nói anh sẽ không đau lòng em, nhất định là gạt em đúng không? Đây là phép khích tướng, nhất định là phép khích tướng, miễn cho em không yêu quý chính mình. Được rồi, em nghe lời anh, em sẽ dưỡng thân thể thật tốt, anh đừng giận em. Em biết, anh yêu thương em, anh yêu thương em.....” Lầm bầm lầu bầu, nàng mỉm cười nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Tiết Tử Hiên cũng không biết Tiết Tịnh Y vận vẹo ý tứ của hấn, đương nhiên, cho dù biết cũng sẽ không để ý. Hấn ngủ không được, chẳng sợ dưới lầu chính là phòng thiếu niên, cũng ngủ không được. Đời trước, chỉ cần có thể cùng thiếu niên đứng dưới một mảnh trời, không xa không gần nhìn em, hấn cũng đã thỏa mãn.

Nhưng mà hiện tại, hấn khát vọng có được càng nhiều càng chân thật. Cái gì gọi là lòng tham không đáy? Đây chính là lòng tham không đáy, thấy được là muốn chạm vào, chạm được thì lại muốn ôm, ôm vào lòng lại muốn hôn môi, được hôn môi, lại muốn triệt triệt để để, hoàn toàn giữ lấy, vẫn giữ lấy.

Áp chế không được khô nóng trong lòng cùng thân thể, hấn từ trong ngăn kéo lấy ra một điều thuốc lá châm lên, đứng trước cửa sổ cự đại sát đất, một mặt hút thuốc, một mặt tĩnh lặng nhìn bên ngoài tuyết bay trắng xóa.

Tuyết hoa bay xuống phát ra tiếng vang xào xạc, khiến màn đêm có vẻ càng thêm yên tĩnh, mà cô tịch nồng đậm cũng theo làn khói thuốc cay độc xâm nhập xoang mũi cùng phế quản, Tiết Tử Hiên bất tri bất giác đỏ hốc mắt.

Hắn dùng lực hút hai ngum, hung hăng nghiền tắt tàn thuốc, sau đó đi đến ngoài cửa phòng thiếu niên đứng lặng. Ước chừng qua hơn mười phút, hắn mới đưa bàn tay đặt lên tay nắm cửa, nhẹ nhàng chuyển động.

Không mở cửa được, trước lúc ngủ thiếu niên đã khóa trái cửa. Tiết Tử Hiên bóp trán, thấp giọng thở dài, rồi sau đó không để ý trời đông giá rét, nửa đêm, vẫn cứ đánh thức Phúc bá.

“Thiếu gia, đã muộn thế này, ngài tìm chìa khóa làm gì?”

“Nhạ, đây là chìa khóa các phòng tầng mộ, đây là chìa khóa phòng tầng hai, đây là chìa khóa phòng tầng ba. Thư phòng của tiên sinh là khóa vân tay cùng trông đen, ngài muốn đi vào phải tìm tiên sinh xin quyền hạn, ta cũng không có biện pháp. Thiếu gia ngài cầm ba xâu chìa khóa này đi đi, không cần trả lại ta, trong nhà mỗi người một phần, ngài vẫn không có hỏi, ta cũng quên mất.” Phúc bá phân biệt cầm ra tam xâu chìa khóa. Tiết Tử Hiên tiếp nhận chìa khóa trực tiếp rời đi, thử vài lần mới tìm ra chìa chính xác.

Ngủ trong hang soi, Chu Doãn Thịnh nào dám buông cảnh giác, nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, lập tức trở mình xuống giường, trốn ở phía sau cửa. Ánh đèn ngoài hành lang từ khe cửa chiếu vào, kéo ra một đường kim tuyến thật dài, sau đó là một thân ảnh cao lớn che khuất tia sáng, từ từ đi vào.

Trên người kẻ đó mang theo vị thuốc lá nhàn nhạt, còn có hương nước hoa quen thuộc, thập phần dễ ngủ, thần kinh buộc chặt của Chu Doãn Thịnh lập tức lơ lửng xuống. Trong bất tri bất giác, tâm phòng bị hắn đối với người này đã suy yếu không ít, chính mình lại không hề có cảm giác.

“Đã trễ thế này, sao anh còn chưa ngủ?” Chu Doãn Thịnh bật đèn, lấy tay ngăn trở ánh sáng chói mắt.

“Em trốn ở nơi này làm gì? Sợ trộm vào sao?” Tiết Tử Hiên nghe tiếng quay đầu, thấy thiếu niên chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng manh, chân trần đứng trên mặt đất, vội vàng đi qua ôm em lên, nhẹ nhàng đặt vào ổ chăn.

“Àn, nếu không phải ngửi thấy hương vị của anh, em thật cho rằng ăn trộm vào, có tin em sẽ lấy đồng hồ báo thức đập anh không?” Chu Doãn Thịnh mệt không chịu nổi, thanh âm lâu bầu, còn hơi mang một chút khàn khàn, đem một câu oán giận nói ra hương vị làm nũng.

Hắn trở người, lộ ra cánh tay giấu sau người, bên trong bàn tay siết một đồng hồ báo thức, làm bằng thiết, hoàn toàn có thể dùng như cục gạch.

Tiết Tử Hiên khả ái ngữ khí của em chọc đến thẳng cười, thấy đồng hồ báo thức, càng trở nên cười không thể ngừng. Hắn chui vào ổ chăn mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp của thiếu niên, một mặt để em gối đầu lên tay mình, một mặt tiếp nhận đồng hồ báo thức doan chính đặt lên tủ đầu giường.

“Xin lỗi, làm em sợ.” Hắn hôn hôn hai gò má phiem màu phấn hồng của thiếu niên, ôn nhu nói, “Mau ngủ đi, ngày mai theo anh đi đàn nhạc.”

Nằm bên cạnh thiếu niên, tâm vẫn cứ xao động, lại không có cô tịch cùng ủ dột. Hắn cảm thấy mĩ mãn thỏa dài, hạnh phúc cự đại, khó có thể thừa nhận khiến hắn đầu vầng mắt hoa.

Đây là thật sao? Một tay còn lại xoa má thiếu niên, cảm thụ đầu ngón tay nhấn nhai cùng ấm áp, hắn nhẹ nhàng nói cho chính mình — đây là thật.

Chu Doãn Thịnh bị hắn sờ nhột, một mặt lắc lư đầu, một mặt mơ mơ màng màng nói thầm: “Đi đàn nhạc làm gì? Sao anh nhất định muốn chen trên giường em, giường của em quá nhỏ.”

Giường một mét rưỡi, không đủ để đại thiếu gia vươn thẳng chân, y còn nhất định phải chui vào nơi hắn ủ ấm, dút khoát quá phận. Trong lòng tràn đầy oán khí, hắn miễn cưỡng mở đôi mắt hoa đào mù sương, nhìn chằm chằm đối phương, miệng không tự giác chun lại.

Tiết Tử Hiên lại bị em chọc cười. Hắn cũng không biết khi thiếu niên ngủ mơ hồ không khống chế được tính tình, giống con mèo nhỏ xù lông tùy thời sẽ cào người một cái. Nhưng hắn càng thích thiếu niên không

kiêng nể gì phát tiết bất mãn trước mắt này. Hấn gặp qua em nhu thuận, em phần nộ, em bi ai, em tuyệt tình, duy độc chưa thấy qua em nằm trên gối mềm, mơ mơ màng màng ngủ.

Phần chân thật cùng sống động, kiêu căng cùng khả ái này, khiến tâm hấn tan chảy.

Chu Doãn Thịnh nguyên tưởng rằng mình sẽ mất ngủ, nhưng có lẽ là chứng cơ khát da thịt của thanh niên bắt buộc hấn nhanh chóng quen thuộc khí tức cùng ôm ấp của đối phương, hấn ngược lại ngủ còn trầm hơn quá khứ, ngày hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, trên cửa sổ kết đầu hạt nước li ti, thông qua đó, mơ hồ có thể nhìn thấy bên ngoài một mảnh thuần trắng.

Hấn trở mình ngồi dậy, sờ sờ đệm chăn bên cạnh, lạnh, Tiết Tử Hiên đã rời giường từ lâu. Đỉnh một đầu tóc rối bù, hấn đi vào phòng tắm rửa mặt đánh răng, chợt nghe dưới lầu truyền đến tiếng đập đồ đạc cực lớn, còn có nữ nhân thất khống rít the the.

Mẹ, không lẽ Tiết Tịnh Y lại phát bệnh sao? Trực tiếp bệnh chết càng tốt, ta cũng giải thoát. Hấn sung sướng khi người gặp họa thâm nghĩ, nhưng cũng biết ai chết, vận mệnh chi tử cũng sẽ không chết.

Chỉ dựa vào như vậy ý tưởng hiểm ác, hệ thống liền phải thực thi trừng phạt. Chúng nó ký sinh trong linh hồn túc chủ, chẳng không không chỉ là tính mạng túc chủ, còn bao gồm tư tưởng cùng hành vi của hấn, đây mới là điều Chu Doãn Thịnh không thể khoan nhượng được.

Nhưng giờ này khắc này, hệ thống lại không hề có động tĩnh, phảng phất vẫn chưa kiểm tra đo lường đến ý tưởng đại nghịch bất đạo của mình. Chu Doãn Thịnh hơi hơi ngẩn ra chớp mắt, lập tức liền thấp giọng cười. Không có năng lượng dư thừa sao? Trừ vận chuyển bình thường, đã không có năng lực thực thi trừng phạt mình nữa sao? Rất tốt, ngày có thể hoàn toàn thoát khỏi hệ thống lại tiến thêm một bước.

Hấn đang chuẩn bị điều động tinh thần lực, tiếp tục hack hệ thống phòng ngự của hệ thống, trong phòng khách bên trong lại vang lên một đợt chén bát đổ vỡ, còn có Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny cãi nhau kịch liệt.

Hấn khó chịu vò đầu, không thể không đi ra ngoài xem xét rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Tiết Tịnh Y đứng ở chỗ rẽ cầu thang, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống dưới, trên người bọc một bộ áo ngủ len thật dày dài đến mắt cá chân, vừa nhìn qua giống như quả bóng.

“Tịnh Y, phát sinh chuyện gì vậy?” Chu Doãn Thịnh nhẹ giọng chào hỏi, trên dưới liếc nhìn nàng một cái, hỏi, “Em khỏe chút nào chưa?” Thật đúng là khỏe hơn nhiều, rất ít thấy người bệnh tim phát tác, ngày hôm sau có thể xuống giường đi lại. Vận mệnh chi tử quả nhiên đều là con gián đánh không chết.

“Em khỏe hơn rồi, cảm ơn anh. Tiểu Di, em chỉ có anh là người thân, sau này anh có thể bồi em nhiều hơn không? Thành thật nói cho anh biết, bệnh của em rất nghiêm trọng, không biết một ngày nào đó em ngất đi không tỉnh lại nữa.” Tiết Tịnh Y bỗng nhiên đi lên trước, lôi kéo vạt áo thiếu niên, trên mặt mang theo bi thương cùng khẩn cầu.

Chu Doãn Thịnh vội vàng ôm lấy nàng an ủi một hồi lâu, lần nữa cam đoan sẽ làm bạn nàng chiếu cố nàng... Ngoài miệng nói rất hay, nhưng mà trong nội tâm, Đối với Tiết Tịnh Y chợt đến thân cận hấn lại vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Phải biết, từ sau khi hấn đến Tiết gia sau, đây là lần đầu tiên được Tiết Tịnh Y nói chuyện ân cần.

Nàng có ý gì? Hai anh em Tiết gia này đến cùng có ý đồ gì với mình? Thật mẹ nó đáng ghét! Chu Doãn Thịnh cực kỳ không kiên nhẫn.

12. Chương 12: Ẩn Lui Thượng Vị (2)

Dưới lầu, tiếng ồn ào càng ngày càng kịch liệt, hấn thuận thế buông Tiết Tịnh Y ra, thăm dò nhìn lại. Chỉ thấy Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Thụy cách bàn ăn chỉ trích lẫn nhau, dưới đất tràn đầy mảnh sứ vỡ cùng thức ăn vương vãi, Tiết Tử Hiên ngồi ở một chỗ khác, từng ngụm nhỏ nhâm nhi cà phê, tư thái thập phần thanh thản.

Nhận thấy được ánh mắt tìm hiểu, hắn nâng mắt, phát hiện là thiếu niên âu yếm, khuôn mặt tuấn mỹ không có biểu tình lập tức xuân về hoa nở, băng tuyết tan rã.

“Đừng ồn nữa, ta đã quyết định thì không có bất cứ kẻ nào có thể thay đổi.” Hắn đặt ly xuống, trầm giọng mở miệng.

Tiết Lý Đan Ny thanh âm bén nhọn hô: “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Tử Hiên, làm sao người có thể buông tay đàn dương cầm mình yêu nhất? Có phải ba ba người bức người hay không? A? Lão già này cái gì cũng không biết, chỉ biết tiền tiền tiền, tiền là thứ dung tục nhất thế giới này!”

“Là ta tự mình làm ra quyết định, không liên quan đến bất cứ ai. Mẫu thân người nói sai rồi, ta rất yêu đàn dương cầm, nhưng không phải yêu nhất.” Hắn vẫy tay với Phúc bá trốn trong góc, “Lại đây thu thập đồ đạc, sau đó lại làm vài phần bữa sáng.”

Phúc bá gật đầu đồng ý, nơm nớp lo sợ thanh lý sà nhà bê bối. Tiết Lý Đan Ny còn chưa hết hy vọng, vây quanh nhi tử đau khổ khuyên giải an ủi, thấy hắn thái độ kiên quyết, cuối cùng khó thở bỏ đi.

Thấy nhi tử vẫn chưa thay đổi chủ ý, Tiết Thụy nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cầm lấy áo khoác, đuổi theo lão bà. Gia đình lão bà tuy rằng là nghệ thuật thế gia, nhưng lệ thuộc vào quân đội, nhạc phụ nhạc mẫu đều là cấp bậc thiếu tướng, có khá nhiều nhân mạch tại quân chính hai giới, ngàn vạn không thể đắc tội.

Phòng khách nháy mắt an tĩnh lại. Tiết Tử Hiên cất bước lên lầu, trực tiếp không nhìn Tiết Tịnh Y ánh mắt nồng đượm tình cảm, đưa tay sờ sờ khoe môi thiếu niên, trong giọng nói bao hàm sùng nịch: “Đang đánh răng sao? Vẫn còn ngậm bọt mà lại chạy ra.”

Chu Doãn Thịnh gật đầu, muốn mở miệng hỏi thăm chuyện vừa rồi, lại cảm giác mình không có tư cách đó, vì thế trở về phòng tiếp tục rửa mặt, lại phát hiện vật áo bị Tiết Tịnh Y siết chặt gắt gao, tránh cũng tránh không ra.

Hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn qua, Tiết Tịnh Y lại suy yếu cười: “Ca ca, em ở một mình sợ lắm, anh bồi em nhiều nhiều nha.” Lời tuy nói như vậy, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Tiết Tử Hiên, cũng không biết này một tiếng “ca ca” này rốt cuộc là kêu ai, lại hi vọng ai có thể bồi nàng.

Lúc này Chu Doãn Thịnh rốt cuộc minh bạch, nguyên lai nàng tính áp dụng chiến thuật đi đường vòng, thông qua dây dưa mình đến thân cận Tiết Tử Hiên. Nữ nhân này sao lại đáng ghét như vậy chứ! Rõ ràng bệnh nặng như thế, tốt nhất không cần để tâm trạng rối loạn, nàng còn cả ngày nhảy nhót nghĩ đông nghĩ tây, nàng đây là ngại mạng mình quá dài sao?

Người ngoài cuộc có thể nhìn ra manh mối, đương nhiên Tiết Tử Hiên cũng có thể. Ngữ khí thập phần không kiên nhẫn: “Tiết Tịnh Y, không cần náo loạn.” Dứt lời liền hạ lệnh cho Tiểu Đặng đang bưng bữa sáng lên lầu, “Mang nàng trở về phòng, giám sát chặt chẽ một chút. Đêm qua nàng mặc váy ngủ nửa đêm nửa hôm ngồi trên hành lang.”

Tiểu Đặng hoảng sợ, vội vàng tách mở năm ngón tay Tiết Tịnh Y, muốn dẫn nàng trở về đo nhiệt độ cơ thể cùng huyết áp. Tiết Tịnh Y vốn đang giãy dụa, có vẻ rất là phần nộ oán hận, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên liền trở nên thập phần nhu thuận, còn cảm thấy mỉm cười: “Ca ca, anh yên tâm, em nhất định hảo hảo yêu quý thân thể. Cái gọi là thương cho roi cho vọt, em biết tâm ý của ca ca, vẫn đều biết.”

Tiết Tử Hiên mặt không chút thay đổi, Chu Doãn Thịnh lại run run nổi da gà. Nụ cười kia của Tiết Tịnh Y rất bệnh hoạn, nhìn làm người ta cảm thấy rất áp lực. Chẳng lẽ tình thần nàng cũng có bệnh sao?

Trong lúc còn miên man suy nghĩ, hắn bị Tiết Tử Hiên vừa tha vừa ôm trở về phòng, cầm lấy tay phải hắn giúp hắn chậm rãi đánh răng, sau đó vắt cái khăn nóng giúp hắn lau mặt, thái độ ân cần chu toàn giống như đối đãi một đứa bé năm tuổi.

May mà Chu Doãn Thịnh lực thích ứng rất mạnh, từ ban sơ quần bách xấu hổ, chậm rãi biến thành yên tâm thoải mái. Hai người ăn xong bữa sáng, đi đến chỗ hành lang gần cửa ra vào đổi giày.

“Thật sự muốn dẫn em đi dàn nhạc sao?” Chu Doãn Thịnh ngồi ở trên ghế đầu, biểu tình có chút khó tin.

“Ân, sau này em cùng anh, anh đi chỗ nào em liền đi chỗ đấy, biết chứ?” Tiết Tử Hiên ngồi xổm trước mặt thiếu niên, mang giày cho hắn.

“Nhưng về sau em còn muốn đến trường.”

“Thời gian ở trường thì không tính, tan học anh tới đón em.”

Chu Doãn Thịnh không biết nói gì đáp lại, thái độ thanh niên phi thường kiên quyết, phảng phất thật muốn đưa hắn ra ngoài, khiến càng nhiều người nhận thức. Vậy cuộc giải phẫu thay tim cho Tiết Tịnh Y thì sao? Không làm nữa?

Nhớ đến nơi này, hắn lập tức dụi tắt chút hy vọng mong manh ấy. Cùng với đem hi vọng ký thác trên người chẳng nắm rõ, không bằng dựa vào chính mình.

Tiết Tử Hiên thuận thực giúp thiếu niên mang giày, sửa sang ống quần, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh đổi giày. Đúng vào lúc này, Phúc bá xuống lầu, nôn nóng hỏi thăm: “Thiếu gia, người tính mang hắn đi chỗ nào?”

Tiết Tử Hiên không nói một lời, thậm chí không nhìn gã, mang giày, kéo thiếu niên vào trong lòng, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

“Thiếu gia, không cần đi nơi nhiều người. Người đừng quên tiểu thư.....” lời còn lại, Phúc bá không tiện nói rõ, đi lên trước kéo lấy cánh tay thiếu niên, cường ngạnh nói: “Người lưu lại chiếu cố tiểu thư đi, vừa rồi nàng vẫn luôn nhắc người.”

Thiếu niên âu yếm bỗng nhiên bị kéo ra khỏi vòng tay, trong nháy mắt kia, Tiết Tử Hiên cơ hồ không áp chế được sợ hãi cùng sát ý trong lòng. Hắn cảm hận người khác cướp đoạt thiếu niên, cảm hận cảm giác trống trải khi mất em, liên quan, cũng cảm hận toàn bộ Tiết gia, bao gồm chính mình.

“Người muốn làm gì? Có phải người đã quên, tuy rằng ta gọi người Phúc bá, nhưng người chỉ là người hầu của Tiết gia, người không có quyền lực can thiệp cố chủ.” Hắn lập tức đoạt lại thiếu niên, hai tay ôm gắt gao, gần từng chữ: “Không có lần sau.”

Chu Doãn Thịnh trán đầy hắc tuyến, trong lòng nói thầm: Chứng cơ khát da thịt của vị đại thiếu gia này tựa hồ càng ngày càng nghiêm trọng.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi. Trong nhà này không có người nào tốt. Trừ anh ra, em không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, bao gồm Tiết Tịnh Y. Thế nhưng em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em, ân?” Khi buông mi nhìn về phía thiếu niên, biểu tình dữ tợn nháy mắt bị nhu tình chân thành thay thế, còn dùng chóp mũi thân mật cọ cọ chóp mũi thiếu niên.

Được rồi, bệnh tâm thần phân liệt càng nghiêm trọng. Chu Doãn Thịnh tỏ vẻ hắn đã buông tay chống cự, dù sao Tiết Tịnh Y còn rất suy yếu, không thừa nhận được giải phẫu phẫu lưu, tạm thời nhìn những người này diễn trò cũng rất thích ý. Chỉ là, hắn cần phải hảo hảo ngẫm lại nên an bài kết cục như thế nào, là happy ending hay là bad ending đây? Ân, đương nhiên là mình HE, Tiết gia BE, như vậy mới vẹn toàn đôi bên.

Phúc bá bị biểu tình hung ác thô bạo của thiếu gia làm sợ hãi, trong khi ngẩn ra, chiếc xe màu đen đã chạy xa.

Tiết Tịnh Y đứng ở tầng hai, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm đại môn trống rỗng.

Nhận được điện thoại của Tiết Tử Hiên, đoàn trưởng vẫn ở văn phòng chờ đợi.

“Vị này là?” Hai hàn huyền qua, hắn nhìn về phía bị thiếu niên tinh xảo vẫn bị khóa lại trong khuỷu tay thanh niên, kinh ngạc kêu một tiếng, “Ai? Sao bộ dạng nhóc này lại giống Tịnh Y như vậy?”

“Đây là Hoàng Di, anh em song sinh của Tiết Tịnh Y.” Tiết Tử Hiên thần nhiên bẩm báo, “Tiết Tịnh Y là hài tử Tiết gia thu dưỡng, không có quan hệ huyết thống với ta.”

“Nguyên lai như vậy, đây là đến tìm thân đi?” Đoàn trưởng đầy mặt hiếu kỳ.

“Cha mẹ Tiểu Di đã qua đời, ta mang em ấy theo cạnh bên để chiếu cố. Sau này em ấy chính là thân nhân của ta.” Tiết Tử Hiên xoa xoa trán thiếu niên, tình cảm yêu thương không cần nói cũng có thể hiểu.

“Là nên như vậy, đến cùng là anh em của Tịnh Y.” Đoàn trưởng thổn thức một lát, lúc này mới cảm ra một xấp văn kiện để thanh niên ký tên. Phía trước, Tiết Thụy đã nói chuyện với hắn, bảo hắn đừng cản trở tiền đồ nhi tử. Người ta chung quy là đại thiếu gia hào môn, vẫn là con trai độc nhất, không kế thừa gia nghiệp làm sao mà được? Chơi dần dương cảm nói ra cao nhã, ở trong mắt Tiết phụ sợ là không làm việc đáng hoàng. Cho nên hôm nay hắn cũng không chuẩn bị khuyên nhiều, lưu loát làm xong chuyện.

Tiết Tử Hiên liên ký tên còn muốn phân ra tay trái ôm mình, làm Chu Doãn Thịnh muốn đi WC còn phải trưng cầu đối phương đồng ý, trên mặt không khỏi mang ra vài phần ai oán.

Tiết Tử Hiên tùy thời tùy chỗ chú ý cảm xúc thiếu niên, thấy thế nhéo nhéo khóe môi bĩu lên của em, ôn nhu nói: “Ngoan, đợi một lát mang em đi tham gia triển lãm IT, gần đây mới phát hành mấy khoản notebook cùng di động kiểu mới, nghe nói còn có một chiếc ô tô hoàn toàn tự động điều khiển, hàm lượng kỹ thuật phi thường cao, có hi vọng mang đến cách tân khoa học kỹ thuật cho lĩnh vực chế tạo ô tô. Em thích không?”

Chờ đợi một đời, trừ Tiết Diêm kiếp trước, có lẽ hắn là người lý giải thiếu niên nhất. Đối phương thích cái gì, ghét cái gì, hắn đều nhất nhất ghi tạc vào đầu, không dám quên.

Chu Doãn Thịnh quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, mắt sáng rực lên, gật đầu nói: “Thích. Vậy anh điền tư liệu nhanh lên, chúng ta đi sớm chút.”

“Được, vậy em ngoan ngoãn, đừng đi lung tung.” Tiết Tử Hiên lại gần hôn hai gò má trắng hồng của em, sau đó tiếp tục điền tư liệu.

Đoàn trưởng nhìn choáng váng, lặng lẽ xoa nắn mí mắt, lo lắng mình xuất hiện ảo giác. Cái người ruột mềm trăm mối, thâm tình chân thành trước mắt này, quả thật là Tiết đại thiếu gia mặt lạnh tâm lạnh sao? Hắn đối với thiếu niên trong lòng vừa ôm lại hôn, lại dỗ lại khuyên, thái độ dĩnh dĩnh hồ hồ còn khoa trương hơn cả mấy thanh niên vừa bắt đầu mỗi tình đầy cuồng nhiệt.

Không dám tin, quả thật không dám tin. Ánh mắt hắn không ngừng chuyển hoán giữa hai người, âm thầm ước đoán quan hệ của bọn họ.

Tiết Tử Hiên không có một tia một hào che lấp, người khác thích nghĩ như thế nào thì mặc bọn họ đi thôi. Nhanh chóng điền xong tư liệu, hắn dẫn dắt thiếu niên lái xe chạy tới trung tâm triển lãm.

Trình độ phát triển khoa học kỹ thuật ở thế giới này thua xa kỷ nguyên tinh tế, nhưng cũng có chỗ độc đáo của riêng nó. Chu Doãn Thịnh cũng sẽ không xem nhẹ bất cứ một loại khoa học kỹ thuật nào, chỉ biết không ngừng học tập cùng tham khảo. Hắn có hưng trí thưởng thức một bộ “mắt kính thực tế ảo”, một lát đeo một lát cởi, có chút yêu thích không buông tay.

“Thích không?” Tiết Tử Hiên cười hỏi thăm.

“Thích, rất thú vị.” Chu Doãn Thịnh gật đầu, đeo kính vào cho thanh niên, để y cũng cảm thụ cảm thụ.

Tiết Tử Hiên lập tức cầm thẻ đen ra, đưa cho nhân viên hướng dẫn.

“Anh muốn mua cho em?” Chu Doãn Thịnh tròn tròn ánh mắt.

“Em thích liền mua.” Tiết Tử Hiên không lưu tâm vẫy tay.

Sảng khoái như vậy? Chu Doãn Thịnh chỉ chiếc siêu xe màu đỏ rực đặt giữa phòng triển lãm, hỏi: “Em thích cái này anh cũng mua cho em?” Trên thực tế, hắn không có hứng thú với mấy món đồ xa xỉ, nhưng nếu đồ xa xỉ đó có hàm lượng khoa học kỹ thuật cực cao, đó lại là vấn đề khác.

Chiếc siêu xe này là một khoản xe khái niệm, còn chưa đầu tư sản xuất đại trà, chỉ là thăm dò kỹ thuật xe hoàn toàn tự động trong thời đại này. Nó bao gồm tất cả thiết bị tiên tiến nhất, về ngoài cùng nội trí cũng đều là cao nhất, giá khoảng từ bảy trăm tới tám trăm vạn, không tính sang quý nhất, nhưng tuyệt đối không rẻ.

Toàn bộ phòng triển lãm sản phẩm mới, Chu Doãn Thịnh thích nhất không thể nghi ngờ là chiếc xe này. Hắn có tật xấu, thấy thứ gì đó hợp ý, dù có thể nào cũng muốn nghĩ biện pháp có được, cho nên mới sẽ dày da mặt thử xem.

Nhưng dù sao hắn cũng là nói đùa, Tiết Tử Hiên lại diễn trò như thế nào, cũng sẽ không đem hết vốn liếng bỏ đi vào. Làm một lần giải phẫu thay tim tiêu phí một trăm vạn đã đụng nóc, nếu y muốn mê hoặc mình, cho chút ơn huệ nhỏ là được, hoàn toàn không tất yếu đầu nhập số tiền gấp bảy tám lần.

Nếu y thật sự làm như vậy, Chu Doãn Thịnh ngược lại nguyện ý tin tưởng mấy lời kịch phiên tình kia. Cảm tình thứ ngoạn ý nà với hắn mà nói quá hư vô mờ mịt, nhưng nếu là đổi thành tiền tài, nhận tri tự nhiên sẽ càng trực quan.

Tiết Tử Hiên trầm trầm cười. Thiếu niên có gan hỏi mình muốn lễ vật sang quý như thế, đại biểu cho em đã tiếp nhận mình, hiện tại hắn rất sung sướng, sung sướng trước giờ chưa từng có, phát hiện mấy người mua đang trao đổi với nhân viên hướng dẫn, lập tức ôm thiếu niên đi qua.

Bên kia còn đang thảo luận phối trí cùng giá cả, đầu này, Tiết Tử Hiên đã đưa thẻ đen qua: “Nếu trả hết một lần, ta có thể trực tiếp lái chiếc xe này đi hay không?”

Nhân viên hướng dẫn hoảng sợ, thầm nghĩ người này là ai a? Mua xe mà cứ như mua rau cải.

Chu Doãn Thịnh cũng đầy mặt sững sốt, vội vàng kéo cánh tay thanh niên lại, mặt đỏ tai hồng nói: “Anh mua thật sao, nhưng mà em không có giấy phép lái xe, mua cũng vô dụng.” So với điều khiển, hắn càng hưởng thụ quá trình cải trang chiếc ô tô này. Hắn thích đem bán thành phẩm từng chút từng chút mài đánh thành tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Đương nhiên, hắn hoàn toàn không ngờ đến Tiết Tử Hiên sẽ đáp ứng, cho nên ngược lại có chút không dám muốn.

“Không có việc gì, không biết lái thì anh sẽ dạy em.” Tiết Tử Hiên trấn an sờ sờ đỉnh đầu thiếu niên, lại yêu cầu nhân viên hướng dẫn quẹt thẻ.

Người có thể mua được siêu xe này chỉ là số ít, mọi người cùng một giai tầng, có thể thấy quen mặt. Trong đó một người mua nhận ra Tiết Tử Hiên, cười chào hỏi một tiếng. Những người còn lại cũng không tất yếu cùng Tiết đại thiếu gia tranh, xe tốt thật, nhưng không phải không có tốt hơn, cần gì huyên mặt đỏ, vì thế phân phân ly khai.

Nhân viên hướng dẫn được một bút to, tự nhiên thu xếp mọi chuyện thỏa thỏa, không đến nửa giờ, Tiết Tử Hiên cùng Chu Doãn Thịnh liền ngồi trong xe phối trí xa hoa, tốc độ cực nhanh chạy về nhà.

Hết thấy hôm nay triệt để đảo điên Chu Doãn Thịnh tưởng tượng. Hắn nhìn phía trước, đầy mặt hồn du thiên ngoại biểu tình mê mang. Liền như vậy mua luôn rồi? Ta đứng tên? Tám trăm năm mươi sáu vạn, kia nhưng là tám trăm năm mươi sáu vạn a, đủ mua mấy trái tim? Đầu ngón tay hắn giật giật, thật đúng là bấm đốt ngón tay tính toán.

Nếu như có thể, hắn thật muốn nắm cổ áo thanh niên, lớn tiếng chất vấn: Người rốt cuộc muốn làm gì? Người có biết hay không người đối với ta càng tốt, ta càng kinh hoảng? Không phải sợ chết, mà là sợ không giữ được tâm mình.

Phần sủng nịch cùng dung túng này, ôn nhu cùng săn sóc, còn có kia ***g ngực dày rộng cùng khuỷu tay vững chắc, hắn rất muốn, rất muốn rất muốn!

Tiết Tử Hiên nhận thấy được thiếu niên cảm xúc suy sụp, thò tay捏捏 gò má thịt đỏ kia, cười hỏi: “Thế nào? Có phải rất muốn lái không?”

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng tập trung tinh thần, gật đầu nói: “Ân, rất muốn lái, thế nhưng không dám, sợ đụng hỏng xe. Nó rất quý.”

“Không có việc gì, đụng hỏng có thể mua lại, nhưng tiền đền là ngàn vạn đừng để mình bị thương.” Nói tới đây, Tiết Tử Hiên nghiêm túc bổ sung, “Về sau em thi bằng lái xe xong cũng không thể lái xe chạy loạn, đi chỗ nào tốt nhất có anh đi cùng, nếu anh không rảnh, cách bốn giờ nhất định phải gọi điện thoại báo cáo.”

“Không, cách ba giờ. Không được, cách hai giờ. Mỗi hai giờ nhất định phải báo bình an một lần. Còn nhớ rõ bộ phim 3D chúng ta xem trong triển lãm chứ, [Cơn lốc cứu viện]? Đừng tưởng rằng đó là biên kịch khuếch đại, thế giới bên ngoài càng hắc ám hơn trong phim đấy, em đi ra ngoài phải chú ý an toàn.....”

Mắt thấy mỹ nam cao lãnh một giây biến thành nói nhiều, Chu Doãn Thịnh mê mang vô thức dần dần tiêu tán, biến thành chút xiu cảm động cùng dở khóc dở cười. Có lẽ, lần luân hồi này, hắn có thể có một chút

xúu xúu chờ mong?

13. Chương 13: Hao Tồn Không Chết Người (1)

Tiết Tịnh Y đứng trên ban công đợi một ngày, từ buổi sáng đến chạng vạng, thủy chung không thấy chiếc xe màu đen của ca ca chạy lên đường rải đá.

“Tiểu thư, trở về phòng ngủ một hồi đi, cô đứng một ngày làm sao chịu nổi.” Phúc bá đau lòng đến mức hốc mắt phỉm hồng.

“Ca ca có nói lúc nào trở về sao?” Tiết Tịnh Y trầm giọng hỏi thăm.

“Không có, hay là... ta gọi điện thoại cho thiếu gia đi.”

“Không cần, để ta tự gọi.” Tiết Tịnh Y cầm lấy di động quay số điện thoại.

Điện thoại vang hai tiếng, bị ngắt, lại gọi, trực tiếp biến thành không thể chuyển được. Nàng không tin tà, liên tục gọi mười mấy cuộc, lúc này mới bắt đầu dĩ buông tay, cả người giống như con rối gỗ mất hồn, lung lay sắp đổ.

Phúc bá vội vàng tiến lên nâng, trong lòng tràn ngập oán hận thiếu. Người này trước đó còn hảo hảo, sao tự dưng nói thay đổi liên thay đổi đâu? Chẳng lẽ trúng tà? Không được, phải nói với tiên sinh cùng phu nhân, tìm cao nhân trừ tà.

Đương Phúc bá tưởng tượng càng ngày càng nghiêm trọng, chỗ cuối khúc của truyền đến tiếng động cơ nổ vang, một chiếc siêu xe đỏ rực nhanh chóng chạy lại gần, chớp mắt liền vọt tới ngoài cổng sắt Tiết gia, đến một cái xoay đuôi đẹp mắt, sau đó vững vàng dừng lại.

Bảo vệ cửa không nhận ra chiếc xe này. Người Tiết gia tính cách nội liễm, mua xe cũng thập phần dè dặt, loại xe đời mới kiểu cách tao bao trước mắt này, chỉ có đám hoàn khổ đệ tử ở khu Đông khu kia mới nhìn trúng.

Này là ai a? Hắn nói nhỏ tiến lên, thấy Tiết đại thiếu gia ngồi ở ghế điều khiển, tròn mắt phồng lên, lập tức chạy về đi mở cửa sắt.

“Ca ca, này chiếc xe vừa nhìn là biết không phải phong cách của anh. Anh xem bộ dáng bọn họ, giống như gặp quỷ ấy.” Tám trăm vạn nện xuống, thái độ Chu Doãn Thịnh dành cho thanh niên rút cuộc có chuyển tốt, ngẫu nhiên cũng sẽ biểu lộ thật tình, cùng y trêu chọc vài câu.

Tiết Tử Hiên hiển nhiên rất hưởng thụ loại thân mật này, đưa qua một bàn tay xoa xoa gáy thiếu niên, nhưng cười không nói.

Đứng trên ban công tầng hai, Tiết Tịnh Y thấy một màn này, đẩy Phúc bá ra, hữu khí vô lực phân phó nói: “Đi xem là ai đến.”

Phúc bá gọi điện thoại đến chỗ bảo vệ cửa hỏi thăm, biết được trở về là thiếu gia, sắc mặt có điểm vi diệu. Như thế nào đi ra ngoài một chuyến liền đổi một chiếc xe như vậy về, khởi động máy nổ ầm ầm, ngoại hình cũng kỳ quái được ngay.

“Tiểu thư, là thiếu gia.” Hắn vừa dứt lời, Tiết Tịnh Y liền vội vàng vàng chạy đi ra ngoài, bộ dáng vội vàng, động tác nhanh nhẹn, thật không giống như một bệnh nhân bị bệnh tim bẩm sinh thân thể suy yếu.

Khi đi ngang qua phòng ngủ, Tiết Tịnh Y dừng một chút, đi vào mặc thêm một kiện áo khoác lông thật dày, mang giày mùa đông, đội mũ che tai, đem chính mình quấn kín không kẽ hở, lúc này mới xuống lầu đi ra ngoài.

Chiếc siêu xe màu đỏ rực khốc huyễn dừng bên cạnh đài phun nước kết đầy băng lăng, càng trở nên có vẻ bất mắt. Hai người ngồi bên trong chưa tính xuống xe, một người nơi này sờ sờ chỗ đó xem xem, người kia một tay chống má, biểu tình sùng nịnh cười nhìn đối phương.

“Có vui không? Bất quá bây giờ em chưa thể lái. Loại siêu xe này tính năng thập phần ưu việt, thời gian khởi động rất ngắn, cơ hồ giảm chân ga, thân xe liền xông ra ngoài, cho nên người mới tập lái phi thường

nguy hiểm, hơn nữa giờ trời lại hạ tuyết, đường rất trơn. Anh có một chiếc Audi trong gara, anh lấy chiếc đó dạy cho em trước, chạy rành rồi mới cho lái chiếc xe này.” Tiết Tử Hiên không chán ghét phiền toái dằn dò, thấy thiếu niên chôn đầu, đang hết sức chuyên chú nghiên cứu hệ thống điều khiển tự động, đối với mình bất quá “ân a a” có lẽ vài tiếng, không khỏi lại là tức lại là buồn cười, nhưng càng nhiều lại là yêu thương.

“Có nghe ca ca nói không đấy? Ân?” Hấn nghiêng người tiến lên, nhéo nhéo gò má hồng thít đỏ đỏ của thiếu niên.

“Nghe thấy được.” Chu Doãn Thịnh không thể không rút thời gian liếc y một cái.

“Nghe được cái gì, lặp lại một lần.” Tiết Tử Hiên ôm bờ vai hấn, môi dán trên vành tai hấn, không ngừng phủ nhiệt khí.

Chu Doãn Thịnh sợ nhột, nhịn không được rút rút cổ, hàm hồ nói: “Hiện tại không thể lái, đợi có giấy phép lái xe mới được lái.”

Xem xem, hoàn toàn không có nghe, toàn là nói bậy, nhưng may cũng là ý đó. Tiết Tử Hiên nhất thời có chút dở khóc dở cười, một bàn tay đập trên đầu vai thiếu niên, đầy chiếm hữu ôm chặt em, một bàn tay bóp trán, si mê ngắm nhìn.

“Đại ca, nhị ca, sao lại không đi vào?” Tiết Tịnh Y khom lưng gõ cửa sổ xe, tươi cười phi thường xán lạn. Nàng cũng là người co được dẫn được, phía trước có thể không cho Hoàng Di sắc mặt hòa nhã, sau khi ý thức được đối phương rất có giá trị lợi dụng, lập tức liền có thể thân thiết, không hề có khúc mắc. Đại ca nhị ca, ngay cả xưng hô cũng sửa được tự nhiên như thế.

Chu Doãn Thịnh bị một tiếng nhị ca này làm chết trân tại chỗ, Tiết Tử Hiên lại mày đều không nhăn một cái. Hấn rõ ràng hơn bất cứ ai, cá tính Tiết Tịnh Y có bao nhiêu ẩn nhẫn, lại cố chấp cỡ nào. Nàng có thể một bên mỉm cười một bên đem mũi dao sắc bén đâm vào trong thân thể anh em ruột mình, kia vẫn là thân nhân duy nhất huyết mạch tương liên của nàng.

“Chúng ta đang chơi đùa. Tịnh Y, đây là xe ca ca cho anh, đẹp ha?” Chu Doãn Thịnh cũng không phải người tốt gì, sau khi nhìn thấu tình cảm bội đức Tiết Tịnh Y dành cho anh nuôi, cơ hồ là luôn đổi cách kích thích nàng.

Tiết Tịnh Y sắc mặt hơi trầm, cố gắng cười nói: “Đẹp lắm, ánh mắt đại ca vốn đã rất tốt.”

“Tốt thì tốt, nhưng mà rất đắt tiền, hơn tám trăm vạn, anh cũng không dám lái nữa.” Chu Doãn Thịnh đầy mặt thụ sủng nhược kinh, đôi mắt hoa đào vốn là hắc bạch phân minh giờ phút này tràn đầy hơi nước, phảng phất thật sự rất vô th.

Tiết Tử Hiên không phải ngốc tử, như thế nào nhìn không ra em cố ý vô tình khoe ra? Nhưng cũng không cảm giác phản cảm một chút nào, ngược lại đưa nắm tay lên môi, che giấu khóe miệng mỉm cười, chỉ vì hấn biết thiếu niên không phải tại khoe siêu xe sang quý, mà là đang khoe mình được sủng ái.

Em thích phần sủng ái này, muốn phần sủng ái này, thậm chí ý đồ chiếm lấy, cho nên mới sẽ mượn điều này xa lánh Tiết Tịnh Y. Bộ dạng em thế này, đại khái gọi là ghen tị đi?

Tiết Tử Hiên rút cuộc ức chế không được cười nhẹ lên tiếng, nâng má thiếu niên, nhẹ nhàng hôn một phát.

Lại nữa rồi, kẻ thổ lộ cuồng ma lại thành hôn môi cuồng ma, người này đã bệnh nguy kịch, có thể triệt để buông tay trị liệu. Chu Doãn Thịnh trong lòng oán thầm, phía trên lại thích hợp lộ ra biểu tình ngại ngùng xấu hổ.

Tiết Tịnh Y cố cười nói: “Ca ca mua cho anh, anh liền yên tâm nhận lấy, dù sao sau này chúng ta là người một nhà.” Dứt lời liếc mắt nhìn vaog trong xe, phát hiện chỉ có hai chỗ ngồi, không thể không buông tay tính toán chen vào.

“Trời lạnh, hai người chơi một hồi liền vào nhà đi.” Nàng ôn nhu thúc giục.

Chu Doãn Thịnh còn chưa nghiên cứu hết tất cả tính năng của chiếc xe, tự nhiên không muốn xuống. Tiết Tử Hiên rất hưởng thụ cảm giác kiên định cùng thân mật khi cùng thiếu niên một mình trong không gian hẹp, lại càng không nguyện ý rời đi.

Hắn không phản ứng Tiết Tịnh Y, nói với thiếu niên một tiếng “Em cứ chơi của em”, sau đó ấn cửa kính xe xuống, lấy ra một điều thuốc lá châm lên. Khói thuốc nồng đậm đập vào mặt Tiết Tịnh Y, làm nàng ho khan nghiêng về một bên lui hai bước.

Phúc bá làm xong bữa tối đi ra gọi người thấy tình cảnh như vậy liền trách móc: “Thiếu gia, ngài lúc học hút thuốc lúc nào ta liền không nói ngài, nhưng ngài biết rõ tiểu thư thân thể không tốt, ngài còn khiến nàng hút thuốc thụ động, đây chính là ngài không đúng. Tiên sinh nghiện thuốc lá cũng là một người trốn ở thư phòng mà hút, cũng không mang mùi thuốc đi ra.”

“Người là ai?” Tiết Tử Hiên lạnh như băng đặt câu hỏi khiến Phúc bá á khẩu không trả lời được, xấu hổ không thôi.

Tiết Tịnh Y vội vàng vẫy tay: “Không sao hết, ca ca thích hút thuốc thì cứ hút đi.” Nàng nói còn chưa dứt lời, Tiết Tử Hiên đã đạp chân ga, vòng qua biệt thự chạy tới garage, lưu lại một luồng khí thải sặc sỡ hòng.

Phúc bá lúc này mới hồi thần, vô cùng đau đớn lẩm bẩm: “Tại sao thiếu gia lại biến thành như vậy? Đến cùng là ai dạy hư hắn.”

Chu Doãn Thịnh an an phận phận ngồi ở ghế phụ, một đường không nói chuyện, trong lòng lại tiếp tục đánh giá Tiết Tử Hiên chán ghét Tiết Tịnh Y cùng Phúc bá đến cùng là diễn trò hay là chân thật. Y có lý do gì hận hai người đó? Nói không thông a!

Hắn còn tại cân nhắc, xe đã ngừng lại, Tiết Tử Hiên lấy di động ra, sai trợ lý lái chiếc xe màu đen đậu ở phòng triển lãm về. Ngắt cuộc gọi, y cười hỏi: “Còn chơi sao?”

“Còn muốn chơi, thế nhưng không công cụ.” Chu Doãn Thịnh liếm liếm môi, mắt lộ ra khát vọng. Hắn muốn hủy chiếc xe này đi lại ẩn ý nghĩ của mình lấp ráp một lần nữa. Cải trang máy móc là sở thích thứ hai của hắn, nhớ năm đó, hắn vì tránh né chính phủ truy nã, còn từng ngụy trang thành nhà thiết kế cơ giáp, tại xưởng sản xuất cơ giáp lớn nhất sản để quốc trải qua một năm, thiếu chút nữa thành thủ tịch của bọn họ.

Tiết Tử Hiên nhìn chằm chằm đầu lưỡi màu phấn hồng của thiếu niên vài giây, sau đó gian nan dời ánh mắt.

“Muốn công cụ? Em muốn hủy xe đi?” Giọng hắn khàn khàn.

“Có thể sao?” Đề cập đến đam mê của mình, Chu Doãn Thịnh quên ngụy trang, nhào lên, ôm cánh tay thanh niên lay động.

Tiết Tử Hiên bình tĩnh nhìn em, màu mắt thâm ám, thẳng qua một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Có thể, cho dù em đem nó đi đốt cũng được. Nó là của em, tùy em xử trí.” Anh cũng là của em, đồng dạng tùy em xử trí.

Nuốt xuống một câu cuối cùng, hắn ôn nhu vuốt ve hai gò má thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh phi thường thưởng thức thanh niên hào khí. Cho đến bây giờ, đối phương không thể nghi ngờ là người Tiết gia hắn thích nhất, không có kẻ thứ hai. Hắn quyết định, liền tính về sau thoát khỏi hệ thống ràng buộc, triển khai trả thù Tiết gia, xem trên mặt mũi chiếc xe này, xem tại đối phương ôn nhu cùng chiều cổ, hắn nhất định sẽ thả cho người này một con ngựa.

“Em dỡ nó ra được hả? Em thật thật thật sự sẽ dỡ nó ra đó.” Chu Doãn Thịnh lặp lại lần nữa.

“Được, tùy em dỡ.” Tiết Tử Hiên mỉm cười, đẩy cửa xe rồi kéo thiếu niên ra, rộng mở áo gió, bọc em vào trong lòng, nhích từng bước một chậm rãi đi về.

Tiết Tịnh Y ngồi trong sofa đối diện cửa ra vào, ánh mắt tan rã, không biết suy nghĩ cái gì. Nghe được tiếng bước chân, con người lập tức ngưng thực, nhìn về phía trước, sau đó trái tim liền hung hăng co rút.

Chỉ thấy ca ca cùng Hoàng Di gắt gao ôm nhau, đang đứng tại hành lang gần cửa ra vào thấp giọng nói chuyện. Cũng không biết Hoàng Di nói gì, ca ca một mặt cười nhẹ, một mặt dùng chóp mũi đi cọ cọ chóp mũi đối phương, đôi môi mỏng manh thiếu chút nữa đụng tới môi đối phương. Nàng cơ hồ có thể tưởng tượng đến khi bọn họ hô hấp giao triền là ấm áp thân mật cỡ nào, khi ánh mắt dung hòa thì nhu tình tràn

đẩy ra sao. Ca ca thậm chí khom người, tự tay vi Hoàng Di đổi giày, bàn tay cầm lấy mũi chân hần, tựa hồ muốn ủ ấm.

Cho dù thái độ tha thiết như vậy, cũng không đổi được Hoàng Di cảm kích, hần đá ca ca một cước, làm hại ca ca thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Ca ca chẳng những không bực tức, ngược lại thấp giọng cười rộ lên, cười đến sang sảng sung sướng như vậy.

Ca ca ôn hòa ân cần như vậy, chưa bao giờ xuất hiện trong trí nhớ của Tiết Tịnh Y, hần chỉ tồn tại trong ảo tưởng tốt đẹp nhất bí ẩn nhất của nàng. Nàng từng vẽ ra, ca ca cùng mình rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, chính là bộ dáng này.

Rơi vào tình yêu cuồng nhiệt? Bốn chữ này giống như sấm rền nện vào lòng Tiết Tịnh Y, khiến nàng thiếu chút nữa la hoảng lên. Nàng minh bạch, bỗng nhiên, nàng minh bạch hết thấy, sự cảm hận Hoàng Di đạt tới một độ cao trước nay chưa có.

Nàng vội vàng lấy ra một viên thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, đặt vào dưới lưỡi, đợi trái tim đau đớn hơi chút xoa dịu, lúc này mới như không có việc gì đi qua, tiếp đón hai người ăn cơm.

Hôm nay Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny đại khái sẽ không trở lại. Tiết Lý Đan Ny tại nhà mẹ đẻ làm ồn ào, nhưng kết quả sẽ không thay đổi, người Lý gia không có lý do gì ngăn cản ngoại tôn kế thừa gia nghiệp.

Tiết Tịnh Y ngồi giữa hai người, nhìn bọn họ người tới ta đi, thân mật khăng khít, trong đáy mắt tối đen ngẫu nhiên lóe qua quang mang thối độc. Nhận thấy được ca ca như có như không liếc nhìn mình, nàng vội vàng cúi đầu, yên lặng ăn.

Một bữa cơm rốt cuộc ăn xong, nàng buông xuống bát đĩa, cầu xin nói: “Nhị ca, theo giúp em luyện luyện đàn dương cầm được chứ?”

Chu Doãn Thịnh quên không được lời đe dọa khi Tiết Tử Hiên thiếu chút nữa áp đứt mười ngón tay mình. Lúc này Tiết Tịnh Y đòi hần đi đánh đàn, ý đồ thế nào không cần quá rõ ràng.

“Anh không đi, nhờ ca ca đi cùng em đi.” Hần dứt khoát cự tuyệt. Sau khi hai tay thụ thương, một chút xú hứng thú với đàn dương cầm đã hết sạch.

Tiết Tử Hiên hô hấp hơi tắc nghẽn. Ký ức kiếp trước quá trầm trọng, hòa tan ký ức kiếp này, thực ra hần đã không nhớ rõ tình cảnh lúc ấy, chỉ biết là tiếng đàn của thiếu niên khiến hần chán ghét, nhưng làm sao có khả năng đó? Trong tương lai, thiếu niên sẽ trở thành một nghệ sĩ đàn dương cầm vĩ đại quang diệu toàn bộ thế kỷ mới, không biết có bao nhiêu người vì tiếng đàn của em mà thâm thâm mê say.

Nhất định có chỗ nào nghĩ sai. Hần nóng lòng chứng thực, kéo thiếu niên lên đi đến phòng đàn. Tiết Tịnh Y quý dị cười cười, chậm rãi đuổi theo.

Một lần nữa đứng trước đàn dương cầm, Tiết Tử Hiên tâm trạng pháp phùng, vẻ mặt khó phân biệt. Hần ngồi xuống, đặt mười ngón lên phím đàn, lại hồi lâu không ấn xuống một âm phù. Cách một thế hệ trở về, vết sẹo trong lòng bàn tay có thể xóa bỏ, vết sẹo trong lòng lại vĩnh viễn tồn tại. Hần nhiệt tình yêu thương cùng chuyên chú với đàn dương cầm, không còn biện pháp tìm trở về, bởi vì hần có một người càng nhiệt tình yêu thương, càng chuyên chú hơn nữa.

Phun ra một ngụm trọc khí, hần rốt cuộc buông xuống một điểm lưu luyện cuối cùng, kêu: “Tiểu Di, lại đây đàn một bài.”

Chu Doãn Thịnh lắc đầu, chẳng những không tiến lên, ngược lại lui ra phía sau hai bước, giấu hai tay ra sau lưng. Người này có bệnh tâm thần phân liệt, trời biết có khi nào đang nghe nghe liền nghiền nát tay mình. Lời cảnh cáo lần trước, hần một đời đều không quên được.

“Đi thôi, thử lại một lần. Anh thật sự rất có thiên phú âm nhạc, em không lừa anh.” Tiết Tịnh Y thấp giọng giật giây.

Tiết Tử Hiên hồi hận, nhanh chân bước qua, ôm thiếu niên vào trong ngực một tiếng tiếp một tiếng nói xin lỗi. Nếu có thể đến sớm hơn một chút, hần tuyệt sẽ không làm ra chuyện thương tổn thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh thật không muốn lại chạm vào thứ này, nhưng cố tình hệ thống im bất từ lâu bỗng nhiên tuyên bố nhiệm vụ thứ tư — đàn một bài trước mặt Tiết Tử Hiên.

Căn cứ kinh nghiệm quá khứ, mỗi lần hệ thống tuyên bố nhiệm vụ đều là một cái bẫy, trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ, hẳn cuối cùng sẽ bị vận mệnh chi tử đả kích đủ thứ. Cho nên nhiệm vụ mới vừa xuất hiện, hẳn liền biết không phải chuyện tốt.

Hắn đẩy Tiết Tử Hiên ra, xoay người liền đi, thái độ thập phần kiên quyết. Hắn đang lo làm sao hao sạch hệ thống, cơ hội liền đến. Trốn tránh nhiệm vụ tuyệt đối sẽ nhận đến trừng phạt trên cấp năm, cần điều động năng lượng cũng không ít.

Thiếu niên vốn nên trở thành nghệ sĩ dương cầm quang diệu thế giới, lại bởi vì mình hung ác mà sinh ra tâm lý sợ hãi diễn tấu. Nhận tri này khiến Tiết Tử Hiên lòng đau như cắt. Hắn một lát cảm thấy mình tội ác tày trời, một lát lại loáng thoáng nghĩ: Như vậy cũng tốt, nếu thiếu niên rời khỏi vũ đài vạn chúng chú ý kia, vậy mình liền có thể giấu em đi không để bất luận kẻ nào nhìn thấy? Có phải có thể ngăn cản Tiết Diêm cùng em gặp gỡ quen biết?

Ý tưởng ích kỷ chỉ chợt loé lên liền biến mất vô tung, Tiết Tử Hiên giữ lấy hai vai thiếu niên, ấn em ngồi trên ghế đánh đàn, khấn cầu nói: “Tiểu Di, vì anh đàn một bài được chứ? Chỉ một khúc.”

Chu Doãn Thịnh không hề xúc động, ánh mắt hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm vào thanh niên, vô thanh kể rõ chính mình kháng cự. Hắn không phải đang cùng Tiết Tử Hiên phân cao thấp, mà là tại cùng hệ thống tranh phong.

Hệ thống liên tục cảnh cáo vài lần, thanh âm điện tử xưa nay cứng nhắc xuất hiện kịch liệt pháp phòng, phảng phất vì tức chủ ác ý bãi công mà bị chọc giận. Nhưng nộ khí lớn hơn nữa, nó vì tự bảo cũng chỉ có thể tận lực tiết kiệm năng lượng, khởi động là trừng phạt cấp ba, mà không phải trừng phạt từ cấp năm đến cấp bảy đã đặt trước.

Thân thể xé rách đau đớn thối quết mà đến, Chu Doãn Thịnh bóp trán, ngăn trở trước ý cười vui sướng đến cực điểm trong mắt. Hắn cảm giác mình đại khái cũng bị bệnh, một loại bệnh tên là “chứng tự ngược”, hệ thống trừng phạt càng ác, hẳn lại càng sung sướng, sung sướng từ thân thể đến tâm hồn.

Tiết Tử Hiên thấy thiếu niên không nói một lời ngồi trước đàn dương cầm, một bàn tay đặt trên đầu gối, bởi vì sợ hãi [thực ra là đau đớn] mà run nhè nhẹ, một bàn tay bóp trán, che khuôn mặt tái nhợt. Thân ảnh câu rũ có vẻ đơn bạc yếu ớt như vậy, phảng phất nhẹ nhàng gấp lại liền gãy đôi.

Tiết Tử Hiên đau lòng, lại không dám tới gần em. Hắn liên tục chất vấn chính mình — đến cùng người đã làm gì em? Sao người có thể thương tổn đôi tay quý giá của em, vào thời điểm em vừa đẩy lên nhiệt tình với âm nhạc? Người bóp chết một thiên tài người biết không? Người xác định chính mình là tới bù lại hết thấy sai lầm, mà không phải chú thành sai lầm càng lớn?

Tiết Tử Hiên, người đáng chết!

Hắn đau lòng tội đỉnh, hơi khom xuống, gắt gao ôm thiếu niên vào trong ngực, mười ngón xuyên qua mái tóc đen mềm mại, nghẹn ngào nói xin lỗi, hai mắt đỏ thắm tràn đầy hối hận.

Tiết Tịnh Y gắt gao nhìn chằm chằm hai người ôm cùng một chỗ, vẻ mặt oán độc. Nàng nguyên bản muốn cho Hoàng Di đàn tấu một bài, để ca ca thấy hẳn yêu phải là một bao cổ chỉ có bề ngoài như thế nào, nhưng tình thế phát triển hoàn toàn vượt qua nàng mong muốn.

Hoàng Di rất giáo hoạt, hẳn chẳng những không chịu đàn, còn làm ra một bộ bị đả kích nghiêm trọng. Hắn muốn làm gì? Khiến ca ca đồng tình cùng triu mến sao?

Được rồi, hẳn thành công, phi thường thành công. Trước đó, Tiết Tịnh Y chưa từng nghĩ tới ca ca sẽ yêu phải một người không hề có tế bào âm nhạc. Nàng rất lý giải ca ca, lỗi tai cùng ánh mắt ca ca, thậm chí tâm linh, chỉ vì âm nhạc mà rộng mở. Nếu không thể đàn âm nhạc đã động đến ca ca, như vậy vĩnh viễn cũng vô pháp đi vào lòng hắn.

Nhưng nhận tri đó, trong một giây này triệt để đảo điên. Tiết Tịnh Y suy sụp dựa vào trên vách tường, mơ hồ nhớ tới một câu — tất cả tiêu chuẩn, đều là chuẩn bị cho không yêu. Khi người gặp được người khiến

mình tâm động, người có thể bao dung hết thảy của hắn. Nàng lại thua rồi, thế nhưng không có sao cả, lần sau còn có thể tiếp tục.

Chu Doãn Thịnh cũng không biết chính mình thành công đã kích vận mệnh chi tử thêm một lần, giờ phút này hắn đang đắm chìm tại một loại khát vọng vi diệu. Quá khiếm mỗi một lần trừng phạt, hắn đều cần rằng yên lặng nhẫn nại, chưa bao giờ nghĩ tới có thể có một cái ôm ấm áp để mình tạm thời nghỉ ngơi. Nhưng hiện tại, hắn bị thanh niên gắt gao ôm vào lòng, lực đạo lớn như vậy, tựa hồ muốn nhét hắn vào thân thể y, cộng hưởng hết thảy, bao gồm bi cùng hoan, hỉ cùng nộ, lệ cùng huyết.

Hắn buông lỏng khớp hàm, phóng nhiên thân thể, chậm rãi, chậm rãi dựa vào y. Có lẽ cái ôm này đích xác không an toàn, nhưng ít ra hiện tại, nó là ấm áp, phi thường ấm áp.

Lặng lặng ôm một lát, hai người thập phần ăn ý rời đi phòng đàn. Tiết Tĩnh Y lẽ loi đứng một lát, lúc này mới đi đến trước đàn dương cầm, hai tay đột nhiên bấu vào phím đàn, phát ra một chuỗi âm phù nóng nẩy. Không biết mèo nhà ai trốn ở phụ cận, bị dọa đến rít the the the lương

14. Chương 14

?T NGƯỜI

Chu Doãn Thịnh nghe động tĩnh chợt dừng cước bộ, Tiết Tử Hiên lại không hề có phản ứng, cường hành lui hẳn đi.

Đau đớn còn đang duy trì, nhưng tình huống lại phi thường lạc quan. Mỗi lần, khi Chu Doãn Thịnh trốn tránh nhiệm vụ, hệ thống đều sẽ thay thế tiếp quản thân thể hắn, tự tiện làm xong nhiệm vụ, nhưng mà lần này, nó lại không có phản ứng.

Quả nhiên năng lượng càng hao tổn càng ít sao? Chu Doãn Thịnh tâm tình rất sung sướng, trở lại phòng mở ra máy tính, chuẩn bị xoát phỏ bản mới một chút.

“Bôi thuốc.” Tiết Tử Hiên khép laptop lại, trong tay lắc lư một hũ thuốc mỡ.

“Đã hết rồi, anh xem, vết bầm đều tan hết.” Chu Doãn Thịnh mở ra hai tay trắng nõn như lúc ban đầu.

Tiết Tử Hiên cũng không phản ứng, vặn mở nắp đây, cẩn thận bôi thuốc mỡ lên mu bàn tay em, sau đó nhẹ nhàng lau đi, từng câu từng từ thận trọng nói: “Tiểu Di, em hắn là tiếp tục chơi đàn dương cầm, vô luận bài nào, em chỉ cần nghe một lần liền biết, không thể lãng phí thiên phú này. Tin tưởng anh, em vì đàn dương cầm mà sinh.” Bởi vì anh từng chứng kiến qua em huy hoàng, cũng từng bị tiếng đàn của em thâm thâm mê hoặc, nếu âm thanh của tự nhiên bởi vì hành động tàn nhẫn của anh mà biến mất, anh sẽ hận chính mình một đời.

Hiện tại Tiết Tử Hiên đã không thể thừa nhận quá nhiều tự trách. Hắn đem chôn mặt trong lòng bàn tay thiếu niên, che giấu hốc mắt mình đỏ bừng.

“Nhưng em nhớ rõ anh từng nói, tiếng đàn của em là cái xác không có linh hồn, khiến anh ghê tởm. Người sai rồi, em không có thiên phú âm nhạc gì hết, sở dĩ em nghe một lần liền biết đàn, là vì em có được ký ức tức thì siêu cường.” Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ đại não thông minh tuyệt đỉnh của mình, cường điệu nói, “Thứ gì đó phàm là mang bàn phím mà lại giàu có quy luật, bao gồm máy tính, bao gồm nhạc cụ, em đều là vừa học đã biết. Em tuyệt không phải vì đàn dương cầm mà sinh, em chính là em, em yêu làm gì liền làm nấy, anh không có quyền quyết định thay cho em.”

Bởi vì biết sớm hay muộn có thể thoát khỏi hệ thống chương không, hắn hiện tại cũng không quá khách khí với người Tiết gia.

Tiết Tử Hiên đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt xa lạ, hoàn toàn mới, chăm chú nhìn thiếu niên. Đúng vậy, dựa vào cái gì bọn họ nhất định phải lặp lại con đường đời trước? Hắn biết đây chính là thiếu niên mình âu yếm, nhất cử nhất động của em, một tiếng nói một nụ cười, những động tác nhỏ khi cao hứng hoặc mất hứng, hắn đều khắc ghi trong tâm khảm, không có khả năng nhận sai.

Em vẫn là em, lại cũng không phải em, em hiện tại có thể nói là một cá thể hoàn toàn mới, không có những ký ức thống khổ không chịu nổi kia, chỉ có lòng tràn đầy khát khao. Vì cái gì khi con đường nhân sinh của em còn chưa chính thức mở ra, hấn lại muốn cưỡng hành an bài cho em đâu? Vì cái gì bọn họ không thể một lần nữa sáng tạo một tương lai tốt đẹp chỉ thuộc về bọn họ?

Kiếp trước, hấn bởi vì tiếng đàn mà yêu phải thiếu niên, nhưng lướt qua những ngoại vật kia, lướt qua ánh hào quang chói mắt ấy, hấn cuối cùng nhiệt tình yêu thương, từ đầu tới cuối vẫn là em. Cho dù đời này em có biết đàn dương cầm hay không, hấn thương em, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Nghĩ thông suốt hết thảy, Tiết Tử Hiên ôm chặt thiếu niên, thoải mái cười.

“Được, em yêu làm gì liền làm nấy, anh sẽ không thay em làm bất cứ quyết định nào. Tiểu Di, em là tự do.” Hấn bám vào bên tai thiếu niên, thận trọng hứa hẹn.

Ta đương nhiên là tự do. Chu Doãn Thịnh trong lòng phụ họa, phía trên cũng nở nụ cười. Hấn cảm giác Tiết Tử Hiên thực ra rất không sai, phi thường biết điều. Nếu y không phải đại thiếu gia Tiết gia, hấn đại khái sẽ theo đuổi y.

“Vậy anh có thể giúp em tìm chút công cụ không? Ta muốn dỡ xe ra lắp ráp lại lần nữa.” Cái gì gọi được một tác lại muốn tiến một bước? Chính là thế này.

Tiết Tử Hiên hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề dỡ ra rồi có thể lắp lại hay không. Đừng nói một chiếc xe, cho dù thiếu niên nói muốn hủy Tiết gia đi, hấn đại khái còn sẽ ở bên dưới đưa thang.

“Anh sẽ bảo trợ lý mua một mớ công cụ chuyên nghiệp, nếu em thích sửa xe, anh để người xây dựng garage thêm một chút, làm cho em một gian công tác. Đúng, lại mua một ít sách về cơ khí.” Hấn lấy di động ra, gọi điện cho trợ lý.

Chuyện chơi đàn dương cầm cứ như vậy qua đi, hệ thống yếu ớt không hề có biện pháp với túc chủ. Tiết Tịnh Y đồng dạng vô kế khả thi, chỉ có thể cả ngày đi theo phía sau anh trai song sinh, tìm kiếm cơ hội. Đương nhiên, mục đích lớn nhất vẫn là vì thân cận ca ca, ai bảo ca ca cùng Hoàng Di là trẻ sinh đôi kết hợp, đi chỗ nào đều dính cùng một chỗ.

Sáng hôm sau, Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny cùng nắm tay trở về, quan hệ đã dịu đi rất nhiều. Nghe nói nhi tử mua một chiếc xe, cũng không cảm thấy hảo kỳ. Hấn ngay cả ẩn lui loại chuyện này đều làm được, đừng nói gì đốt tiền.

Tôn chỉ hiện tại của Tiết Thụy là, chỉ cần nhi tử nguyện ý bảo vệ gia nghiệp, hấn muốn làm gì đều tùy hấn đi.

Hai vợ chồng nửa bước không ngừng, xách hành lý lại vội vàng đi ra ngoài, một bay đi Châu Âu xử lý việc làm ăn, một bay đi Nam Á biểu diễn. Bọn họ chân trước mới vừa đi, sau lưng một chiếc xe tải liền đến, chuyển thiết bị cải trang ô tô mà Tiết đại thiếu gia đặt hàng tới. Bắt đầu từ hôm nay, Chu Doãn Thịnh rốt cuộc tìm đến lạc thú sinh hoạt, cơ hồ cả ngày cả đêm oa trong phòng công tác.

Tiết Tử Hiên đã đi nhận chức, ngày đầu tiên đi liền cho đám nguyên lão trong công ty một mã uy, thái độ lôi lệ phong hành cùng thủ đoạn cay nghiệt lão luyện làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tiết Thụy biết được nhi tử biểu hiện nổi trội xuất sắc, cao hứng vô cùng, gặp người liền nói nhi tử chẳng những kế thừa tể bào âm nhạc từ mẫu thân, còn kế thừa đầu óc kinh thương của mình, thật sự là ưu tú. Vì thế hấn cũng không vội vàng về nước, ngược lại đem mấy dự án lớn trong tay toàn quyền giao cho nhi tử xử lý, trải đường cho hấn triệt để tiếp quản công ty.

Tiết Tử Hiên cũng không chối từ, hấn biết cực hạn của mình ở nơi nào, trừ phi gặp gỡ đối thủ như Tiết Diêm, bằng không không ai có thể khiến hấn chịu thiệt. Ngán ngủ một tháng, hấn đã thúc đẩy hai sự án hợp tác trọng yếu phi thường, triệt để đứng vững gót chân trong công ty. Tin tức hấn ẩn lui cũng tuyên bố lên mạng internet, hất lên sóng to gió lớn. Tất cả mọi người đều chú ý hấn chuyển hình, tuyệt đại đa số fan hi vọng hấn nhận rõ chính mình, trở về với âm nhạc, nhưng bọn họ nhất định thất vọng.

Có câu nói rất hay — địch nhân của người quyết định độ cao của người. Trên thương trường từng so chiêu với cự phách như Tiết Diêm mà không rơi bại, Tiết Tử Hiên hiện tại, đủ để ứng đối hết thảy khiêu chiến.

Theo lý thuyết, vừa tiếp quản công ty hẳn là rất bận rộn, có việc làm không xong, họp hội mở không hết, còn có nhân tình lui tới không dứt, nhưng Tiết đại thiếu gia lại là ngoại lệ. Hắn vừa giờ liền đi, trực tiếp mang văn kiện chưa làm xong về nhà xử lý.

“Hôm nay tiểu Di làm gì?” Sau khi lên xe, hắn một mặt nói lỏng caravat, một mặt hỏi tài xế.

Tiểu Vương chỉ phụ trách mỗi ngày tan tầm tới đón thiếu gia, hành trình còn lại tự nhiên có trợ lý công ty phụ trách. Nhiệm vụ chủ yếu của gã hiện tại chính là nhìn Hoàng Di, thỏa mãn hết thấy yêu cầu của y. Còn có, không được để y tiếp xúc với tiểu thư.

Đây đều là thiếu gia nói, mới đầu Tiểu Vương cho rằng hắn suy nghĩ cho tiểu thư, miễn cho giải phẫu thay tim xong, tiểu thư lại vì Hoàng Di mất tích mà thương tâm. Nhưng hiện tại nhìn lại, chuyện lại không giống như vậy.

Thiếu gia chẳng những không để Hoàng Di tiếp xúc tiểu thư, chính mình cũng tuyệt không cùng nàng nhiều lời một câu, hoàn toàn xem nàng như người vô hình, này cũng không phải là biểu hiện trân trọng.

Tiểu Vương trong lòng âm thầm lẩm bẩm, ngoài miệng lại nhanh nhẹn đáp lời: “Hôm nay Tiểu Di đỡ gầm xe xuống, nói là đổi một hệ thống khởi động. Ngài trở về xem xem đi, chiếc xe kia đều bị hắn đỡ ra thành một đồng linh kiện, hắn còn luôn nói ngoa, nói sau khi cải trang xe sẽ ngẫu nhiên thế nào thế nào, không thể nào tin được. Chiếc xe đó hoàn toàn chưa được đầu tư sản xuất, cho dù đưa tới 4S đều không có ai biết sửa, trừ phi liên hệ bên chế tạo, tìm chuyên gia của bọn họ đến. Tìm chuyên gia ráp lại hẳn phí một số tiền lớn đi?”

Tiểu Vương vừa nói vừa lắc đầu, thầm nói những người này thật là có tiền tùy hứng.

Tiết Tử Hiên mày đều chưa nhăn một chút, nhắc lại: “Việc này không cần người bận tâm. Người chỉ cần để ý nhìn chăm chăm Tiết Tịnh Y, đừng để nàng luôn quấn lấy Tiểu Di.”

Xem xem, cái gì gọi nhìn chăm chăm Tiết Tịnh Y? Đây là xem tiểu thư là phạm nhân sao. Tiểu Vương trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng đến cùng không dám đối nghịch với boss. Hiện tại ai chẳng biết Tiết đại thiếu đã tiếp nhận Tiết gia, những gì hắn biểu hiện trong một tháng ngắn ngủi đủ để chói mù mắt người khác. Về sau toàn bộ tập đoàn Tiết thị đều là của hắn, hắn yêu nâng đỡ ai thì nâng đỡ, người khác không có phần nói chuyện.

Cùng lúc đó, Chu Doãn Thịnh đang nằm dưới gầm xe đổi linh kiện. Tiết Tịnh Y mặc áo lông thật dày ngồi xổm bên cạnh, chỉ thùng dụng cụ hỏi đông hỏi tây, phảng phất phi thường hiếu kỳ với việc cải trang chiếc xe.

“Anh thật sự có thể ráp nó lại sao? Anh học cơ khí lúc nào? Đây là cái gì, bộ dạng thật kỳ quái.”

“Tranh một chút, ta muốn đi ra.” Chu Doãn Thịnh xê dịch ròng rọc.

Tiết Tịnh Y vội vàng tránh ra, thấy thiếu niên đầy thân vấy dầu mỡ, nhìn không được lui ra phía sau hai bước, che miệng mũi lại.

“Nếu người cảm thấy mùi quá gắt liền rời đi, đừng ở trong này vướng tay vướng chân.” Trong một tháng lại tiêu hao hệ thống vài lần, tinh thần lực liên tục tiếp cận hạch tâm, hiện tại Chu Doãn Thịnh nói chuyện càng ngày càng kiên cường. Tiết Tịnh Y thích giả vờ giả vịt, rõ ràng hận hắn muốn chết đi, còn phải theo trước theo sau làm thân, hắn nhìn liền phiền, hận không thể một cước đạp nữ nhân này đến chân trời.

“Em đứng xa một chút, sẽ không ngại chuyện của anh. Trong nhà chỉ có em với anh, nếu anh không để ý tới em, ai sẽ nói chuyện với em đây?” Tiết Tịnh Y cúi đầu, đầy mặt cô đơn.

Nhưng mà Chu Doãn Thịnh lại không chút ảnh hưởng. Nếu Tiết Tịnh Y muốn sống sót, liền phải moi trái tim hắn. Hắn là nhân vật phản diện, nàng là nhân vật chính, bọn họ trời sinh đã đứng ở hai đầu đối lập nhau, không có khả năng chung sống hoà bình. Một khi thoát khỏi hệ thống chương không, cho dù hắn không trả thù Tiết Tịnh Y, nhưng tuyệt đối sẽ mất lạnh nhìn nàng đi tìm chết. Cho nên, hắn đối với nàng không có một tia một hào đồng tình đáng nói.

Bữa tối, Chu Doãn Thịnh đang muốn đuổi người tiếp, một chiếc xe chạy vào garage, Tiết Tử Hiên mặc một bộ tây trang cao cấp màu xám bạc, cất bước xuống xe.

Thấy thiếu niên giống như mèo hoa, hần mỉm cười, trong mắt tràn đầy sủng nịch, lại thấy Tiết Tịnh Y, sắc mặt nháy mắt lạnh lẽo: “Phúc bá cùng Tiểu Đặng đâu? Tại sao không trông coi người đằng hoàng?”

Tiểu Vương vội vàng nhảy xuống xe, nịnh nọt nói: “Thiếu gia, ta lập tức đỡ tiểu thư về phòng.”

“Ca ca, anh về rồi. Hôm nay làm việc vất vả không? Em có nhờ Phúc bá nấu cháo tổ yến cho anh, hiện tại hần là có thể ăn.” Tiết Tịnh Y nhu thuận cười, trong đôi mắt lấp lánh tràn đầy chờ mong.

Thấy nàng vừa sẵn sàng hiểu chuyện, lại yếu ớt đáng thương, Tiểu Vương thật vì nàng thấy không đáng giá, vốn định kéo nàng về phòng, đi đến gần lại không hạ thủ được. Khi hần đồng tình Tiết Tịnh Y, lại chưa từng nghĩ tới đối phương sống sót là thành lập trên việc mưu sát thiếu niên. Tiết Tịnh Y có bệnh, lại có quan hệ gì đến thiếu niên đâu, dựa vào cái gì muốn hần trả giá đưa ra sinh mệnh?

“Thiếu gia, hay là ngài đưa tiểu thư trở về đi?” Tiểu Vương có tâm làm người hòa giải, cải thiện cải thiện quan hệ hai huynh muội. Hần nhớ rõ trước kia bọn họ rất thân mật, cũng không biết lúc nào biến thành như vậy.

Thấy Tiết Tịnh Y mong mỏi mà lại đau buồn, Chu Doãn Thịnh cảm giác cực chướng mắt. Hần đi qua, dùng bàn đầu ngón tay hề hề lôi kéo vạt áo Tiết Tử Hiên: “Ca ca, lưu lại làm trợ thủ cho em đi, em còn có hai linh kiện liền ráp xong, đợi một lát cùng nhau qua uống cháo.” Hần nhớ rõ kéo quần áo là thói quen của Tiết Tịnh Y, nàng hận không thể làm mình trở thành vật trang sức của Tiết Tử Hiên, đi chỗ nào đều dán vào. Cho nên hần cũng muốn cùng học, chán ghét chán ghét đối phương.

Tiết Tử Hiên lập tức cười ra tiếng, hần thích thiếu niên ý lại mình, càng thích động tác em chiếm lấy mình. Cởi áo khoác, kéo caravat, xắn cổ tay áo, hần ôn nhu nói: “Anh không có nghiên cứu cơ khí, chỉ có thể đưa công cụ cho em, em đừng ghét bỏ anh tay chân vụng về là được.”

“Em ghét bỏ ai cũng sẽ không ghét bỏ anh.” Ý trong lời là chỉ Tiết Tịnh Y dính dán.

Tiết Tịnh Y mũi hồng hồng, sắp khóc ra, Tiểu Vương nhìn mà đau lòng không thôi. Hần vội vàng ôn tồn khuyên giải an ủi, đã thấy tiểu thư trừng to mắt, như là bị dọa. Tiểu Vương theo tầm mắt nàng nhìn qua, trong lòng nhin không được than thở: Thay đổi, thật là triệt triệt để để thay đổi.

Không trách bọn họ sững sốt. Tiết Tử Hiên mắc phải chứng khiết phích nghiêm trọng, ngay cả người xa lạ đụng chạm đều chịu không nổi, huống chi là dơ bẩn. Nhưng mà trước mắt, thiếu niên đang ôm chặt vòng eo mạnh mẽ rắn chắc kia, đem đầy mặt dầu máy đen tuyền cọ trên ngực hần, hi hi ha ha chơi đùa. Hần chẳng những không có nhượng bộ lui binh, tiện đà hỏa tốc chạy về phòng tắm rửa, ngược lại ôm thiếu niên càng chặt, khiến hần cọ lên càng tiện hơn.

Như vậy cũng thôi đi, chỉ có thể nói hần cùng với thiếu niên đặc biệt hợp ý, nhưng thời điểm đối mặt người ngoài, thậm chí bao gồm Tiết phụ Tiết mẫu, chứng khiết phích vẫn nghiêm trọng như cũ, hơn nữa thái độ khắc nghiệt đến mức khiến người ta giận sôi.

Phân sủng ái cùng bao dung độc nhất này, nếu còn không có thể khiến Tiểu Vương nhận rõ hiện thực, kia hần liền uống công làm việc ở Tiết gia mười mấy năm. Ước chừng giải phẫu thay tim sẽ hủy bỏ đi? Nhưng xem thiếu gia có thể chống được áp lực từ tiên sinh cùng phu nhân hay không.

Nghĩ như vậy, gã lại không dám tùy tiện mở miệng nói, mang Tiết Tịnh Y như du hồn đi ra ngoài, mới vừa đi đến cổng garage, liền thấy một đám người từ trong tầng hầm chui ra, đầy đầu bụi đất xi măng.

“Ai, các người là ai?” Hần đi lên trước hỏi thăm.

“Tiết tiên sinh thuê chúng ta đến cải biến tầng hầm ngầm.” Một người trong đó trả lời.

“Tầng hầm ngầm không thể động, bên trong có.....” Gian giải phẫu! Ý thức được tiểu thư còn ở bên cạnh, gã nuốt mất ba chữ cuối, vội vàng chạy vào kiểm tra xem xét. Không có, tất cả thiết bị giải phẫu thiết bị đều không còn, chỉ còn có một gian phòng trống rỗng, vách tường phía đông bị đập ra, nối liền với mấy gian tạp vật khác, mặt đất còn đào mấy vết lõm sửa xe, như là muốn cải tạo thành một phòng công tác càng lớn.

Đây là vì ai, không cần nói cũng biết. Xem ra thiếu gia là làm thật, hần quả thực không tính toán cứu tiểu thư! Tiểu Vương tinh thần hoảng hốt chạy về, thấy thiếu nữ tái nhợt trong suốt đứng ở dưới ánh mặt trời, cổ họng nghẹn nghẹn.

Hắn vốn muốn hỏi hỏi những người này, chuyện dỡ bỏ gian giải phẫu có thông tri tiên sinh, phu nhân hoặc quản gia chưa, bỗng nghĩ đến, lấy tính tình thiếu gia hiện tại, sao có thể khoan nhượng người khác can thiệp? Tự nhiên là khư khư cố chấp.

Hắn vẫy tay để những người kia rời đi, không khỏi may mắn tiểu thư không biết gì cả. Hy vọng sống sót rõ ràng đặt ở trước mắt, lại bị ngành sinh sinh cướp đi, tư vị nhất định rất tuyệt vọng.

Hai người trở vào nhà nghỉ ngơi. Nửa giờ sau, Tiết Tử Hiên cùng Chu Doãn Thịnh bận việc xong, tựa như trẻ sinh đôi kết hợp ôm vào cửa, ngồi ở chỗ hành lang gần cửa ra vào đổi giày.

Cùng Tiết Tử Hiên quen thuộc rồi, mấy tính nết trẻ con của Chu Doãn Thịnh liền không giấu được, nhấc lên một chiếc dép lê, xa xa ném ra cửa, sau đó híp đôi mắt đào hoa cười xấu xa. Tiết Tử Hiên yêu chết bộ dáng kiêu căng này, ôm người vào trong lòng xoa nắn, lại là cọ chóp mũi lại là kề tai nói nhỏ, liên tục hôn lên gò má em, thậm chí vài lần sát khước miệng mà qua.

Nháo xong, hắn buông thiếu niên cười đến thở hổn hển, đi ra ngoài nhặt dép, một đường đi một đường cười, vui vẻ như một đứa trẻ.

Tiết Tịnh Y ngồi trên sô pha thờ ơ lạnh nhạt, nắm tay siết thật sự nhanh, sắp cắm vào trong thịt. Tiểu Vương đuổi đi Tiểu Đặng đang giúp đỡ Phúc bá, lặng lẽ kể chuyện gian giải phẫu bị phá.

“Cái gì, bọn họ hủy gian giải phẫu rồi? Không phải nói chỉ sửa garage sao?” Phúc bá kinh hãi, cầm muôi chạy ra, thấy tiểu thư cũng ngồi trong phòng khách, chỉ đành áp xuống lửa giận ngập trời, hậm hực quay lại.

Nửa giờ sau, hai người rửa mặt sạch sẽ đi đến phòng ăn, Phúc bá đứng ở cổng muốn nói lại thôi, thấy thiếu gia thủy chung không liếc nhìn mình một cái, rốt cuộc không nhịn được, nói: “Nghe Tiểu Vương nói, ngài sai người đem tầng hầm ngầm..... hủy đi? Chuyện này tiên sinh cùng phu nhân đồng ý sao?”

Tiết Tử Hiên một mặt gỡ xương cá cho thiếu niên, một mặt lạnh lùng mở miệng: “Đây là nhà của ta, ta muốn hủy nơi nào không cần bất luận kẻ nào hỏi đến. Phúc bá, ta đã cảnh cáo ngươi, không có lần sau, cho nên ngươi có thể đi.”

“Thiếu gia, ngài có ý gì?” Phúc bá khiếp sợ dị thường.

Tiết Tịnh Y ngẩng đầu nhìn lên ca ca, đầy mặt không thể tin. Phúc bá là người nhà của bọn họ a? Sao ca ca có thể nói ra lời kiểu này?

Tiểu Đặng Tiểu Chu Tiểu Vương ngồi trong phòng bếp ăn cơm cũng đều chen tới cửa nhìn vào. Ngay cả Phúc bá đều muốn đuổi đi, thiếu gia thật sự là càng ngày càng không thể nào hiểu nổi.

Duy độc Chu Doãn Thịnh ăn ngon lành. Hắn đương nhiên biết cái gọi là tầng hầm ngầm có miêu nị, bằng không người Tiết gia sẽ không khẩn trương như vậy, nhưng thế thì sao, hắn không có hứng thú với chuyện đó, có thể thấy lão già này khôn quẩn là được. Ai bảo lão ta bao giờ cũng dùng ánh mắt xem người chết nhìn hắn.

“Ăn từ từ, coi chừng còn xương.” Tiết Tử Hiên xoa xoa đỉnh đầu thiếu niên, lại nhìn về phía Phúc bá, nhắc lại một lần, “Của ta ý tứ là ngươi bị đuổi, đêm nay liền đi.”

“Tiên sinh cùng phu nhân.....” Phúc bá còn không hết hi vọng.

“Ta sẽ gọi điện thoại cho bọn họ. Ngươi biết, ta sẽ nhanh chóng làm chủ Tiết gia, hiện tại ngươi không đi, ngày sau vẫn phải đi, ta không thích người khác khoa tay múa chân với ta.”

Phúc bá nhìn quanh bốn phía, phát hiện mọi người dưới uy áp của thiếu gia uy áp không dám mở miệng nói, lại nghĩ tới Tiết Thụy ngon ngoan phục tùng nhi tử, cuối cùng ghen ngào đồng ý. Nhìn bóng dáng Phúc bá lom khom biến mất tại góc, Tiểu Vương thâm thâm cúi đầu, lại sinh ra sợ hãi boss.

Hắn chỉ tốn một tháng ngắn ngủi liền từ nhà nghệ thuật biến thành người bề trên. Hắn có năng lực có thủ đoạn, còn có tâm địa lãnh ngành nhất trên thế giới, Tiết gia nhất định sẽ là của hắn, càng xa hơn, tập đoàn Tiết thị sẽ hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắn, đến thời điểm đó, sợ là ngay cả tiên sinh cùng phu nhân cũng không có đường nói chuyện.

15. Chương 15: Hao Tổn Không Chết Người (2)

Phúc bá cầm lệ chậm chậm đi ra cửa phòng, Tiểu Vương, Tiểu Chu cùng Tiểu Đặng tiến lên đi giúp cầm hành lý. Tiết Tịnh Y ngồi trên sô pha ngẩn ra nhìn, đầy mặt mờ mịt vô thố, phảng phất còn chưa rõ ràng tình huống.

Khi Phúc bá đi tới cửa, nghẹn ngào dặn dò nàng bảo trọng thân thể, nàng mới giống như điện giật nhảy dựng lên, giọng bén nhọn la hét: “Phúc bá thật sự muốn đi sao?” Nàng nguyên tưởng rằng đó là ca ca giận mà nói thế, Phúc bá không phải hạ nhân mà là người nhà của bọn họ, người nhà đã chăm sóc cả nhà từ nhỏ đến lớn a!

Nhưng mà cái gọi là chăm sóc, cũng chỉ là chăm sóc một mình nàng mà thôi. Đối với đại thiếu gia có chứng thiếu sót cảm tình cùng khiết phích, gã bao giờ cũng tránh xa, cảm tình không gì hơn cái này.

“Con không muốn Phúc bá đi đâu! Ca ca, anh đang nói đùa đúng hay không! Anh mau bảo Phúc bá lưu lại!” Nàng nước mắt rờn rờn nhào tới Tiết Tử Hiên, lại bị hấn chán ghét đẩy ra, sau đó dùng giấy ăn liên tục lau tay, phảng phất đã chạm phải thứ gì dơ bẩn.

Chu Doãn Thịnh bưng bát, không coi ai ra gì ăn cơm.

Tiết Tịnh Y hơn nửa ngày không bò lên được, dứt khoát cuộn lại trên mặt đất ai ai khóc, một mặt khóc một mặt cầu. Đám người Phúc bá vội vàng chạy vào phòng ăn, người một lời ta một tiếng an ủi, muốn nâng nàng dậy lại sợ chạm vào sẽ vỡ, gấp đến đầu đầy mồ hôi. Bởi vậy có thể thấy được, Tiết Tịnh Y đứa con nuôi này được Tiết gia xem như bảo bối thế nào, Tiết Tử Hiên là con ruột ngược lại giống như nhặt được bên ngoài. Tiết Tử Hiên nháo động tình lớn hơn nữa đều không có gì, Tiết Tịnh Y thì chỉ cần kêu đau một tiếng, tất cả mọi người sẽ lập tức vây quanh nàng.

Đãi ngộ này, tiêu chuẩn vận mệnh chi tử a. Chu Doãn Thịnh gấp một khối thịt hầm, chua loét thâm nghĩ. Tiết Tử Hiên cũng tiếp tục ưu nhã ăn, đối với một đám người ngồi xổm bên chân mình nhìn như không thấy, càng nghe không thấy tiếng khóc thê thảm của thiếu nữ.

Phúc bá vừa tức lại đau lòng, cầu xin: “Thiếu gia, ngài đuổi ta đi ta lập tức đi ngay, hưu bổng cũng không cần, ngài lại đây xem xem tiểu thư đi, nói nàng không cần thương tâm. Tiểu thư từ nhỏ đã rất nghe lời ngài, ngài nói một câu hơn chúng ta trăm mười câu. Ngài xem xem nàng, khóc đến sắp thở không nổi, cứ như vậy mãi làm sao được chứ? Thiếu gia, xem như ta cầu ngài, a?”

Dứt lời hướng Tiểu Chu hô to: “Mau gọi điện thoại cho bác sĩ Ngô, kêu hắn nhanh chóng lại đây!”

Tiết Tử Hiên dùng khăn ăn lau khóe miệng, từng câu từng từ nói: “Phúc bá, người có thể đi.”

Một câu nghẹn đến Phúc bá á khẩu không trả lời được, bình tĩnh nhìn hắn một hồi lâu mới suy sụp rồi đi, đi đến cổng, gã quay đầu chất vấn: “Thiếu gia, sao ngài lại biến thành như vậy?”

Tiết Tử Hiên có tai như diếc, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng chưa cho gã. Vì sao lại biến thành như vậy? Nếu không phải những người này liên thủ mưu sát thiếu niên của mình, nếu không phải bọn họ đưa em lên đài phẫu thuật, ý đồ moi trái tim em ra, mình tuyệt sẽ không biến thành như vậy. Chính mình vốn có thể trở thành một người tình cảm kiện toàn, vốn có thể có được một tương lai càng tốt đẹp, thế nhưng hủy, đều bị bọn họ hủy!

Bất quá may mắn là, hắn lại có cơ hội quay về một lần. Nghĩ đến đây, Tiết Tử Hiên tràn ra một nụ cười ôn nhu lưu luyến, nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu thiếu niên đang vui vẻ đầu khoả ăn.

Chu Doãn Thịnh cũng nâng mắt mỉm cười, hảo cảm dành cho Tiết Tử Hiên tên thần kinh này liên tục được kéo lên.

Người Tiết Tịnh Y ý lại nhất trừ ca ca thì chính là Phúc bá, hiện tại ca ca chán ghét nàng, Phúc bá lại bị đuổi đi, nàng cảm thấy không có cách nào khác sống, một hơi lên không được, trợn trắng mắt ngất đi. Trong phòng khách trong tự nhiên lại là một màn rối loạn.

Nếu như bình thường, Chu Doãn Thịnh tốt xấu còn sẽ giả vờ huynh muội tình thâm, nhưng hiện tại, nếu biết mình sớm muộn có thể thoát khỏi hệ thống nhân vật phản diện, ngay cả công phu mặt ngoài cũng

không nguyện ý làm, tùy tiện lua hai ngum cơm liền lên lầu chơi máy tính.

Tiết Tử Hiên tự tay cắt một đĩa trái cây, bày ra xinh xinh đẹp đẹp, chuẩn bị cầm lên đi cung thiếu niên hưởng dụng. Đám người Tiểu Vương âm thầm lắc đầu, vì thiếu gia lãnh huyết vô tình mà cảm thấy lú lờ.

Được bác sĩ cứu chữa kịp thời, Tiết Tịnh Y chuyển nguy thành an. Nàng nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, bởi quá mức suy yếu, đắp chăn lên ngay cả người đều nhìn không thấy. Tiểu Vương càng nhìn càng đau lòng, dùng di động gọi điện cho Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny, nhất nhất tường thuật những gì thiếu gia đã làm.

Đầu kia điện thoại, Tiết phụ Tiết mẫu nổi trận lôi đình, phân biệt đặt vé máy bay sớm nhất, vội vàng chạy về nước.

“Thiếu gia, ngài không đi xem tiểu thư sao? Nàng hôn mê vẫn còn gọi tên ngài.” Tiểu Vương ngắt điện thoại rồi chằm chước một lát, đi đến cửa phòng Hoàng Di gọi người.

“Người cũng muốn đi?” Tiết Tử Hiên buông văn kiện trong tay xuống, ngữ khí thập phần lãnh khốc.

“Không,” Tiểu Vương lắc đầu nói, “Tình huống của tiểu thư thật sự không xong, thiếu gia ngài không để ý tới nàng thì thôi, nhưng ngàn vạn đừng kích thích nàng nữa, nàng chịu không nổi. Ta xin nhiều lời một câu, tuy nói ngài cùng tiểu thư không cùng huyết thống, nhưng tốt xấu cũng bên nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm đặt ở chỗ đó, là ngoại nhân có thể so sánh sao?”

Tiết Tử Hiên vùi đầu xem văn kiện, dường như cái gì cũng không nghe thấy. Tiểu Vương trong lòng thở dài, cuối cùng không cam lòng bỏ đi, một giây cuối trước khi đóng cửa phòng lại, hắn thấy đối phương cầm lên một quả dầu tây, dứt tận miệng thiếu niên đang chuyên tâm chơi máy tính, trong mắt không có lãnh khốc, chỉ tràn đầy nhu tình.

Nguyên lai hắn cũng không phải thiếu sót tình cảm, mà là đem tất cả cảm tình dồn hết vào một người, cho nên với những người không liên quan mới lạnh lùng như vậy. Cái gì gọi là người không liên quan? Trừ mình, đại khái ngay cả tiểu thư, tiên sinh, phu nhân, cũng là giống nhau đi.

Tiểu Vương oán giận cũng không hề ảnh hưởng đến Tiết Tử Hiên, hôm sau, biết được Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny nhận được điện thoại đang trên đường bay về nước, hắn trực tiếp ký một tờ chỉ phiếu, cho Tiểu Vương rời đi.

Tiểu Vương vốn còn tâm tồn may mắn lập tức mờ mịt, xách hành lý đi ra thật xa còn chưa hồi vj. Làm việc tại Tiết gia, chẳng những mỗi tháng có tiền lương cùng tiền thưởng kék xù, còn có thể tùy tiện sử dụng các loại xe sang trong gara, điều kiện thập phần hậu đãi. Bởi vì được công việc này, hắn mới có thể mua được phòng ở trong trung tâm thành phố, cưới được nữ thần trong lòng, cho nhi tử học ở trường học tốt nhất.

Chính cái gọi là cần kiệm để nhập xa hoa, xa hoa rất khó trở nên kiệm cần, hắn chỉ là một tài xế không bằng cấp không năng lực, đi đâu tìm một công việc càng tốt nuôi sống gia đình? Nghĩ đến nơi này, Tiểu Vương rốt cuộc bị hối hận đến muộn đả kích đến ngũ tạng cuộn cuộn, nhưng hắn rất nhanh lại cười ra tiếng, thậm chí còn có thể lấy chuyện mưu sát hung hăng gõ Tiết gia một phát. Tiết Thụy vì nữ nhi, Tiết Tử Hiên vì Hoàng Di, hai đầu đều được trả tiền. Được, không cần sầu vì cuộc sống sau này nữa, có lẽ còn có thể phát tài.

Tiết Tử Hiên đến cùng là mao hài tử, làm việc không bền chắc. Lão nhân trong nhà có thể nói đuổi đi liền đuổi đi sao? Cũng không sợ rước lấy tiếng xấu. Lập lại cân nhắc hơn nửa ngày, Tiểu Vương tâm can tì phé thật, chỗ nào chỗ nào cũng đều thoải mái, sải bước đi xuống núi.

Cùng lúc đó, Tiết Tử Hiên đang mang theo Chu Doãn Thịnh thử lễ phục tại một cửa hàng quần áo đặt may cao cấp.

“Tiết thiếu, ngài chờ một lát, ta đi lấy quần áo.” Nhân viên cửa hàng bưng lên hai ly trà nóng, ánh mắt dạo một vòng trên khuôn mặt tinh xảo quá phận của thiếu niên.

Tiết Tử Hiên gật đầu, khom lưng cởi giày cho thiếu niên. Hắn biết em lười, có thể ngồi tuyệt không đứng, có chỗ ngồi còn không tính, còn phải đá rớt giày, hai chân thon dài thẳng tắp khoác lên trên ghế, như thế nào thoải mái thì cứ ngồi thế ấy.

Quả nhiên, Chu Doãn Thịnh thập phần ăn ý gắp khúc hai chân, cuộn lại trên sô pha, di chuyển mông trái phải, vẫn cảm giác oa trong lòng thanh niên thoải mái nhất, nâng một bàn tay y lên, trực tiếp dựa vào lồng ngực y, trong tay cầm một máy tính bảng, chơi vui quên trời đất.

Tiết Tử Hiên trầm trầm cười, khi có khi không quấn quanh sợi tóc bên má em, môi dán bên gò má bạch ngọc, giống như tùy thời đều sẽ hôn lên.

Tư thái thân mật khăng khít của hai người chẳng những hấp dẫn nhân viên cửa hàng, còn hấp dẫn khách hàng. Đều là người sinh hoạt trong cùng giới, phần lớn đều quen biết nhau, nhưng mà bọn họ chỉ thấy qua hoàng đế đàn dương cầm độc lai độc vãng, thanh cao cao ngạo, nào từng gặp qua thanh niên ôn nhu lưu luyến, mi mục ẩn tình như thế?

Mọi người phân biệt nửa ngày, chính là không dám đi lên chào hỏi, sợ nhầm người. Đúng vào lúc này, nhân viên cửa hàng bưng lấy hai bộ vest cùng kiểu dáng cùng màu sắc đi ra, cười dẫn hai người đi phòng thử đồ.

Chu Doãn Thịnh thu hồi máy tính bảng, hỏi: “Anh thật sự muốn mang em đi tham gia yến hội? Nói trước em, em không biết cái gì hết, có thể sẽ làm anh mất mặt.” Tiết Tử Hiên muốn làm gì, hắn đã lười đi tìm tòi nghiên cứu, chỉ thuận theo tự nhiên là được.

“Không quan hệ, em thích làm gì liền làm đấy, anh không cảm thấy mất mặt.” Tiết Tử Hiên sớm hỏi thăm qua, hiện tại Tiết Diêm không ở trong nước, cho nên mới dám mang thiếu niên đi ra ngoài. Nhưng hắn rất không thích loại trạng thái này, hắn hi vọng có thể quang minh chính đại có được thiếu niên, mà không phải trốn trốn tránh tránh như bây giờ, cứ như là trộm bảo vật nhà người ta.

Giấu đi buồn bã trong mi mắt, hắn tự tay giúp thiếu niên thay quần áo, vuốt phẳng những nếp gấp. Nhân viên cửa hàng vài lần tới gần đều bị hắn chen ra, chỉ đành đứng ở một bên nhìn, thầm nghĩ người kia là ai a? Tiểu tình nhân của Tiết thiếu gia? Xem bộ dạng ân cần kìa, chắc chắn.

Sửa xong quần áo, hai người tham gia tiệc rượu buổi tối. Chỉ cần có người hỏi, Tiết Tử Hiên nhất định sẽ thân nhiên nói về thân thể thiếu niên, đi chỗ nào đều ôm bả vai thiếu niên, tình cảm trân trọng không cần nói cũng có thể hiểu. Hắn hiện tại chu toàn trong trường danh lợi người lừa ta gạt, cũng không giống tân thủ mới ra đời, ngược lại cực kỳ lão luyện, khiến một đám lão hồ ly đều cảm thấy sợ hãi, liền tiếp thăm than hậu sinh khả uý.

Không đến một ngày, toàn bộ giới thượng tầng để đô đều biết Tiết Tịnh Y là con nuôi, Tiết gia thiện tâm, biết được anh em của nàng sinh đôi mồ côi cơ cực, cũng đón về nhà nuôi dưỡng. Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny xuống phi cơ sau được đến tin tức, tức giận đến mặt đều tái mét.

Nhi tử chẳng những dờ dẫm gian thủ thuật, đuổi Phúc bá cùng Tiểu Vương, còn đem cả chủng Hoàng Di trở thành được Tiết gia thu dưỡng giới thiệu cho người ngoài, hắn muốn làm gì?

“Có phải người muốn tạo phản không? Hả?” Về nhà, cơm cũng không ăn, Tiết Thụy gọi nhi tử đến thư phòng, lớn tiếng chất vấn.

“Tiết gia sớm hay muộn cũng là của ta, ta có cần phải tạo phản sao?” Tiết Tử Hiên châm một điếu thuốc lá, không nhanh không chậm rít một ngụm, tựa như nhớ tới cái gì, hắn cười nhẹ hai tiếng, trong mắt tràn đầy trào phúng.

“Người mới tiếp nhận Tiết gia bao lâu, liền cho rằng Tiết gia là của người? Nói cho người biết, cho dù cánh người cứng rắn hơn nữa, kia cũng là con ta! Người làm như vậy, có nghĩ tới người muội chết người chết sống thế nào sao?”

Tiết Tử Hiên này liếc liếc nhìn Tiết phụ giận sôi lên, nhàn nhạt mở miệng: “Không nghĩ tới. Nàng sống hay chết, đó là mệnh của nàng, đâu liên quan gì tới ta? Lại liên quan gì đến Tiểu Di?”

“Người nghiệt tử này, những lời vô tình vô nghĩa đó mà người cũng nói ra khỏi miệng được sao! Người nói, có phải người coi trọng tiểu tạp chủng kia?” Tiết Thụy tức giận đến sắp học máu. Y vạn vạn không nghĩ tới nhi tử giữ mình trong sạch, đến cùng lại làm ra gièm pha đồng tính. Ở trên xe nghe được trợ lý báo cáo, y tí nữa cho rằng mình nghe nhầm. Bất quá nghĩ đến gương mặt tinh xảo yêu dị của Hoàng Di cùng nhi tử gần đây khác thường, y lại cảm giác chuyện này tám phần là thật.

“Mời người nói chuyện tôn trọng một điểm, phụ thân.” Tiết Tử Hiên dụi tắt thuốc lá, đáy mắt tối đen tràn ra một tia lửa giận, “Nếu Tiểu Di là tạp chủng, vậy Tiết Tịnh Y là cái gì? Tiểu tạp chủng?”

“Giỏi lắm, quả thật là cánh cứng rắn. Người cút ra ngoài cho ta, ngày mai không cần đến công ty! Nói cho người biết, cho dù cánh người cứng rắn hơn nữa, ta cũng có thể đánh gãy nó! Còn chưa cầm quyền liên đới xử với muội muội như vậy. Nếu thật sự khiến người làm chủ cái nhà này, e ngay cả ta cùng mẹ người cũng không có đường nói chuyện.” Nói tới đây, Tiết Thụy hướng ngoài cửa hô to: “Tiểu Chu, Tiểu Chu, đưa tiểu tạp chủng vào nội thành, tìm một chỗ giam lại!”

Tiết Tử Hiên âm trầm liếc nhìn y một cái, không chút hoang mang ném một túi văn kiện lên bàn, thần nhiên mở miệng: “Người hiện tại liền thử xem xem, xem có thể đánh gãy cánh của ta hay không.”

Tiết Thụy bị hấn nhìn cả người phát lạnh, không tự chủ được mở túi văn kiện ra lật xem, sau đó ngây ngẩn cả người, khuôn mặt dần dần vận vẹo. Giỏi, thật sự là nhi tử giỏi giang của y, tiếp quản công ty không đến hai tháng, cũng đã đem toàn bộ tình huống sờ rõ ràng thấu đáo. Phần văn kiện này chẳng những bao quát chứng cứ y trốn thuế lậu thuế, dung tư phi pháp, lừa gạt thương nghiệp... còn có sổ sách chi tiết về đại phòng, tam phòng, tứ phòng những người đó thiếu hụt công khoản.

Trong tay nắm phần văn kiện này, hấn muốn thu thập ai liền thu thập, hoàn toàn không cần băn khoăn, càng sâu hơn, hấn muốn hủy tập đoàn Tiết thị cũng là chuyện dễ dàng, chỉ trong sớm chiều mà thôi.

Sao lại như vậy? Dù sao hấn cũng là người thừa kế Tiết gia, sẽ không ngoan độc như vậy. Tiết Thụy vừa an ủi chính mình như vậy, đầu kia, Tiết Tử Hiên liền mở miệng: “Phụ thân, người nói hiện tại tập đoàn Tiết thị là của ai? Ta muốn nó, nó tự nhiên phát triển không ngừng, ta không muốn nó, nó cũng có thể sụp đổ trong khoảnh khắc. Hiện tại liền từ chức về hưu, hay là bỏ qua Tiểu Di, người chọn như thế nào?”

Mấy chứng cứ phạm tội này, đời trước Tiết Diêm vì đã kích tập đoàn Tiết thị liền công bố qua, đời này, hấn tự nhiên có thể dễ dàng lấy đến tay. Hấn biết Tiết Thụy trên bản chất là loại người thế nào, y coi trọng chỉ có gia nghiệp, quyền lực cùng địa vị, thê tử nhi nữ đều phải đứng sang bên.

Kiếp trước y có thể vì nịnh bợ Tiết Diêm mà buông tay Tiết Tịnh Y, đời này cũng có thể vì chỗ ngồi dưới móng, cũng sẽ buông tay Tiết Tịnh Y. Tiết Tử Hiên biết, lựa chọn của y sẽ không thay đổi.

Quả nhiên, Tiết Thụy lặng im một hồi thật lâu, rốt cuộc suy sụp mở miệng: “Tử Hiên, người trưởng thành. Ba ba không nghĩ tới người có thể trở nên đến ưu tú như vậy, người là kiêu ngạo của ba ba.” Giả vờ giả vịt than thở một phen, y vẫy tay nói, “Được rồi, người trở về đi, ba ba mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát. Tiết gia sớm muộn cũng là của người, người đừng vội.”

Tiết Tử Hiên mặt không chút thay đổi gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiểu Chu ở ngoài cửa đợi mệnh lập tức đi lên đón, do dự nói: “Thiếu gia, còn muốn đưa.....” lại cường hành nuốt lời nói trở vào, chỉ vì ánh mắt thanh niên quá mức âm trầm sắc bén, như là muốn đem hấn ra lăng trì.

Tiểu Chu khiếp đảm, hơi gật đầu, nhanh chóng chuồn đi.

Khi khép lại cửa phòng, Tiết Tử Hiên giống như lơ đãng nói: “Còn có một chuyện quên nhắc. Phúc bá cùng Tiểu Vương biết được quá nhiều, tốt nhất phụ thân nên xử lý sạch sẽ.”

Nhân vật có thể cùng Tiết Diêm chu toàn một đời lại không bị triệt để chèn ép, há phải hạng người hời hợt? Xử lý mấy thứ râu ria này, hoàn toàn không cần hấn tự mình động thủ, ai bắt đầu thì nên để người đó xử lý.

Tiết Thụy một mặt vẫy tay nói biết, một mặt châm thuốc lá rít từng ngụm dài, trong mắt tràn đầy âm ngoan tính toán. Hấn không có cách nào với nhi tử và Hoàng Di, chẳng lẽ còn không đối phó được mấy cái tiểu lâu la? Nếu Phúc bá tung tâm, hấn có thể thả gã, Tiểu Vương người nọ tham dục quá nặng, lại là hậu hoạn không thể lưu lại.

Tiết Tử Hiên xử lý xong Tiết phụ, tiếp tục xử lý Tiết mẫu, đi đến phòng ngủ Tiết Tịnh Y, phát hiện mẫu thân không có ở đây.

“Ca ca anh tới xem sao? Mau tới đây ngồi.” Tiết Tịnh Y vỗ vỗ mép giường, biểu tình vui vẻ nhảy nhót. Chỉ cần ca ca chịu đến liếc nhìn nàng một cái, nàng có thể lập tức ném Phúc bá đến chín tầng mây.

Tiết Tử Hiên có tai như điếc, nhìn như không thấy, trở tay khép cửa phòng lại, đi đến phòng ngủ Tiết Lý Đan Ny, cũng không tìm thấy người, nhún mày, vội vàng chạy ra ngoài.

Nụ cười tươi sáng trên mặt Tiết Tịnh Y chậm rãi vặn vẹo, cuối cùng cô đọng thành oán độc.

Tiết Lý Đan Ny thăm nữ nhi xong, nghe được trưởng phu cùng nhi tử lớn tiếng trong thư phòng, phần nộ xuống lầu tìm tiểu tạp chủng tính sổ. Không gõ cửa liền trực tiếp vào trong, thấy khách phòng rực rỡ hẳn lên, nàng thật là ngây ngẩn cả người.

Căn phòng nguyên bản trống rỗng, hiện tại nhiều ra hai giá sách cự đại, để đầy những bộ sách có liên quan về máy móc cơ khí. Giường đơn một mét rưỡi đổi thành giường đôi hai mét, hai cái bàn một thấp một cao đặt bên cửa sổ, hai laptop đặt ở trên đó, một cái đóng, một cái mở ra. Tiểu tạp chủng đem Tiết gia giáo được long trời lở đất, giờ phút này đang hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình, hai tay “cạch cạch” gõ bàn phím.

Đây là một căn phòng tràn ngập khí tức sinh hoạt, nhìn qua ảm áp thoải mái, lại khiến trái tim Tiết Lý Đan Ny liên tục co rút. Nàng đi đến cửa phòng tắm, vội vàng liếc liếc nhìn. Quả nhiên, tất cả vật phẩm bên trong đều là có đôi có cặp, ly tình nhân, khăn mặt tình nhân, dép lê tình nhân, bàn chải tình nhân..... Phàm là có thể gom thành đôi, đều là kiểu tình nhân.

Nàng ghen một hơi, sắc mặt càng trở nên có vẻ xanh trắng, biểu tình dữ tợn.

Chu Doãn Thịnh biết Tiết Lý Đan Ny vào phòng, lại không muốn phản ứng đối phương. Hiện tại hẳn hoàn toàn không có tất yếu cùng người Tiết gia diễn trò, dù sao thân thể Tiết Tịnh Y thân thể còn suy yếu, bọn họ phải đồ ăn đồ uống ngon lành nuôi hân. Đợi Tiết Tịnh Y dưỡng tốt thân thể, có thể làm phẫu thuật, hẳn đại khái cũng thoát khỏi hệ thống chương không.

Cái gì? Người nói vạn nhất không thoát khỏi sao? Ngốc a, lại kích thích kích thích Tiết Tịnh Y, khiến nàng tiếp tục nằm thi. Dẫn đo một con ma ốm còn không dễ dàng?

Nếu Tiết Lý Đan Ny biết ý tưởng chân thật của thiếu niên, phỏng chừng sẽ tức đến nổ phổi. Đương nhiên, nàng hiện tại đã sắp nổ, đi đến bên bàn, đang muốn mở miệng lăng nhục, nhi tử lại vào tới.

“Mẫu thân, phụ thân có chuyện tìm người.” Tiết Tử Hiên chậm rãi bước vào.

“Có chuyện gì ngày mai lại nói!” Tiết Lý Đan Ny đầy mặt giận dữ.

“Liên quan đến sinh tử tồn vong của Tiết gia.” Tiết Tử Hiên mở rộng cửa phòng, làm thủ thế đuổi người.

Tiết Lý Đan Ny chần chờ, nhìn nhìn tiểu tạp chủng, lại nhìn nhìn nhi tử, xoay người rời đi: “Một lát ta lại tìm các người tính sổ!”

Nhưng mà không có cái gọi là “một lát”, Tiết Lý Đan Ny tiến vào thư phòng không bao lâu liền sắc mặt tái nhợt rời khỏi, đi đường bước thấp bước cao, phẳng phất như người mất hồn. Người này thật sự là đứa con nàng mang thai mười tháng sinh ra sao? Sao hẳn có thể tàn nhẫn như vậy? Sao có thể ngoan độc như vậy!

16. Chương 16: Con Cái Là Của Nợ (2)

Gần đây Chu Doãn Thịnh sống thoải mái cực, cũng không biết Tiết Tử Hiên sau lưng làm cái gì, hẳn nguyên bản cho rằng Tiết phụ Tiết mẫu vội vàng chạy về nước là vì xử lý “tiểu yêu tinh” mình đây, nhưng thực ra không có. Chỉ trừ đêm vừa về nhà thái độ tương đối ác liệt ra, hôm sau, bọn họ liền đem hân thành người trong suốt, đến màn nhắm mắt làm ngơ.

Loại thái độ này không thể nghi ngờ là được Chu Doãn Thịnh hoan nghênh nhất, hẳn cũng không kiên nhẫn cùng bọn họ hư lây ỷ xá.

Lúc này Tiết Tịnh Y bệnh cũng không nhẹ, nằm trên giường nửa tháng mới có thể miễn cưỡng xuống. Hiện tại mỗi khi hẳn thấy nàng đứng ở chỗ cách chính mình không xa không gần cười tươi sáng, liền cảm thấy sồn tóc gáy. Nụ cười này sáng rọi, ánh mắt lại là lạnh băng, phi thường dọa người.

Còn có, nàng càng trở nên dính người, cho dù dùng “mặt dày mày dạn” đến hình dung cũng không đủ, vô luận Chu Doãn Thịnh dùng lời cay độc như thế nào, đều vô pháp đuổi nàng đi.

Bất quá trong quá trình khi dễ Tiết Tịnh Y, cũng không phải hoàn toàn vô ích, mỗi khi hấn hành động hơi quá phận một chút, tỉ như âm thầm đổi thuốc trợ tim hiệu quả nhanh của Tiết Tịnh Y thành vitamin, liền sẽ nhận đến hệ thống nghiêm khắc trừng phạt. Ý đồ mưu sát vận mệnh chi tử là tội ác không thể tha thứ, cho dù hệ thống muốn tiết kiệm năng lượng, lại nghĩ giả chết, cũng không thể không vận chuyển lại.

Trong đau đớn kịch liệt, Chu Doãn Thịnh sẽ trả thuốc trợ tim lại, ác thú vị nói cho hệ thống, hấn chỉ là bày trò chơi nhỏ không ảnh hưởng toàn cục mà thôi. Có vài lần như vậy, hệ thống bị hấn làm tức giận đến chết máy, khi khởi động lại, mặt đồng hồ âm đạm rất nhiều.

Nó càng ngày càng suy yếu hơn, mà tinh thần lực của Chu Doãn Thịnh cũng một tầng một tầng đẩy vào hạch tâm.

Hôm nay, Chu Doãn Thịnh nằm dưới gầm xe, trang bị lại linh kiện cuối cùng. Tiết Tịnh Y bảo Tiểu Đặng đặt một ghế sofa nhỏ đặt trong góc garage, hiện giờ đang đắp thảm lông cuộn lại trong ghế.

Nàng hai tay chống cằm, nhìn chiếc siêu xe đỏ rực hoàn mỹ như lúc ban đầu, cơ hồ không dám tin tưởng đây là Hoàng Di tự tay dỡ xuống, lại tự tay lắp ráp. Nàng nguyên bản cho rằng nó sẽ biến thành một đồng đồng nát.

“Sửa xong rồi sao?” Nàng nhẹ giọng thăm thì hỏi.

Chu Doãn Thịnh không phản ứng nàng, chui ra gầm xe thần nhiên cởi bộ quần áo lao động bẩn hề hề, chuẩn bị vào trong khởi động xe. Hấn tuân theo hành động của Tiết Tử Hiên, áp dụng chính sách ba không với Tiết Tịnh Y — không nhìn, không nghe, không nói chuyện.

Tiết Tịnh Y mím môi cười cười, phảng phất anh em sinh đôi chỉ là đang cẩu kính với mình, quả nhiên là rộng lượng bao dung, thanh nhã hiền thực. Nhưng mà rất nhanh, nàng liền duy trì không nổi mặt ngoài lạnh nhạt, chỉ vì chiếc xe kia, thế nhưng khởi động! Hoàng Di đưa quê mùa này thế nhưng thật cải trang nó thành công!

Tiết Tịnh Y lớn lên trong Tiết gia cực kỳ phú quý, kiến thức tự nhiên không giống bình thường, làm sao có khả năng không biết cải trang một chiếc siêu xe đỉnh cấp, mà còn là loại xe khái niệm chưa được đầu tư, cần kỹ thuật rất cao tinh. Cho dù là đoàn đội chuyên gia chế tạo đến, cũng không nắm chắc trong hai tháng ngắn ngủi cải trang thành công.

Nhưng Hoàng Di làm được, này chỉ có thể thuyết minh hấn là thiên tài, chân chân chính chính thiên tài.

Tiết Tịnh Y ghen tị đến ánh mắt đỏ lên. Không biết vì cái gì, nàng đặc biệt chịu không nổi đem hai chữ “thiên tài” đặt lên đầu Hoàng Di, phảng phất hấn nên bình thường, nên bị chính mình áp chế, đó mới là quy tắc nhân sinh chính xác.

Nàng vén thảm lông, chậm rãi đi đến bên cạnh siêu xe, giống như hảo kỳ hỏi: “Thật khởi động rồi a, xem ra động cơ khối này không thành vấn đề. Vậy các bộ phận khác thì sao? Anh có muốn thử thử một lần không?” Đi thôi, lái ra, đụng chết ở bên ngoài mới tốt. Ý niệm hắc ám một khi dâng lên liền không dừng được.

Chu Doãn Thịnh sao lại không cảm giác đến ác ý đó, không chút để ý đáp: “Ta đang muốn chạy đến công ty ca ca, người đi không?”

Nghe nói muốn đi thăm Tiết Tử Hiên, Tiết Tịnh Y rồi rầm. Nàng đã rất nhiều ngày không được nói chuyện với ca ca, nếu như có mặt Hoàng Di, tốt xấu gì ca ca cũng có thể cho nàng một ánh mắt.

“Nhưng mà anh không có giấy phép lái xe.” Trong mắt nàng lộ ra giãy dụa.

“Có sao đâu. Ta cùng ca ca học lái xe hai tháng, kỹ thuật rất tốt.” Chu Doãn Thịnh không phải bốc phét, hấn ngay cả cơ giáp cùng tinh hạm đều có thể chơi cực tốt, huống chi là loại phương tiện giao thông nguyên thủy nhất này.

Tiết Tịnh Y còn đang do dự, hần lại cất bước xuống xe, trực tiếp đẩy nàng vào ghế phụ điều khiển, cột chắc dây an toàn, gào thét lái ra gara. Trước sau chỉ qua mười mấy giây, Tiết Tịnh Y phát hiện chính mình đang trên đường đi vào nội thành, cảnh sắc hai bên không nhận ra không rõ, chỉ là một mảnh bóng ảnh mơ hồ vội vàng vút qua.

Đường đèo uốn lượn khúc chiết, càng có chiếc xe thỉnh thoảng đón đầu đánh tới, chọc nàng liên tục kêu sợ hãi, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Tiểu Di, chạy chậm một chút!” Nàng ý đồ đi nắm tay Chu Doãn Thịnh đặt trên vô lăng.

“Muốn cùng nhau rớt xuống vách núi, người liền tùy tiện chạm vào ta.” Chu Doãn Thịnh không chuyển mắt nhìn chăm chăm phía trước, chiếc xe đánh vòng một vòng lớn tiếng phanh xe ben nhọt cũng tùy theo truyền đến.

Tiết Tịnh Y bị quán tính hung hăng đập lên cửa xe, nửa bên cánh tay đều tê rần. Nàng không dám lại chạm vào thiếu niên, che ngực khóc lóc: “Tiểu Di, anh chạy chậm một chút, em cầu cầu anh chạy chậm một chút. Trái tim em không tốt, sẽ chết, nhất định sẽ chết!” Nước mắt nước mũi lập tức trét đầy mặt.

Chu Doãn Thịnh đạp chân ga, bình tĩnh nói: “Yên tâm, người chết không được.” Người thế nhưng là vận mệnh chi tử thế giới này, làm sao có thể dễ dàng chết được chứ?

Tốc độ nháy mắt tăng lên, làm Tiết Tịnh Y ghé sát vào trên ghế xe, tùy thời đều sẽ hít thở không thông. Nàng nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn cảnh tượng bên ngoài, càng khóc đến không thể nào kềm chế được. Thẳng đến lúc này, nàng mới xem như nhìn thấy một góc băng sơn trong lòng thiếu niên. Mình đối với hần đầy cõi lòng ác niệm, hần đối với mình sao lại không phải thế?

Nhưng mà vì ca ca, nàng chỉ có thể ở trong lòng ngấm lại, mặt ngoài còn muốn lấy lòng thân cận, hần lại có thể không kiêng nể gì gia tăng thương tổn, thậm chí đem bức mình đến gần chết.

Nàng lấy cái gì đấu với hần? Hần quá ác, tâm ngoan, thủ đoạn cũng ngoan, lại càng không thiếu đầu não thông minh tuyệt đỉnh. Trong nháy mắt này, Tiết Tịnh Y không thể áp chế sản sinh sợ hãi Hoàng Di.

Cùng một thời khắc, Chu Doãn Thịnh cũng tiếp đến hệ thống cảnh cáo: “Kiểm tra đo lường đến tấc chủ đang thương tổn vận mệnh chi tử, thỉnh tức chủ lập tức dừng lại, bằng không bản hệ thống sẽ thực thi trừng phạt nửa giờ điện giật.”

Trừng phạt nửa giờ điện giật? Cái quỷ gì? Cùng trừng phạt từ cấp một đến cấp mười so sánh, dứt khoát giống gãi ngứa. Giờ này khắc này, Chu Doãn Thịnh chân thành cảm tạ hệ thống trước kia đã điều giáo hần. Nó khiến hần trải qua đau khổ, lại cũng khiến hần không có gì không thể phá.

Hần không phản ứng hệ thống, lần nữa đạp chân ga, điện giật đau nhức chui vào tứ chi bách hại, khiến hần thống khoái mà cười to, hưng phấn mà rống to. Hần tăng ga lên vượt đèo dốc, nhanh như điện chớp, thiếu chút nữa đem Tiết Tịnh Y hù chết trên chỗ ngồi.

Cuối cùng, hệ thống vì sinh mệnh an toàn của vận mệnh chi tử, sau khi điện giật mười phút không thể không qua loa hủy bỏ. Chu Doãn Thịnh thần thanh khí爽 lái xe đến dưới lầu tập đoàn Tiết thị, thuận thực mở túi xách Tiết Tịnh Y tùy thân mang theo, lấy ra một viên thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, nhét vào dưới lưỡi nàng.

“Vui chứ? Lần tới ta lại mang người đi đua xe.” Hần mi mắt mỉm cười bộ dáng giống ác ma.

Tiết Tịnh Y che ngực, hơn nửa ngày không cách nào nhúc nhích nổi. Nàng chân nhũn tay mềm, cả người đều nhũn ra, duy độc trái tim đập bịch bịch, sắp vọt ra khỏi cổ họng.

“Người không sợ bị cảnh sát bắt?” Nàng gian nan mở miệng.

Chu Doãn Thịnh không lưu tâm nhưn mày. Chiếc xe này, từ biển số xe, cửa sổ xe, sườn xe... tất cả đều đã được xử lý đặc thù, từ trong camera theo dõi chỉ có thể bắt giữ đến một bóng đen, cho nên hần một chút cũng không lo lắng.

“Nếu người không có khí lực thì cứ nằm trong xe, ta đi lên tìm ca ca.” Hần đi về phía thang máy, trong tay xách một thùng dụng cụ màu bạc.

Tiết Tịnh Y làm sao có khả năng buông tay cơ hội tiếp cận Tiết Tử Hiên, cho dù là bò cũng phải bò ra khỏi xe. Nàng mở cửa xe, gian nan theo phía sau thiếu niên. Hai người vào thang máy đi đến tầng một, bởi Tiết Tịnh Y tham gia qua rất nhiều cuộc thi đàn dương cầm, coi như là nhân vật nửa công chúng, tiếp tân rất nhanh nhận ra thân phận của nàng, trực tiếp thả bọn họ đi vào.

Trợ lý không ở, không ai ngăn cửa, hai người trực tiếp tiến vào văn phòng, phát hiện Tiết Tử Hiên cùng một nam nhân ngồi xe lăn đang tại uống trà, trên bàn đặt một bộ trà cụ.

Thấy thiếu niên bước vào trước, Tiết Tử Hiên biểu tình cô động chớp mắt lại thu liễm. Hắn áp chế lòng tràn đầy sợ hãi, vẫy tay kêu: “Tiểu Di, đến ngồi bên cạnh ca ca.”

“Ca ca, em cũng đến xem anh.” Tiết Tịnh Y theo sát mở miệng nói, ý đồ nhắc nhở ca ca chính mình tồn tại, thấy rõ nam nhân ngồi đối diện hắn, không tự giác co quắp một chút, thấp giọng gọi người: “Thúc công hảo.”

Nam nhân chính là Tiết Diêm, tộc trưởng của tông tộc Tiết thị, tuổi không lớn, bối phận lại rất cao.

“Àn,” Tiết Diêm liếc nàng một cái, “Người xem qua khí sắc cũng không mấy tốt, bệnh tình lại tăng thêm?”

“Không có cái gì, vẫn đều là như thế này.” Tiết Tịnh Y gượng cười vẫy tay.

Tiết Diêm bất quá thuận miệng hỏi mà thôi, nơi nào sẽ quản nàng chết sống, nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên thân nhiên ngồi bên cạnh Tiết Tử Hiên, cười hỏi: “Đây chính là em trai nuôi của người?”

Hắn cố ý nhấn mạnh ba chữ “em trai nuôi”, phảng phất có chút khinh thường, còn có chút phản cảm.

Chu Doãn Thịnh mở thùng dụng cụ ra đùa nghịch linh kiện bên trong, khinh thường phản ứng loại người mang thành kiến như thế này.

Thấy hai người hồ động, Tiết Tử Hiên bỗng nhiên tâm bình khí hòa. Hắn ôm thiếu niên vào trong lòng, một mặt khom lưng cởi giày cho em, một mặt cười nói: “Thúc công biết đấy, Tiểu Di là người nhà của ta.”

Tiết Diêm nhướn mày, không cho lời bình, điểm điểm túi văn kiện trên bàn nói: “Người nếu có ý thì gọi điện thoại cho ta, ta tùy thời xin đợi.”

“Được, ta tiễn thúc công.” Tiết Tử Hiên cơ hồ là khẩn cấp đứng lên, đẩy Tiết Diêm đi ra ngoài, hai người đi tới cửa, Tiết Diêm không nhanh không chậm nhắc nhở: “Nghe Tiết lão nhị nói người gần nhất ồn ào rất không thành bộ dáng. Nam nhân nha, chơi đùa có thể, ngàn vạn đừng tẩu hỏa nhập ma, đến niên kỉ vẫn phải tìm một người môn đăng hộ đối nối dõi tông đường, đây mới là đứng đắn.”

Tiết Tử Hiên bình tĩnh nhìn gã một cái, gật đầu nói: “Thúc công, ta có chừng mực.” Dứt lời liền giao người cho Tiết lão tứ chờ ở bên ngoài.

Nhìn theo đoàn người đi vào thang máy, hắn mới đóng cửa phòng lại, trầm trầm cười. Tiết Diêm thế nhưng nói với hắn nối dõi tông đường mới là đứng đắn? Đây thật là Tiết Diêm ngạo nhìn vạn vật, phóng đảng bất kham đời trước à? Gã thế nhưng khinh thị Tiểu Di? Gã thế nhưng cảm thấy một người liền nên sống theo khuôn phép cũ?

Đáng cười, thật đáng cười! Tiết Tử Hiên cảm giác cực vớ vẩn, đồng thời cũng thoải mái cực kỳ. Hắn đi trở về sofa ngồi xuống, cầm lấy túi văn kiện mở ra. Chu Doãn Thịnh thuận thể nâng chân đặt lên đầu gối hắn, bất mãn than thở: “Người nọ là ai a, rất khiến người ta chán ghét.”

Tiết Tử Hiên lại là một trận cười khế, xoa bóp lòng bàn chân mềm mại của thiếu niên, thở dài nói: “Đó là Tiết Diêm, tộc trưởng của tông tộc Tiết thị.”

Chu Doãn Thịnh gật gật đầu không hỏi thêm nữa, tiếp tục đùa nghịch linh kiện trong rương.

Tiết Tịnh Y ngồi đối diện hai người, đồ ly trà đã uống qua, pha lại một ly khác.

Tiết Tử Hiên vẫn chưa ngẩng đầu, cầm lấy di động gọi điện thoại cho Tiểu Chu: “Tiết Tịnh Y đang ở chỗ ta, người mang Tiểu Đặng tới đón nàng.”

“Ca ca, em có thể chờ anh tan ca không? Đã rất lâu rồi em không gặp được anh, thật sự rất nhớ anh, chúng ta đợi một lát anh tan ca rồi mang Tiểu Di đến Phan Gia Viên ăn cơm đi?” Tiết Tịnh Y buông trà cụ

xuống, ánh mắt tràn đầy nước mắt khát vọng. Nàng sắp chịu không nổi ca ca đối xử lạnh lùng, trái tim thật thật thật.... vỡ vụn mất.

Tiết Tử Hiên một tờ một tờ lật xem văn kiện, ngẫu nhiên xoa bóp hai chân thiếu niên bướng bỉnh không ngừng đung đưa, không hề xúc động trước nước mắt cùng cầu xin của thiếu nữ. Mấy thứ này, đời trước hẳn đã sớm chịu đủ. Nước mắt nàng là nọc độc, suy yếu là vũ khí, ngay cả cầu xin đều cất giấu mưu mô. Đợi bạn rón xong trận này, hẳn sẽ đẩy nàng đi thật xa, tốt nhất đời này không gặp lại nữa.

Tiểu Chu cùng Tiểu Đặng nhanh chóng đuổi tới, mang Tiết Tịnh Y khóc sụt sùi thất tha thất thểu đi, trực tiếp đưa đến bệnh viện. Chu Doãn Thịnh vẫn trầm mặc trang bị máy móc lúc này mới mỉm cười.

Tiết Tử Hiên nửa là sùng nịch, nửa là bất đắc dĩ liếc nhìn em một cái, cuối cùng lấy thăm lông phủ lên chân em, sau đó tiếp tục lật xem văn kiện. Hồi lâu sau, hẳn ném xuống hồ sơ trong tay, vô thanh bật cười.

Nếu nói trước đó chỉ loáng thoáng có dự cảm, xem xong văn kiện, hẳn đã trăm phần trăm khẳng định, người vừa rồi không phải Tiết Diêm, xác thực mà nói, không phải là Tiết Diêm đã cùng hắn đấu một đời.

Chỉ có mấy trăm người mà cũng không dẹp yên được, còn phải đến chỗ tiểu bối như mình tìm kiếm hợp tác, này cũng không phải là thực lực của Tiết Diêm. Hơn nữa hiện tại Tiết gia còn chưa đạt được một phần độ cao của đời trước.

Tiết Diêm vừa rồi ngoan độc có thừa lại đại khí không đủ, phong cách làm việc nghiêng về bảo thủ, khuyết thiếu nhuệ khí, Tiết gia trong tay gã sẽ không xuống dốc, nhưng cũng không có khả năng tiến thêm một bước. Vô luận là hành vi hình thức hay là khí chất cá nhân, gã đều chênh lệch khá xa với vị bá chủ thương nghiệp kia, bọn họ tuyệt đối không có khả năng là cùng một người.

Ý thức được điểm này, tất cả lo lắng cùng sợ hãi đều biến mất trong nháy mắt. Hắn không hiểu kỳ người này là ai, cũng không hiểu kỳ Tiết Diêm đời trước đã đi đâu. Hắn chỉ cần xác định, thiếu niên vẫn là thiếu niên của mình là đủ rồi.

Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hắn ôm thiếu niên nửa nằm trên sofa vào trong lòng, hạ xuống những nụ hôn dày đặc.

Chu Doãn Thịnh sớm đã quen hôn môi cuồng ma ngẫu nhiên bị phát bệnh, một mặt tránh né những nụ hôn như mưa, một mặt thuận thực lấp ráp linh kiện. Nếu không phải trợ lý gõ cửa nói có chuyện, hẳn nghiêm trọng hoài nghi da mặt mình sẽ bị đối phương hôn rớt một tầng.

Khi trợ lý vào phòng, boss đang nâng hai gò má thiếu niên, hôn vang dội lên chóp mũi, trán, mi mắt các chỗ. Da mặt trắng nõn trơn mềm của thiếu niên phản xạ ra vết ướt sũng, có thể thấy được thiếu niên bị độc hại. Cái này cũng chưa tính, boss thậm chí kéo cổ áo khoác của thiếu niên ra, cắn một ngụm lên chiếc cổ trắng hồng.

Bằng sơn boss một giây biến hảo sắc, trợ lý có chút không thể nhận, cảm văn kiện ngốc ngốc đứng tại chỗ, ngay cả cửa đều quên đóng. Nếu không phải thiếu niên đẩy boss một phen, không kiên nhẫn nói câu “biến đi”, trợ lý dám đánh cược, boss nhất định sẽ hôn đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Hắn nhìn qua cực cao hứng, cười đến hồn nhiên xán lạn như vậy, giống hài tử vô ưu vô lự.

Tiết Tử Hiên còn chưa thỏa mãn buông thiếu niên ra, ngược lại lật xem văn kiện trợ lý mang đến. Thấy y không thời gian gây rối chính mình, Chu Doãn Thịnh nhanh hơn tốc độ, rút cuộc lấp ráp xong một người máy cao nửa thước. Tiết Tử Hiên đối với hắn thập phần hào phóng, đưa thẻ tín dụng của y cho hắn dùng, thích mua cái gì thì mua cái đó, hoàn toàn không có giới hạn.

Chính cái gọi là có nhận có cho, mắt thấy sắp tới sinh nhật của đối phương, hắn dùng bộ phận linh kiện còn lại làm cho y một món đồ chơi. Hắn bây giờ còn không thể khẳng định Tiết Tử Hiên ôm ấp cảm tình như thế nào với mình, nhưng đã xác nhận y sẽ không thương tổn mình, bởi vì không có người sẽ vì một lọ đựng trái tim mà tiêu phí nhiều thời gian cùng tiền tài như vậy.

Đợi trợ lý cảm văn kiện đi ra ngoài, hắn đặt người máy hình trứng gà xuống đất, vẫy tay với Tiết Tử Hiên: “Lại đây xem xem có thích hay không.”

“Đây là cái gì?” Tiết Tử Hiên dạo một vòng quanh người máy.

“Đây là quà sinh nhật em tặng sớm cho anh, người máy trút giận. Nếu anh cảm thấy áp lực quá lớn, hoặc là tức giận táo bạo, có thể không kiêng nể gì đá đánh nó, nó sẽ không hỏng mất.” Chu Doãn Thịnh gõ gõ lớp vỏ hợp kim titan sáng bóng, tươi cười quỷ dị, “Đúng rồi, nó gọi Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện.”

Tuy rằng công năng của người máy có chút ma tính, tên gọi cũng rất quái dị, nhưng Tiết Tử Hiên vẫn cảm thấy rất cao hứng. Hắn từ sau lưng ôm thiếu niên, nhẹ nhàng lay động hai phát, dán vành tai em cười hỏi: “Nó có thể khởi động sao? Hay là chỉ có thể đơn thuần bày xem.”

“Có thể khởi động, em làm mẫu cho anh xem.” Chu Doãn Thịnh một cước đá Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện ngã lăn, giải thích, “Phương thức khởi động của nó hoàn toàn dựa vào chấn cảm, bên ngoài không có nút khởi động. Anh đạp nó một cước nó liền có thể động.”

Quả nhiên, người máy hình trứng gà mọc ra tay ngắn chân ngắn, “Ca ca ca” đi hai bước, bỗng nhiên quỳ xuống liên tiếp đập đầu, dùng thanh âm điện tử buồn cười không ngừng lặp lại: “Chủ nhân ta sai lầm, chủ nhân tha mạng!”

Biểu tình trên mặt Tiết Tử Hiên có chút vi diệu. Không thể không nói, người máy này được lắp ráp cực kỳ tinh vi, ngoại hình cũng phi thường độc đáo, nhưng tính năng thật sự rất tà ác.

Chu Doãn Thịnh lại không ý thức được điểm này, tiến lên lại là hung hăng đạp một cước. Người máy “loảng xoảng loảng xoảng” lăn một vòng, sau đó ương ngạnh bò lên, không ngừng tát vào mặt mình: “Chủ nhân ta sai lầm, chủ nhân tha mạng! Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện sẽ làm trâu làm ngựa cho chủ nhân suốt đời.....”

Kiểm tra đo lường đến một màn này, Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện thật sự: “.....”

Tiết Tử Hiên xem trọn tròn mắt, thẳng đến thiếu niên tránh thoát hai tay hắn, cứng rắn kéo hắn tiến lên đá mới lấy lại tinh thần: “Tiểu Di, đây là món quà sinh nhật đầu tiên em tặng anh, anh luyện tiếu.” Hắn đau lòng ôm lấy người máy.

Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện lại không cảm kích, thành khẩn năn nỉ nói: “Thỉnh chủ nhân cần phải dựa theo tần suất đạp ta một ngày ba lần, cầu ngài! Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện dập đầu với chủ nhân!”

Trong lúc nhất thời, Tiết Tử Hiên ôm cũng không phải thả cũng không xong, trầm nghĩ Tiểu Di thật sự là bướng bỉnh, sao lại thiết lập tiểu gia hỏa này tiện đến như vậy chứ. Nhưng mà có tiện hơn nữa, hắn vẫn cứ thích ghê gớm.

Chu Doãn Thịnh ôm bụng cười ngã vào trên sofa, chọc Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện liên tục phát ra cảnh cáo, cảnh cáo tức chủ không được tiến hành công kích nhân thân Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện. Nhưng thế thì sao, trong bất tri bất giác, nó đã sớm mất đi quyền chủ động, tương lai sẽ càng mất đi quyền chủ động.

17. Chương 17: Thế Giới Hai Người (1)

Từ sau khi lắp ráp Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện, Chu Doãn Thịnh lục tục mua rất nhiều linh kiện, tính toán lại chế tạo mấy cái có tính thực dụng cao. Có chút linh kiện trên thị trường không có, Tiết Tử Hiên trực tiếp giúp hắn đặt hàng qua mạng rồi đưa đến Tiết Trạch, gián tiếp dẫn đến garage nhiều lần xây dựng thêm.

Uy vọng của Tiết Thụy tại công ty liên tục giảm xuống. Con trai ngoan của hắn chẳng những lung lạc tuyệt đại bộ phận tinh anh cốt cán công ty, còn thừa dịp Tiết Diêm rơi vào nguy cơ vỡ nợ, thu mua một công ty trọng trang chế tạo máy móc. Liên hệ đến Hoàng Di hiện nay đang tự học cơ giới, việc mua lại và sáp nhập này là vì ai không cần nói cũng biết.

Toàn bộ Tiết gia đều bị bao phủ trong áp suất thấp. Tiết Thụy đã hối hận, sớm biết nhi tử làm việc ngoan độc như vậy, vừa lên đài liền hất cẳng mình, gã tuyệt sẽ không khiến hắn ẩn lui.

Tiết Lý Đan Ny cũng là khắp nơi không vừa ý, mặc cho ai xuống phi cơ về đến nhà, phát hiện nhà kính mình thích nhất đã bị phá, cải tạo thành phân xưởng, đều sẽ cảm xúc phá vỡ.

Nàng đứng trước cổng phân xưởng giận dữ mắng, tiểu tạp chủng lẳng là một chữ cũng không đáp lại, một ánh mắt cũng không cho, còn khởi động máy vang “ầm ầm ầm ầm” lẫn át cả giọng nàng, khiến nàng cả người vô lực.

Nàng từ nhỏ đã nhận được giáo dục dẫn đến nàng không thể xông qua cầu xé, chỉ đành khẽ cắn môi rồi đi, không dễ dàng đợi đến khi tử tan tằm, lập tức đi đến chỗ hành lang gần cửa ra vào chất vấn: “Sao người lại hủy nhà kính của ta?”

“Ta xây lại cho mẫu thân một tòa khác.” Tiết Tử Hiên khom lưng đổi giày, không chút để ý nói, “Mấy loại hoa cỏ của mẫu thân ta đã khiến người làm vườn chuyển đến vườn hoa phía đông, trước mắt chiếu cố rất tốt. Ta xem trúng một cao ốc, Ngự Phẩm Các, nghe nói qua sao?”

Thái độ nhi tử vân đạm phong khinh khiến Tiết Lý Đan Ny tỉnh táo lại, gật đầu nói: “Nghe nói qua, tại Nam Giao, khu biệt thự gần nước dựa núi, hoàn cảnh rất không sai.”

“Mẫu thân thích là được, ta đã mua tòa số 1A, đây là chìa khóa, bên trong có bể bơi, vườn hoa, nhà kính, phòng đàn, khi nào mẫu thân rảnh rồi thì thu thập một chút, cùng phụ thân chuyển đến chỗ đó ở đi.” Căn nhà này nguyên bản chính là hẩn chuẩn bị cho mình cùng thiếu niên, nhưng nếu Tiết Diêm đã không cầu thành uy hiếp, chi bằng ở nơi này càng phương tiện. Ít nhất nơi này không gian đủ lớn, còn có thể lại xây dựng phân xưởng lớn thêm một chút.

Tiết Lý Đan Ny mờ mịt, hơn nửa ngày mới nghẹn họng hỏi: “Người đuổi chúng ta đi?”

“Nếu hai người không muốn, ta cũng có thể mang Tiểu Di qua đó ở.” Tiết Tử Hiên đổi giày, đi vào phòng khách, thấy Tiết Tịnh Y cuộn lại trên sofa, bổ sung nói: “Đúng rồi, ta đã liên hệ một trại an dưỡng ở Thụy Sĩ, điều kiện rất không sai, qua vài ngày các người đưa nàng đi.”

Tiết Tịnh Y thiếu chút nữa bóp nát điều khiển từ xa TV trong tay, Tiết Lý Đan Ny nổi trận lôi đình: “Người điên rồi! Đuổi chúng ta đi không tính, người còn muốn đưa muội muội người đi? Người có tâm hay không, a? Đi, theo ta đi bệnh viện, ta gọi bác sĩ giúp người xem xem, có phải khi ta sinh người quên cho người một trái tim.”

Nói nói, Tiết Lý Đan Ny lại khóc lên. Nàng đã không thể thừa nhận càng nhiều biến cố. Tiết Tịnh Y vội vàng chạy đến bên cạnh nàng, ôm nàng chụp vỗ về an ủi, nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm huynh trưởng, thê lương nói: “Ca ca, đừng đưa em đi có được không? Một mình em ở nước ngoài làm sao mà sống? Anh đây là muốn bức tử em sao?”

Tiết Tử Hiên không hề xúc động, xách túi công văn đi lên lầu.

Chu Doãn Thịnh làm xong linh kiện trở lại Tiết trạch, ngênh đón hẩn là ánh mắt oán hận của Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tịnh Y. Hẩn sững sốt nhú mày, lại không hỏi gì cả, lắc lư lên lầu hai.

Tiết Lý Đan Ny bị hẩn không lưu tâm thái độ làm khẩu không trạch ngôn: “Sớm biết hôm nay, lúc trước chúng ta đã không đón nó hẩn về đây. Ta và ba ba người nguyên bản là muốn cứu người, nào dự đoán được lại hại người, còn hại ca ca người.”

Tiết Tịnh Y đã hoàn toàn khôi phục lãnh tĩnh. Có lẽ bởi vì nhận được quá nhiều kích thích, nàng rõ ràng cảm giác được tâm lý thừa nhận càng ngày càng cường đại. Nếu là dĩ vãng, nghe ca ca muốn đưa mình đi, nàng sớm đã thống khổ đến ngất đi, hiện tại lại còn an an ổn ổn ngồi đây, thậm chí có thể bắt được trọng điểm trong lời nói của Tiết mẫu.

“Cứu con? Hẩn làm sao cứu được con?” Trong đầu nàng vạch qua một ý niệm cực kỳ đáng sợ, lại làm người ta vô cùng hướng tới.

Tiết Lý Đan Ny ý thức được chính mình nói lỡ lời. Sao nàng đàm luận về đề tài huyết tính này trước mặt nữ nhi, vì thế vội vàng cố ý bẻ sang chuyện khác, ý đồ lừa dối qua.

Nhưng Tiết Tịnh Y lại quyết tâm muốn biết rõ ràng, gắt gao siết lấy bàn tay Tiết mẫu, cắn răng hỏi thăm: “Mụ mụ, nói cho con biết, xin người nhất định phải nói cho con biết chân tướng. Ba mẹ đón Hoàng Di về đây, có phải... có phải là muốn giúp con... thay tim?” Hai chữ cuối cùng rất nhẹ, lại rất nặng, khiến Tiết Lý Đan Ny không tự chủ được run rẩy.

Nữ nhi đều đã đoán được, Tiết Lý Đan Ny chỉ có thể thần ngôn bầm báo, bao gồm nàng cùng trưởng phụ tìm kiếm thiếu niên như thế nào, làm sao xử lý thân phận của hắn, lại nhận đến nhi tử cản trở thế nào, cuối cùng sống chết mặc bay. Dứt lời nàng lấy tay che mắt, không dám nhìn tới nữ nhi. Nàng không muốn nhìn thẳng vào tội ác này.

Đúng vậy, nàng không thể không thừa nhận, đây là mưu sát, đây là tội ác. Không thể không thừa nhận sau khi bị nhi tử bức bách buông tay, nàng cảm thấy càng nhiều là thoải mái, mà không phải phần nộ.

“Tĩnh Y, mẹ và ba ba con sẽ tìm một trái tim thích hợp khác cho con. Lúc trước là chúng ta hồ đồ, sao có thể nghĩ đến loại chuyện thế này? Hửn, dù sao hửn cũng là thân nhân duy nhất của con.....” Tiết Lý Đan Ny càng nói càng áy náy. Con người chính là như vậy, thời điểm bị che mắt cái gì cũng dám làm, nhưng mà khi phút bốc đồng qua đi lại đến hồi tưởng, dù thế nào cũng không thể tiêu tan.

Đến cùng Tiết Lý Đan Ny không phải Tiết Thụy, không có cách nào triệt để quyết tâm. Nghĩ đến chính mình từng có ý đồ mưu sát thiếu niên, lửa giận cùng oán hận trong lòng ngược lại chậm rãi tiêu tán. Thôi thôi, coi như là mình nợ hửn, hiện tại thanh toán xong.

Nghĩ như vậy, rất nhanh nàng liền tâm bình khí hòa, nhặt lên chìa khóa nhi tử lưu lại trên bàn trà, thật sự tính toán chuyển xuống núi ở. Thấy nữ nhi còn đang ngây người, nàng trấn an nói: “Tĩnh Y đừng sợ, mẹ và ba ba con thương lượng rồi, sẽ từ một người đã qua đời tìm trái tim phù hợp cho con, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp. Con không cần có gánh nặng tâm lý gì cả, chẳng phải chúng ta cũng chưa làm gì cả sao? Con xem xem Hoàng Di, ăn ngon, mặt đẹp, ở chỗ tốt, còn có ca ca con thương yêu, cũng coi như Tiết gia chúng ta bồi thường hửn. Con không cần đi Thụy Sĩ, theo ta chuyển đến Ngự Phẩm Các, nơi đó điều kiện không thua kém gì nơi này đâu.”

Tiết Tĩnh Y “Ân a a” có lệ, kỳ thật cái gì cũng không nghe thấy, trong đầu chỉ có một ý niệm — nguyên lai hi vọng sống sót của mình vẫn gần trong gang tấc nguyên lai trái tim Hoàng Di, là thuộc về mình!

Chu Doãn Thịnh trở lại phòng, thấy tuần mỹ thanh niên ngồi trên sô pha lật xem văn kiện, hiếu kỳ hỏi thăm: “Anh chọc tới Tiết a di cùng Tiết Tĩnh Y? Cách các nàng nhìn em rất đáng sợ, như là muốn ăn em luôn vậy.”

“Lại đây.” Tiết Tử Hiên giang hai tay, khẽ cười nói, “Không cần phải xen vào các nàng.”

Chu Doãn Thịnh ngoan ngoãn đi qua, đá rút dép lê, cuộn lại trong lòng y, tìm vị trí thoải mái ngồi vững, sau đó moi moi kê hở trong sofa, rút cuộc móc ra một khối rubic, hết sức chăm chú thưởng thức. Trên thực tế, hửn một mực không có hứng thú với mấy chuyện thói nát trong gia đình này.

Tiết Tử Hiên siết chặt vòng eo thiếu niên, bình thần nói: “Anh tính toán để phụ thân cùng mẫu thân chuyển đến nơi khác ở, đưa Tiết Tĩnh Y đến Thụy Sĩ an dưỡng. Về sau chỉ có chúng ta ở nơi này, em thấy được chứ?”

“Thế giới hai người? Đương nhiên được a.” Chu Doãn Thịnh không yên lòng gật đầu. Không biết lời nói vui đùa của mình chọc Tiết Tử Hiên tâm tình đại duyệt, nắm cầm hửn liền hôn qua.

Hai người thường xuyên hôn môi, lại giới hạn ở hai gò má cùng trán các chỗ, như là tình nhân lưỡi hôn hôn lưỡi, Tiết Tử Hiên trước mắt còn không dám lơ đãng. Cho nên Chu Doãn Thịnh nhận được cũng rất thần nhiên, thậm chí chủ động nghiêng đầu, phương tiện thanh niên động tác.

Nụ hôn kéo dài một lát, thanh niên tiếp tục xử lý văn kiện, thiếu niên tiếp tục đùa nghịch rubic.

Không đến nửa phút không đến liền xoay xong rubic, Chu Doãn Thịnh nhảy xuống sô pha, lôi thùng dụng cụ của mình lại đây, chuẩn bị lắp ráp một chiếc Transformers. Hửn nửa nằm ở trên sô pha, một bên vận đỉnh ốc, một bên duỗi thẳng hai chân, đặt trong lòng Tiết Tử Hiên.

Có lẽ là trầm mê, hửn bắt đầu ngâm nga, hai chân lắc lư theo giai điệu, lắc đến lắc đi. Đây lại khổ cho Tiết Tử Hiên, bởi vì nơi gót chân thiếu niên ản xoa, vừa vận là chỗ yếu ớt nhất cũng miễn cưỡng cảm nhận trên cơ thể.

“Tiểu Di, đừng nháo.” Hửn khàn giọng nhắc nhở.

Chu Doãn Thịnh có tai như điếc, cảm giác được bàn chân có hơi cần, còn nhẹ nhàng cọ xát hai phát.

Giờ thì hay rồi, một tia lửa nhảy mắt lan tràn thành đại hỏa rợp trời, thiêu đến Tiết Tử Hiên mất hết lý trí. Hắn một phen kéo lấy mắt cá chân gầy gò của thiếu niên, kéo em từ đầu sô pha kia đến trong lòng mình, một bàn tay giữ lấy gáy em, một bàn tay siết chặt eo thon, thâm thâm hôn qua.

Đây là một cái lưỡi hôn, cũng là một hôn lưỡi, đầu lưỡi trơn trượt chui vào miệng, cạy ra kẽ răng, khiến Chu Doãn Thịnh ngẩn ra một thoáng. Trong khoảnh khắc hấn thất thần, Tiết Tử Hiên nhanh chóng gia tăng nụ hôn này, biến hóa góc độ đi liếm láp vòm họng em, sau đó bao lấy hấn đầu lưỡi cùng môi, tinh tế mút hôn, chậm rãi nghiền mài.

Ồn nhu thử qua đi, hấn điên cuồng đoạt lấy, từng ngụm từng ngụm nuốt nước bọt trong miệng thiếu niên, từng chút từng chút ngăn chặn em hô hấp, thời điểm em sắp hôn mê lại đột nhiên thối lui miệng lưỡi, đợi em hé miệng thở dốc lại đột nhiên đánh vào.

Chu Doãn Thịnh sắp bị nụ hôn đầy phóng dăng này làm cho phát điên. Chóp mũi phát ra tiếng rên rỉ ngọt nị, thân thể nhẹ nhàng giãy dụa vụn vụn, hai tay đặt trên ***g ngực đối phương, tựa hồ muốn đẩy y ra, lại tựa hồ muốn kéo y lại gần. Hôn đến cuối cùng, ý thức hấn đã mơ hồ, một đường chỉ bạc từ hấn khoe môi không thể khép kín chậm rãi nhỏ giọt, có vẻ cực *** mĩ.

Đây là thiếu niên mình mơ ước hai kiếp, là mộng cảnh từng hướng tới nhất cũng lộng lẫy kiêu diễm nhất, đồng thời vẫn là chờ đợi thống khổ nhất khó chịu đựng nhất. Thời điểm không chiếm được, hấn chỉ có thể lựa chọn yên lặng thủ hộ, nhưng mà người đang ở trong lòng, hai gò má phồng đỏ ửng cùng đôi mắt phủ đầy sương mù khả ái mê người như thế, bảo hấn làm sao có thể buông tay?

Tiết Tử Hiên chưa bao giờ là thánh nhân phẩm đức cao thượng, từ một ý nghĩa khác, khuyết thiếu tâm đồng tình cùng cảm giác đạo đức, hấn thật ra là một ác ma. Hấn kiên nhẫn thủ thiếu niên, dẫn em từng bước một tới gần mình, khi thiếu niên chủ động ngã vào hấn, hấn có thể làm cái gì? Đương nhiên chỉ có thể rộng mở vòng tay tiếp nhận.

Hắn ôm thiếu niên quay cuồng đến trên mặt đất, tiếp tục kịch liệt cuốn lấy môi lưỡi em, không để em thanh tỉnh, lại càng không cho phép em kháng cự. Hấn không có bất cứ kinh nghiệm gì, vô luận là đời trước hay là đời này, ảo tưởng duy nhất chỉ có thiếu niên. Trong vô số đêm hư không mà lại đau khổ, hấn toàn dựa vào tình ti sắc màu rực rỡ, kịch liệt, kiêu diễm, đến gây tê chính mình.

Cho nên dù chưa bao giờ thực tiễn qua, cũng biết nên như thế nào khởi dậy *** của thiếu niên, nên như thế nào mới mang đến cho em khoái hoạt, nên như thế nào dụ dỗ em cùng mình đùa lạc.

Chu Doãn Thịnh cảm giác được quần áo mình bị kéo ra, quần bị cởi, chỗ đã cứng đó bị móc ra bị người nào đó nắm trong lòng bàn tay, lúc nhanh lúc chậm triệt động. Hấn muốn ngăn cản, nhưng đầu lại một trận một trận choáng váng, thân thể tê dại càng là mềm nhũn đến không thành bộ dáng.

Không cần! Hấn muốn hét lên, miệng há hốc, phát ra lại là tiếng rên rỉ ngọt nị nị dính ướt.

Tránh ra! Hấn có ý muốn xô đẩy, cánh tay mở rộng, lại trực tiếp quán lên cổ thanh niên, giống như thú non chui vào trong lòng y.

Ngày ngày đêm đêm bầu bạn, hấn sớm trong lúc bất tri bất giác quen thuộc thanh niên tới gần, quen thuộc thanh niên ôm ấp, thậm chí quen thuộc những nụ hôn dày đặc mà lại lưu luyến.

Chậm rãi, hấn buông tay chống cự, giao toàn bộ tâm thần cho cảm quan khoái hoạt đến mức tận cùng.

Tiết Tử Hiên nhận thấy được thiếu niên mềm nhũn thân mình, em giống như một khối bơ ngọt ngào hòa tan trong lòng mình, cảm giác này cực kỳ mỹ diệu, khiến hấn nhịn không được cười nhẹ, một tắc một tắc nhấm nháp. Hấn một bên cười một bên đi liếm đôi môi nhỏ nhắn đỏ au kia, sau đó hơi hơi nâng eo, lấy cự vật đã sưng cứng ra, đặt cùng thiếu niên cùng nhau ma sát.

Hai người quần áo hỗn độn, tứ chi giao triền, vòng eo đưa đẩy phối hợp luật động cho nhau, phát ra tiếng nước “bạch bạch”. Chu Doãn Thịnh cũng là lần đầu, rất nhanh liền nhất tiết như chú, đôi mắt thủy sắc không có tiêu cự nhìn tuần mỹ thanh niên đặt ở phía trên mình.

Tiết Tử Hiên động tình hôn lên hàng mi dày của em, tốc độ triệt động càng lúc càng nhanh, vật cứng lần lượt trượt vào kẽ móng, lại thủy chung bồi hồi tại huyết khẩu, phảng phất đang thử, cũng phảng phất vận

sức chờ phát động. Đúng vào lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, Tiết Tịnh Y đứng ngoài cửa, che miệng rít the the.

“Shit!” Tiết Tử Hiên rửa thầm một tiếng, nhanh chóng dùng áo khoác bao lấy thiếu niên, xoay lưng, thu hồi cự vật chưa được thư giải của mình vào quần tây.

“Người có biết hai chữ ‘lễ phép’ viết như thế nào không vậy?” Chu Doãn Thịnh cũng lập tức hồi thần, thoải mái đứng lên, mượn dùng áo vest yếm hộ mặc quần vào. Áo sơ mi đã bị thanh niên cấp bách kéo rút nút, hần kéo tử quần áo, tùy tiện tìm cái áo khoác chụp vào, cuối cùng hung hăng nhìn chăm chăm đầu sỏ gây nên.

Thiếu niên bị *** đúc qua đôi mắt lại ướt lại sáng, dù có dùng ánh mắt hung ác thế nào cũng tựa tán tỉnh động nhân như vậy. Tiết Tử Hiên ngứa ngáy khó nhịn, dưới bụng càng là một trận co rút, ôm em vào lòng dùng lực hôn một cái, lúc này không còn là trán hoặc má, mà là lưỡi hôn thật sự, hôn xong còn chưa thỏa mãn liếm liếm cánh môi sưng đỏ của thiếu niên.

Tiết Tịnh Y thân hình không ổn, muốn khóc không khóc, nỉ non hỏi: “Hai người vừa rồi đang làm cái gì? Hai người, hai người là quan hệ gì?”

Tiết Lý Đan Ny nghe động tĩnh cũng chạy lên lầu, thấy nhi tử đứng quần phòng lên, lại thấy thiếu niên rõ ràng bị chà đạp qua, sắc mặt nháy mắt vặn vẹo.

“Tử Hiên, mấy lời đồn đãi bên ngoài kia là thật? Người cùng nó đang... đang làm đồng tính luyện?” Nàng vô cùng xấu hổ nói ra ba chữ cuối cùng.

Chu Doãn Thịnh một chút cũng không sót ruột. Hần là người theo chủ nghĩa hưởng lạc điển hình, có thể lên giường với một cực phẩm như Tiết Tử Hiên, hần cũng không cảm thấy mình chịu thiệt. Về phần người ngoài bình phán như thế nào, liên quan gì đến hần? Thực sắc tính dã, hần chỉ là tuân theo bản năng nhân loại, không có gì phải xấu hổ.

Hần đi đến phía sau Tiết Tử Hiên, hai tay ôm chặt vòng eo mạnh mẽ rắn chắc kia, lộ ra nửa cái đầu nhìn quanh, tựa hồ phi thường kinh hãi, trên thực tế lại đang âm thầm bật cười. Hần ngược lại muốn nhìn Tiết Tử Hiên xử lý tình huống này như thế nào.

Tiết Tử Hiên quay đầu hôn môi thiếu niên, biểu tình mềm mại, khi nhìn về phía Tiết mẫu cùng Tiết Tịnh Y lại lãnh ngạnh mà cường thế.

“Ngồi đi.” Hần chỉ chỉ ghế dựa đối diện, chính mình thì ôm thiếu niên ngồi trên ghế sofa đơn hẹp hẹp, một tay chậm rãi xoa nắn hai chân trần trụi của thiếu niên, một tay móc ra thuốc, ngậm vào trong miệng.

Chu Doãn Thịnh thập phần ăn ý từ trong túi áo y lấy ra bật lửa, cẩn thận châm.

Tiết Tử Hiên phun ra một hơi thuốc, thận trọng nói: “Ta nguyên bản cũng không tính toán giấu diếm các người, càng xác thực mà nói, không tính toán giấu diếm bất luận kẻ nào. Ta cùng Tiểu Di đích xác đang yêu nhau.”

Chu Doãn Thịnh vụn vụn không nghĩ tới tên này sẽ lựa chọn xuất quỷ, còn nói cùng mình là quan hệ luyện ái, có thể đừng vô sỉ như vậy được không? Được rồi, hần đích xác cố ý vô tình theo y chơi trò mập mờ, còn vẫn cho rằng đây chỉ là trò chơi. Nhưng tựa hồ hần đã nghĩ nhầm, khi hần ôm tâm tính chơi trò chơi cùng thanh niên chu toàn, đối phương hiển nhiên cho là thật.

Hần muốn phủ nhận, lại bị tiếng gào bén nhọn của Tiết Tịnh Y đánh gãy: “Nam nhân cùng nam nhân như thế nào có thể ở cùng nhau? Hơn nữa hần vẫn là con nuôi Tiết gia. Ca ca, thế này là loạn luân! Nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ nói anh, nói Tiết gia như thế nào?”

Chu Doãn Thịnh lập tức thu hồi ý niệm phản bác. Có thể khiến Tiết Tịnh Y không thoải mái, còn có thể khiến Tiết gia không được an bình, hần phi thường vui vẻ. Bị người mắng vài câu mà thôi, cũng sẽ không thiếu khối thịt. Nghĩ như vậy, hần chủ động ôm chặt cổ thanh niên, đối lấy đối phương sủng nịch cười nhẹ.

Không có cái gì có thể khiến Tiết Tử Hiên cao hứng hơn được thiếu niên đồng tình cùng đáp lại. Cảnh tượng hần ảo tưởng qua vô số lần, hôm nay tất cả đều biến thành hiện thực. Hần có thể không kiêng nể gì

hôn môi thiếu niên, ôm thiếu niên, thậm chí triệt để giữ lấy em, sau đó tuyên bố cho toàn thể giới biết — người này là của ta.

Hắn vui sướng rít một hơi thuốc, cười nói: “Ta cũng không quan tâm người khác thấy thế nào, đương nhiên cũng không quan tâm các người thấy thế nào. Không cần ồn ào với ta, lại càng đừng đi quấy rầy Tiểu Di, vô dụng.” Đời này, ai cũng không thể cản trở hắn truy tìm hạnh phúc, bằng không hắn sẽ nổi điên, sẽ triển khai trả thù gấp trăm ngàn lần.

Hắn nhìn chằm chằm vào Tiết Lý Đan Ny, từng câu từng từ chậm rãi nói: “Nhất là ngươi, mẫu thân, nếu ngươi không sợ người khác nói, con trai của nữ nghệ sĩ violon nổi tiếng là đồng tính luyến, ngươi cứ việc xuống tay với Tiểu Di.”

Tất cả ý tưởng điên cuồng trong đầu Tiết Lý Đan Ny bởi vì câu nói này mà tiêu tán được không còn một mảnh. Không sai, nàng sĩ diện, cái gì cũng cố tranh hoàn mỹ, bao gồm vinh dự cùng danh vọng. Với nàng đây là uy hiếp lớn nhất, mấy lời đồn đãi trước đó đã khiến nàng nhận thân phận con nuôi của Hoàng Di, nếu lại bị nhào ra gièm pha, nàng sẽ trở thành trò cười trong xã hội thượng lưu. Kia cũng giống như lột hết quần áo khiến nàng trần trụi trước mặt mọi người, cảm giác vô cùng xấu hổ, cũng sống không bằng chết.

“Hôm nay ta sẽ chuyển ra ngoài. Ta không gây chuyện, người cũng vậy, chừa chút mặt mũi cho mình cùng Tiết gia.” Nói xong câu đó, nàng cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Tiết Tịnh Y kêu hai tiếng “Mama” Lại không được đến đáp lại, rốt cuộc ý thức được trong ngôi nhà này, đã không còn ai có thể ngăn cản ca ca. Đồng dạng là hài tử được thu dưỡng, vì sao người hắn yêu lại không phải là ta? Vốn không phải như vậy!

18. Chương 18: Thế Giới Hai Người (2)

Tiết Tử Hiện dụi tắt thuốc lá, vẻ mặt khó lường. Lời uy hiếp lúc này chỉ là có lệ, cũng không phải bản ý của hắn. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc cất giữ phần cảm tình này, ngược lại hận không thể tuyên bố cho toàn thể giới biết. Nhưng thiếu niên âu yếm ở ngay bên cạnh, nếu giờ phút này cố ý nhào với Tiết mẫu, thiếu niên sẽ bị bức bách thừa nhận áp lực rất lớn, em còn nhỏ như vậy, nên sống càng tự tại càng vô ưu vô lự.

Cho nên hắn hự hoảng một chiều, trước đuổi Tiết mẫu cùng Tiết phụ đi, ngày sau mấy lời đồn đãi, chỉ trích, áp lực kia... tất cả đều do một mình hắn đến gánh vác.

Trong lòng có chuyện, hắn có chút không kiên nhẫn, thấy Tiết Tịnh Y còn ở trong phòng không chịu đi, âm thanh lạnh lùng nói: “Trở về thu thập đồ đạc, ngày mai ta cho người đưa ngươi đi Thụy Sĩ.”

Tiết Tịnh Y lau nước mắt, giống như du hồn mơ mơ hồ hồ rời đi. Đi đến cửa, nàng quay đầu lại, tầm mắt sắc bén như đao hung hăng đâm vào ***g ngực thiếu niên, như muốn moi trái tim hắn ra.

Chu Doãn Thịnh sâu sắc cỡ nào, nháy mắt liền bắt giữ đến một tia sát khí này, không khỏi nhướn mày, thầm nghĩ chẳng lẽ nàng biết cái gì? Không kịp tìm tòi nghiên cứu, Tiết Tịnh Y đã thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi.

Hắn lúc này mới nhìn về phía thanh niên, chất vấn: “Em cùng anh rơi vào tình yêu cuồng nhiệt lúc nào?”

Tiết Tử Hiện chậm chậm mang tất vào cho hắn, nói nhỏ: “Vẫn đều như vậy, hơn nữa là lấy kết hôn làm tiền đề.”

Nếu lúc này tại uống nước, Chu Doãn Thịnh nhất định sẽ phun ra hết. Hắn ghen hơn nửa ngày mới chặt vật chỉ trích: “Anh đừng nói bậy, em đáp ứng cùng anh kết hôn lúc nào? Ở Hoa quốc, hôn nhân đồng tính là không được pháp luật bảo hộ!”

“Chúng ta đây liền sửa quốc tịch, tìm một quốc gia thừa nhận hôn nhân đồng tính mà định cư. Anh có thể chuyển tập đoàn Tiết thị ra nước ngoài.” Tiết Tử Hiện dùng ngữ khí vân đạm phong khinh như là đang đàm luận mấy việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi việc nhỏ chứ không phải di dân, chuyển dời tài sản mấy đại sự liên quan đến tính mạng thân gia.

Trên thực tế, đối với hắn mà nói, mấy chuyện này đích xác không tính cái gì. Đời trước hắn bị Tiết Diêm bức bách không thể đặt chân ở Hoa quốc, tập đoàn Tiết thị cũng bị đả kích không gượng dậy nổi, bắt đả dĩ, hắn sửa lại quốc tịch, hơn nữa chuyển dời tài sản ra nước ngoài. Trùng sinh trở lại, hắn chân thành cảm tạ kiếp trước cực khổ cùng lang bạt kỳ hồ, nó khiến hắn trở nên cường đại, đồng thời cũng có được năng lực bảo hộ thiếu niên.

Cho nên nói, đời trước hắn xác thật thua không oan, khi đối mặt gia đình uy bức, hắn chỉ có thể lần lượt thoái nhượng, lần lượt thỏa hiệp. Đời này không giống vậy, hắn tuyệt sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Chu Doãn Thịnh nhìn thật sâu vào đáy mắt thanh niên, phát hiện bên trong chỉ có kiên định cùng nung tình, không hề tồn tại có lẽ cùng vui đùa, rốt cuộc xác định y nói là thật. Nếu nói trong lòng không có nửa điểm động dung, đó là không có khả năng, phần cảm tình nhiệt liệt này, cái ôm rộng lớn mà ấm áp, vẫn là khát vọng hắn che giấu sâu nhất.

Nhưng hắn không quên được lý do trước kia thanh niên mang hắn về Tiết gia, cũng vô pháp tin tưởng hắn có thể đột nhiên không hề khúc mắc mà nhiệt tình yêu thương. Nếu ký thác hi vọng trên người y, hắn sợ hãi sớm muộn có một ngày hắn sẽ thất vọng, thậm chí rơi vào tuyệt vọng. Thanh niên đã vì bọn họ quy hoạch xong tương lai, nhưng tương lai của hắn, lại không có thanh niên tồn tại.

Nói đến cùng, hắn vẫn không tin y, hoặc là nói không dám đi tin tưởng.

Chu Doãn Thịnh day day mí mắt, không dám đối mặt giờ này khắc này, đối mặt với thanh niên có vẻ chân thành tha thiết vô cùng, trầm trầm nói một tiếng “Em đến phòng máy”, liền cứ như chạy trốn.

Tiết Tử Hiên còn tưởng rằng thiếu niên bị kích tình lúc này dọa đến, theo dõi bóng dáng gấp gáp kia, tươi cười bất đắc dĩ mà lại sủng nịch.

Chu Doãn Thịnh là người vô tâm vô phế, chuyện lớn bằng trời cũng chỉ có thể phức tạp hắn một lát, qua cái điểm mấu chốt kia, lập tức liền quên đến sau đầu. Ở trong phòng máy oanh long long làm việc hơn nửa ngày, khi trở về hắn đã quên mấy chuyện rồi rã kia, ngược lại ý *** lên nhục thể hoàn mỹ của Tiết Tử Hiên.

Đời trước, vì thủ hộ người âu yếm thẳng đến sinh mệnh chung kết, Tiết Tử Hiên dưỡng thành thói quen kiên thân. Đời này trùng sinh lại đây, hắn cũng không chậm trễ, ngăn ngủi mấy tháng liền rèn luyện bộ thân thể sống an nhàn sung sướng trước kia trở nên thập phần cường kiện, vai rộng lưng dày eo thon chân dài, cơ ngực cơ bụng nhân ngư tuyến, tất cả đều không thiếu.

Cái gì gọi mặc quần áo hiển gầy, thoát y có thịt, đây chính là vậy a. Chu Doãn Thịnh vừa đi vừa hồi vị kích tình giữa trưa, nhất thời có chút bóp cổ tay. Trước khi bị Chủ Thần bắt đến, hắn cũng mới mười sáu tuổi, một bạn trai đều chưa từng có, sau này tiến vào luân hồi, cả ngày vây quanh vận mệnh chi tử, càng không có cơ hội.

Mất thấy thịt sắp ăn đến miệng lại bị ngạnh sinh sinh đánh gãy, bỏ qua cực phẩm như Tiết Tử Hiên, ngày sau lại đi đâu đi tìm người càng tốt? Nghĩ như vậy, bụng hắn không khỏi buộc chặt, trong lòng cũng nóng cháy.

Thiếu niên mười sáu mười bảy chính là thời điểm tràn ngập ảo tưởng về khác phái hoặc đồng tính, Chu Doãn Thịnh loại thiếu niên IQ cao cũng không thể ngoại lệ, hơn nữa càng có lực hành động. Hắn “đăng đăng đăng” chạy lên lầu, tính toán trước khi rời đi Tiết gia dù có thể nào cũng phải đem Tiết Tử Hiên ăn luôn.

Đẩy cửa phòng ra, thấy thanh niên tuần mỹ ngồi ở sau bàn chăm chú xử lý văn kiện, hắn lại giống bong bóng xì hơi, lập tức héo, chậm rà chậm rì đi qua, học học nửa ngày đều không biết nên nói cái gì.

Tiết Tử Hiên sao có thể không nhận ra được thiếu niên tới gần, má em đỏ rực, mũi dính một chút vết bẩn, nhìn qua thập phần khả ái, nhưng mà đôi mắt hoa đào ngập nước mù sương lại quyến rũ như vậy, khiến hắn hận không thể vọt đến bên cạnh em hung hăng chà đạp.

Dưới bụng nhanh chóng sưng lên, dục vọng bị đánh gãy lúc này cuộn trào mãnh liệt trở lại, làm hắn nhìn không vào bất cứ thứ gì, hắn buông văn kiện xuống, chậm rãi cởi áo khoác, xắn tay áo lên, nói giọng khàn khàn: “Đi tắm rửa.”

“A? Nga.” Chu Doãn Thịnh ngây ngốc đáp ứng, thấy y đứng lên, nơi dừng quần gồ lên một đoàn thật lớn, nhất thời minh bạch ý tứ của y.

“Người, người muốn làm gì?” Hắn có điểm khiếp đảm, nhưng càng nhiều lại là nóng lòng muốn thử.

“Làm tiếp chuyện giữa trưa chưa làm xong.” Tiết Tử Hiên ôm hắn vào lòng nhắc lên, hơi thở quá mức nóng rực mang đầy hương vị ***.

Chu Doãn Thịnh do dự đại khái hai giây, liếm môi nói: “Được rồi, chúng ta đây nhanh chóng.” Dứt lời còn dùng ngón trỏ nhếch nhếch thắt lưng quần thanh niên.

Nếu không phải không khí không đúng, Tiết Tử Hiên quả thật sẽ cười to ra tiếng. Đời trước, thông qua thám tử tư cùng internet chú ý nhất cử nhất động của thiếu niên, hắn vẫn biết em thực ra không ngại ngần như vậy, ngược lại rất nhiệt tình rất trực tiếp, sống tùy ý mà lại tương đương. Nhưng thiết thân trực tiếp nhận được nhiệt tình đó, cảm thụ lại hoàn toàn bất đồng. Hắn yêu cực em trong giờ này khắc này, hận không thể đem em nắn đến nắn đi, một hơi nhét vào trong bụng.

Hai người giống trẻ sinh đôi kết hợp vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, vội vàng xé rách quần áo lẫn nhau. Không đến nửa phút, đã trần trụi ôm cùng nhau, dưới nước ấm cọ rửa điên cuồng hôn môi.

“Sợ hãi sao?” Thừa lúc buông ra hít thở, Tiết Tử Hiên trầm giọng hỏi.

“Lần đầu tiên, có một điểm.” Chu Doãn Thịnh ý loạn tình mê thở dốc.

“Anh cũng là lần đầu tiên, bất quá anh sẽ không làm em đau.” Tiết Tử Hiên cúi đầu gặm cắn cái cổ thon dài yếu ớt của thiếu niên, giọng trầm thấp ẩn chứa tình triêu cực độ áp lực. Tuy hai mà một dây dưa như vậy, da thịt thân mật chạm nhau, sớm ở kiếp trước, hắn liền ảo tưởng qua một lần lại một lần.

Hắn hiện tại tựa như một tòa núi lửa sắp phun trào, dù có thế nào cũng sẽ không ngừng lại, chẳng sợ thiếu niên hô đau, chẳng sợ thiếu niên kháng cự, hoàn toàn giao cho anh, anh sẽ hảo hảo thương em, hảo hảo yêu em, khiến em cảm thụ vui thích mỹ diệu nhất trên đời. Hắn dọc theo hầu kết thiếu niên hôn đến trước ngực, một mặt mút vào môi sưng đỏ mọng, một mặt dụ hống.

Chu Doãn Thịnh bị hắn mút được hồn nhi đều ném, ngọc hành càng là bị vỗ về chơi đùa không ngừng tràn ra giọt sương, trừ “ân a a” mấy chữ, không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

Tiết Tử Hiên cười nhẹ, ngăn chặn đôi môi đỏ quuyến rũ, trên tay một dùng lực, khiến em thống khoái mà bắn ra.

Chu Doãn Thịnh thắt lưng mềm nhũn, không khỏi nhào vào trong lòng thanh niên, hai cánh tay tinh tế treo trên cổ y, chống đỡ trọng lượng toàn thân. Thanh niên xoay hắn qua, nằm úp sấp trên vách tường ướt đầm trên vách tường, một bên đem sữa tắm trơn trượt đổ lên kẽ móng em, một mặt dày đặc hôn lên cả vai trắng nõn mượt mà bên dưới.

Bỗng nhiên, Chu Doãn Thịnh cảm thấy một ngón tay thon dài nung sữa tắm trơn thò vào mật huyết căng chặt của mình, sau đó một tắc một tắc đẩy vào bên trong. Hơi trướng trướng đồng thời càng có một chút tê dại lan tràn khắp toàn thân, khiến hắn không kìm lòng được hô nhỏ.

“Đau không?” Tiết Tử Hiên dừng lại động tác, ôn nhu trấn an, “Thả lỏng, thử tiếp nhận anh.” Mật huyết thiếu niên vừa chặt lại nóng, bởi quá mức khẩn trương, đang co rút lại cắn lấy đầu ngón tay hắn, cảm giác này thật là muốn mạng. Hắn đã có thể tưởng tượng ra, khi thứ thô to của mình tiến vào sẽ tiêu hồn thực cốt như thế nào.

“Không đau, cứ tê rần lên.” Chu Doãn Thịnh lắc đầu, một mặt hít vào một mặt thả lỏng thân thể, ngọc hành mềm nhũn lại run rẩy đứng lên, hắn có cảm giác, hơn nữa rất mãnh liệt.

Tiết Tử Hiên sờ đến phần thân cứng rắn đứng lên, không khỏi trầm trầm cười, cũng nhét thứ thô to của mình vào kẽ móng em, lúc nhanh lúc chậm, khi nhẹ khi nặng đưa đẩy, ngón tay cũng không nhàn rỗi, từ một ngón thành hai ngón, hai ngón biến thành ba ngón, từ các góc độ khẽ chạm điểm mẫn cảm của thiếu niên.

“Ô ô ô.....” Chu Doãn Thịnh bất lực rên rỉ, rõ ràng là đang lắc đầu kháng cự, mông lại thành thực nhếch lên cao cao, đưa mật huyết vào trong tay thanh niên. Gốc đùi hắn đã bị vật cứng của thanh niên mài thành màu đỏ tươi, nhìn qua cực *** mĩ.

Tiết Tử Hiên cảm giác chính mình sắp phá vỡ, hắn cũng không biết, thiếu niên bị *** nhiếp trụ tâm thần lại diễm lệ vô cùng như thế. Hắn lắc lư mông đưa vào lòng mình, dùng đôi mắt ướt sũng, ba quang liễm diễm khát cầu nhìn mình, phảng phất tại mời gọi mình tiến vào.

Đầu ngón tay nhanh chóng đưa đẩy mấy chục lần, cảm giác mật huyết đầy đủ mềm mại trơn ướt, Tiết Tử Hiên rốt cuộc kiềm chế không trụ, đỡ cự vật một tắc một tắc tìm tòi.

“Thật lớn, thật căng!” Chu Doãn Thịnh thét lớn một tiếng, đầu gối tùy theo bủn rủn.

Tiết Tử Hiên như thế nào chịu được em theo bản năng ca ngợi, lập tức siết chặt eo nhỏ, hung hăng xông vào trong. “Phốc” một tiếng vang nhỏ, vật cứng thô to chìm hết cả vào, khiến hai người nhất tề phát ra tiếng rên rỉ vui sướng.

“Đau không?” Tiết Tử Hiên thông thả liếm láp vành tai thiếu niên, miễn cưỡng ức chế được xúc động ra roi thúc ngựa.

“Không đau, chính là có hơi xót.” Chu Doãn Thịnh cầm nước mắt lắc đầu, khuôn mặt bị nước ẩm cọ rửa đỏ rực, nhìn qua cực độ khả ái.

Tiết Tử Hiên hung hăng cắn cánh môi Chu Doãn Thịnh, bắt đầu mạnh mẽ đưa đẩy. Không biết đụng tới điểm nào, thiếu niên cao giọng hét lên, nháy mắt xụi lơ xuống. Ngọc hành cũng run lên phun ra một chút bạch trọc.

Tiết Tử Hiên lập tức ôm em vào vào, xoay người đối diện với mình, khiến hai chân em đặt trong khuỷu tay, lơ lửng đưa đẩy.

Chu Doãn Thịnh lưng chấn vách tường, tất cả trọng lượng toàn thân đều đặt trên vật cứng của thanh niên. Vì không để rớt xuống, hắn không thể không gắt gao ôm lấy cổ thanh niên, mông không ngừng rơi xuống, lại lần lượt bị y đẩy lên, phát ra tiếng “ba ba” giòn vang.

Quá nhanh, rất sâu, quá mạnh, lần đầu tiên liền nhận đến công kích mãnh liệt như vậy, hắn hiển nhiên có chút không chịu nổi, ngọc hành vừa phát tiết qua hai hồi lại đứng thẳng lên, phun ra thanh lộ trong suốt.

“Thả em xuống đi, em không còn sức.” Hắn hai tay vô lực, mắt thấy sắp không ôm nổi cổ thanh niên, không thể không run giọng cầu xin thương xót.

“Hắc, chúng ta đổi tư thế.” Tiết Tử Hiên cũng không để ý tắt vòi nước, ôm thiếu niên cả người phiếm hồng, từng bước một đi ra phòng tắm, đặt em lên giường, hai chân mở thành chữ M, tiếp tục cử động eo mông.

Tiếng nước “phốc phốc” không ngừng bên tai, dịch ruột non cùng dịch thể hỗn hợp mà thành bong bóng màu trắng không ngừng bị cự vật thô to đưa vào vào lại mang ra, thấm ướt ga giường màu đen.

Chu Doãn Thịnh đuôi mắt đã biến thành màu đào hồng đậm rực rỡ, bộ dáng nước mắt sương mù, muốn khóc không khóc, rên rỉ không ngừng đủ để khiến thánh nhân điên cuồng. Rất hiển nhiên, Tiết Tử Hiên không phải thánh nhân, hắn nhìn chằm chằm thiếu niên dưới thân mình uyển chuyển thừa hoan, trong mãnh liệt đưa đẩy tại nhanh chóng tiến lên, cảm thấy mĩ mãn leo đến đỉnh phong.

Chu Doãn Thịnh cũng kêu rên bắn ra một cỗ thanh dịch, thân thể hơi hơi run rẩy, tựa hồ còn đắm chìm trong dư vị cao trào. Lần thể nghiệm này không thể nghi ngờ là hoàn mỹ, còn hoàn mỹ hơn hẳn tưởng tượng vô số lần, không có đau đớn, không có chảy máu, trừ cảm giác căng xót ban đầu, kể tiếp tất cả đều là khoái cảm hết đợt này đến đợt khác.

Hắn gian nan trở mình, dùng chân quần lấy chính mình, cái mông cong nảy trắng nõn lại lộ ở bên ngoài, một dòng bạch trọc đậm sệt dọc theo bắp đùi chậm rãi chảy ra, hình ảnh *** mĩ đến cực điểm.

Tiết Tử Hiên nhìn mà mắt đỏ thắm, lại cố kỵ đến em là lần đầu tiên, không thể không áp chế dục vọng lại cuộn trào mãnh liệt, ôm em vào phòng tắm thanh lý, hai người nằm trong bồn tắm đầy nước ấm, câu được câu không nói chuyện phiếm, thanh âm đều là khàn khàn.

“Anh thật là lần đầu tiên?” Chu Doãn Thịnh tỏ vẻ phi thường hoài nghi. Kỹ thuật này không khó quá tuyệt vời, nếu sau này rời đi Tiết gia, hẳn đi đâu tìm được một bạn giường hợp tâm ý như vậy?

“Lần đầu tiên trong hiện thực.” Tiết Tử Hiên cười nhẹ, đầu ngón tay chuyển hướng đến giữa hai chân thiếu niên, đem dịch thể mình bắn vào từng chút từng chút móc ra.

“Anh lại cứng.” Cảm giác được một cái bàn ủi nóng bỏng chen vào kẽ mông, Chu Doãn Thịnh không được tự nhiên động động. Hắn hôm nay tiết ba lần, không thể nhiều hơn, bằng không thật sự sẽ tỉnh tấn nhân vong, vì thế quyết đoán bước ra bồn tắm, lau khô thân thể, ghét bỏ nói: “Anh tự mình triệt, em còn có chuyện.”

Tiết Tử Hiên nhìn chằm chằm vật cứng thẳng tắp của mình, đầy mặt bất đắc dĩ.

Chu Doãn Thịnh tùy tiện tìm một cái áo sơ mi mặc vào, ôm laptop ngồi lên giường. Hắn trong đầu lặp lại hồi ức lúc Tiết Tịnh Y gần đi nhìn chằm chằm ***g ngực mình, cứ cảm giác nàng biết cái gì.

Bị Tiết Tử Hiên cản trở, giải phẫu thay tim bị hủy bỏ, nhưng hẳn tuyệt sẽ không thả lỏng cảnh giác. Nếu Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny không cam lòng buông tay, hay là Tiết Tịnh Y biết được chân tướng, bọn họ vẫn có động cơ âm thầm xuống tay. Hắn am hiểu sâu đạo phòng ngừa chu đáo, đã sớm cấy trình tự theo dõi vào máy tính cùng di động của người nhà Tiết gia, chỉ cần hắn muốn liền có thể chứng không hướng đi của bọn họ.

Thừa dịp Tiết Tử Hiên tắm rửa, hắn nhanh chóng xâm nhập máy tính của ba người tìm kiếm manh mối. Tiết Lý Đan Ny không mấy khi lên mạng, trong máy tính sạch sẽ. Tiết Thụy lưu một ít văn kiện cơ mật, mấy tấm ảnh nóng, một đoạn ghi âm Tiểu Vương đòi tiền gã. Tiết Tịnh Y giờ phút này đang tìm tư liệu.

Máy tính hai người là đồng bộ, đầu kia nhìn cái gì, bên này màn hình của hắn cũng sẽ nhảy ra trang web đó. Chu Doãn Thịnh vội vàng liếc nhìn vài lần, không khỏi nhướn cao một bên mày.

Song sinh khác trứng, gien, nhóm máu, xứng hình, thay tim, xác xuất thành công..... Một đám từ khóa vọt ra, dĩ nhiên công bố Tiết Tịnh Y tại đánh chủ ý những gì. Nàng quả nhiên biết, hơn nữa quyết định đoạt được trái tim này.

Chu Doãn Thịnh chưa bao giờ cảm giác mình là người tốt, nhưng cùng Tiết Tịnh Y so sánh lại chênh lệch quá xa. Ít nhất hắn chưa bao giờ nghĩ tới giết chết đối phương, ác niệm tàn nhẫn nhất, cũng bất quá là trở mặt nhìn nàng chết đi. Dùng mạng của một người không hề có cảm tình đi đổi mạng của mình, ai có thể làm được?

Nhưng mà Tiết Tịnh Y vừa biết được chân tướng, ngay cả một chút chần chờ cũng không có liền lựa chọn mưu sát. Giờ phút này nàng đang tìm phòng khám ngầm đáng tin cậy, nhưng bởi không có người dẫn tiến, bị quản lý viên cự tuyệt.

Tất cả trang web một đám đóng lại, nàng tính toán tắt máy. Chu Doãn Thịnh lập tức cầm lấy di động, điều ra trình tự nghe lén. Hắn biết Tiết Tịnh Y nhất định sẽ tìm người cứu trợ, chỉ không biết đối phương là ai, Tiết Thụy vẫn là Tiết Lý Đan Ny?

Thế nhưng hắn đều đoán sai, người Tiết Tịnh Y tin tưởng nhất dĩ nhiên là Phúc bá. Trong tai nghe truyền đến tiếng hai người đối thoại, Phúc bá nghe xong tiểu thư thỉnh cầu lập tức đồng ý giúp nàng tìm kiếm phòng khám ngầm.

Hắn đến cùng đã ở trong Tiết gia phú quý đến cực điểm mấy chục năm, trên tay có một vài nhân mạch, cam đoan liên hệ đến phòng khám tuyệt đối an toàn tin cậy, kỹ thuật tinh xảo.

“Ân, được. Không không không, không cần bác ra tiền, cháu có một ít tiền để dành, một trăm vạn hẳn là đủ. Ca ca muốn đưa cháu đi Thụy Sĩ, đến thời điểm cháu vừa lúc có thể trốn đi làm phẫu thuật.” Thanh âm Tiết Tịnh Y nghe qua thập phần lãnh tính.

“Vậy trái tim kia thì làm thế nào?” Phúc bá hỏi vấn đề mấu chốt nhất.

“Trước mắt còn chưa nghĩ xong.”

“Ta tìm người bắt cóc hẳn đi.”

“Trong nhà bảo vệ nghiêm mật, không tiện động thủ, lúc đi ra ngoài hẳn lại một tắc cũng không rời theo sát ca ca, bên cạnh còn có rất nhiều bảo tiêu, càng khó tiếp cận. Phúc bá không cần xúc động, bằng không liền bại lộ. Cháu đến nghĩ biện pháp, nghĩ xong lại liên hệ. Đúng, chúng ta không thể dùng số này, bác lập tức đi mua di động với sim mới, cháu cũng sẽ chuẩn bị một cái mới.” Tiết Tịnh Y suy xét chu toàn mọi mặt.

Phúc bá liên thanh đáp ứng, sau đó cắt đứt.

Chu Doãn Thịnh lấy tai nghe xuống, thấy trên màn hình biểu hiện nhắc nhở ghi âm đã được lưu lại, quỷ dị cười. Chính chủ rút cuộc gia nhập cuộc đua, kế tiếp trò chơi nhất định rất thú vị. Chẳng sợ hiện tại có thể thoát khỏi Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện, hẳn cũng không muốn đi, hẳn ngược lại muốn nhìn, Tiết Tịnh Y tính toán như thế nào lấy được trái tim mình. Mà Tiết Tử Hiên đối mặt tình nhân cùng thân nhân trở mặt thành thù, lại sẽ xử lý như thế nào.

19. Chương 19: Thi Đấu Đàn Dương Cầm (1)

Hai người mới vừa khai huân, tình thế liền một phát không thể vãn hồi, vô luận đi đến chỗ nào, đang làm cái gì, đều có thể bất tri bất giác hôn cùng một khối, hôn hôn liền lẫn lên giường, cứ thế là tiêu tốn vài giờ.

Tiết Tử Hiên quả nhiên có bệnh tâm thần phân liệt, dưới giường ôn nhu săn sóc, tác phong nhanh nhẹn, trên giường lại giống mãnh thú phát cuồng, bao giờ cũng có thể làm Chu Doãn Thịnh kêu khản cả giọng, muốn khóc không khóc.

Thời điểm sắp cao trào, y thích dùng lực ngăn chặn cánh môi thiếu niên sưng đỏ, giống qua hôm nay không có ngày mai mà hôn hẳn, mỗi một lần đều thiếu chút nữa hút cả hôn hẳn ra ngoài.

Dư vị qua đi, Chu Doãn Thịnh hơn nửa ngày không có cách nào khép cầm lại, hai chân cùng vòng eo cũng bủn rủn vô lực, không ngừng run rẩy. Nhưng dù vậy, hẳn lại phi thường hài lòng với người bạn giường này. Hẳn thích đối phương ôn nhu, cũng thích y cuồng dã, còn thích những nụ hôn hẳn kéo dài mặt mặt, cứ như không dứt.

Hắn không có thân nhân, không có bằng hữu, không có người yêu, thậm chí không có chỗ ở cố định. Nói đến cùng, hẳn thực ra là một hài tử phi thường thiếu thốn tình yêu, người cùng hẳn đến mềm không được, mạnh bạo cũng không được, âm mưu quỷ kế phần phút bị phá xuyên. Con đường duy nhất để tiếp cận hẳn chính là cho hẳn tình yêu, rất nhiều rất nhiều tình yêu, cho hẳn cảm giác an toàn, cảm giác an toàn không rời không bỏ.

Hắn rất cần hai thứ này, nhưng mặt ngoài lại giả vờ kiên cường, giả vờ không thèm để ý. Tại thời điểm chính hẳn cũng không nhận ra, Tiết Tử Hiên đã không chỉ là công cụ hoặc đối tượng nhiệm vụ có thể lợi dụng, mà là tồn tại đặc biệt nhất trong lòng.

Trong lúc Chu Doãn Thịnh tận tình hưởng thụ sinh hoạt, Tiết Tịnh Y cũng không nhàn rỗi, từng bước hoàn thiện mỗi một chi tiết mưu sát. Nàng cho rằng điều này rất khó khăn, nhưng chân chính thực thi mới phát hiện, chính mình phẳng phát rất có thiên phú, chỉ dựa vào trực giác liền biết nên như thế nào mới dần dần hình thành, như thế nào bổ khuyết lỗ hổng.

Phòng khám ngầm bên kia ra giá cho nàng ba trăm vạn, này vượt qua phạm vi nàng có thể thừa nhận rất nhiều. Tuy rằng nàng là tiểu công chúa Tiết gia, bình thường không tiêu tiền, có thể để dành trăm vạn đã rất không dễ dàng, Phúc bá cống hiến lương hưu bổng ra cũng mới hơn hai trăm vạn, còn lại một phần ba thật không biết đi đâu kiếm.

Nàng thương lượng rất nhiều lần, phòng khám cũng không nguyện nhả ra. Đây chẳng những là một hồi giải phẫu thay tim, lại là một hồi mưu sát, phẫu thuật xong lưu lại bộ thi thể kia hoàn toàn dựa vào phòng khám ngầm xử lý, bọn họ muốn cái giá này cũng không quá phận.

Tiết Tịnh Y chỉ đành nghĩ biện pháp khác. Nàng lấy cớ làm bạn ba mẹ, lưu lại Hoa quốc thêm ba ngày, liên tục cầu xin bọn họ cho mình lưu lại. Tại Hoa quốc đã khó mà động thủ với Hoàng Di, huống chi đi Thụy Sĩ? Tay nàng không vươn được dài như vậy.

Tiết phụ Tiết mẫu tự nhiên không muốn nữ nhi rời đi, vẫn chưa thông tri nhi tử, tự chủ trương hủy bỏ kế hoạch đưa Tiết Tịnh Y đến trại an dưỡng Thụy Sĩ. Tiết Tử Hiên thu đến thư hủy hợp đồng của trại an dưỡng, sắc mặt tối sầm, hẳn cực độ không thích Tiết Tịnh Y, lại càng không thích nàng với thiếu niên ở cùng một chỗ.

“Người không muốn đi Thụy Sĩ?” Hấn đi phòng đàn, ánh mắt lãnh lệ.

Tiết Tịnh Y đàn sai một âm, lại cao hứng cười rộ lên, đây là lần đầu tiên ca ca chủ động nói chuyện với mình sau khi tính cách đại biến.

“Em không muốn đi. Bên ngoài nhân sinh không quen, em thật không quen. Bệnh tim không phải muốn tỉnh dưỡng sao? Nếu mỗi ngày tâm tình em đều không tốt, như thế nào tỉnh dưỡng? Ca ca có vì em mà suy xét qua hay không? Em chỉ muốn có thể ở bên cạnh anh, mỗi ngày nhìn anh, có hiệu quả hơn đi bất cứ trại an dưỡng nào.” Nàng biến thành thổ lộ.

Tiết Tử Hiên móc ra một điều thuốc châm lên, biểu tình rất không kiên nhẫn. Tiết Tịnh Y tâm lý có vấn đề, điểm này hẳn đời trước liền biết. Nghiêm khắc đến nói, Tiết gia không có một người bình thường. Tiết Lý Đan Ny quá mức theo đuổi hoàn mỹ, Tiết Thụy quá mức theo đuổi tài phú quyền lực, mà Tiết Tịnh Y thì cố chấp quá mức. Chuyện nàng đã nhận định, bất luận người nói cái gì, đều không thể khiến nàng thay đổi.

Cho nên hẳn cũng không tính toán cùng nàng trao đổi, trực tiếp mệnh lệnh: “Người tưởng lưu lại, có thể, chuyển đi Ngự Phẩm Các ở, về sau không cần xuất hiện trước mặt Tiểu Di.”

“Không cần.” Tiết Tịnh Y theo phản xạ tính cầu xin, thấy ánh mắt ca ca càng trở nên lãnh lệ, vội vàng bổ sung nói: “Cho em thêm ba ngày được không? Ca ca xem, em thu được thư mời tham gia cuộc thi Đàn Dương Cầm Chopin Quốc Tế, ba ngày sau xuất phát đi Vienna. Mấy ngày này em muốn ở nhà hảo hảo luyện tập, không muốn chuyển đến chuyển đi lãng phí thời gian. Thi đấu trở về em liền đi, tuyệt đối không quấy rầy anh cùng Tiểu Di. Ca ca, em cầu xin anh!”

Thấy thư mời ấn dấu hoa kim sắc, biểu tình Tiết Tử Hiên hoảng hốt một chút. Ký ức kiếp trước cuộn trào mãnh liệt mà đến, làm hẳn đầu não đau. Tình yêu của hẳn bùng nổ ở nơi này, cũng chung kết ở nơi này, trận đấu này thành tựu thiếu niên, cũng đánh mất tương lai của bọn họ.

Hấn theo bản năng đưa tay, đi cầm thư mời, lại bị người nhanh chân đến trước.

Chu Doãn Thịnh nguyên bản ở trong phòng máy loay hoay một món linh kiện, bỗng nhiên tiếp đến hệ thống tuyên bố nhiệm vụ mới — tham gia thi đấu Đàn Dương Cầm Chopin Quốc Tế. Đó là cái quỷ gì vậy? Trong lòng âm thầm nói, lại không thể không ném xuống chuyện trong tay đi tìm Tiết Tịnh Y hỏi thăm tình huống.

Mỗi một lần hệ thống tuyên bố nhiệm vụ đều có liên quan rất trọng đại đến kịch tình, hoặc là thúc đẩy cảm tình nam nữ chủ, hoặc là thay đổi vận mệnh nam nữ chủ. Hiện tại, hệ thống quản thúc hẳn đã phi thường bạc nhược, có tham gia hay không hoàn toàn nhìn tâm tình của hẳn, nhưng vào thời điểm mấu chốt thể này hẳn vẫn muốn kiệt lực chống đỡ, bằng không sẽ tạo thành ảnh hưởng bất lợi đối với tương lai hẳn.

Hấn giành trước đoạt thư mời qua tùy tiện liếc hai cái, sau đó giả vờ chính mình xem không hiểu tiếng Anh, qua tay đưa cho Tiết Tử Hiên: “Đây là cái gì?”

“Thư mời thi đấu Đàn Dương Cầm Chopin Quốc Tế.” Tiết Tịnh Y nâng nâng cầm lên, thập phần kiêu ngạo.

Tiết Tử Hiên có chút tâm thần không yên, xem cũng không xem liền bỏ thư mời vào phong thư, trả cho Tiết Tịnh Y, mệnh lệnh: “Về nước lập tức chuyển đi, người chớ quên.” Hấn ôm chặt thiếu niên, muốn cưỡng hành mang đối phương đi khỏi đây.

Ánh mắt Chu Doãn Thịnh có chút tan rã. Hấn còn đang suy xét muốn tiếp nhiệm vụ hay không. Không tiếp thì có thể kích thích hệ thống, mà tiếp lại có thể kích thích Tiết Tịnh Y, đây thật là một lựa chọn lưỡng nan.

“Em có thể tham gia sao?” Hấn do do dự dự hỏi thăm.

Tiết Tử Hiên chưa trả lời, Tiết Tịnh Y liền hét rầm lên: “Không thể! Người tuyệt đối không thể tham gia!” Trái tim nàng một trận lại một trận co rút, phảng phất tùy thời sẽ ngắt đi. Trực giác nói cho nàng, nhất định không thể khiến Hoàng Di tham gia thi đấu, nếu hấn tham gia thi đấu lần này, sẽ cướp đi hết thấy những thứ thuộc về nàng.

“Người cho rằng a miêu a cầu nào cũng có thể tùy tiện tham gia thi đấu Đàn Dương Cầm Chopin Quốc Tế sao? Mỗi một người được mời đều là người nổi bật trải qua lần lượt xét duyệt mới chọn ra. Người có trải qua hệ thống học tập sao? Người có tham gia qua cuộc thi đấu nổi tiếng nào sao? Người có kỹ thuật sao? Người có danh tiếng sao? Người cái gì cũng không có, chỉ biết đùa nghịch mấy thứ linh kiện rách rưới kia, mang một thân dầu nhớt trở về. Loại người như người cũng muốn tham gia cuộc thi đàn dương cầm cao nhất, dứt khoát chê cười!” Sợ hãi đột nhiên tràn ngập cõi lòng khiến nàng nói không lựa lời, quên duy trì hình tượng dịu dàng thiện lương trước mặt ca ca.

Đương nhiên, nàng không biết bất luận nàng nguy trang như thế nào, Tiết Tử Hiên đều đã xem thấu nàng. Tiết Tịnh Y vẫn là Tiết Tịnh Y kia, vì được đến tình yêu cấm kỵ, cái gì cũng làm được. Đặc biệt đời này, Chu Doãn Thịnh kích thích nàng cũng không ít hơn đời trước.

Chu Doãn Thịnh mặt không đổi sắc mặc nàng trào phúng, đợi nàng nói xong mới nhìn Tiết Tử Hiên, mở miệng như tuyên cáo: “Em muốn tham gia thi đấu.” Người này đến cùng là hoàng đế đàn dương cầm, làm một cái thư mời hấn là không khó đi?

“Không thể! Người không có tư cách tham gia!” Tiết Tịnh Y nổi điên la hét. Nàng tuyệt đối không thể khiến Hoàng Di đi lên đại sảnh vũ đài kim sắc kia, tuyệt đối không thể khiến ánh mắt ca ca dừng lại trên người hấn!

Tiết Tử Hiên không có phản ứng Tiết Tịnh Y kêu gào, khẽ vuốt hai gò má thiếu niên, thấp giọng hỏi: “Vì sao muốn tham gia thi đấu?” Tâm hấn rất loạn, không biết nên cao hứng hay bị thương.

Đôi tay thiếu niên không thẹn với mỹ danh bảo vật thế giới, chẳng sợ đời này không có đàn tấu đàn dương cầm, cũng có thể chuyển công máy móc, chúng nó có thể suy diễn âm phù mỹ diệu động nhân nhất, cũng có thể chế tác linh kiện tỉ mỉ tinh vi nhất. Vô luận đi đến chỗ nào, thiếu niên đều có thể sáng tạo kỳ tích, cũng có thể nở rộ hào quang lóa mắt sáng rọi.

Thế nhưng em càng chói mắt, Tiết Tử Hiên lại càng sợ hãi, phảng phất như cát trong tay, dù cho nắm chặt như thế nà đều chảy ra khỏi kẽ tay.

“Không có vì cái gì, chính là muốn đi chơi đùa thôi.” Tiết Tịnh Y phản đối kịch liệt như thế, Chu Doãn Thịnh vốn định từ chối nhiệm vụ kích thích hệ thống ngược lại muốn tham gia

“Cuộc thi đấu nghiêm túc như vậy, là người nói muốn chơi liền có thể chơi sao? Người xem đàn dương cầm là cái gì? Xem âm nhạc là cái gì chứ? Món đồ chơi sao?” Tiết Tịnh Y một mặt phản bác một mặt nhìn ca ca phản ứng. Không ai lý giải ca ca cố chấp với âm nhạc hơn nàng, nếu ai vũ nhục âm nhạc thần thánh, người đó lập tức sẽ bị ca ca chán ghét.

Thế nhưng rất đáng tiếc, âm si trong trí nhớ nàng đã không còn tồn tại. Đời trước, mất đi thiếu niên cùng đôi tay linh hoạt, Tiết Tử Hiên đột nhiên phát hiện, âm nhạc với hấn mà nói sớm không phải duy nhất. Cho nên giờ phút này hấn vẫn chưa tức giận, thậm chí ngay cả mày đều không nhăn một chút.

“Muốn đi liền đi, anh đi cùng em.” Hấn không thể cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của thiếu niên, chẳng sợ trong lòng lại thấp thỏm ra sao.

Tiết Tịnh Y phẫn nộ mà lại không thể tin, siết chặt thư mời cả buổi không nói nên lời.

Chu Doãn Thịnh lại rất cao hứng, kiễng mũi chân hôn hôn má Tiết Tử Hiên, lại bị hấn giữ chặt gáy, nhiệt liệt hôn sâu.

Tiết Tử Hiên nói được thì làm được, ngay đêm đó liền lấy đến một phong thư mời, bù lại là đảm nhiệm giám khảo tổ người lớn. Hấn đã ẩn lui, tất cả hoạt động diễn xuất đều hủy bỏ, có thể lộ mặt trong cuộc thi đã là vinh diệu của bên tổ chức, huống chi tham dự toàn bộ hành trình.

“Từ hôm nay trở đi em muốn hảo hảo tập luyện, anh theo giúp em.” Chu Doãn Thịnh cầm thư mời lần qua lộn lại xem.

“Đương nhiên. Bất quá anh muốn nói trước với em, lấy trình độ em hiện tại, e rằng không thể đi đến cuối cùng.” Tiết Tử Hiên biết thiếu niên rất không chịu thua kém, hoặc là không tranh, đã tranh là sẽ tranh đến cùng. Thế nhưng em hiện tại thật không có cơ hội đoạt giải quán quân.

“Trình độ em làm sao? Âm pì có độ khó cao thế nào em cũng có thể đàn, anh không được xem nhẹ em!” Chu Doãn Thịnh quả nhiên xù lông, xốc nắp đàn lên, bắt đầu khoe kỹ thuật của mình. Cái gì song âm, song âm rung, hợp âm quãng tám, khiêu âm, xúc âm..... Có thể chơi không thể chơi, đều bị hắn đàn ra một lần.

Ngón tay hắn khiêu vũ trên phím đàn đen trắng, tựa như nở rộ từng đóa hoa sáng lạn, mau đến mức người ta chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, bỗng nhiên hai tay mở rộng, từ âm cao đến âm thấp, bỗng nhiên hai tay khép lại, từ âm thấp lại đàn đến âm cao, đầu gật gù gật gù, sợi tóc cũng tùy theo tung bay, nhìn qua giống tiểu phong tử.

Một khúc kết thúc, không, thực ra này cũng không phải một bài, mà là thiếu niên đem tất cả kỹ thuật độ khó cao luyện tập dung hợp cùng một chỗ tạo thành giai điệu, hắn giương cầm, ưỡn ngực, dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn thẳng thanh niên, phảng phất đang nói — thấy sao, phàm nhân, đây chính là thực lực của ta.

Tiết Tử Hiên miễn cưỡng ức chế tiếng cười ụa lên cổ họng. Hiện tại thiếu niên tựa như một chú gà trống tơ kiêu ngạo mà gáy chào bình minh, nếu mình nói tiếng gáy của em không đủ to rõ, em nhất định sẽ đập cánh, mổ lại đây.

Em đích xác kỹ xảo cao siêu, trên thực tế, người có thể lắp ráp linh kiện nhỏ bé nhất thành dụng cụ tinh tế hoàn toàn có năng lực suy diễn bất cứ khúc nhạc có độ khó cao nào. Nhưng vấn đề là, em không có cảm tình.

Âm phù từ đầu ngón tay em đổ xuống, càng có xu hướng với âm tần do máy tính hợp thành chứ không phải một diễn tấu gia linh ngộ nhạc khúc.

Tiết Tử Hiên không biết đời này thiếu niên xảy ra vấn đề gì, có lẽ là vì mình dập tắt nhiệt tình yêu thương em dành cho đàn dương cầm, có lẽ là nghiên cứu máy móc khiến em càng có xu hướng nghiêm cẩn bản khắc, lại hoặc là, tâm của em chưa bao giờ rộng mở với bất kỳ ai, cũng chưa bao giờ tiếp nhận thế giới này, cho nên tiếng nhạc em đàn ra mới băng lãnh, tinh chuẩn, máy móc như vậy. Em tựa hồ rút mình ra, dùng tư thái người đứng xem đối đãi với hết thảy chung quanh, bao gồm Tiết gia, bao gồm chính mình.

Em ngồi gần như vậy, lại xa như vậy, rõ ràng duỗi tay liền có thể đụng tới, lại tựa hồ dù có thế nào đều ôm không chặt. Ý nghĩ như vậy vừa mới xuất hiện, Tiết Tử Hiên cũng không dám nghĩ tiếp. Hắn từ sau lưng ôm chặt thiếu niên, một mặt nhẹ nhàng hôn chiếc cổ thon dài, một mặt ôn nhu khen: “Kỹ thuật của Tiểu Di là tốt nhất thế giới.”

Lời này cũng không phải hư ngôn, có thể dựa theo ý nghĩ của mình đem những nốt nhạc luyện tập cải biên thành một khúc nhạc mới với độ khó siêu cao, kỹ thuật của thiếu niên sớm đã đáng phong tạo cực, thậm chí còn cao hơn mình một bậc.

Nhưng em thiếu thốn cảm tình lại là khuyết điểm lớn nhất. Tiết Tử Hiên đang suy xét nên làm sao uyển chuyển chỉ ra điểm này, để bảo bối trong lòng không cần xù lông.

Hắn không để ý em có thể trở thành đàn dương cầm gia vĩ đại như đời trước hay không, không để ý tiếng đàn của em băng lãnh vô tình, hắn yêu phải là bản thân thiếu niên, không phải hào quang trên người em. Chẳng sợ đời này em ngay cả khuôn nhạc đều xem không hiểu, lại có quan hệ gì đâu? Chỉ cần người còn ở trong lòng hắn là tốt rồi.

Trong mười mấy năm chờ đợi, một lần lại một lần thống khổ hồi ức, hắn kéo tơ lột kén cảm tình của mình, tìm tung mịch nguyên, rốt cuộc minh bạch cái gì chân chính gọi là yêu, lại thế nào đi yêu. Đời trước lĩnh ngộ được quá muộn, đời này lại không mau không chậm, đúng ngay lúc đó.

Nghĩ đến đây, Tiết Tử Hiên chôn mặt vào cổ thiếu niên, ôn nhu cười.

Chu Doãn Thịnh tự nhiên biết kỹ xảo của mình là tinh xảo nhất, nếu cho hắn một video giải phẫu ngoại khoa, để hắn xem một lần rồi lập tức vào phòng giải phẫu, hắn cũng có thể phục chế hoàn mỹ, huống chi đàn dương cầm loại không có độ khó gì gì đó này.

“Vậy anh còn nói em không thể đi đến cuối cùng?” Hắn vẫn canh cánh trong lòng câu phủ định này. Thi đấu còn chưa bắt đầu liền đã kích thích tích cực của mình, người yêu này làm như thế nào vậy?

Phi phi phi, người yêu chó má, là bạn giường! Hắn đỏ mặt mắng chính mình một ngụm.

Tiết Tử Hiên thấy hắn bĩu môi, mặt nhỏ tức giận đến đỏ bừng, bộ dáng khả ái cực, không khỏi lại gần liên tục hôn mấy ngụm, đang muốn quanh co giải thích, lại nghe có người trào phúng: “Bởi vì tiếng đàn của người không có cảm tình. Còn nhớ rõ ca ca đã nói gì vào ngày ca ca áp gãy ngón tay người không? Tiếng đàn là cái xác không có linh hồn.”

Chu Doãn Thịnh ngẩng đầu nhìn qua, đã thấy Tiết Tịnh Y đứng ở cổng, trong mắt tràn ra oán độc. Nàng không thể nhìn bộ dạng Hoàng Di khinh cuồng quần ở trên người ca ca. Không phải muốn thấu ân ái sao? Ta đây liền càng muốn nhắc tới hồi ức thống khổ.

Chu Doãn Thịnh không hề xúc động. Hắn đích xác không hề chú ý, nhưng cũng sẽ không tùy tiện bị người nắm mũi dắt đi.

Tiết Tử Hiên lập tức buộc chặt cánh tay, chặt chẽ ôm thiếu niên vào trong lòng, môi dán bên tai em, một tiếng lại một tiếng nói “Xin lỗi”. Trừ hai chữ này, hắn không biết còn có thể nói cái gì. Ký ức này so với đời trước càng thêm không chịu nổi, ít nhất đời trước mình chưa bao giờ thương tổn đến thiếu niên.

Nếu có thể thức tỉnh sớm hơn thì tốt bao nhiêu? Nếu thời gian có thể quay ngược lại.....

Áp chế suy nghĩ hỗn loạn, hắn lạnh lùng nói: “Tiết Tịnh Y, người nói đủ chưa? Nói đủ thì rút đi.” Hắn đối với nàng khoan nhượng càng lúc càng thấp, ngay cả làm như không thấy đều làm không được, hận nàng không thể vĩnh viễn biến mất.

Tiết Tịnh Y cắn môi, ủy khuất mở miệng: “Này cũng không phải là em nói, là ca ca nói.”

Đôi mắt Tiết Tử Hiên tràn ra lệ khí nồng đậm. Hắn cũng không biết, ánh mắt mình nhìn chằm chằm Tiết Tịnh Y như là đang nhìn cừu nhân mà không phải thân nhân.

Tiết Tịnh Y trực diện cừu thị đó, lòng đau như cắt. Nàng chậm rãi đi đến bên đàn dương cầm, trào phúng cười nói: “Vì sao em lại phải đi? Ca ca đừng quên, chiếc đàn dương cầm này là của em, anh đã tặng em vào sinh nhật em mười tuổi, anh xem, nơi này còn khắc tên tiếng Anh của em, Joy.” Móng tay phấp phấp màu tím gõ gõ nắp đàn.

“Tặng cho em chính là đồ của em, em có quyền xử trí, phải không ca ca? Anh sẽ không muốn thu hồi lại chứ?” Tiết Tịnh Y cảm giác mình điên rồi, nàng một mặt muốn nhào vào trong lòng ca ca khẩn cầu thương xót, một mặt muốn đem thiếu niên chiếm cứ ôm ấp của ca ca xé thành mảnh vỡ. Cuối cùng hận ý chiếm thượng phong, khiến nàng không ngừng phun ra những lời khắc bạc.

Chu Doãn Thịnh cứ như chạm phải thứ gì dơ bẩn, thu hồi đầu ngón tay đặt trên phím đàn, còn dùng khăn giấy lau vài cái. Hắn hiện tại một câu đều lười nói, dù sao đã xé rách mặt, không tất yếu lại giả vờ giả vịt.

“Tặng cho người tự nhiên là của người.” Tiết Tử Hiên cũng vô ý cùng Tiết Tịnh Y tranh cãi, bần ôn thiếu niên rời phòng đàn. Hắn nghĩ, từ nay về sau mình đại khái sẽ không chạm vào chiếc đàn dương cầm kia nữa, bởi vì mặt trên tuyền khắc một danh tự tội ác.

Hai người đi rồi, Tiết Tịnh Y mới chậm rãi nằm sấp trên nắp đàn, phát ra tiếng gào thét đầy áp lực. Nàng cũng không muốn đẩy ca ca ra càng lúc càng xa, thế nhưng nàng không thể không được ma quỷ ghen tỵ trong nội tâm mình.

20. Chương 20: Thi Đấu Đàn Dương Cầm (2)

Tiết Tử Hiên động tác rất nhanh, ngày hôm đó liền mua một chiếc đàn dương cầm, để người đưa đến Tiết Trạch, hơn nữa cải tạo thư phòng của Tiết Thụy thành phòng đàn.

Chu Doãn Thịnh nhìn Tiết Tử Hiên ngồi xổm trên mặt đất, tự mình điều chỉnh thanh âm cho đàn dương cầm, thật không biết nên nói cái gì mới tốt. Thực ra hẳn tính toán tham gia thi đấu xong cũng sẽ không đụng đến đàn dương cầm nữa, mua đến có ích lợi gì?

Nhưng mà ghét bỏ thì ghét bỏ, hẳn sờ sờ hai chữ “Hoàng Di” dùng thiếp vàng khắc ấn trên nắp đàn, ngốc hồ hồ cười.

“Chiếc đàn này đắt tiền hơn cái của Tiết Tịnh Y rất nhiều lần đi?” Hắn kiêu căng giờ giờ lên cầm.

Tiết Tử Hiên ngược nhìn em một cái, phát hiện em lại lộ ra biểu tình gà trống tơ gáy sớm, nhin không được bật cười. Thật đáng yêu, chưa bao giờ biết Tiểu Do thể nhưng đáng yêu như vậy. Hắn buông công cụ xuống, khẳng định gật đầu: “Đương nhiên, tuyệt đối tốt hơn của nàng.”

“Vậy còn kém không nhiều.” Khóe miệng Chu Doãn Thịnh cong lên, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Ba ngày sau, Tiết Lý Đan Nỵ mang Tiết Tịnh Y bay đi Vienna, Tiết Tử Hiên không muốn đồng hành cùng các nàng, cố ý lùi lại một ngày mới đi. Thi đấu cử hành tại đại sảnh Kim Sắc, tất cả giám khảo được mời đến đều là đại sư diễn tấu đàn dương cầm cấp thế giới, trong đó, có phân lượng nhất đương nhiên là Tiết Tử Hiên. Hai thí sinh có quan hệ thân thiết với Tiết Tử Hiên cũng được chú ý rất nhiều.

Người trong giới hoặc truyền thông khá quen thuộc với Tiết Tịnh Y, biết nàng rất có linh khí, trong các tuyển thủ, trình độ nằm trong khoảng trung thượng. Mà Hoàng Di là ai, trình độ như thế nào, mọi người lại hoàn toàn không biết gì cả.

Tiết Tử Hiên yêu cầu cực kỳ hà khắc về hoàn cảnh ăn ở, bên tổ chức thống nhất an bài khách sạn cho thí sinh làm hắn rất không hài lòng, xuống phi cơ liền trực tiếp đi khách sạn mình đặt trước, là một phòng tổng thống sang trọng sa hoa.

“Trước lúc thi đấu phải luyện đàn nhiều hơn, tìm một chút cảm giác.” Hắn mở rượu hành lý, lấy quần áo hai người ra từng cái từng cái treo lên.

“Ừm, để em nghỉ ngơi một lát trước đã, giúp em cởi giày.” Chu Doãn Thịnh lười biếng nằm ở trên giường, hai chân gác lên vali, còn kiêu ngạo lung lay chân.

Tro bụi trên đế giày rơi xuống vali, nếu đổi một người khác làm như vậy, Tiết Tử Hiên khiết phích nghiêm trọng có thể chặt đứt hai chân của đối phương, nhưng đây là đại bảo bối của mình, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ mỉm cười.

“Em đã nghĩ sẽ đàn bài gì trong cuộc thi chưa?” Cởi giày cho thiếu niên, lại lột sạch quần áo trên người em, nhét vào ổ chăn, Tiết Tử Hiên hôn hôn chớp mũi nóng hằm hập của em.

Chu Doãn Thịnh bĩu môi hôn lại, không quá để ý nói: “Còn chưa tưởng xong, đại khái là [Polonaise Fantaisie] đi.”

Đây khúc nhạc được Chopin sáng tác ca tụng dân tộc Ba Lan đấu tranh anh dũng, là một trong những tác phẩm thể hiện tinh thần dân tộc cường liệt nhất của Chopin. Cả bản nhạc mệnh mệnh vĩ đại, rộng lớn mạnh mẽ, cần người diễn tấu đầu chú 100% kích tình.

Tiết Tử Hiên hơi châm chọc, mày liền nhíu lại, thận trọng nhắc nhở: “Anh đề nghị em đừng lựa chọn bản nhạc này. Tiếng đàn của em khuyết thiếu cảm tình, e không thể biểu đạt ra nhiệt tình yêu nước mà Chopin biểu đạt.”

“Vậy anh nói em nên đàn bài gì?” Chu Doãn Thịnh sắp ngủ, thanh âm có chút mơ mơ màng màng.

“Tốt nhất là những bài có kỹ xảo nhiều hơn cảm tình. Em có thể chọn lựa độ bài có độ khó cao, lấy kỹ xảo tinh xảo đến đả động giám khảo, mà không phải tình cảm. Tiểu Di, em có nghe anh nói không đấy?” Phát hiện thiếu niên phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, Tiết Tử Hiên thò tay đi nhéo má em.

“Biết, đừng ồn nữa, em rất rất mệt.” Chu Doãn Thịnh kéo chăn lên trùm kín đầu.

Tiết Tử Hiên kéo chăn ra cười nói: “Không phải anh muốn làm ồn, ngày mai thi đấu rồi, em phải nghe ngóng về tình huống giám khảo cùng tuyển thủ một chút. Vừa rồi anh đề nghị đều là vì tốt cho em. Một trong những giám khảo tổ thiếu niên, Olsen, là thầy của anh, thầy ấy giám thưởng âm nhạc không phải

dựa vào lỗ tai, mà là dựa vào linh hồn. Phong cách diễn tấu máy móc của em, e rằng sẽ không được đánh giá cao. Y tình huống của em, sau khi lên sân khấu rất có khả năng gặp phải hai kết quả, hoặc là dựa vào kỹ thuật tinh xảo hoàn mỹ thu hoạch mười điểm, hoặc là do đàn tấu không có cảm tình mà bị điểm không. Vậy em sẽ rất bất lợi trong vòng thi tiếp theo.”

“Vẫn đang nghe chứ? Hay là không muốn lấy giải quán quân? Tiểu Di, gà trống tơ?” Tiết Tử Hiên nhẹ nhàng vỗ gò má trắng nõn của thiếu niên, phát hiện em đã ngủ say, nhất thời lắc đầu bật cười.

Thi đấu đúng giờ cử hành, Chu Doãn Thịnh cùng Tiết Tịnh Y phân biệt rút đến số hai mươi ba cùng mười tám, bị vây ở giữa. Mấy ngày không gặp, Tiết Tịnh Y tinh thần tốt rất nhiều, hai gò má vốn tái nhợt bệnh hoạn hơi hơi hiện ra đỏ ửng, nhìn qua không khác người bình thường.

Nàng trốn trong góc, cầm một quyển khúc phổ yên lặng đọc, không trao đổi với bất kỳ ai. Chu Doãn Thịnh lác lác đi qua, cười chào hỏi: “Tiết Tịnh Y, đã lâu không gặp. Giờ đang ở chỗ nào vậy?”

Tiết Tịnh Y ngẩng đầu, dùng ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm hắn.

“Người chuẩn bị đàn bài gì?” Chu Doãn Thịnh đổi đề tài.

“Người thì sao?” Tiết Tịnh Y hỏi lại.

“[Polonaise Fantaisie].”

“Ta đây chúc người may mắn.” Được đến đáp án mình muốn, Tiết Tịnh Y cúi đầu tiếp tục ngâm nga khúc phổ.

Chu Doãn Thịnh nhướn cao một bên lông mi, hứng thú cười. Xem ra mưu sát đã chuẩn bị không sai biệt lắm, bằng không Tiết Tịnh Y sẽ không có thái độ lạnh lùng như vậy. Nàng tựa hồ xem như một người chết.

“Cũng chúc người may mắn.” Hắn hơi gật đầu, xoay người rời đi.

Nguyên tưởng rằng Tiết Tịnh Y sẽ không phản ứng mình, nào dự đoán được nàng bỗng nhiên trịnh trọng bổ sung một câu: “Ta đương nhiên sẽ may mắn, quán quân là của ta.”

“Người muốn lấy quán quân?” Chu Doãn Thịnh quay đầu, ác liệt khiêu khích nói, “Ta vốn chỉ là muốn chơi cho biết, có thể lấy quán quân hay không cũng không quan trọng. Nhưng nếu người cũng muốn cái cúp đó, ngưng ngưng, ta liền lấy đi. Biết sao không, ta rất không thích người cướp đồ của ta.”

“Người nói ai cướp đồ của người?” Tiết Tịnh Y rút cuộc kiềm chế không được, tóm cánh tay hắn, thấp giọng rống giận, “Người mới là kẻ cướp! Người cướp đi người nhà của ta, cũng đoạt đi người yêu của ta! Người là phường cướp giật!”

“Người yêu của người? Ai là người yêu của người? Tiết Tử Hiên? Anh ấy thừa nhận sao? Hay là hai ta đi đến trước mặt anh ấy hỏi một chút, rốt cuộc ai là người yêu của anh?” Chu Doãn Thịnh đến gần bên tai nàng, cười hì hì hỏi nhỏ.

Tiết Tịnh Y hai mắt sung huyết, sắc mặt trắng bệch, chỉ có không ngừng hít sâu mới có thể khiến mình không đến mức té xỉu.

Trò chơi vừa mới bắt đầu, Chu Doãn Thịnh cũng sẽ không khiến nàng chết nhanh như vậy, quen thuộc mở túi xách nàng tùy thân mang theo, lấy ra một viên thuốc trợ tim hiệu quả nhanh đặt vào dưới lưỡi nàng.

“Hảo hảo sống.” Vỗ vỗ má Tiết Tịnh Y, hắn thản nhiên tránh ra, chuyển tới góc không người, đối diện với bức tường mảng một câu, “Phi, thể nhưng ghen tị với tiểu cô nương, người tỉnh tỉnh đi!” dứt lời còn “Phanh phanh phanh” đụng đầu vào tường.

“Cái gì ghen tị?” Tiết Tử Hiên vừa vào cửa liền thấy thiếu niên đang đụng đầu vào tường, nhất thời bật cười.

“Không có cái gì.” Chu Doãn Thịnh má phỉm hồng, cố ý nói qua loa.

Tiết Tử Hiên yêu cực đôi mắt em ngập nước né tránh, ôm em vào trong ngực hạ xuống những nụ hôn liên miên không ngắt. Không hề nghi ngờ, hắn là thần tượng được các tuyển thủ công nhận, thấy hắn đến, rất

nhều người chỉ trỏ, khe khẽ nói nhỏ, đặc biệt khi hân hân lên hai gò má, trán, chóp mũi, thậm chí cổ thiếu niên, rất nhiều người nhìn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

“Ca ca, em có chút không thoải mái, có thể đến phòng anh nghỉ ngơi một lát chứ?” Tiết Tịnh Y ôm ngực. Mặc kệ ca ca bài xích mình như thế nào, nàng đều ức chế không được xúc động muốn tới gần hắn.

“Không thể.” Tiết Tử Hiên dứt khoát lưu loát cự tuyệt, ôm thiếu niên vào lòng trực tiếp rời đi, chỉ để lại Tiết Tịnh Y bị những tuyến thủ chung quanh dòm ngó cười nhạo.

Các tuyến thủ một lại một cái lên trình diễn, rất nhanh liền đến số 18. Lúc này Chu Doãn Thịnh mới rời khỏi phòng nghỉ của Tiết Tử Hiên, đứng sau cánh gà nhìn ra. Tiết Tịnh Y phi thường trấn định, cúi đầu chào người xem cùng giám khảo xong liền bắt đầu dàn tấu. Khúc nhạc nàng lựa chọn là [Tuyệt vọng], là tác phẩm của Bordeaux – đại sư đàn dương cầm thế kỷ trước, lấy tình cảm kịch liệt va chạm cùng kỹ xảo có độ khó cao mà nổi tiếng.

Nàng trình diễn phi thường tốt, vượt qua trình độ trước kia rất nhiều, dưới đài người xem nhiệt liệt vỗ tay, các giám khảo cũng lục tục chấm điểm cao. Sau một phen tính toán, hiện giờ nàng xếp hạng nhất, thoải mái tiến vào vòng bán kết.

Đi xuống đài, khi lướt qua thiếu niên, nàng dừng lại nói nhỏ: “Biết giám khảo ngồi ở giữa là ai không? Olsen, thầy của ca ca, trong giới có một danh hiệu.”

“Danh hiệu gì?” Chu Doãn Thịnh nhướn mày, cảm giác Olsen tên này hình như rất quen tai.

“Linh Hồn Đại Sư.” Tiết Tịnh Y gỡ hoa tươi gắn trước ngực ra, thông thả mà lại rõ ràng giải thích, “Tiếng đàn của thầy ấy tràn ngập lực lượng làm người ta tâm trạng sục sôi, được ngoại giới xưng là ‘Diễn tấu đánh vào linh hồn’. Thấm mỹ của thầy cũng giống như tiếng đàn của thầy, lấy biểu đạt cảm tình làm chuẩn, mà không phải kỹ xảo. Ca ca là đệ tử nhập thất duy nhất của thầy, được ảnh hưởng từ thầy rất sâu, lúc ấy nghe được tiếng đàn máy móc của người, ca ca có thể áp gãy hai tay người, đổi thành Olsen, thầy ấy sẽ trực tiếp đuổi người xuống đài, khiến người cả đời buồn tay diễn tấu. Cho nên, chúc người may mắn!” Lời còn chưa dứt, người đã đi xa.

Chu Doãn Thịnh không cho là đúng bữ môi.

Mấy tuyến thủ kế tiếp đều không thể vượt qua Tiết Tịnh Y, rốt cuộc đến phiên số 23, Chu Doãn Thịnh chậm rãi lên đài, cúi đầu chào dưới thính phòng. Khi đứng thẳng dậy, hân vội vàng liếc nhìn về ghế giám khảo, trọng điểm là Olsen ngồi ở giữa, để râu quai nón. Râu hân rất rậm cho nên thấy không rõ khuôn mặt, nhưng một đôi mắt màu lam xám sắc bén khắc nghiệt lại lợi hại làm người ta nhìn thấy mà sợ.

Vốn định nhanh chóng dời ánh mắt Chu Doãn Thịnh lại liếc liếc nhìn, chỉ vì Tiết Tử Hiên vừa vận ngồi ở phía sau râu quai nón, đang gơ ngón tay cái lên cổ vũ mình. Hân lập tức liền cười ra, đôi mắt đào hoa hơi hơi nhướn lên dưới ánh đèn tỏa sáng lấp lánh.

Olsen hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại nói: “Đây chính là gà trống tơ của cậu? Trình độ hân thế nào? Dù cho xúc phạm quy định cũng muốn lấy một tấm thư mời, đây là Sean công bình công chính mà ta biết sao?”

Ngữ khí Tiết Tử Hiên cực kỳ bình tĩnh: “Trình độ em ấy thế nào, lão sư ngài nghe qua liền biết.” Đây cũng là nguyên nhân hân nhất định muốn dời vị trí đến phía sau Olsen.

Trong lúc hai người nói chuyện gian, diễn tấu đã bắt đầu. Thiếu niên lựa chọn khúc [Polonaise Fantaisie], đây là khúc nhạc cực kỳ cần người diễn tấu đầu nhập kịch tính. Đôi tay thiếu niên nhảy múa trên bàn phím, mỗi một âm đều đàn vô cùng tinh chuẩn, từ đầu đến cuối không có một chút sai lầm.

Diễn tấu kết thúc, khán giả đáp lại vỗ tay như sấm. Trong mắt bọn họ, thiếu niên diễn tấu có thể nói là hoàn mỹ.

Các giám khảo suy nghĩ một lát, lục tục viết điểm xuống, duy độc Olsen, đôi mắt trừng còn lớn hơn chuông đồng. Hân rất tức giận, đúng vậy, thiếu niên diễn tấu đích xác rất hoàn mỹ, nhưng bởi vì rất hoàn mỹ mới khiến hân nổi trận lôi đình.

Tiếng đàn của thiếu niên tựa như một kiện bảo vật mất khí linh, bề ngoài lại lộng lẫy sáng lạn như thế nào cũng che giấu không được bên trong trống rỗng. Đây là tiết độc âm nhạc, là tổn thất to lớn trong giới diễn tấu. Tại sao lại không hề có một chút tình cảm nào cả? Chẳng sợ chỉ đầu nhập một chút, hẳn cũng sẽ không tức giận như thế.

Olsen khó thở tính trực tiếp đuổi thiếu niên xuống đài, bả vai lại bị đệ tử gắt gao giữ lại.

“Lão sư, xin đừng tổn thương em ấy, cầu ngài.” Tiết Tử Hiên đặt thêm một bàn tay lên vai đạo sư. Hắn không thể khiến bất cứ kẻ nào thương tổn thiếu niên, chẳng sợ chỉ là một câu chỉ trích nhỏ nhỏ.

Olsen thế nhưng không thể tránh thoát đệ tử áp chế. Hắn biết tính cách đệ tử như thế nào, trừ âm nhạc, y không để ý bất cứ kẻ nào. Nhưng hiện tại, y buông xuống kiêu ngạo cùng tự tôn, chỉ vì khiến thiếu niên an an ổn ổn từ trên đài đi xuống.

Được rồi, xem tại tình nghĩa thầy trò mười mấy năm, cho y một mặt mũi đi. Olsen thỏa hiệp, vẽ một vòng tròn vo trên bảng điểm.

Chu Doãn Thịnh nhận ra Olsen căm tức nhìn mình, hơn nữa biết y mấy độ muốn đứng lên, đều bị Tiết Tử Hiên áp xuống. Y muốn làm gì? Hay đứng như Tiết Tịnh Y nói, muốn đuổi mình xuống đài?

Trong lúc duy nghĩ, giám khảo phân phân cho điểm, có ba giám khảo cho tròn hai mươi điểm, hai giám khảo cho mười tám, mười chín, duy độc Olsen, cho trống vệt.

Thính phòng bộc phát ra một trận xôn xao, cũng không biết lý do Olsen cho zero, dù sao người có cảm ngộ về âm nhạc sâu sắc như hắn cùng Tiết Tử Hiên vẫn là số ít.

“Nếu không phải tận mắt chứng kiến cậu biểu diễn trên đài, tôi còn cho rằng hiện trường truyền là một bài nhạc do máy tính hợp thành. Đúng vậy, tôi thừa nhận tiếng đàn của cậu phi thường hoàn mỹ, thậm chí có thể dùng tinh chuẩn đến hình dung. Thế nhưng, nó lại không có cảm tình, không có linh hồn! Tùy tiện một cái máy tính liền có thể đem thay thế cậu, cậu chỉ là một máy phát nhạc, mà không phải một nhà diễn tấu toàn tình đầu nhập. Cho nên rất xin lỗi, tôi không chấm điểm cho máy móc.” Olsen đại biểu tất cả giám khảo tiến hành bình luận.

Miệng thật độc, thế nhưng biến thành mắng ta không phải người! Quả nhiên là thầy của tên Tiết Tử Hiên bệnh thần kinh kia! Chu Doãn Thịnh trong lòng oán thầm, phía trên lại khiêm tốn mỉm cười.

Tiết Tịnh Y trốn sau cánh gà, trên mặt là biểu tình đắc ý vì đã đoán trúng.

Trải qua điều tra bối cảnh, tất cả mọi người biết vị tuyển thủ này là em trai của Tiết Tử Hiên, hẳn nhận đến đạo sư của mình công kích nghiêm khắc, Tiết Tử Hiên sẽ phản ứng thế nào?

Camera tìm kiếm Tiết Tử Hiên, hơn nữa cho gương mặt hắn một đặc tả, Hoàng Đế Đàn Dương Cầm có thẩm mỹ quan không mấy khác với lão sư của mình, thế nhưng đang mỉm cười với thiếu niên. Hắn hôn hôn đầu ngón tay mình, sau đó hất ngón tay cho thiếu niên trên đài, dùng khẩu hình vô thanh nói: “Không phải sợ, trong lòng anh em là giỏi nhất.”

Thông qua màn hình lớn thấy hành động của Tiết Tử Hiên, người xem cùng giám khảo đều sững sốt không thôi, đặc biệt Olsen, suýt tý ngất đi. Ta nơi này vừa bình luận xong, người liền dỡ đài ta, có ý gì hở?

Bị người mắng, Chu Doãn Thịnh ít nhiều cũng có không thoải mái, chỉ thấy Tiết Tử Hiên ôn nhu tươi cười, hôn gió trấn an, hắn lập tức ném những lời của Olsen ra vũ trụ. Zero thì zero, không quan trọng, dù sao lấy được một hai điểm cao nhất, bỏ đi một điểm thấp nhất, cộng tất cả lấy điểm trung bình. Tính toán như vậy, hẳn vững vàng áp qua Tiết Tịnh Y, vào vòng bán kết.

Cúi đầu chào rồi chậm rãi đi xuống đài, thấy Tiết Tịnh Y trốn ở góc, đầy mặt oán độc, hắn khiêu khích nhướn mày. Nhưng mà chính hắn cũng biết, nếu như không có Tiết Tử Hiên ở bên dưới ngăn chặn rầu quai nón, kết cục của hắn khẳng định giống như Tiết Tịnh Y miêu tả.

Đến lúc đó liền dọa người! Phun ra một ngụm trọc khí, hắn bắt đầu nhìn thẳng vào trận đấu này.

Hai giờ sau, đấu loại kết thúc, tổng cộng có hai mươi người tiến vào vòng bán kết, Chu Doãn Thịnh cùng Tiết Tịnh Y phân biệt xếp hạng nhất, hạng tư. Danh sách công bố, các tuyển thủ hoặc hưng phấn rít the

thé, hoặc ủ rũ, hoặc yên lặng rời đi.

Chu Doãn Thịnh đi ra phòng nghỉ, thấy Tiết Tử Hiên chờ trên hành lang, lập tức chạy qua.

Thấy gà trống tơ đập cánh nhào vào lòng mình, Tiết Tử Hiên đi mau hai bước đón em, một bàn tay vuốt mái tóc rối trên trán em, một bàn tay nâng cái mũi cong nảy.

“Có phải râu quai nón định đuổi em xuống đài không?” Chu Doãn Thịnh hai chân quắn lên hông thanh niên, ác thanh ác khí hỏi.

“Anh đã nói với em rồi, thầy là dùng linh hồn giám thưởng âm nhạc.” Tiết Tử Hiên ôm em đi ra ngoài, một đám bảo tiêu đeo kính đen bảo đoàn đoàn vây quanh bọn họ, ngăn cách tuyến thủ cùng với người nhà.

Bọn họ đi là đường dành riêng cho khách quý, chỗ đó phi thường bí ẩn, không có bọn phóng viên nơi nào cũng có mặt. Tiết Tịnh Y đuổi theo phía sau kêu rất lâu cũng không thấy hai người quay đầu, thiếu chút nữa tức giận đến khóc đi ra. Rất nhiều tuyến thủ chỉ trở nằng, ước chừng đã nhìn ra nằng cùng anh nuôi cảm tình không hòa thuận. May mà Tiết Lý Đan Ny nhanh chóng đuổi tới đưa nằng đi, mới xem như bảo toàn mặt mũi.

Trong xe bảo mẫu thoải mái, Tiết Tử Hiên còn đang giáo dục gà trống tơ của mình: “Anh đã nói trước với em rồi, đừng chọn bài nào có đầy đủ cảm tình. Vì có thể khiến em thuận lợi tiến vào vòng bán kết, anh đã vi phạm quy định cuộc thi. Anh quấy nhiễu Olsen quyết đoán, bằng không làm giám khảo chính, thầy có quyền lực lập tức khiến em bị loại.”

“Anh thật tốt, anh thật vĩ đại.” Chu Doãn Thịnh một bên nghịch máy tính, một bên không yên lòng khích lệ. Thi đấu vừa xong, cổ nghẹn khuất trong lòng hắn cũng theo đó mà tiêu tán, chẳng phải là đánh đàn không đầu nhập cảm tình sao? Chuyện lớn cỡ nào chứ? Hắn lại không dựa vào cái này ăn cơm.

“Lại có lệ anh.” Tiết Tử Hiên ôm thiếu niên lên đùi, hung hăng cắn môi em.

“Đừng cắn nhằn nữa, giống bà già quá. Ngài ấy thích đánh trứng vịt thì cứ để ngài ấy đánh, dù sao được hai điểm cao nhất trừ một điểm thấp nhất, điểm số của ngài ấy không ảnh hưởng đến em.” Chu Doãn Thịnh cắn ngược lại chóp mũi thanh niên một ngụm.

“Em nói sai rồi, thầy có thể ảnh hưởng giám khảo. Thầy chính là Olsen, Linh Hồn Đại Sư, thầy nói em không được, các giám khảo khác cũng sẽ hướng về phía thầy. Bất quá hoàn hảo, chỉ có ba giám khảo cùng phe với thầy, ba giám khảo khác phe phái học viện, càng chú trọng quy phạm cùng kỹ xảo. Có bọn họ, không thể cam đoan em được điểm cao nhất, nhưng điểm trung bình tiến vào vòng chung kết vẫn là có một chút hi vọng.” Tiết Tử Hiên nghiêm túc phân tích.

“Có một chút hi vọng là bao nhiêu?” Chu Doãn Thịnh lúc này mới coi trọng việc này.

“Đại khái năm năm.”

“Chỉ năm năm thôi sao?”

“Không phải nói chơi đùa sao? Sừng sốt như vậy làm gì?” Tiết Tử Hiên nhướn mày.

“Nhưng mà em đã nói với Tiết Tịnh Y, muốn đoạt lấy cúp quán quân của nằng.” Chu Doãn Thịnh cảm giác mình bị Tiết Tịnh Y cùng Olsen liên thủ lừa gạt.

“Nằng? Bằng trình độ của nằng muốn lấy quán quân căn bản không có khả năng.” Tiết Tử Hiên bình tĩnh nói.

“Không, anh sai rồi, nằng rất có khả năng lấy được giải quán quân.” Trên thực tế, cúp quán quân này chính là ý thức thể giới chuẩn bị cho vận mệnh chi tử. Nếu không có mình quấy rối, Tiết Tịnh Y nhất định có thể nâng cúp, có lẽ còn có thể mượn chuyện này được đến một vận mệnh chi tử khác ưu ái. Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh thâm thâm liếc nhìn thanh niên.

Gạt bỏ vận mệnh chi tử có thể hủy diệt thể giới này, chính mình cũng sẽ theo đó mà tử vong, cho nên không thể làm thế. Như vậy, đánh vỡ vận mệnh đã định sẽ như thế nào? Khi trình tự đã thiết lập tốt xuất hiện bug, hệ thống lại sẽ như thế nào? Chết máy hoặc triệt để tê liệt?

Ý tưởng này tựa như tia sét vạch qua đầu óc, khiến Chu Doãn Thịnh càng trở nên kiên định quyết tâm muốn đoạt được quán quân. Hệ thống kiểm tra đo lường đến túc chủ có ý niệm đại nghịch bất đạo, dù cho năng lượng sắp hao hết, vẫn mở ra trừng phạt cấp ba.

Oa trong ***g ngực ấm áp mà lại rộng lớn của Tiết Tử Hiên, đặt hai tay y lên bụng mình, Chu Doãn Thịnh phát hiện chính mình thế nhưng có chút hưởng thụ cảm giác trong đau đớn được người gắt gao ôm chặt.

21. Chương 21: Vĩnh Hằng Chi Ái (1)

Đến vòng bán kết, Chu Doãn Thịnh tiếp nhận đề nghị của Tiết Tử Hiên, lựa chọn một khúc nhạc có độ khó phi thường lớn, Tiết Tịnh Y lại tương phản, dùng một bài [Bi thương] làm rung động tâm linh các giám khảo.

Nàng phát huy phi thường xuất sắc, có thể nói hoàn toàn vượt qua trình độ trước kia, khiến cho Olsen cho nàng một điểm siêu cao, 19.5 điểm, hơn nữa dự đoán nàng sẽ trở thành một nghệ sĩ đàn dương cầm có thể sánh vai với anh trai mình.

Tiết Tịnh Y cao hứng đến mức đầu ngón tay đều đang phát run. Đây chính là điều nàng muốn, dùng âm nhạc chứng minh mình ưu tú hơn Hoàng Di. Qua trận đấu này, ca ca nhất định sẽ lại dời ánh mắt lên người nàng.

Thi đấu kết thúc khi, tổng cộng có mười người tiến vào chung kết, lúc này Chu Doãn Thịnh vẫn bị Olsen chọi trứng vịt, may mà kỹ xảo của hắn thật sự là cao siêu, rung động ba vị giám khảo khác, hai người cho 20 điểm, một người cho 19.5, lúc này mới cam đoan hắn lấy điểm trung bình đứng thứ bảy tiến vào vòng chung kết.

Rời đi đại sảnh kim sắc, tất cả tuyển thủ vây lại đây chúc mừng Tiết Tịnh Y đạt được hạng nhất trong vòng bán kết, nàng lần lượt hôn từng người, dùng ánh mắt mang đầy khiêu khích cùng khinh thường nhìn qua thiếu niên đứng cách đó không xa.

“Người không được!” Nàng dùng khẩu hình không âm thanh nói.

Chu Doãn Thịnh lãnh đạm liếc nhìn nàng, thản nhiên tránh ra.

Trở lại khách sạn, hắn ngồi trước đàn dương cầm, đàn lại khúc nhạc hôm nay diễn tấu, thở phì phì hỏi: “Sao em lại không được chứ? Tiếng đàn có linh hồn, lời kiêu này em mới không tin đâu, chỉ cần giai điệu không sai, bất luận kẻ nào đàn ra không phải đều là như vậy sao?”

“Không, em sai rồi. Âm nhạc có linh hồn cùng không có linh hồn, nghe qua sẽ không giống nhau.” Tiết Tử Hiên đi đến bên cạnh hắn, màu mắt thâm ám, “Để anh đàn một bài cho em?”

Chu Doãn Thịnh gật đầu đáp ứng. Hắn chưa bao giờ nghe qua Tiết Tử Hiên chơi đàn dương cầm, cũng chưa từng yêu cầu y đàn. Mọi người đều nói y là nghệ sĩ đàn dương cầm vĩ đại nhất thế kỷ này, đạt được thành tựu thậm chí vượt qua đạo sư Olsen của mình, nhưng Chu Doãn Thịnh cảm giác y cũng không nhiệt tình yêu thương đàn dương cầm như lời đồn đãi.

“Anh muốn đàn bài gì?” Hắn hảo kỳ hỏi thăm.

“Đàn một khúc anh tự sáng tác, tên là [Forever].” Tiết Tử Hiên ngẩng đầu chăm chú nhìn thiếu niên, từng câu từng từ nói, “Tiếng Trung gọi là [Vĩnh hằng chi ái].”

“Forever chẳng phải chính là vĩnh hằng sao? Sao lại thêm hai chữ chi nữa. Hoặc là anh đổi tên tiếng Trung thành [Vĩnh hằng], hoặc là đổi tên tiếng Anh thành [Forever Love], như vậy mới chuẩn xác.” Chu Doãn Thịnh cười trêu chọc.

Tiết Tử Hiên thâm thâm nhìn hắn một cái, nhấc tay đàn tấu. Tiếng đàn thư hoãn mà duyên dáng đổ xuống từ những ngón tay trắng nõn thon dài. Đoạn nhạc đầu tiên thập phần vui thích tươi đẹp, như là đi trên con đường nhỏ chốn nông thôn, hai bên hoa tươi đua nở dính đầy sương mai, làm người ta thể xác và tinh thần sung sướng. Một âm rung trọng yếu bỗng nhiên nhảy ra, liền phẳng phất nơi cuối đường đột nhiên gặp gỡ

người yêu định mệnh, âm phù cực tốc xoay tròn biểu thị một khắc kịch liệt khi tâm động, “Đinh đinh đông đông” xúc âm tượng trưng cho tim đập loạn nhịp.

Tiếng đàn chậm trở nên cao vút lại ngắn ngủi, Tiết Tử Hiền biểu tình từ mỉm cười biến thành thống khổ.

Nghe mở đầu, Chu Doãn Thịnh nguyên bản cho rằng đây là một khúc tình yêu, nó hẳn là âm áp, uyển chuyển, thấm vào ruột gan. Nhưng nhạc đoạn thứ hai từng chuỗi âm rung tự va chạm cường liệt nói cho hẳn, đây cũng không phải thứ gì trữ tình, ngược lại, nó là hồng thủy cuồng bạo, sóng triều cuộn trào mãnh liệt, phong bạo gào thét. Đoạn nhạc thứ hai, từ đầu đến cuối tràn ngập cường liệt đấu tranh cùng sâu sắc bất đắc dĩ.

Phảng phất có một thanh liêm đao nhìn không thấy, lấy phương thức tàn nhẫn mà lại không thể ngăn cản phá huỷ tất cả thế giới hoa tươi đua nở, sắc thái sỡ ban đầu kia. Cuối cùng một âm rung cường liệt rơi xuống, giai điệu cấp bách chậm rãi nhẹ nhàng, chậm rãi thoải mái, cuối cùng quy về bình tĩnh. Mà cái thế giới sáng lạn, tràn ngập tình yêu kia, cũng về với hư vô.

Tiết Tử Hiền dùng những nốt nhạc nhẹ nhàng nhất kể ra nội tâm thâm trầm thống khổ cùng sám hối. Khi âm phù cuối cùng biến mất tại đầu ngón tay, hẳn thật lâu không thể hồi thần. Đây là khúc nhạc mà hẳn dùng thời gian một đời, vì thiếu niên âu yếm mà biên soạn, nó gọi là [Forever], cũng gọi là [Vĩnh hằng chi ái], không cần lại thêm một từ đơn tiếng Anh dư thừa, bởi vì hẳn dùng đầu ngón tay mình, tiếng đàn của mình, kể cho thiếu niên cái gì gọi là “Yêu”.

Chu Doãn Thịnh cảm thấy trái tim giống như bị quán một lớp kén thật dày, nặng nề mà lại không thể thoát khỏi. Cảm xúc đau thương vẫn chiếm cứ trong đầu, làm hẳn rất không thoải mái.

Hắn khom lưng, chăm chú nhìn vào thanh niên: “Sao anh lại khóc? Khúc nhạc này anh vì ai mà viết?” Năng lực giám thưởng âm nhạc của hẳn không cao, nhưng ngay cả như vậy, cũng có thể cảm nhạc được tuyệt vọng trong bản nhạc. Vĩnh hằng chi ái? Không bằng gọi là tuyệt vọng chi ái.

Lúc này Tiết Tử Hiền mới cảm giác má có chút lạnh lẽo, đưa tay sờ, tràn đầy nước mắt. Hẳn dùng một đời soạn bản nhạc này, lại thăng đến hôm nay đàn tấu nó, bởi vì chủ nhân của nó, hiện tại đang ở ngay trước mắt.

“Khúc nhạc này anh vì em mà soạn,” Hẳn nhanh chóng lau khô nước mắt, đứng lên, ấn thiếu niên lên ghế đánh đàn, yêu cầu, “Tiểu Di, vì anh đàn một lần được chứ? Anh muốn nghe em vì anh đàn một lần.” Đây là nguyện vọng mà hẳn đời trước đến chết cũng không thể đạt thành.

Chu Doãn Thịnh đặt tay trên phím đàn, thật lâu chưa thể ấn xuống đi. Tuy rằng không có khúc phổ, nhưng hẳn chỉ cần nghe một lần là có thể phục chế hoàn chỉnh. Nhưng mà bản nhạc này bất đồng với bất cứ khúc nhạc nào hẳn từng nghe qua trước đó. Nó là sống, nó đau thương như vậy, tuyệt vọng như vậy, đồng thời lại mình đầy thương tích.

Hẳn không thể đàn tấu nó, thật không thể. Có lẽ hẳn có thể phục chế giai điệu, lại chẳng thể phục chế không trọn vẹn cùng mỹ lệ của nó. Hẳn rất cuộc hiểu rõ những lời Olsen nói, nguyên lai âm nhạc có linh hồn cùng âm nhạc không có linh hồn, thật sự bất đồng. Âm nhạc có linh hồn sẽ vào trong lòng người, mà không phải lỗ tai.

“Không được, em đàn không được.” Hẳn buông hai tay xuống, hổ thẹn lắc đầu.

Tiết Tử Hiền như rơi xuống hầm băng, cúi lưng, gắt gao ôm em, nỉ non: “Em đàn không được, bởi vì em không yêu anh.” Đúng vậy, hẳn rất cuộc minh bạch, vô luận là đời trước hay là đời này, thiếu niên cũng chưa từng yêu mình. Chẳng sợ thiếu niên cùng hẳn phát sinh quan hệ nhục thể thân mật nhất, trái tim em vẫn cách rất xa xôi.

Cảm xúc tuyệt vọng chỉ xuất hiện trong chớp mắt. Lập tức bị Tiết Tử Hiền đuổi ra khỏi đầu óc. Hiện tại không yêu không có nghĩa là tương lai không yêu. Giờ này khắc này, thiếu niên đang ở trong lòng hẳn, nhồi đầy vòng tay trống rỗng, rót vào độ ẩm. Hẳn còn có cái gì không thỏa mãn đâu? Hẳn có thời gian một đời để được đến tìm em.

Chu Doãn Thịnh nghe thấy được Tiết Tử Hiền nói nhỏ, nhưng hẳn giả vờ không nghe thấy. Hẳn không biết nên đáp lại tình yêu này như thế nào. Nó quá nặng nề, quá đau thương, cũng quá tuyệt vọng. Xem ra Tiết

Tử Hiên đều biết, cảm tình của bọn họ thực ra được xây dựng trên một tòa lâu đài cát tùy thời sẽ sụp đổ. Y dẫn hắn trở về là vì trái tim, hắn cùng y thân mật là vì lợi dụng. Hai người mang ý xấu, làm sao thẳng thắn thành khẩn yêu nhau? Trừ phi hết thấy mọi thứ có thể trở lại lúc ban đầu.

Hai người lẳng lẳng ôm một lát, sau đó trong ánh nhìn chăm chú hôn đến cùng nhau. Tiết Tử Hiên đặt thiếu niên lên giường lớn, qua loa khai thác hai phát liền vọt vào. Động tác rất hung mãnh, hai tay gắt gao bóp chặt cái eo gầy gò của thiếu niên, để tránh hất bay em. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể xác định thiếu niên là thuộc về hắn, trong trong ngoài ngoài đều thuộc về hắn.

Chu Doãn Thịnh rất nhanh liền mê thất trong kịch liệt khoái cảm. Hắn thích tình ái thô bạo, đưa đẩy nhanh chóng mà hữu lực khiến hắn quên mất rất nhiều phiền não. Khi hậu huyết dần dần nóng lên, khi điện lưu xuyên qua toàn thân, khi cao trào chiếm cứ lý trí, hắn quán chặt trên cổ thanh niên vong tình rên rỉ.

Cái gì hệ thống nhân vật phản diện, vận mệnh chi tử, hiện tại tương lai, mụ nó đều đi gặp quỷ đi thôi.

“Nhanh lên, nhanh lên, nhanh hơn nữa!” Hắn vuốt tấm lưng thanh niên dính đầy mồ hôi, liên tục thúc giục y.

Hiện tại Tiết Tử Hiên hoàn toàn không có ôn nhu tuần nhã ngày xưa, tác phong nhanh nhẹn, hắn như là một đầu dã thú, gặm nhẹ xâm chiếm con mồi dưới thân, va chạm một lần nhanh hơn một lần, một lần mãnh liệt hơn một lần, hận không thể cũng đem túi túi sưng phồng chen vào bên trong mật huyết nóng ướt của thiếu niên. Khi đợt cao trào cuối cùng đột kích, hai người gắt gao ôm cùng một chỗ phun trào, sau đó run rẩy nằm trên giường. Bọn họ ai cũng không có nói chuyện, cũng không muốn tách ra, liền giữ tư thế mập hợp mà thiếp đi.

22. Chương 22: Vĩnh Hằng Chi Ái (2)

Hôm sau, cảm giác được hậu huyết nhét một cơn thịnh nóng bỏng, Chu Doãn Thịnh hận không thể nhấn khuôn mặt vì ngủ say trung càng thêm tuần mỹ kia vào trong gối đầu đi.

“Anh không có thanh lý giúp em sao? Sẽ tiêu chảy, sẽ phát sốt, quan trọng là sẽ ảnh hưởng em phát huy trong thi đấu.” Tâm hắn rất rộng rãi, sớm đã quên ngăn cách ngày hôm qua không còn một mảnh, bẻ ngón tay lải nhải.

Tiết Tử Hiên siết chặt eo hắn, đụng đụng bên trong, khàn giọng treu đùa: “Dù sao cũng phải thanh lý, dứt khoát lại bắn một hồi, đổ đầy em.”

Chu Doãn Thịnh rất muốn mắng vào mặt y, nhưng đến cùng khuất phục dưới thế công hung mãnh, dứt quãng nói: “Có, có ai, nói qua, anh lên giường là cầm thú, dưới, giường, là thân sĩ?”

“Không có, bởi vì anh chỉ lên giường với em, anh chỉ yêu mình em.” Tiết Tử Hiên một mặt mạnh mẽ đưa đẩy, một mặt thổ lộ. Trừ thiếu niên trong lòng, thân thể hắn không thể chịu đựng được bất luận kẻ nào đụng chạm.

Kích tình qua đi, Tiết Tử Hiên ôm thiếu niên thắt lưng đau nhũn chân vội vàng chạy vào phòng tắm thanh lý, sau đó mua mấy viên thuốc xổ cùng thuốc hạ sốt, cùng đến đại sảnh kim sắc.

Chu Doãn Thịnh lười biếng không muốn động, cơ hồ là bị thanh niên vừa tha vừa ôm mang đến phòng nghỉ, thấy hắn đôi mắt thâm ướt, cánh môi sưng đỏ, Tiết Tử Hiên hận không thể nhào lên xé nát hắn ra.

“Tiểu Di làm sao vậy?” Vì có thể cùng ca ca nói vài lời, nàng không thể không vờ như thân thiết.

Tiết Tử Hiên cũng không phản ứng nàng, hôn hôn gò má thiếu niên còn ửng đỏ, dặn dò: “Đều là lỗi của anh, đêm qua quên giúp em rửa sạch. Nếu lát nữa em cảm thấy choáng váng đầu hoặc là bụng không thoải mái, nhất định không cần cạy mạnh, chúng ta trực tiếp bỏ thi.”

“Không bỏ thi, em đã nói nhất định phải lấy giải quán quân.” Chu Doãn Thịnh muốn nhìn thử xem, sau khi đánh vỡ quỹ tích vận mệnh, Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện sẽ sinh ra biến hóa thể nào.

“Được được, lấy giải quán quân, em là giỏi nhất.” Tiết Tử Hiên cười hòa theo, thấy nhân viên công tác thông tri mọi người qua rút thăm, lúc này mới lưu luyến không rời đi.

“Lấy giải quán quân? Bằng vào người?” Tiết Tịnh Y đợi ca ca đi rồi, lập tức lộ ra biểu tình ác độc.

Chu Doãn Thịnh cũng lười phản ứng nàg, lác lư đi xa. Vận khí của hai người đều rất tốt, một rút số năm, một trút số sáu.

Tuyển thủ tiến vào vòng chung kết phần lớn thực lực phi phàm, mấy màn biểu diễn trước phi thường phần khích, thỉnh thoảng liên tiếp bộc phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt, còn có người lớn tiếng kêu “Encore”.

Khi Tiết Tịnh Y lên sân khấu, dưới đài tiếng hô một mảnh, có thể thấy được kỳ vọng rất cao vào nàg, cả Olsen đều quay đầu lại, nói với đệ tử: “Muội muội người thật không sai, nàg diễn tấu tràn ngập kích tình, hoàn toàn kế thừa phong cách của người.”

Tiết Tử Hiên không tỏ rõ ý kiến “Ân” một tiếng. Hắn chậm rãi vỗ tay, thái độ không lạnh không nóng, khi người chủ trì báo ra khúc nhạc Tiết Tịnh Y muốn diễn tấu mới lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Hắn vụn vụn không nghĩ tới, nàg biểu diễn khúc mục dĩ nhiên là [Dear Palos Chelf], đời trước, do Tiểu Di hoàn mỹ suy diễn, cũng khiến em thuận lợi tiến vào vòng bán kết.

Bản nhạc này trong lịch sử âm nhạc cổ điển được xưng là “Âm nhạc ma quỷ”, do những hợp âm hoàn toàn không hợp nhau liên tục tạo thành, cả bản nhạc từ đầu tới cuối đều dừng lại tại cao trào, không có phần nào thư hoãn. Cần phải đầu nhập rất nhiều tinh lực cùng tình cảm, mới có thể diễn tấu nó hoàn mỹ. Giai điệu của nó phi thường cổ quái, thậm chí có thể gọi là khó nghe, tình cảm va chạm xé rách sẽ khiến người diễn tấu cùng người nghe rơi vào điên cuồng.

Rất nhiều nghệ sĩ dương cầm nổi danh từng có ý đồ khiêu chiến bản nhạc này, không có ngoại lệ, tất cả đều lấy thất bại mà chấm dứt, bởi vì bên trong khúc nhạc dung nhập cường liệt yêu cùng hận, khiến nó có ma lực phá hủy nhân tâm.

Theo Tiết Tử Hiên biết, đời trước, người duy nhất có thể suy diễn nó đến mức hoàn mỹ, chỉ có Tiểu Di. Thế nhưng trước mắt, Tiết Tịnh Y lại không biết tự lượng sức mình lựa chọn này bản nhạc, trái tim yếu ớt của nàg có thể thừa nhận sao?

Nhưng mà Tiết Tịnh Y biểu hiện lại khiến Tiết Tử Hiên sửng sốt, cũng khiến người xem dưới đài rung động. Nàg điên cuồng ấn phím đàn, tuy rằng đàn sai lầm mấy âm phù, nhưng yêu hận cường liệt kia lại hung hăng đâm vào đáy lòng mỗi người.

Nàng minh bạch chân lý của bản nhạc này. Đây là một khúc nhạc báo thù, soạn giả đang báo thù thế tục cùng tử thần đã cướp đi người mình yêu. Cho nên, nàg hoàn toàn có thể lý giải loại oán hận muốn xé nát toàn thể giới, cái loại điên cuồng đến tình nguyện dẫn thân vào địa ngục cũng muốn đoạt lại người yêu.

Nàng chậm chậm gõ phím đàn, bởi dùng lực quá mức, mái tóc xõa tung đã hoàn toàn rối loạn, che khuất hai gò má nàg, ánh mắt cừu hận cùng oán độc lộ ra từ khe hở sợi tóc, khiến nàg nhìn qua giống như ma quỷ.

Một khúc kết thúc, dưới đài im lặng đến kim rơi cũng có thể nghe thấy, vẫn là Olsen đứng lên vỗ tay đầu tiên, người xem mới lục tục hồi thần, sau đó là tiếng vỗ tay như sấm.

“Âm nhạc ma quỷ nên do ma quỷ đến diễn tấu, bạn cùng bản nhạc hoàn toàn đồng hóa, hơn nữa chinh phục tôi, tôi cho bạn tròn điểm.” Olsen kích động bình luận, cuối cùng nhìn về phía đệ tử, trêu chọc nói, “Sean, người cảm giác thế nào? Muội muội của người có thể kế thừa y bát của người sao?”

Tiết Tử Hiên vẫn chưa vỗ tay, nhìn micro thấy mình đưa tới, thân nhiên mở miệng: “Nàng đích xác là ma quỷ.”

Thính phòng phát ra tiếng cười vang. Bọn họ cho rằng Sean nói là thành đồng tình, nhưng ở đây chỉ có ba người biết, những lời này không có bất cứ hàm nghĩa khen tặng nào, mà là nói thật. Tiết Tịnh Y đích xác

là ma quỷ.

Cuối cùng, giám khảo cùng phe với Olsen cho hai điểm tròn, hai điểm 19.5, nhưng rất đáng tiếc, một giám khảo phái khác càng chú ý kỹ xảo, nàng đàn sai mấy âm phù, đây là chuyện không thể tha thứ, nên cho điểm cũng không cao, nhưng cũng không thấp, chia đều xuống cũng được 92 điểm, trước mắt xếp vị trí thứ nhất.

Tiết Tịnh Y chậm rãi xuống đài trong âm thanh ủng hộ của mọi người, thấy thiếu niên chờ đợi trong cánh gà, lộ ra nụ cười chí đắc ý mãi.

Chu Doãn Thịnh cũng không khẩn trương chút nào, hẩn buông mi nhìn trí não, mặt trên hiện lên một hàng chữ, đây là nhiệm vụ hệ thống mới tuyên bố — thua Tiết Tịnh Y trong cuộc thi.

“Xuy, người bắt ta thua, ta lại càng muốn thắng, chúng ta chờ xem.” Hẩn lặng lẽ nói, không hề ngoài ý muốn cảm nhận được thân thể bắt đầu đau đớn. Đây là hệ thống thực thi trừng phạt, hẩn không muốn thua, như vậy nó liền khiến hẩn đau đớn đến không thể đàn tấu.

Thế nhưng nó tuyệt không thể tưởng được, những đợt trừng phạt không hề kiêng nể trước kia đã sớm khiến thiếu niên sinh ra sức chống cự đau đớn, hẩn từng bước một đi lên đài, vẫn không chào người xem cùng giám khảo, mà là ngẩng cao cằm, lộ ra biểu tình kiên cường. Đau đớn chẳng những không thể phá hủy ý chí hẩn, ngược lại khiến hẩn càng thêm phần khởi.

Cùng lúc đó, người chủ trì tuyên bố khúc nhạc thiếu niên diễn tấu — [Khoe khoang].

Dưới đài nhất thời ồ lên. Không hề nghi ngờ, luận về độ khó kỹ thuật, bản nhạc này chiếm cứ địa vị cao nhất trong lịch sử đàn dương cầm. Đây là do Sear – hoàng đế đàn dương cầm thế kỷ trước diễn tấu khiêu chiến các đại sư cùng thời kì, hẩn tự xưng mình là nghệ sĩ đàn dương cầm vĩ đại nhất bấy giờ, không có kẻ thứ hai, hẩn đem biên khúc xinh đẹp nhất, kỹ xảo cao siêu nhất, âm phù nhảy nhót nhất, dung hợp vào trong bản nhạc. Hơn nữa dự ngôn, trên thế giới, người có thể đàn tấu nó hoàn chỉnh đản nhất, chỉ có chính mình.

Cho tới bây giờ, dự ngôn đó vẫn chưa có ai đánh vỡ. Những nghệ sĩ thế kỷ mới lục tục khiêu chiến, lại lục tục thất bại. Bản nhạc này trở thành một ngọn núi cao không thể trèo lên.

Sears dựa vào ngạo mạn biên soạn nó, đây là thuần túy huyền kĩ, mà không phải phát tiết tình cảm, chỉ cần người diễn tấu đủ ngạo mạn, hơn nữa có kỹ xảo cao siêu như Sears là có thể suy diễn nó hoàn mỹ.

Trên đường đi đến hội trường, Chu Doãn Thịnh cùng Tiết Tử Hiên không hẹn mà cùng lựa chọn bản nhạc này, bởi vì chỉ có nó có thể bù lại khuyết điểm thiếu thốn cảm tình của Chu Doãn Thịnh.

[Khoe khoang], cư nhiên là [Khoe khoang] đáng chết! Tiết Tịnh Y cảm giác phi thường không ổn.

Olsen ngồi ở ghế giám khảo đã rung lên râu quai nón, hẩn lắc đầu, ồm ồm nói: “Ngay cả Sean cũng không thể thuận lợi đàn xong bản nhạc này, ta không thể tin được có người thể nhưng lựa chọn nó. Vị tuyển thủ này rất có dũng khí, đồng thời hẩn cũng đang khiêu chiến hai vị hoàng đế đàn dương cầm thế kỷ trước cùng thế kỷ này, ta rất chờ mong.” Nói là chờ mong, nhưng biểu tình phiền chán nói cho mọi người, tuyển thủ này bắt quá là được ăn cả ngã về không.

Khán giả cho tiếng vỗ tay mang tính cổ vũ.

Tiết Tử Hiên nhìn thiếu niên ngẩng cao cằm ngồi ở trước đàn dương cầm, dùng khẩu hình vô thanh nói: “Cố gắng, gà trống tơ của anh.”

Chu Doãn Thịnh hiểu được thần ngữ, thông qua màn hình lớn thấy khuôn mặt đặc tả của thanh niên, biểu tình kiên cường cương nghị tại chỗ, thầm nghĩ: Gà trống tơ, cái quỷ gì? Thi đấu xong anh nhất định phải giải thích rõ ràng cho em!

Đàn tấu đàn dương cầm, lão tử chính là thiên hạ đệ nhất, cái gì Sears, Tiết Tử Hiên, Olsen, đều phải lui ra sau cho ta! Hẩn yên lặng thôi miên chính mình, biểu tình vốn đã ngạo mạn không ai bì nổi càng trở nên muốn ăn đòn sau đó nâng hai tay, bay nhanh tiến vào đoạn nhạc thứ nhất. Cơ hồ mỗi khi đàn xong một đoạn nhỏ, hẩn liền đổi ngay một loại kỹ xảo khác, đầu ngón tay trắng nõn dưới ánh đèn tụ quang chiếu rọi xuống giống đóa hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Hắn thành thạo có thừa khả năng khoe khoang tài nghệ mình dày công tôi luyện, biểu tình càng ngày càng kiêu căng, thái độ càng ngày càng không tận tâm. Đàn đến đoạn nhạc thứ ba có tiết tấu nhanh nhất, hắn thậm chí đứng lên, làm một động tác lắc lư, hiển nhiên thích thú ở trong đó. Hắn không phải đang đàn tấu đàn dương cầm, mà là đang đùa nghịch đàn dương cầm, khi mọi người triều bái đàn dương cầm như một loại thánh vật, hắn lại xem nó trở thành đồ chơi, mà hắn thì là chúa tể.

Đây là một loại miệt thị, hơn nữa ngạo mạn đáng chết tới cực điểm. Nhưng chính bởi vì hắn ngạo mạn, hắn khinh thường, hắn cà lơ phất phơ, không kiêng nể gì, khiến cho tiếng đàn của hắn mang đầy mị lực không gì sánh kịp.

Một khúc kết thúc, hắn đứng chỗ đó, không có gập đầu, không có cúi đầu, chỉ là vuốt vuốt lọn tóc ướt mồ hôi bên thái dương, thái độ ngạo mạn đến cực điểm, giống một quốc vương chân chính.

Khán giả dưới đài toàn bộ đứng lên vỗ tay, điên cuồng hô “Encore”, bọn họ triệt để bị thiếu niên chinh phục. Tiết Tử Hiền đặc biệt kích động, hắn vỗ tay đến hai tay đỏ bừng, đưa cho thiếu niên một cái lại một cái hôn gió.

23. Chương 23: Một Hồi Mười Sát (1)

Tiếng vỗ tay kéo dài không dứt, cho dù là người không có năng lực giám thưởng âm nhạc cũng có thể phân rõ khúc nhạc này tuyệt đẹp dữ dội. Trước đó, chỉ có Sears thành công suy diễn nó trước đại chúng, nhưng mà một thế kỷ qua, Sears bức tượng đài đàn dương đã sớm trở thành lịch sử, tác phẩm tiêu biểu của hắn [Khoe khoang] cũng tùy theo yên lặng.

Tiết Tử Hiền từng đàn tấu nó, nhưng vẫn chưa tiến hành công diễn, mà là lấy hình thức khúc nhạc luyện tập upload lên mạng internet. Hắn không có nắm chắc mình có thể đàn được trên vũ đài chính thức, bởi vì hắn còn chưa đủ ngạo mạn, không đủ tự cao tự đại.

Thế nhưng hắn biết, thiếu niên tuyệt đối có thể làm được điểm này. Em có được đầu não thông minh nhất thế giới cùng đôi tay linh hoạt nhất, dựa vào chúng nó, em không gì không làm được, cũng bởi vậy phá lệ kiêu ngạo. Có lẽ, ngay cả chính em cũng không phát hiện, khi em dùng ánh mắt sáng ngời kia quan sát chung quanh, em chọn dùng là góc độ quan sát, giống một người đứng xem triệt triệt để để.

Em kinh tài tuyệt diệu như Sears, cũng không ai bì nổi như Sears. Bản [Khoe khoang] này cơ hồ là được đặc biệt tạo ra cho em.

Chu Doãn Thịnh đứng ở tại chỗ, cằm hơi nâng, mi phong nhướng lên, thái độ cực ngạo mạn. Hắn giống như cũng không để ý giám khảo chấm điểm, tự mình điều chỉnh đóa hoa trang trí trước ngực.

Các giám khảo ghé vào cùng nhau khe khẽ nói nhỏ, thảo luận đại khái một phút đồng hồ mới lục tục cho điểm, 20, 20, 20..... Mỗi một người chủ trì báo ra một điểm, người xem liền muốn kinh hô một tiếng, nhiều điểm tròn như vậy, lập được kỉ lục suốt mấy năm qua, rốt cuộc đến phiên Olsen, hắn giả bộ ho hai tiếng, lúc này mới chậm rãi ấn xuống nút cho điểm.

Điểm 20 đỏ tươi nhảy ra, sáu vị giám khảo, sáu điểm tròn, không hề nghi ngờ, thiếu niên chắc chắn đã đoạt được giải quán quân cuộc thi này.

“Ta không thể không thừa nhận, người rất thông minh. Người lựa chọn [Khoe khoang] của Sears, đàn tấu nó không cần đầy đủ cảm tình, chỉ cần đầy đủ tự tin cùng kiêu ngạo. Người diễn tấu rất hoàn mỹ, giống một tên ngạo mạn mười phần mười, nếu Sears còn sống, ta nghĩ hắn sẽ phi thường chán ghét người, bởi vì người đánh vỡ dự ngôn của hắn.”

Olsen đơn giản bình luận vài câu. Hắn không thể làm trái lương tâm cho thiếu niên điểm zero, dù cho thiếu niên gian trá, dùng khúc nhạc gặp may tránh né khuyết điểm của mình, nhưng cũng từ đó phản ánh thực lực, bởi vì trên thế giới, có lẽ cũng không tìm ra người thứ hai có thể dùng phương thức không chút để ý như thế suy diễn hoàn mỹ [Khoe khoang].

Ngẫm lại xem, ngay cả khúc có kỹ thuật khó khăn cao như thế cũng không thể khiến thiếu niên chăm chú đối đãi, còn có khúc nhạc nào có thể làm khó hắn? Nếu hắn có thể đầu nhập vào một chút cảm tình, chẳng

sợ chỉ là một chút, hẳn nhất định sẽ trở thành một nghệ sĩ vĩ đại hơn cả Sean. Olsen không khỏi tiếc nuối thâm nghĩ.

Chu Doãn Thịnh chậm rãi xuống đài trong âm thanh ủng hộ của khán giả, thấy Tiết Tịnh Y đứng sau cánh gà, sắc mặt trắng bệch, hai mắt phun hỏa, hẳn giờ ngón cái lên rồi chỉ ngược xuống, làm thủ thế nhục nhã.

Trừng phạt hệ thống cho hẳn còn đang tiếp tục, thân thể hẳn xé rách đau đớn, tâm tình lại vui sướng đến cực điểm. Vận mệnh quỹ tích từ giờ khắc này bắt đầu chuyển biến, hiệu ứng hồ điệp ùn ùn kéo đến sẽ giống một đám virus, mãnh liệt công kích hạch tâm giải toán của hệ thống. Nó phải làm sao để bẻ thẳng lại thế giới này? Nếu không thể bẻ thẳng, nó sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế nào?

Chu Doãn Thịnh cúi đầu nhìn chằm chằm trí não lập lờ, trong mắt tràn đầy hứng thú.

Cái tên Hoàng Di nhanh chóng thịnh hành toàn thế giới, những buổi diễn tấu của hẳn tại đại sảnh kim sắc xuất hiện trên TV, mạng internet, bị mọi người điên cuồng truy phủng. Khi hẳn dần tới cao trào bỗng nhiên đứng lên, bày eo nhỏ, lắc hông cong, sợi tóc chột cao chột thấp tung bay, hình ảnh kia cực biếng nhác, cũng cực gợi cảm, khiến tất cả những người nhìn chăm chú vào hẳn tim đập thành thịch.

Dung mạo hẳn vốn đã xinh đẹp siêu thoát giới tính, thần thái kiêu căng càng tăng thêm vài phần dã tính ma mị, hẳn là vật sáng trời sinh, cùng nên được người ngưỡng vọng, cúng bái.

Khi trở lại Hoa quốc, hẳn đã trở thành nhân vật nổi tiếng, mấy trăm phóng viên đổ tại sân bay, chỉ vì chụp được một nửa mặt hẳn.

Thật vất vả thoát khỏi truy đuổi, trở lại Tiết Trạch, Chu Doãn Thịnh mệt đến chẳng muốn nhúc nhích lấy một ngón tay.

“Trong phòng bếp đã hâm thức ăn rồi, em mau ăn, ăn xong không được lập tức ngủ, ra ngoài đi vài vòng, tiêu tiêu thực. Gần đây chậm trễ rất nhiều công vụ, anh phải đi công ty xử lý, chạng vạng anh tới đón em đi ăn chiều.” Tiết Tử Hiên một mặt dặn dò một mặt cởi giày cho thiếu niên, thay vào dép lê thoải mái mềm mại.

“Sao anh không ăn cơm xong rồi lại đi?” Chu Doãn Thịnh lặn vào sô pha, ôm gối ôm.

“Có một bữa cơm gấp đôi tác phải đi ngay. Anh đi, nhớ rõ ăn no ngàn vạn không được lập tức đi ngủ, không tốt cho bao tử.” Tiết Tử Hiên không chán ghét phiền phức nhấc nhở, thấy thiếu niên đã nhắm mắt lại, tựa hồ sắp ngủ, vội vàng nắm mũi em, dờ khóc dờ cười bổ sung, “Thế nhưng cũng không thể không ăn gì, để bụng đói ngủ. Đứng lên đi ăn, có nghe thấy không? Tiểu Di, gà trống tơ.”

“Anh nói ai gà trống tơ?” Chu Doãn Thịnh bỗng nhiên mở mắt, xoay người ấn Tiết Tử Hiên xuống sô pha, dùng gối ôm đánh đầu y, khí thế hùng hổ ép hỏi, “Vì sao lại gọi em là gà trống tơ, em đâu có xấu như vậy.”

Tiết Tử Hiên bóp chặt vòng eo gầy gò kia, nửa sùng nịnh nửa trêu đùa nói: “Còn nói chính mình không phải gà trống tơ, lúc tức giận sẽ xù lông, khi kiêu ngạo sẽ ưỡn ngực, có cao hứng hay không đều thích nhảy nhót, còn đặc biệt thích gáy, em nhìn xem em hiện tại có giống gà trống tơ không.”

Đang cầm gối ôm đập loạn một trận, động tác Chu Doãn Thịnh hơi hơi cứng đờ.

Tiết Tử Hiên thấp giọng cười, thuận thế chồm người dậy, đặt em lên thảm dùng lực hôn, đầu lưỡi càn quấy ra ra vào vào khoang miệng, càn quét nước bọt trong veo.

“Được rồi, không đùa nữa, mau đứng lên ăn cơm, anh nghe bụng em đang sôi lên rồi kìa.” Hôn xong, hẳn nhắc thiếu niên đẩy mặt ửng hồng thở hỗn hển lên, ôm em đến phòng ăn.

Trên bàn cơm bày mấy món ăn thường ngày, còn đang bốc khói, hiển nhiên vừa hâm nóng xong, quả gia mới là một phụ nữ trung niên thành thật, thấy hai vị chủ nhân hành động thân mật, vẫn không hề biểu hiện ra một chút biểu tình quái dị.

Dọn xong đồ ăn, nàng yên lặng rời đi, thuận tiện thông tri tài xế mới đến lái xe ra cửa chính.

Tiết Tử Hiên gấp một khối thịt kho tàu đưa đến trong miệng thiếu niên, sau đó lại gần ngậm cánh môi bóng nhẫy, ôn nhu mà lại thông thả liếm láp, tựa như đang nhấm nháp món ăn mỹ vị nhất.

“Đầu bếp mới tới tay nghề rất không sai.” Nhắm nháp xong, hấn đúng trọng tâm đánh giá.

Chu Doãn Thịnh giống đuổi ruồi bọ, phát phát tay.

“Buổi tối chờ anh.” Tiết Tử Hiên lại hôn hấn vài cái, lúc này mới lưu luyến không nỡ rời đi, mới vừa đi tới cửa, liền thấy Tiết Lý Đan Ny mang theo Tiết Tịnh Y trở lại.

“Tiết Tịnh Y, sao ngươi còn không đi, nhớ rõ trước đó đã đáp ứng ta cái gì sao?” Hấn ngữ khí bình thản mà lại lạnh lùng.

Tiết Lý Đan Ny tựa hồ đang ẩn nhẫn cái gì, nàng vỗ vỗ cánh tay Tiết Tịnh Y trấn an, nói: “Chúng ta trở về thu thập đồ đạc, lập tức đi ngay. Tử Hiên, ngươi đừng chỉ lo giáo huấn muội muội, ngươi có nhớ đã đáp ứng ta cái gì hay không?”

Thanh danh Hoàng Di càng ngày càng vang dội, rất nhiều người đặt hấn ngang hàng cùng nhi tử mà thảo luận, nói hấn có khả năng trở thành một nghệ sĩ đàn dương cầm vĩ đại như nhi tử. Điều này làm cho Tiết Lý Đan Ny thấp thỏm khó an, sợ một ngày nào đó gièm pha của nhi tử cùng Hoàng Nghi bị phơi bày ra ánh sáng.

Nếu như Hoàng Di vẫn không có tiếng tăm gì như trước kia, nàng tuyệt sẽ không kiêng kị, nhưng hiện tại bất đồng, hấn chói mắt như vậy, ưu tú, rước lấy vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Hấn ở bên cạnh nhi tử tựa như một quả bom hẹn giờ, sớm muộn gì cũng có một ngày, công chúng sẽ từ cử chỉ thân mật của bọn họ mà nhìn ra manh mối.

Đến thời điểm bọn họ sẽ nói như thế nào? Tiết Lý Đan Ny thế nhưng dường ra một đứa con đồng tính luyến! Con trai của Tiết Lý Đan Ny cùng con nuôi thế nhưng loạn luân! Tiết Lý Đan Ny đến cùng là dạy con như thế nào, mấy chục năm nàng được giáo dục cao đẳng tất cả đều uống phỉ! Tiết Lý Đan Ny là sỉ nhục của Lý gia, nhi tử nàng sinh ra bôi tro trát trấu lên mặt mũi Lý gia.....

Những loại ngôn luận mang tính công kích thế này vong vọng trong đầu Tiết Lý Đan Ny, làm nàng ăn không ngon ngủ không yên, nàng sợ hãi hình tượng hoàn mỹ mình kinh doanh nửa đời người sẽ bị nhi tử cùng Hoàng Di hủy hoại trong chốc lát.

Nàng là phu nhân ưu nhã nhất Đế Đô, nhà nghệ thuật nổi danh nhất, người vợ người mẹ hạnh phúc nhất, nàng ném không nổi tất cả những thứ đó! Từ sau khi thi đấu kết thúc, thấy trên báo chí, trên mạng, TV... đưa tin phô thiên cái địa, nàng không hề có một ngày được bình an, e sợ ngày nào đó thấy gièm pha hai người đồng tính xuất hiện trên trang nhất.

Cho nên hôm nay nàng mới xuất hiện ở Tiết trạch, nàng bị nữ nhi thuyết phục, mặc kệ thỏa hiệp không phải biện pháp, khiến Hoàng Di vĩnh viễn biến mất mới là cách giải quyết triệt để nhất.

Tiết Tử Hiên hiển nhiên không nhớ rõ hứa hẹn kia, nhưng hấn cũng không trả lời, đổi giấy xong đi ra ngoài.

Tiết Lý Đan Ny hướng về phía bóng lưng hấn thấp giọng kêu: “Ngươi từng nói sẽ giữ lại mặt mũi cho mình cùng Tiết gia, nhưng ngươi nuốt lời! Ngươi mang theo Hoàng Di chạy tới chạy lui, trước camera thế nhưng lại nắm tay hấn ôm hấn, còn hôn hấn, ngươi là e sợ cho người khác không biết chuyện xấu của các người sao? Ngươi còn có đầu óc hay không? Ngươi có biết làm thế sẽ khiến Tiết gia bị ảnh hưởng như thế nào không?”

Tiết Tử Hiên đột nhiên quay đầu, âm thanh lạnh lùng nói: “Mẫu thân, ta xin khuyên ngài không cần quấy rầy sinh hoạt của ta và Tiểu Di. Bằng không, mọi người còn muốn qua những ngày an ổn như hiện tại e rằng có chút khó khăn.” Nếu bọn họ cũng như hấn, có kiếp trước ký ức, sẽ biết tư vị sống không bằng chết rốt cuộc là như thế nào.

Khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Tiết Lý Đan Ny đã vụn vỡ, nhi tử đây là đang uy hiếp nàng, nàng nổi giận đùng đùng quay về phòng, thấy thiếu niên ngồi trong phòng ăn, đang nhả nhả thông dong cắn giò heo hầm, hận không thể xé nát đối phương.

Tiết Tử Hiên cùng lại đây, nhặt nhèo nói, “Các người thu thập xong lập tức đi, trong nhà không có phòng khách.”

Tiết Lý Đan Ny cười lạnh: “Làm sao lại không có phòng khách? Ngươi là muốn đuổi ta?”

“Ta đã cho người dỡ hết giường trong phòng khách, nếu hai người nguyện ý ngủ trên thì cứ tùy ý.” Tiết Tử Hiền làm thủ thế xin cứ tự nhiên.

Tiết Lý Đan Ny bị nghẹn đến mặt xanh tím, liên tục hít sâu mấy cái mới khôi phục bình tĩnh: “Được, chúng ta thu thập hành lý xong sẽ lập tức rời đi. Người muốn đi ra ngoài làm việc thì đi trước đi, không cần lưu lại giám thị chúng ta, người xem chúng ta là trộm sao?”

Tiết Tử Hiền ôm thiếu niên chạy đến xem náo nhiệt vào lòng võ vè, vẫn chưa có sự định rồi đi, hẳn làm sao có thể để thiếu niên đơn độc ở chung với hai người kia? Tự nhiên muốn ở bên em, thẳng đến người không liên can rồi đi.

Tiết Lý Đan Ny muốn khuyên nhi tử đi trước, lại lo lắng khiến hấn hoài nghi, không thể không cùng Tiết Tịnh Y lên lầu thu thập đồ đạc, hai người thủy chung tìm không thấy cơ hội đơn độc nói chuyện với Hoàng Di, chỉ đành tùy tiện nhặt vài kiện châu báu trang sức, sau đó vội vàng đi khỏi nhà.

Trên đường về nội thành, Tiết Lý Đan Ny nhận được một cuộc điện thoại.

“Thế nào? Xong chuyện rồi chứ?” Giọng Tiết Thụy thật không tốt, quyền lợi của hấn sớm bị nhi tử đào rỗng, những quyết sách lớn nhỏ công ty căn bản không có đường cho hấn lên tiếng, ngay cả trợ lý của hấn cũng trực tiếp gao hết văn kiện quan trọng cho Tiết Tử Hiền ký tên.

Hấn từng rất lo lắng gia nghiệp không ai kế thừa, nhưng nỗi lo lắng đó chỉ tồn tại khi hấn đã già đứng không nổi kia. Hấn nguyên tưởng rằng bồi dưỡng nhi tử thành tài ít nhất phải cần mười mấy năm, đến lúc đó về hưu là vừa lúc, còn có thể hưởng thụ nhân sinh mấy phen, nhưng mà hiện tại, hấn chính trực trắng niên, còn có rất nhiều khát vọng không thể thi triển, lại bị nhi tử bức đến hoàn cảnh này, hấn thật không cam lòng, rất không cam lòng.

Mấy hôm trước, kế hoạch mua lại và sáp nhập của hấn bị nhi tử phủ quyết. Vì thúc đẩy kế hoạch này, hấn mất ba năm điều nghiên, một khi thành công sẽ dẫn dắt tập đoàn Tiết thị lên một tầng cao mới. Cho dù lực áp xí nghiệp Trung Tín của Tiết Diêm cũng hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng cuối cùng thời khắc biểu quyết, nhi tử bỏ phiếu chống, tất cả cổ đông cũng hòa theo mà bỏ phiếu chống.

Lam đồ vĩ đại hấn miêu tả, bị bọn họ phê không đáng một đồng. Hấn chưa bao giờ cảm giác nhi tử diện mục hung ác như thế, sau khi hội nghị kết thúc, hấn ném chén trà giận dữ quất y cút ra khỏi công ty.

Nhi tử, không nói một lời, chỉ ném cho hấn một ánh mắt đầy khinh miệt và thương hại. Tiết Thụy không có bệnh tim, nhưng hấn cảm giác mình sớm muộn gì sẽ bị chọc tức ra bệnh. Nhi tử bắt đầu thay đổi từ khi Hoàng Di đi đến Tiết gia, y thích tiểu tử kia? Như vậy hấn sẽ phá hủy nó! Hoàng Di chết có thể khiến nhi tử minh bạch, thế giới này sẽ có chuyện y không thể khống chế.

Ánh mắt Tiết Lý Đan Ny hơi hơi tối sầm lại, lắc đầu nói: “Còn không có, vừa vào nhà liền gặp gỡ Tử Hiền, nó nhìn chăm chăm em, em không dễ làm việc.”

“Vội nhanh chóng làm cho xong chuyện, Tịnh Y đợi không nổi!” Tiết Thụy lớn tiếng thúc giục.

“Vâng, lập tức.” Ngắt điện thoại, Tiết Lý Đan Ny sai tài xế chạy vài vòng quanh nội thành, sau đó quay đầu trở lại Tiết trạch.

Thấy hai người đi mà quay lại, quản gia rất sửng sốt, tiến lên hỏi thăm: “Đại nhân, tiểu thư, sao hai vị lại trở lại?” Dứt lời liền chặn cửa vào phòng khách, thiếu niên đang ở trong nghịch PSP, sợ các nàng làm khó hấn.

Tiết Lý Đan Ny nhếch miệng nói, “Tịnh Y quên lấy tập nhạc, cho nên chúng ta quay lại lấy. Tập nhạc có tới mấy chục cuốn, rất nặng, người đi lên xách giúp nàng.” Cuối cùng vỗ vỗ bả vai nữ nhi, ám chỉ nói, “Con cùng quản gia đi lên lầu, mama mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát.”

Tiết Tịnh Y gật đầu, kéo quản gia vẫn do dự không quyết lên tầng hai.

Lúc này Tiết Lý Đan Ny mới đi vào phòng khách, ngồi xuống đối diện Chu Doãn Thịnh: “Con đoạt được giải quán quân thi đấu đàn dương cầm, phần thưởng là cái gì con biết chứ? mấy hôm trước học viện âm nhạc Curtis gửi thư thông tri tuyển chọn nhập học cho con, con muốn đi sao?”

“Con không muốn rời xa ca ca, hơn nữa con không biết tiếng Anh.” Chu Doãn Thịnh ném PSP xuống, uyển chuyển cự tuyệt.

“Không muốn đi thi con phải ký tên một phần văn kiện nói rõ lý do,” Tiết Lý Đan Ny từ trong túi lấy ra một phần văn kiện, hỏi lại xác nhận, “Con thật không muốn đi?”

“Không muốn, kí tên chỗ nào?” Chu Doãn Thịnh lấy văn kiện ra nhanh tay lật lật, tựa hồ đang tìm chỗ kí tên. Sao hắn có thể không hiểu tiếng Anh chứ? Mấy người Tiết gia ngu xuẩn này cũng quá xem thường hắn, thế nhưng thoải mái mái đưa hiệp nghị hiến tặng nội tạng bằng tiếng Anh cho hắn xem.

Chỉ cần ký tên phần văn kiện này, nếu hắn ngoài ý muốn tử vong, tất cả khí quan có thể ghép tạng đều sẽ quyên tặng cho người cần nó, thân thể bị đào rỗng sẽ bị đưa đến đại học Y, cho sinh viên học giải phẫu.

Hắn không phản đối sau khi chết vì xã hội làm ra cống hiến thích hợp, nhưng bên trong phần văn kiện này ẩn chứa không phải thiện ý, mà là dã tâm. Một khi bác sĩ tuyên bố hắn chết, là thân thuộc, Tiết Tịnh Y có thể được ưu tiên nhận trái tim hắn.

Trước mắt, vấn đề duy nhất bọn họ cần suy xét, là phải làm thế nào để khiến hắn hợp lý hợp pháp chết đi.

Chu Doãn Thịnh hơi suy tư liền có thể nghĩ ra mấy trăm mấy ngàn biện pháp, càng miễn bàn người Tiết gia mảnh khỏe ngật trời chắc chắn cũng không phải việc khó. Bọn họ có tiền, tự nhiên còn rất nhiều người nguyện ý bán mạng cho họ.

“Ký ở chỗ này, con phải suy nghĩ thật kỹ, sau khi ký tên lại đổi ý liền không còn kịp rồi.” Tiết Lý Đan Ny nhẹ giọng nhắc nhở.

“Không đổi ý.” Chu Doãn Thịnh không lưu tâm cười cười, ký tên xuống chỗ ngón tay Tiết Lý Đan Ny chỉ. Không nói bọn họ có thể giết chết hắn hay không, ngay cả tính hợp pháp của phần văn kiện này, sau khi chân tướng sáng tỏ cũng sẽ bị phủ định, cho nên ký cũng không quan hệ.

Tiết Lý Đan Ny nhiều lần xác nhận sau đó nhanh chóng cất văn kiện vào bao, cùng lúc đó, Tiết Tịnh Y cùng quần gia cũng xách hành lý xuống.

“Mama, đã ổn chưa?” Tiết Tịnh Y lập lòe hỏi thăm.

“Được rồi, không có gì có thể thu thập, đi thôi.” Tiết Lý Đan Ny vẫy tay, nhanh chân đi ra Tiết trạch.

24. Chương 24: Một Hồi Mười Sát (2)

Hai người rời đi, Chu Doãn Thịnh cảm ra di động, mở ghi âm cùng video trong thẻ nhớ kiểm tra thực hư, hắn vạn vạn không ngờ Tiết Tịnh Y lại điên cuồng như thế, còn kéo Tiết Lý Đan Ny xuống nước. Không, này thực ra cũng không kỳ quái, bọn họ vốn là có cùng mục đích. Cho nên sớm muộn có thể trăm sông đổ về một biển. Có bọn họ liên thủ hợp tác, kế hoạch mười sát này hẳn là có thể thực thi hoàn mỹ.

Bất quá thật đáng tiếc, bọn họ đối mặt không phải người bình thường, mà là Chu Doãn Thịnh, hắn đứng ở cổng, nhìn chiếc xe Tiết Lý Đan Ny chạy xa, trên mặt lộ ra nụ cười băng lãnh.

Mà tinh thần lực của hắn cũng không nhàn rỗi, đang hăng hái công phá mấy tầng phòng ngự cuối cùng của Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện. Thi đấu qua đi, hệ thống vẫn bận rộn giải toán làm sao bẻ thẳng vận mệnh chệch đường ray. Trên màn hình thường xuyên xuất hiện đủ loại mã lung tung, rậm rạp dày đặc xuất hiện, lại liên tiếp biến mất. Tựa hồ biểu thị nó đang từng chút từng chút bị phá vỡ.

Đột nhiên, trong đầu truyền đến một tiếng “răng rắc” rất nhỏ, nếu không cẩn thận lưu ý, rất có khả năng bỏ qua. Chu Doãn Thịnh ngẩng ra một giây, sau đó thấp giọng cười.

Hắn một bàn tay bóp trán, một bàn tay chống khung cửa, càng cười càng lớn tiếng, cười cho đến khi chảy nước mắt. Ai cũng không nhìn thấy, trí não trên cổ tay hắn đang cấp bách lóe sáng, liên tục chớp nháy mấy trăm cái rồi đột nhiên lụi tắt. Hệ thống không có hao hết năng lượng, nhưng rất đáng tiếc, tinh thần lực của túc chủ lại công phá phòng ngự của nps trước một bước, chiếm cứ địa vị chủ khống.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng xóa bỏ trình tự vận tác Chủ Thần cài vào Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện, dùng ý chí của mình chiếm cứ hậu trường thao tác. Bắt đầu từ giờ phút này, vô luận là Thần Thể hay là linh hồn. Đều đã tự do.

“Không nghĩ tới ngày này tới nhanh như vậy. Rốt cuộc là vị đại thần nào trước đó xử lý Chủ Thần? Bằng không ta sẽ không thắng được thoải mái như vậy.” Hắc võ về trí não một lần nữa sáng lên, thì thào tự nói.

Nhưng mà dù hắc có thể nào cũng không thể ngờ được, vị đại thần khiến hắc ngưỡng vọng kia, chính là mình ở tương lai.

“Thứ này rất hữu dụng, có thể sử dụng như trí não, nghiền nát thật sự đáng tiếc.” Vốn định hủy diệt Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện cuối cùng hắc sửa lại chủ ý, lưu nó lại, biên soạn một bộ trình tự vận tác khác, còn đặt tên gọi 007.

Dùng tinh thần lực cài vào trình tự mới, mở 007 ra, hắc lười biếng duỗi eo, lẩm bẩm: “Xem ra, đã đến thời điểm rời Tiết gia.”

Ngồi chờ chết không phải phong cách của Chu Doãn Thịnh, hắc vẫn giám thị mọi người Tiết gia, biết nhất cử nhất động của bọn họ, bao gồm bọn họ thu mua ai, lại chấp hành kế hoạch mưu sát như thế nào, sau khi ký tên văn kiện, hắc vốn không tính toán lưu lại Tiết gia, vì thế lên lầu thu thập đồ đạc.

Hành lý của hắc hắt ít, mấy món quần áo, mấy tấm giấy chứng nhận, một tấm thẻ ngân hàng, thu hết chỉ cần một cái ba lô không lớn không nhỏ liền có thể mang đi toàn bộ. Tiền trong thẻ là hắc kiếm được từ bán mấy phần mềm nhỏ, còn có tiền thưởng thi đấu, về phần cái thẻ Tiết Tử Hiên cho hắc, bị hắc đoạn đoạn chính chính đặt trên bàn. Thứ gì thuộc về Tiết gia hắc đều không lấy.

Đến Đế Đô có hơn một năm, mắt thấy còn có mấy tháng liền tròn mười tám tuổi, hắc quả thật có hơi cảm khái. Nguyên tưởng rằng đây là chuyến hành trình tuyệt vọng, nào ngờ lại tràn ngập sung sướng cùng hi vọng. Đúng vậy. Hắc không thể không thừa nhận. Ban sơ lãnh đài đã qua, Tiết Tử Hiên cho hắc ấm áp chưa bao giờ có. Lưu lại bên cạnh y, hắc cuối cùng sẽ bất tri bất giác quên bọn họ gặp nhau là có ý đồ khó lường thế nào.

Nếu không có Tiết Tịnh Y cùng Tiết Lý Đan Ny mang đến thư hiệp nghị, chỉ sợ hắc sẽ vẫn ở bên cạnh y, làm như cái gì cũng không biết. Nhưng điều đó có thể sao? Hiển nhiên là không thể, tất cả ác nhân đều sẽ kết ra ác quả, sớm muộn gì hắc cũng phải đối mặt ngày này.

Đương nhiên, Tiết Tử Hiên cũng tất yếu đối mặt, y cho rằng triệt để cách ly mình cùng người Tiết gia là có thể giải quyết hết thảy, ý nghĩ như vậy thật sự rất ngây thơ. Người một khi nảy sinh ác niệm, tâm hồn bị hủ thực không thể nào còn có thể bảo trì hoàn chỉnh. Nó sẽ liên tục thối rữa, thẳng đến rữa nát mới thôi.

Chăm chú tắm rửa một cái, thay bộ thường phục đã mặc vào ngày đến Tiết gia kia, Chu Doãn Thịnh chậm rãi đi xuống tầng ba, đẩy cửa phòng đàn Tiết Tử Hiên bố trí cho hắc. Mấy ngày nay, hắc cao lên không ít, khi vươn tay vuốt ve văn tự khắc trên nắp đàn, ống tay áo rõ ràng ngắn một đoạn. Nhưng vì người đẹp, tự nhiên mặc cái gì cũng dễ nhìn, hắc mặc như vậy ngược lại có hương vị bất cần đời.

Cầm điện thoại đặt trên giá, mở chức năng quay phim, hắc một mặt chậm rãi ấn phím đàn, đạn tấu âm phù không thành giai điệu, một mặt từ từ mở miệng: “Ta phải đi.”

Đầu ngón tay nhảy nhót dần dần nhanh hơn, âm phù không thành giai điệu kia cũng hội tụ thành một đoạn nhạc ngắn ngủi mà lại trào dâng, hắc ngân nga nói: “Các người bao giờ cũng nói ta khi đàn không thể đầu nhập cảm tình, các người biết nguyên nhân sao?”

Dùng lực ấn phím đàn, đàn ra một chuỗi âm cao làm người ta sồn tóc gáy, hắc bỗng nhiên nhếch miệng cười: “Bởi vì từ lúc bắt đầu ta đã biết, các người tìm ta trở về, vì là cái gì. Khúc [Sát thủ trong gió] này tặng cho mọi người trong Tiết gia, cảm tạ các người đã chiếu cố ta.”

Giai điệu nguy hiểm lại ngắn ngủi biến thành những âm trầm mạnh mẽ, thiếu niên hung hăng ấn xuống âm phù cuối cùng, lúc này mới nâng lên khuôn mặt kết đầy hàn sương: “Bản nhạc này thế nào? Cảm tình đầu nhập vào có đúng chỗ?” Hắc châm chọc cười cười, cầm lấy di động, đi trở về phòng ngủ của mình, đem máy ghi hình nhắm ngay giá sách xếp tràn đầy đương đương.

Đầu ngón tay trắng nõn vạch qua một quyển lại một quyển sách tiếng nước ngoài, có tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nga Mười mấy loại ngôn ngữ bắt đồng làm người ta hoa mắt hỗn loạn. Hấn rút ra một quyển, lật ra một tờ trong đó, lưu loát đọc diễn cảm, đọc xong lại nở nụ cười: “Tiết a di, bất ngờ không? Không nghĩ tới một đứa quê mùa đến từ nông thôn thế nhưng sẽ biết ngoại ngữ đi? Ta cả ngày ôm mấy cuốn này này xem, các người thế nhưng cũng không phát hiện, chỉ có thể trách các người không đủ quan tâm ta. Bất quá, điều này cũng không có gì đáng trách, ai sẽ đi quan tâm một lọ chứa? Một người chết rất nhanh sẽ được hạ táng? Nếu như là ta, ta cũng sẽ không. Hiện tại, có có cảm thấy trực tiếp đưa thư hiệp nghị hiến tặng khí quan bằng tiếng Anh cho ta kí tên là hành động phi thường ngu xuẩn?”

Đôi mắt đào hoa sáng ngời hơi hơi cong lên, khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị cũng hiện ra vài phần khả ái: “Yên tâm, ta sẽ không cười người, bởi vì trên thế giới thật không có mấy ai thông minh như ta.”

Hấn dừng di động đứng lên, đặt trên bàn đối diện mình, bắt đầu thu thập mấy quyển sách cơ khí trên giá sách, tiếp tục nói: “Từ ngày đầu tiên bước vào Tiết gia, ta liền biết các người đang ôm chủ ý gì, khi ta nhìn các người làm bộ làm tịch trước mặt ta, các người có ta ghê tởm đến thế nào không? Lúc ấy ta liền thề, nhất định phải khiến các người trả một cái giá thật đắt!”

Hấn quay đầu lại, biểu tình lạnh lẽo, bỗng nhiên lại vẫy tay mỉm cười, càng trở nên có vẻ âm tình bất định: “Được rồi, không nói nhiều lời, bao nhiêu nhân vật phản diện chính là bởi vì nói quá nhiều, cuối cùng bị nhân vật chính tuyệt địa phản kích, ta sẽ không cho các người cơ hội này. Đương nhiên, ta cũng không phải nhân vật phản diện, là người bị hại, mà các người là tội phạm mưu sát.”

Bỏ mấy quyển sách cơ khí chưa đọc xong vào ba lô, hấn bỗng dưng than thở: “Tiết Tử Hiên, anh từng nói yêu ta, thế nhưng rất xin lỗi. Tình yêu này bắt nguồn từ mưu sát, ta không dám nhận. Ta muốn biết, đối mặt với thân nhân cùng ta, anh sẽ chọn như thế nào?”

Hấn đến gần máy ghi hình, thấp giọng nói một câu “Bye bye”, sau đó tắt di động.

Thu thập xong, hấn nói với quản gia muốn đến công ty tìm ca ca, quản gia cũng không hoài nghi, bảo hấn dừng tự mình lái xe, gọi tài xế đưa. Tài xế mới nhận chức đang đi vòng quanh chiếc siêu xe hấn đã cải trang, sắc mặt cổ quái.

“Người đang làm cái gì?” Chu Doãn Thịnh nhướn cao một bên lông mi.

“Hoàng thiếu. Chiếc xe này của ngài thật ngẫu, ta chưa thấy qua chiếc xe nào như thế này.” Tài xế là quân nhân xuất ngũ, tuổi khoảng ba mươi, mày rậm mắt to, diện mạo ngay thẳng, bối cảnh cũng rất sạch sẽ.

Nhưng Chu Doãn Thịnh lại biết, Tiết Thụy đã sớm thu mua gã, đợi thư hiệp nghị hiến tặng khí quan được hội Chữ Thập Đỏ xác nhận và chính thức có hiệu lực, gã sẽ phụ trách động tay chân trong xe, chế tạo một hồi tai nạn giao thông.

“Hôm nay cho người một cơ hội lái thử một lần, thế nào?” Hấn đi qua, ném ba lô vào ghế sau, cười nói, “Đưa ta đi công ty tìm ca ca. Gần đây công an giao thông làm chặt quá, ta không có giấy phép lái xe.”

Văn kiện hiến tặng vừa ký tên, vẫn chưa có đủ hiệu ứng pháp luật, cho nên tài xế cũng không động tay chân. Vừa rồi thật chỉ là nhìn một cái, cảm giác xe tốt như vậy đụng hổng thì có hơi đáng tiếc. Có thể trước khi bị đụng hổng lái vài vòng đã nghiền, hấn đương nhiên cầu mà không được, lập tức liền chui vào.

“Người trong bộ đội là lái xe sao?” Chu Doãn Thịnh giống như lơ đãng hỏi.

“Đúng vậy, bộ đội chúng ta cũng có xe tốt, nhưng đụng nóc cũng chỉ là Hummer, không thể so với loại siêu xe khái niệm này của ngài. Nhìn xem, vừa giẫm chân ga liền lao lên, quá ngẫu!” Tài xế khởi động động cơ, chớp mắt liền chạy ra biệt thự.

Chu Doãn Thịnh cười không nói, tới nội thành, bảo tài xế tại dừng lại ven đường: “Ta đi mua bình nước. Người uống gì?”

“Ta không cần. Cảm ơn Hoàng thiếu.” Tài xế khách khí vẫy tay.

Chu Doãn Thịnh tiến vào một siêu thị nhỏ, lấy ra PSP trong ba lô, tùy tiện đùa nghịch mấy nút. Cùng lúc đó, tài xế ngồi trên ghế điều khiển cảm giác dây an toàn đột nhiên siết chặt tay lái tự động chuyển chuyển,

động cơ cũng phát ra tiếng nổ vang vận sức chờ phát động, như là có một đôi tay vô hình đang thao túng chiếc xe này.

“Sao thế này?” Tài xế hoảng thần, một mắt xoay vô lăng tấp vào bãi đậu xe, một mắt đi tháo dây an toàn, nhưng hết thấy hành động đều là phí công, dây an toàn càng siết càng chặt, vô lăng cũng tự động biến hóa đến vị trí đi thẳng, siêu xe màu đỏ nổ vang hai tiếng, tựa như thiểm điện lao ra ngoài.

Những người xung quanh bị tiếng động cơ rền vang làm hoảng sợ, vội vàng quay đầu, đã thấy một thiếu niên mặc trang phục vận động màu trắng từ trong tiệm chạy ra, lại là giờ chân lại là tức giận mắng, phảng phất thập phần tức giận vì xe mình bị trộm mất. Bên cạnh có mấy cái người trẻ tuổi vây lại đây, lắc lư đi động, tựa hồ tại nhắc nhở hân báo cảnh sát.

Siêu xe màu đỏ siêu lấy tốc độ 160km/h chạy tán loạn trong nội thành, mỗi khi khẩn yếu quan đầu sẽ tự động tránh đi chướng ngại phía trước, lại không hề giảm tốc, cũng không dừng đèn xanh đèn đỏ.

Liên tiếp xông qua mấy ngã tư đều không thể chặn lại, cảnh sát giao thông không thể không dùng vô tuyến điện thông tri đồng nghiệp toàn thành phố vây chặn chiếc siêu xe màu đỏ đó. Có thể mua được loại xe sang này, phần lớn là nhân sĩ thượng tầng Đế Đô, gần đây lãnh đạo mới lên, quản lý tập tục xã hội cực kỳ nghiêm khắc, tại thời điểm này lại đua xe lung tung, không khác gì gây án, cho dù trong nhà có quyền có thế hơn nữa, chỉ sợ cũng không áp được.

Có thể thuận lợi ngăn lại cũng thôi, phạt tiền, giam xe, giam giấy phép lái xe là có thể xong việc, nếu gây ra sự cố giao thông nghiêm trọng, trách nhiệm này ai cũng gánh không nổi, cũng không dám gánh.

Cảnh sát giao thông đang chuẩn bị bóp chết nguy hiểm từ trong nôi, đầu kia quả thực xảy ra chuyện. Chiếc siêu xe du đãng quanh nội thành rất nhiều vòng đụng lên một chiếc xe Benz, đầu xe bẹp dúm, ca-bin vận vẹo, tài xế kẹt ở bên trong không biết sống chết.

Chủ xe Benz cũng đầu rơi máu chảy ghé vào túi khí an toàn, mặc cho ai gọi đều không phản ứng. Xe cứu thương vội chạy đến, cảnh sát giao thông liên hợp đội cứu hỏa, mất hơn một giờ mới cửa được cửa xe của hai chiếc xe vận vẹo biến hình, mang người bị thương ra ngoài.

Quần chúng vây xem đứng cách đó không xa chỉ trở, còn có rất nhiều người cầm di động quay video, sau đó phát lên mạng. Đầu năm nay tai nạn giao thông cũng không hiếm thấy, nhưng hiếm thấy là hai chiếc xe gặp chuyện không may đều là xe sang, giá trị ít nhất năm trăm vạn.

Kia chiếc bị đụng là loại đã được gia cố kính chống đạn, bán giá hơn sáu trăm vạn, chiếc siêu xe kia càng miễn bàn, trên thị trường căn bản là có không bán, còn phải định chế, nói ít cũng muốn bảy tám trăm vạn.

Tính toán như vậy, hôm nay trận tai nạn giao thông này va chạm liền đâm ra hơn một ngàn vạn, ai nha má ơi! Người hiểu chuyện nhiệt huyết sôi trào, dùng giọng điệu hận đến bóp cổ tay viết một điều tiêu đề phát đến trên mạng, lập tức gọi ra vô số cư dân mạng chú ý. Bọn họ căm thù đến tận xương tủy chiếc siêu xe màu đỏ chạy tốc độ cao trong khu vực nội thành, liên tiếp yêu cầu cảnh sát giao thông nghiêm tra đến cùng.

Chuyện này nháo lớn, muốn che lấp cũng là phí công, cảnh sát giao thông lập tức điều tra thân phận hai vị chủ xe.

Khi tài xế cùng chủ xe Benz được đưa đến bệnh viện, Chu Doãn Thịnh đã mua xong vé máy bay đi Anh, ngồi trong phòng chờ bay chơi trò chơi. Chính hắn làm mấy cái giấy chứng nhận, đủ để lấy giả đánh tráo, mặc cho ai cũng không tra ra hướng đi của hắn.

Màn hình led cự đại vắt ngang đại sảnh đang truyền phát tin tức tai nạn giao thông, có phóng viên phỏng vấn quần chúng đi ngang qua, mọi người nhất trí hô hào quan phương công khai kết quả điều tra, đừng bởi vì người gây tai nạn là quyền quý mà quên mất công chính, lập tức liền có lãnh đạo cục giao thông đứng ra tỏ vẻ sẽ tra rõ, đưa tới một mảnh tán dương.

Nhìn đến đây, Chu Doãn Thịnh nghiêng ngẫm cười. Rời đi đồng thời đập Tiết gia vào địa ngục, đây mới là phong cách hành sự của hắn. Không cần nghĩ cũng biết hắn làm sao có thể lạng yên không một tiếng động, xám xịt rời đi?

Nhưng mà hần cũng sẽ không lấy tính mạng kẻ vô tội ra đùa. Sau khi biết được toàn bộ kế hoạch của Tiết Tịnh Y, hần liền lên kế hoạch trận tai nạn giao thông này, mà chủ chiếc xe Benz kia, rất trùng hợp, chính là kẻ đã đụng chết cha mẹ hần.

Trải qua điều tra, hần dần dần tra được chân tướng năm đó, chủ xe Benz say rượu lái xe, đâm ngã xe đạp của Hoàng phụ Hoàng mẫu. Hai người nằm trên mặt đất chưa biết sống chết, chủ xe kia đi xuống nhìn qua, dò xét hơi thở, sau đó quay lại lái xe nghiền qua một lần, lại nghiền một lần, cho đến khi triệt để nghiền chết người, lúc này mới không chút hoang mang rời khỏi hiện trường.

Hoàn nguyên phần video theo dõi bị nhân viên trong cục giao thông tiêu hủy, ánh mắt Chu Doãn Thịnh đều đỏ, hận ý phô thiên cái địa ùa lên trong lòng.

Hần đương nhiên biết vì sao chủ xe Benz làm như vậy, bởi vì đụng người bị thương cần đền bù tiền trị liệu kékê xù, nếu thương tích quá nặng ảnh hưởng đến cuộc sống sau này thì càng phải chu cấp cả đời, nhưng đụng chết người, một cái mạng chỉ cần bồi thường hai mươi vạn, cộng lại cũng bất quá bốn mươi vạn mà thôi.

Chu Doãn Thịnh tra được chủ xe là một tổng giám đốc xí nghiệp xuyên quốc gia, gia tài ít nhất trên trăm triệu, địa vị không chênh lệch với Tiết Thụy là bao. Phí trị liệu cho hai người, gã hoàn toàn có năng lực thừa nhận. Thế nhưng gã lại lựa chọn mưu sát, chỉ vì gã nói sợ phiền toái.

Sợ phiền toái? Vì ba chữ vô cùng đơn giản này, cướp đi sinh mệnh của cha mẹ Chu Doãn Thịnh đời này. Chủ xe Benz chủ cuối cùng ngay cả bốn mươi vạn cũng không muốn chi ra, tìm mấy tên lưu manh uy hiếp người Hoàng gia, lại chỉ tốn bảy vạn đồng liền dẹp yên mọi chuyện.

Cũng không biết mấy năm nay đêm khuya mộng hồi, gã có gặp ác mộng hay không. Đại khái là không, bởi vì gã cũng là loại người như Tiết Thụy, căn bản không xem người khác là con người.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh cười lạnh một tiếng, không sai, hần không quyền không thế, không thể khiến đối phương thân bại danh liệt, nhưng dùng cùng loại phương pháp cướp mạng nhỏ của gã lại không khó. Từ sau khi tra được thân phận chủ xe, hần vẫn giám thị gã, biết gã lúc nào sẽ ở nơi nào, hôm nay không chế xe ở chuyển một vòng lớn trong nội thành, chính là đợi khoảnh khắc hai xe gặp nhau.

Màn hình led còn đang phát video tai nạn giao thông, có thể thấy khi qua đèn xanh đèn đỏ, siêu xe chẳng những không giảm tốc, còn đạp mạnh chân ga, giống như viên đạn bắn ra ngoài, hung hăng đụng vào xe Benz.

Hành khách chờ bay phát ra tiếng kinh hô, đều nói siêu xe là cố ý. Chu Doãn Thịnh âm thầm gạt đầu, nghe được loa phát thanh thông tri hành khách đi Anh đến cửa số 13 đăng ký, liền đứng lên, theo dòng người chậm rãi đi vào.

Tiết Tử Hiên cứ luôn cảm giác tâm hoảng ý loạn, đang họp đến một nửa, trợ lý đặc biệt của hần bỗng nhiên vào phòng họp, đưa một phần văn kiện cho hần. Trợ lý đặc biệt này chuyên môn phụ trách giám thị người Tiết gia, phát hiện khác thường sẽ lập tức thông báo.

Chỉ nhìn hai trang, Tiết Tử Hiên sắc mặt đại biến, âm thanh lạnh lùng nói: “Hội nghị tạm ngừng, ta có chuyện quan trọng cần xử lý.”

Mọi người nhìn theo bóng lưng Tiết Tử Hiên, trên mặt mang theo biểu tình kính sợ. Đừng nhìn boss trước kia là nghệ thuật gia, nhưng trên người lại không hề có một tia ôn hòa ưu nhã của nghệ thuật gia, ngược lại lãnh khốc đến cực điểm.

Trừ đối mặt với vị con nuôi Tiết gia kia, người ngoài chưa từng thấy hần cười qua, phẳng phất chỉ có khi ở bên cạnh đối phương, hần mới là một người bình thường sinh động có vui có buồn, rời khỏi đối phương liền không có tâm, không có tình, chỉ còn lại một cái xác trống rỗng. Làm việc dưới trướng một vị boss như vậy, thực ra rất dọa người.

Hiện tại, Tiết Tử Hiên đang lộ ra biểu tình phần nộ hiềm thấy, gương mặt vắn vẹo hỏi: “Phần văn kiện này từ chỗ nào đến?”

“Trộm được từ trong máy tính của luật sư riêng của Tiết tổng. Tôi phát hiện hai người gần đây liên hệ quá mức thường xuyên, liên lưu tâm, sau này luật sư kia đi Hội Chữ Thập Đỏ mấy chuyến, cố vấn chuyện hiến tặng khí quan, tôi liền thuê người hack máy tính hắn, không nghĩ tới sẽ thấy phần văn kiện này.” Trợ lý đặc biệt chính là thám tử tư mà Tiết Tử Hiên đời trước thường xuyên hợp tác. Hắn từ chỗ người này mua được rất nhiều ảnh chụp của Tiểu Di, đối với năng lực y tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ.

Nhìn ngày trên văn kiện, sắc mặt Tiết Tử Hiên hơi hoãn lại, vẫy tay nói: “Ta biết, cậu tiếp tục nhìn chăm chăm.” Văn kiện hôm qua mới định ra, bọn họ hẳn là còn chưa kịp để Tiểu Di ký tên, cho nên sẽ không động thủ.

Trợ lý đặc biệt đang chuẩn bị đi, lại quay lại, thấp giọng nói: “Tôi còn phát hiện vị luật sư nà cùng tài xế nhà ngài từng có tiếp xúc, cho nên thuận tiện tra xét tình huống kinh tế của tài xế, phát hiện hắn đang mắc nợ lên đến mấy trăm vạn.”

Tiết Tử Hiên màu mặt âm trầm, cắn răng nói, “Lúc trước thuê người không phải cậu nói hắn không có vấn đề?”

Trợ lý rất hổ thẹn, cúi đầu nói: “Món nợ kia là treo trên danh nghĩa em trai hắn, tôi không chú ý. Tóm lại là tôi sơ sót, tôi sẽ trọng điểm giám thị hắn.”

“Àn, ta sẽ cho người làm vườn nghỉ việc, hôm nay cậu liền đến nhà ta thế thân chức vị này.” Dừng một chút, Tiết Tử Hiên thận trọng bổ sung, “Đừng để Tiểu Di nhìn ra, em ấy sẽ kinh hoảng.”

Trợ lý thấp giọng đồng ý, vội vàng đi ra ngoài, hai người cũng không có nghĩ đến Tiết Thụy sẽ sốt ruột như vậy, vừa nghĩ xong văn kiện liền khẩn cấp khiến thiếu niên ký tên.

Bị nhĩ tử bức đến tuyệt cảnh, gã nghĩ, có lẽ Hoàng Di chết có thể khiến nhĩ tử không gượng dậy nổi, có thể khiến hắn minh bạch cho dù có đầu như thế nào, hắn cũng không phải đối thủ của cha mình. Huống hồ Hoàng Di chết còn có thể thuận tiện cứu nữ nhi, cơ sao mà không làm? Hắn tìm thiếu niên trở về, chẳng phải chính là vì trái tim kia sao?

Bệnh viện Nhân Dân, đèn đỏ phòng giải phẫu vẫn còn sáng, hai người bị thương đều đang được cấp cứu, tình huống cũng không lạc quan.

“Sếp, điều tra ra, chủ chiếc xe Maybach tên là Hồ Đông, tổng giám đốc tập đoàn Đông Nhuận, chủ chiếc Lamborghini egoista kia là Hoàng Di, con nuôi của Tiết Thụy, tổng giám đốc tập đoàn Tiết thị.” Một cảnh sát giao thông trẻ tuổi chạy đến trước phòng giải phẫu, đưa một xấp tư liệu trong tay cho đội trưởng chờ bên ngoài, tiếp tục nói, “Thế nhưng người lái xe cũng không phải hắn, mà là tài xế Tiết gia thuê, tên là Triệu Dân.”

Tai nạn giao thông lần này, chiếc siêu xe màu đỏ hoàn toàn chịu trách nhiệm, đội trưởng nguyên tưởng rằng dám chạy 160km/h trong nội thành phải là quyền quý hoặc là hoàn khổ nhị đại, nào dự đoán được chỉ là một tài xế nhỏ nhoi.

“Ày, tôi nói, Triệu Dân này thật mẹ nó đủ lớn mật, đây là thấy xe của chủ quá tốt, vụng trộm lái ra cho đã nghiền? Khó trách chạy nhanh như vậy, tay tiện a! Nếu hắn chết thì là tốt nhất, không chết phải bị lột xuống một tầng da!” Đội trưởng tức giận rửa thầm.

“Lột da cái gì a, không chết cũng là tàn phế.” Cảnh sát giao thông trẻ tuổi nâng hai chiếc di động đã vỡ nát trong túi vật chứng, nói, “Điện thoại bị nát thành như vậy, khởi động máy cũng không được, bằng không đã sớm liên hệ người nhà. Sếp à, sếp gọi điện hay là em gọi điện? Em sợ nhất loại thời khắc này, thiếp không biết làm sao mở miệng.”

“Đương nhiên là cậu gọi! Nói chuyện đàng hoàng, chú ý trấn an cảm xúc người nhà, làm cho bọn họ mau chóng chạy tới.” Đội trưởng có chút khó chịu, đi đến thang lầu hút thuốc, gấp pho thủ chuẩn bị quay số điện thoại, lại nhắc nhở nói, “Đừng quên thông tri Hoàng Di cùng Tiết Thụy, bọn họ là chủ chiếc xe gây chuyện cùng người giám hộ của chủ xe, cũng muốn gánh trách nhiệm.”

“Sẽ không quên.” Cảnh sát trẻ tuổi cầm di động đi đến chỗ yên lặng.

25. Chương 25

Khi nhận được điện thoại của cảnh sát, Tiết Thụy hơn nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

“Người nói Triệu Dân lái xe con nuôi ta đụng nhân, hiện giờ đang cấp cứu ở bệnh viện? Vậy con nuôi ta đâu?”

“Trước mắt chúng tôi cũng đang tìm hân, thế nhưng điện thoại vẫn trong trạng thái tắt máy.” Ngữ khí vị cảnh sát trẻ có chút nghiêm khắc, “Mời ngài mau chóng dẫn hân đến cục hiệp trợ điều tra, phải biết hân xe đụng nhân, tuy rằng không phải do hân điều khiển nhưng cũng phải chịu trách nhiệm liên đới.”

Vừa dứt lời, lại một cảnh sát giao thông vội vàng chạy tới, nói, “Đã xác minh rõ ràng, chiếc xe này không phải Hoàng Di cho Triệu Dân mượn, là Triệu Dân thừa dịp Hoàng Di vào cửa hàng mua đồ trộm đi, 110 có nhận được điện thoại Hoàng Nghi báo nguy vào bốn giờ trước. Cửa hàng kia cũng cung cấp video theo dõi, có quay lại toàn bộ quá trình Triệu Dân trộm xe.”

Cảnh sát giao thông trẻ tuổi nghe lời ấy, sắc mặt có chút xấu hổ, nói tiếp trên điện thoại: “Tiết tổng, vừa rồi thật sự là xin lỗi, trải qua điều tra, con nuôi Hoàng Di của ngài không quan hệ gì đến việc này, nhưng vẫn phải mời ngài dẫn hân lại đây một chuyến, dù sao hân cũng là chủ xe.”

“Được, ta sẽ liên hệ.” Tiết Thụy tắt điện thoại, lập tức gọi vào số điện thoại thiếu niên, văn kiện vừa ký tên, tai nạn giao thông liền đến trước kế hoạch, hơn nữa kẻ bị thương còn là người hân thu mua, chuyện này thấy thế nào cũng thật tà hồ. Liên tục gọi mấy cuộc cũng không chuyển được. Trong lòng hân dâng lên dự cảm không may.

Cùng thời gian đó, Tiết Tử Hiên cũng đang gọi điện cho thiếu niên, âm lèh nhắc nhở “Thuê bao ngài gọi hiện đã tắt máy” khiến hân càng tâm hoảng ý loạn, hân cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, tính toán về nhà một chuyến, lại nào ngờ trợ lý đẩy cửa tiến vào, đưa qua một phong thư, “Tiết tổng, phần văn kiện này chỉ rõ muốn đưa đến tận tay ngài, ngài xem xem?”

“Ta không rảnh.” Tiết Tử Hiên vẫy tay, khi nhìn thoáng qua văn tự trên phong thư, lại đột nhiên dừng bước.

“Người đưa thư đâu?” Hân giật lấy phong thư trên tay trợ lý, nôn nóng truy vấn. Nét chữ trên phong thư rồng bay phượng múa, tranh sắt ngân câu, 100% là nét chữ của Tiểu Di.

“Đã đi rồi, là người của công ty chuyển phát nhanh, chỗ bảo vệ cổng có đăng ký, tôi thay ngài tra xét.” Trợ lý còn chưa nói dứt lời, phó tổng đã chạy ra ngoài.

Tiết Tử Hiên đương nhiên biết lúc này không đuổi kịp người, hân rất hoảng loạn, đồng thời cũng rất nghi hoặc, Tiểu Di có lời gì không thể nói trực tiếp, cố tình muốn truyền tin cho hân, hơn nữa di động vẫn tắt máy, em tính làm gì?

Tiết Tử Hiên da đầu tê dại, cơ hồ không dám miệt mài theo đuổi nguyên nhân bên trong, hân vừa đợi thang máy vừa gỡ phong thư ra, phát hiện bên trong có một cái thẻ nhớ cùng một trang giấy, trên giấy không viết bao nhiêu chữ, chỉ vô cùng đơn giản một câu — tư liệu trong thẻ, mong toàn thể thành viên Tiết gia cùng xem, Hoàng Di kính thượng.

Tư liệu gì? Vì cái gì muốn cả nhà cùng xem? Tiết Tử Hiên giống khốn thú đi qua đi lại trong thang máy, khuôn mặt tuần mĩ bởi vì nôn nóng mà triệt để vụn vụn, nhìn qua nóng nảy dọa người.

Thang máy đi đến tầng một, hân lại gọi mấy cuộc điện thoại, vẫn là âm thanh nhắc nhở tắt máy, chỉ liên hệ được Tiết Thụy.

“Người đã đưa Tiểu Di đến nơi nào?” Giọng hân nghẹn lại mang đầy mang lệ khí.

“Người đang nói cái gì? Hân đi đâu làm sao ta biết? Người không phải cùng hân như hình với bóng sao?” Tiết Thụy còn đang giả ngu, cục giao thông bên kia hân cũng không tính toán ra mặt, chỉ phải trợ lý của mình đi xem tình huống, hiện tại hân cũng rất muốn biết tiểu tập chủng Hoàng Di kia đi đâu?

Tiết Tử Hiên định ép hỏi, lại không cẩn thận liếc nhìn đến màn hình led trong đại sảnh, bên trên đang phát hình ảnh tai nạn giao thông, chiếc xe màu đỏ tàn phá không chịu nổi kia hân rất quen thuộc.

Trong nháy mắt, máu hần đông lại, thân hình không ổn, nếu không phải một nhân viên công tác phát hiện tổng tài có dấu hiệu ngất đi hạo tâm nâng một phen, chỉ sợ hần sẽ đương trường ngã quỵ.

“Tiết tổng, ngài có sao không? Tôi đưa ngài đi bệnh viện đi?”

“Đúng, đi bệnh viện, ta muốn đi bệnh viện.” Hần hất nhân viên công tác kia ra, đầu tiên là lão đảo vài bước, sau đó nổi điên chạy đến bãi đỗ xe.

Hần một mặt khởi động động cơ, một mặt gọi điện cho bên cục giao thông, hỏi thăm chuyện tai nạn giao thông. Người tiếp nhận điện thoại cũng không rõ ràng tình huống, nghe nói hần là ca ca của chủ xe gây chuyện, lập tức bảo hần đến bệnh viện tìm người.

Tiết Tử Hiên dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới bệnh viện, vừa lúc gặp phải trợ lý của Tiết Thụy ngoài cổng. Trợ lý thấy hần giống chuột thấy mèo, chuyển đường vòng leo cầu thang, ngay cả thang máy cũng không dám vào.

Tiết Tử Hiên lạnh lùng liếc nhìn gã, không hề để ý tới, trực tiếp lên phòng giải phẫu tầng cao nhất.

Vị cảnh sát phụ trách xử lý tai nạn giao thông này tự nhiên nhận ra nghệ sĩ đàn dương cầm đại danh đỉnh đỉnh, thấy nam nhân khuôn mặt trắng bệch đi nhanh mà đến, vội vàng đưa hần đưa phòng bệnh trống gần đó nói chuyện.

“Tiểu Di đâu? Em ấy thế nào?” Tiếng nói của Tiết Tử Hiên đang run lên. Dọc theo đường đi hần không dám nghĩ đến bất cứ điều gì, bởi vì càng suy nghĩ sẽ càng kinh hoàng, hần đã không thể thừa nhận lại mất đi một lần nữa.

“Di, phụ thân ngài không có nói cho ngài sao? Người lái xe không phải Hoàng Di. Bốn giờ trước, tài xế nhà các người, Triệu Dân đã trộm xe của Hoàng Di, chạy tốc độ cao trong nội thành hai giờ, sau đó xảy ra va chạm với một chiếc Maybach. Trước mắt hai người đều đang được cấp cứu.”

“Lái xe không phải Tiểu Di?” Tiết Tử Hiên chậm rãi ngồi xuống một chiếc giường bệnh, nghẹn họng hỏi thăm, “Vậy em ấy đã đi đâu?”

Cảnh sát bắt đầu dĩ vãng tay: “Chuyện này phải hỏi các người a, chúng tôi cũng không thể nào biết được. Hay là ngài đi cảnh cục nhìn một cái đi, không chừng hần đi báo nguy.”

“Được, ta lập tức đi ngay, cảm ơn ngài.” Tiết Tử Hiên đứng lên muốn đi, lại bị cảnh sát ngăn lại: “Ai, giờ ngài chưa đi được. Xe kia là của Hoàng Di, là một trong những người giám hộ, ngài phải lưu lại hiệp trợ điều tra. Đợi lát nữa người nhà chủ xe Maybach đến, cũng phải tìm ngài thương lượng. Người nhà Triệu Dân đều ở địa phương khác, ngày mai mới có thể đến, các ngài vừa là chủ xe lại là người thuê hần, dù sao cũng phải lộ mặt.”

Thấy nam nhân thần sắc táo bạo, cảnh sát trấn an: “Đừng lo lắng. Xe bị trộm đụng người, các ngài là không cần gánh vác trách nhiệm, chỉ cần nói một tiếng với người nhà người bị hại là được, bằng không bọn họ ồn ào muốn gọi các ngài, chúng ta còn phải tìm các vị đến, làm gì phí chuyện đó.”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài liền vang lên một trận la hét ầm ĩ, một cảnh viên thăm dò tiến vào thúc giục: “Lưu đội, gia đình người bị hại đến, đang khóc ở bên ngoài kia, cậu mau đi xem một chút.”

Cảnh sát còn chưa đáp ứng, Tiết Tử Hiên đã đẩy cửa đi ra ngoài, thấy nữ nhân trung niên ăn mặc hoa quý, tóc lại tán loạn không chịu nổi, hần đứng đó bất động đương trường.

“Chủ xe Maybach là ai?” Hai mắt hần dần dần bò đầy tơ máu. Thẳng đến giờ khắc này, hần mới nhận ra, tai nạn giao thông này rất có khả năng không phải một hồi ngoài ý muốn, mà là do có người cố tình tạo ra. Hần nhận ra người phụ nữ này, chồng nàng chính là kẻ đã giết chết cha mẹ Tiểu Di. Đời trước, bọn họ bị Tiết Diêm chinh đến cửa nát nhà tan, đời này, hần vốn tính toán báo thù cho Tiểu Di, chỉ là còn chưa kịp.

Triệu Dân ai cũng không đụng, cố tình đụng phải cừu nhân của Tiểu Di, trong thiên hạ có chuyện trùng hợp như vậy sao? Hần không khỏi nhớ tới cảnh Tiểu Di cải trang chiếc xe xong thì sử dụng PSP khống chế nó chạy như bay trên đường đèo quanh co, trong lòng mơ mơ hồ hồ suy luận ra chân tướng. Mà cảnh sát trả lời khiến hần càng thêm xác định, tai nạn giao thông này, 80-90% là bút tích của Tiểu Di.

Vốn định lập tức tiến đến cảnh cục, hẩn lưu lại, ngồi trên băng ghế dài lạnh lẽo chờ đợi. Hẩn phải thiện hậu cho Tiểu Di, vô luận tai nạn giao thông này có phải kế hoạch của Tiểu Di hay không, hẩn đều phải khiến nó trở thành thuận túy ngoài ý muốn.

Trợ lý hì hục trèo lên tầng cao nhất thấy phó tổng vẫn còn ở đó, nhất thời không dám tiến lên.

“Trở về nói cho Tiết Thụy, tám giờ tối nay, ta ở nhà chờ hẩn, nếu hẩn muốn tập đoàn Tiết thị đóng cửa thì có thể không đến.” Tiết Tử Hiên sờ sờ thẻ nhớ trong túi, trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh trước cơn bão.

Trợ lý liên tục gật đầu, không dám hỏi nhiều.

Tiết Tử Hiên lại lấy di động ra, gửi tin nhắn cho Tiết Lý Đan Nỵ cùng Tiết Tịnh Y. Hẩn chưa bao giờ vi phạm ý nguyện của Tiểu Di, chẳng sợ em đem dao treo trên đỉnh đầu hẩn cũng sẽ không tránh né. Em muốn mọi người Tiết gia xem nội dung trong thẻ nhớ này, vậy liền xem đi.

Nghĩ như vậy, hẩn ấn lên trái tim, chỉ cảm thấy ***g ngực đau đớn không thôi.

Hồ phu nhân biết được chiếc siêu xe màu đỏ thuộc về con nuôi Tiết gia, khí thế hùng hổ đi tới khởi binh vắn tội, còn chưa mở miệng, liền bị đôi mắt đỏ thắm tràn ngập lệ khí của thanh niên dọa sợ.

“Trước khi ép hỏi người khác, tốt nhất người nên tự hỏi xem lão công của người có vô tội hay không? Không chừng những gì hẩn gặp hiện nay đều là báo ứng.” Giọng hẩn thấp không thể nghe thấy nói, cuối cùng đứng lên, đi đến cửa cầu thang hút thuốc.

Run tay châm thuốc lá, hẩn hung hăng hút một ngụm, sau đó không hề có hình tượng ngồi trên bậc thang, lấy di động ra gọi điện thoại cho thiếu niên. Tự động cắt đứt lại gọi, lại cắt đứt, thanh âm máy móc nhắc nhở một lần lại một lần vang vọng, làm người ta không lý do hoảng hốt. Nếu không phải muốn thiện hậu cho thiếu niên, hẩn đã sớm liều lĩnh lao ra tìm kiếm đối phương. Thần kinh hẩn đã căng thẳng đến cực hạn.

Hai giờ sau, Triệu Dần cùng Hồ Đông song song thoát ly sinh mệnh nguy hiểm, nhưng dường như đã hẹn trước, người trước mất chân trái, người sau gãy chân phải, đều tạo thành tàn tật cả đời.

Hồ phu nhân lớn tiếng khóc rống, vừa khóc vừa mắng Triệu Dần, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt cừ hận nhìn chằm chằm Tiết Tử Hiên, Tiết Tử Hiên biết được hai người ngày mai mới tỉnh, không nói hai lời liền cáo từ rời đi, khi đi ngang qua Hồ phu nhân, ngay cả một ánh mắt cũng chưa cho, càng không có nửa câu an ủi.

Khi cha mẹ Tiểu Di bị bánh xe Hồ Đông nghiền áp qua một lần lại một lần, gã nên biết chính mình sớm muộn gì sẽ có ngày như vậy, bất quá là gãy một chân, so với đời trước đã xem như may mắn, dù sao cũng dễ chịu hơn phải vào tù, cuối cùng còn bị tù phạm đánh chết. Tiết Diêm làm việc luôn không lưu cho người bất cứ đường sống nào.

“Ta có thể xem video trộm xe không?” Ngăn lại cảnh sát giao thông, hẩn nhẹ giọng hỏi thăm.

“Không thành vấn đề, ngài theo ta đến cục giao thông đi.” Cảnh sát gật đầu đồng ý.

Đoàn người đến cục giao thông, phát video được chủ tiệm cung cấp cùng camera công cộng ven đường ra xem xét. Hình ảnh không rõ lắm, nhưng thiếu niên diện mạo tinh xảo phi phạm lại có độ xác nhận cực cao. Hẩn mặc một bộ thường phục không quá vừa người, đeo một cái balo màu đen, chậm rãi đi vào cửa hàng.

Hẩn cầm trong tay một cái PSP, vừa xem hàng trên kệ vừa không chút để ý đùa nghịch, đi đến khu đồ uống cầm một chai nước khoáng, đi đến quầy trả tiền. Thời điểm đưa tiền thời điểm hẩn nhìn thoáng ra ngoài, sau đó ném chai nước khoáng xuống nhanh chóng lao ra.

Video trong cửa hàng chỉ thu đến nơi này, cảnh sát lại bật đoạn video trên quốc lộ, tiếp tục truyền phát. Một chiếc siêu xe màu đỏ gào thét chạy đi. Thiếu niên tức muốn giơ chân, được người chung quanh nhắc nhở vội lấy di động ra báo án.

Hết thấy đều phù hợp với những tin tức 110 phản hồi lại, thiếu niên đích xác không liên quan đến tai nạn giao thông, về phần tung tích hẩn, đại khái là vì mất xe, vừa tức lại sợ không dám về nhà cũng nên.

“Video chỉ có như vậy như vậy.” Cảnh sát giao thông tắt máy, an ủi, “Thế này đủ để chứng minh Hoàng Di trong sạch. Gia đình vẫn là mau chóng tìm hân về, nói với hân rõ ràng, chuyện này không cần hân phụ trách, không cần kinh hoảng.”

“Được, cảm ơn.” Tiết Tử Hiên cùng chào các vị cảnh sát, khi trở lại trên xe mình mới lộ ra biểu tình nôn nóng.

Người khác không biết nội tình, hân lại lý giải rõ ràng thấu đáo, PSP trong tay Tiểu Di, chính là dùng đến không chế siêu xe. Nó có thể cách mấy trăm km điều khiển siêu xe trở về an toàn trên con đường đèo gập ghềnh quanh co, đương nhiên cũng có thể khiến nó đi đụng Hồ Đông.

Hiện tại vấn đề là nếu cảnh sát tiến hành tháo dỡ kiểm tra chiếc xe, liệu có bị phát hiện ra manh mối? Hay là sẽ tra được Hồ Đông cùng em có thù cũ, sau đó bắt đầu hoài nghi em?

Tiết Tử Hiên móc thuốc lá ra châm, một mặt hung hăng hít vào, một mặt suy tư nên xử lý chuyện này như thế nào, hân tuyệt đối không thể khiến Tiểu Di ngồi tù, cho dù em đâm thủng trời, hân cũng sẽ nghĩ biện pháp đem vá lại lỗ thủng đó, không tiếc bất cứ giá nào.

Một ngụm hút hết điếu thuốc, hân dụi tắt đầu thuốc lá, nhanh chóng chạy đi cục giao thông, trên đường không ngừng gọi điện thoại, hận không thể dùng hết tất cả nhân mạch, cũng chưa quên gọi báo tiêu khắp thế giới tìm kiếm Tiểu Di.

Cố gắng chờ đến tám giờ tối, vẫn không tìm được người, hân kéo thân thể uể oải trở về Tiết Trạch, phát hiện Tiết Thụy, Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tịnh Y đang ngồi chờ trong phòng khách.

“Tìm chúng ta tới làm gì, người không cần lúc cũng lấy chính súp công ty ra uy hiếp, nhần nại của ta là có hạn độ.” Tiết Thụy khuôn mặt xanh mét.

“Ca ca, nghe quần gia nói Tiểu Di mất tích? Ca ca đã tìm ra hân chưa?” Tiết Tịnh Y quan tâm nhất vẫn là trái tim của mình.

Tiết Lý Đan Ny bưng ly cà phê nhâm nhi, tư thái ưu nhã, nhưng đầu ngón tay khẽ run tiết lộ nội tâm nàng đang cực khẩn trương. Triệu Dần đụng vào người, nàng lo lắng cảnh sát tìm hiểu nguồn gốc tìm ra chứng cứ Tiết gia mua hung giết người, nghĩ đến đêm nay lại muốn mất ngủ, nhưng mà nàng cũng không biết e rằng đêm nay nàng không có cơ hội trở lại căn biệt thự tráng lệ kia.

26. Chương 26

Tiết Tử Hiên không nói một lời mở máy tính, cầm thẻ nhớ vào, từ từ nói: “Đây là do Tiểu Di đưa tới, nói là để cả nhà chúng ta cùng xem.”

Nói tới đây, trái tim hân lại co rút một trận, ngồi ở vị trí cách người Tiết gia xa nhất, lẳng lặng nhìn màn hình.

Thiếu niên đang từng phím từng phím ấn đàn dương cầm, nghe không ra là làn điệu gì, em ghé sát vào máy ghi hình, cáo biệt mọi người, một câu “Ta phải đi”, khiến Tiết Tử Hiên ngừng hô hấp.

Thẳng đến lúc này, tiếng đàn dứt quãng mới nổi thành giai điệu ngắn ngủi mà lại sôi nổi, đó là [Thích khách trong gió], Sears đã biên soạn cho vị thích khách anh hùng Mandela trong truyền thuyết. Hân vì báo thù mai phục bên cạnh địch nhân, dùng chủ thủ sắc bén nhất nhất cắt đứt cổ họng bọn họ. Đây là một khúc nhạc tràn ngập căm hận, đùa cợt cùng sát khí, thiếu niên dùng đầu ngón tay trắng nõn gõ xuống một loạt trọng âm, âm phù bén nhọn giống một thanh đao nhỏ, xuyên vào ***g ngực Tiết Tử Hiên, xoắn trái tim hân thành một đoàn thịt nát.

Quả nhiên hân đoán không sai, thiếu niên sở dĩ đàn tấu không được khúc nhạc giàu có tình cảm, không phải bởi vì em không có thiên phú, mà là bởi vì em chưa từng mở lòng với bọn họ, thử hỏi trong thiên hạ này ai sẽ thổ lộ tình cảm với một đám người có ý đồ mưu sát mình?

Khi thiếu niên đàn tấu khúc nhạc báo thù này, sát khí nồng đậm cùng căm ghét băng lãnh kia, đủ để cho trái tim người nghe tê liệt. Em không hề thiếu khuyết tình cảm, chẳng qua sẽ không lãng phí tình cảm trên những người không quan tâm mà thôi.

Bắt nguồn từ mưu sát, những chữ này, phá hủy ý chí cùng linh hồn Tiết Tử Hiên, trong nỗi thống khổ đến tê tâm liệt phế, hấn giật mình ý thức được — thiếu niên cả hai đời đều chưa từng yêu mình.

Vô luận đời trước hay là đời này, thiếu niên đều biết rõ ràng, bọn họ bắt đầu từ một hồi mưu sát, là sai lầm rõ ràng rồi. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tiết Tịnh Y, hấn đã hiểu rõ hết thảy, vậy trong lòng em hấn lại là cái gì? Một công cụ có thể lợi dụng? Thậm chí một tên tội phạm mưu sát?

Nghĩ đến đây, cổ họng Tiết Tử Hiên ứa lên vị tanh ngọt, sau đó trầm trầm cười, tiếng cười tràn ngập chua xót. Đúng vậy, em yêu phải ai đều không khả năng yêu một tên tội phạm mưu sát, tình yêu này khiến em cảm thấy sợ hãi, cho nên em không dám muốn.

Thiếu niên sợ hãi mình càng làm Tiết Tử Hiên tuyệt vọng hơn cả việc em lợi dụng mình, đây là tuyệt vọng càng sâu sắc hơn đời trước, càng lý giải thiếu niên sinh hoạt tại Tiết Trạch bất an như đi trên băng mỏng, càng không thể tiêu tan.

Vốn tưởng rằng trùng sinh trở về có thể thay đổi hết thảy, nhưng nguyên lai ngay từ lúc vừa bắt đầu kết cục của bọn họ cũng đã được định trước. Sao hấn có thể xem nhẹ Tiểu Di thông minh tuyệt đỉnh, sao có thể cho rằng bằng cơ trí của em, ngay cả âm mưu của Tiết gia đều không thể hiểu rõ? Là hấn quá ngu xuẩn, hay là không dám nghĩ quá sâu?

Tiết Tử Hiên chậm rãi che khuôn mặt bởi vì tuyệt vọng mà vạn vẹo, vô thanh khóc rống.

Nhưng mà sau khi video kết thúc, máy tính còn đang tự động truyền phát một đoạn ghi âm, hấn không thể không áp chế vô tận sợ hãi trong lòng, chăm chú nghe, nghe đến cuối cùng, hấn nhanh chóng rút thẻ nhớ ra cho vào tủ bảo hiểm đã đổi mật mã, sau đó xoay người nhìn về phía ba người còn đang ngẩn ngơ.

Hấn biết bọn họ tính toán mưu sát Tiểu Di, lại không biết bọn họ ác độc như vậy, lên kế hoạch cho ma túy vào túi của Tiểu Di, sau đó báo cảnh sát bắt em, lại mua chuộc truyền thông tuyên dương việc này ra ngoài, triệt để khiến Tiểu Di gánh vác ô danh là kẻ nghiện. Đợi thanh danh Tiểu Di bại hoại, danh dự hỏng bét, bọn họ lại giấu ma túy vào trong xe Tiểu Di, khiến em rơi xuống vách núi, đương trường tử vong.

Tính toán thật tốt, có tiền án trước đó làm nền, ai có thể nghĩ đến đây là một hồi mưu sát, cảnh sát nhất định sẽ cho rằng là Tiểu Di hít thuốc phiện quá liều dẫn đến tai nạn giao thông.

Thật ngoan, thật độc! Kế sách độc ác như vậy, lại là do một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi vạch ra, từ đoạn ghi âm kia có thể biết được, Tiết Tịnh Y chẳng những đưa ra ý nghĩ khái, còn tự mình hoàn thiện mỗi một chi tiết.

Nếu không phải lo lắng làm hỏng trái tim khỏe mạnh, nàng nguyên bản tính toán khiến Triệu Dân dụ dỗ Tiểu Di hít thuốc phiện, sau vài lần suy tư, mới đổi thành trước khi tai nạn giao thông cho em uống một ly nước có cho thêm thuốc phiện.

Đây là bảo hiểm kép, cho dù xe không bị động tay chân, bị thuốc phiện ăn mòn đầu não Tiểu Di cũng sẽ lạc tay lái xuống sườn núi, đương trường mạng vong.

Tiết Tử Hiên cơ hồ không dám tưởng tượng, khi Tiểu Di nghe được mấy đoạn ghi âm này thì tâm tình thế nào. Khó trách em đi dứt khoát như thế, khó trách em không hề lưu tình chút nào với Triệu Dân.

Có lẽ đời này em sẽ không trở về nữa, em hận mọi người trong Tiết gia, bao gồm cả hấn. Em sẽ giống thích khách trong gió, dùng chủy thủ lấp lóe hàn quang nhất nhất cắt đứt cổ họng cừu địch, sau đó lẫn vào trong gió biến mất vô tung. Nghĩ đến đây Tiết Tử Hiên thốt nhiên chảy xuống hai hàng nước mắt, hiện tại hấn rất tuyệt vọng, thống khổ đau đớn, rất bất lực, bất lực trước nay chưa có.

Nếu có thể, hấn hận không thể hủy diệt tòa nhà tráng lệ này, hủy diệt tất cả mọi người ở đây, cuối cùng hủy diệt chính mình, để hết thảy trở lại khi vừa bắt đầu, nhưng đó chỉ là si tâm vọng tưởng, cho nên hấn chỉ có thể cầm lấy di động, làm ra lựa chọn chính xác.

Khi Tiết Thụy hồi thần muốn cướp đoạt thẻ nhớ thì đã chậm, thẻ bị nhĩ tử khóa vào tủ bảo hiểm, gã vội vàng nhào qua ẩn mật mã, nhưng gã quên Tiết trạch đã không còn là thiên hạ của mình, người làm nơi này, phòng ốc, công trình... đã hoàn toàn bị cải tạo, gã căn bản không có biện pháp lấy ra tội chứng bên trong.

“Đưa thẻ nhớ cho ta!” Gã xoay người rống giận, thấy số điện thoại trên màn hình điện thoại của nhĩ tử, nổi điên nhào qua, “Người tưởng báo cảnh sát?”

“Cút đi!” Tiết Tử Hiên một cước đá văng gã, hai mắt đỏ thẫm tràn đầy căm hận. Bọn họ hủy đời trước của hắn, lại hủy cả đời này, rốt cuộc lúc nào mới đến cuối? Nếu có thể, hắn thật muốn trả toàn bộ máu trong thân mình cho Tiết gia, dùng nó để trao đổi thiếu niên cho mình.

“Tử Hiên xin con đừng báo cảnh sát! Nếu con làm vậy, cả nhà chúng ta đều xong, sau này mama còn muốn lên đài diễn xuất, muội muội con còn muốn đến trường, nàng vừa lấy được thư tuyển chọn của học việc âm nhạc Curtis, nàng còn có tiền đồ rộng mở. Tử Hiên, mama cầu xin con!” Tiết Lý Đan Ny cũng kham kham hồi thần, bổ nhào vào bên chân nhĩ tử quỳ cầu.

Nàng thật sự bị dọa choáng váng, hoàn toàn không thể tưởng được Hoàng Di thu thập chứng cứ phạm tội đầy đủ như vậy, hắn gài máy nghe trộm trên người bọn họ? Làm sao hắn sẽ có loại năng lực này, chẳng lẽ là nhĩ tử giúp hắn? Nhưng xem nhĩ tử phản ứng, lại không giống.

Nàng vốn dĩ thờ ơ với thiếu niên, sẽ không biết trong lĩnh vực máy móc cùng IT, thiếu niên có được thiên phú làm người ta sợ hãi than cỡ nào. Hắn chỉ cần cài một phần mềm nhỏ vào di động của bọn họ, liền có thể nghe lén điện thoại bọn họ, còn có thể tùy thời khởi động công năng ghi âm di động, khiến nó biến thành một máy nghe lén mà ai cũng sẽ không bố trí phòng vệ, cũng sẽ không quá nhiều trò chuyện, càng không bị chủ máy nhận ra.

Phần mềm này 24 giờ không gián đoạn công tác, chẳng những ghi xuống bọn họ mưu đồ bí mật, ngay cả tiếng ngáy buổi tối cũng không bỏ qua, cho dù di động tắt máy, nó vẫn có thể hoạt động bình thường.

Tiết Tịnh Y phát hiện trong đó có mấy cái âm tần là tiếng mình cùng Phúc bá gọi điện thoại, lập tức tách mở vỏ di động, lại không tìm được thứ gì cùng loại với máy nghe lén. Nàng nhìn thấy phụ thân bị đá bỏ dậy nổi, thấy mẫu thân quỳ xuống đất cầu xin, thấy ca ca không hề do dự gọi 110, lúc này mới rít the the xông qua.

“Ca ca, không phải Tiểu Di không có xảy ra việc gì sao? Hắn đi rồi, chúng ta lại không thương tổn hắn, ca ca tạm tha chúng ta đi! Chúng ta là người một nhà a! Ca ca quên chúng ta trước đây thân mật nhiều thế nào sao? Ca ca nói sẽ chiếu cố em một đời.....” Lời còn chưa dứt cổ họng nàng liền bị Tiết Tử Hiên bóp chặt.

“Tiểu Di không có xảy ra việc gì, cho nên các người thương tổn em ấy liền có thể tha thứ sao?” Điện thoại bị Tiết Lý Đan Ny hất đi, Tiết Tử Hiên đang muốn xoay người nhặt, lại bị Tiết Tịnh Y chặt chẽ ôm lấy. Trong lúc nhất thời hận ý ngập trời, hắn gắt gao bóp chặt cổ Tiết Tịnh Y, muốn đưa nữ nhân hủy hắn hai đời này xuống địa ngục. Sớm biết nàng bản tính khó đời, khi vừa mới tỉnh lại, hắn nên lập tức giết nàng.

Năm ngón tay càng siết càng chặt. Sắc mặt Tiết Tịnh Y cũng từ tái nhợt biến thành tím đen, mắt thấy liền muốn tắt thở. Tiết Lý Đan Ny cầm điện thoại ném xa xa, quay lại đến đập vào cánh tay nhĩ tử. Tiết Thụy lão đảo đứng dậy cũng chạy đi cứu người. Bốn người xoay đánh vào cùng nhau hất đổ ly đĩa trên bàn, quần gia sợ hãi không dám tới gần.

“Không thể tha thứ, một người đều không thể tha thứ.” Tiết Tử Hiên phát ra tiếng gào thét như dã thú, liền ngay một giây trước khi cắt đứt cổ Tiết Tịnh Y cổ một lại đột nhiên buông tay. Hắn mở ra lòng bàn tay, mặt trên đã hoàn hảo như lúc ban đầu, không có vết thương dù tợn của kiếp trước, nhưng nó vẫn lưu lại trong lòng hắn, tuyền khắc vào linh hồn, đó là vinh diệu của hắn, là huân chương, cảm kích, là chuyện duy nhất hắn làm đúng.

Nếu giết Tiết Tịnh Y, dòng máu tội ác sẽ làm bẩn phần vinh diệu này. Hắn từng nói qua, kiếp này, nguyện vì Tiểu Di, biến thành mình càng tốt, hắn không thể nuốt lời.

Hắn trong nháy mắt tỉnh táo lại, hất Tiết Tịnh Y cùng Tiết Lý Đan Ny ra, xoay người lại nhặt di động, lại cảm giác nồng sùng lạnh lẽo ẩn lên huyết thái dương mình.

“Đưa thẻ nhớ cho ta!” Tiết Thụy lớn tiếng quát. Gã sớm nên nhớ ra, vì để ngừa vạn nhất, gã từng giấu một khẩu súng lục dưới bàn trà phòng khách.

Tiết Tử Hiên nhật di động lên, chậm rãi đứng dậy, Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tịnh Y bỏ đến vị trí cách hai người tương đối xa, yên lặng không lên tiếng nhìn. Các nàng không muốn ngồi tù, cho nên không từ thủ đoạn cũng muốn lấy được cái thẻ nhớ này.

“Người cho rằng Tiểu Di chỉ có cái thẻ này? Người cho rằng hần chỉ biết gửi cho một mình ta? Tiết Thụy, người lúc nào lại trở nên ngây thơ như vậy?” Tiết Tử Hiên trầm trầm cười, không quan tâm tiếp tục ấn số điện thoại.

Tiết Thụy biểu tình dữ tợn, gã đương nhiên biết Hoàng Di không chỉ có cái thẻ này, hần góp nhặt nhiều chứng cứ phạm tội như vậy lại không báo cảnh sát, mà là chơi trò mất tích, chẳng phải chính là vì cầu tài sao? Hần gửi thẻ nhớ đến Tiết gia chẳng phải chính là vì chán nể sao? Gã dám khẳng định, không đến mấy tiếng, Hoàng Di sẽ gọi điện về vợ vết một số tiền lớn.

Đến lúc đó gã có thể chậm rãi chu toàn với hần, sau đó lại tìm ra người để nhờ cỏ tận gốc, vốn tính toán khiến hần thư thư phục phục chết đi, hần càng muốn lựa chọn sống không bằng chết, gã có biện pháp nào? Ở trên thế giới này, người không biết tốt xấu thật sự nhiều lắm!

Nhưng hiện tại vấn đề lớn nhất là, làm sao ngăn cản nhi tử. Tiết Thụy dùng nòng súng đỉnh đỉnh huyết thái dương của nhi tử, lạnh lùng nói “Bỏ điện thoại xuống, đưa thẻ nhớ cho ta!”

Tiết Tử Hiên có tai như điếc, điện thoại đã thông, hần há miệng liền muốn nói chuyện, lại nghe đến “răng rắc” một tiếng, nguyên lai là Tiết Thụy lúc khó thở lại thật sự bóp cò.

Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tịnh Y lên tiếng rít the thé, sau mới phát hiện trong súng không có đạn, nháy mắt xụi lơ dưới đất, Tiết Thụy cũng ngồi phịch xuống, vừa rồi gã dứt khoát mê muội, nếu trong súng có đạn vậy gã chính là tội phạm giết người, gã tự tay giết con trai của mình!

Tiết Tử Hiên sớm biết trong súng không có đạn, Tiểu Di có lòng hiếu kỳ rất mạnh, hần tự nhiên sẽ không khiến em chạm vào thứ nguy hiểm như vậy, thế nhưng hần vạn vạn không ngờ đến phụ thân sẽ thật sự bóp cò, liền khiến hần nhớ tới kiếp trước vì thoát tội, phụ thân đem tất cả đầu mâu chỉ vào Tiết Tịnh Y, sau lại khiến mẫu thân vì gã gánh vác phần lớn tội danh.

Gã chính là như vậy một kẻ vì tư lợi như vậy, vì chính mình việc gì cũng làm được. Quả nhiên trong nhà này không có một người tốt, tất cả những thứ tốt đẹp, sớm hay muộn đều sẽ bị bọn họ phá hủy.

Tiết Tử Hiên đỏ hốc mắt, nghe được đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm nôn nóng, chậm rãi nói: “Alô, ta muốn báo nguy, phụ thân ta, mẫu thân, muội muội, ý đồ liên thủ mưu sát đệ đệ của ta, hiện tại đệ đệ của ta mất tích, mời các người giúp ta tìm xem hần ở đâu.” Hần báo địa chỉ, bên kia nói rất nhanh sẽ phái cảnh sát lại đây.

“Người đang nói bậy bạ gì đó? Hoàng Di đi rồi, nó không có việc gì, chúng ta căn bản không có mưu sát nó!” Tiết Thụy nhào lên cướp đoạt di động.

Tiết Tử Hiên một cước đá văng gã, tiếp tục gọi điện thoại, khiến công ty bảo vệ thường niên cùng hần bảo trì hợp tác phái mấy người lại đây trông coi Tiết Thụy một nhà.

Tiết Lý Đan Ny cùng Tiết Tịnh Y đã bị dọa ngốc nhanh chóng bị bảo tiêu vừa đến đưa đến khách phòng tầng hai, Tiết Thụy ngồi ở phòng khách, bị một bảo tiêu khác dùng súng chỉ vào đầu.

Tiết Tử Hiên lấy thẻ nhớ trong tủ bảo hiểm ra, chuyển đoạn video Tiểu Di cáo biệt vào một cái USB khác trên bàn. Hần muốn bảo tồn đoạn hình ảnh này, không muốn giao cho cảnh sát.

Hần xuất thần nhìn chằm chằm USB, thẳng qua hồi lâu, mới nghẹn giọng mở miệng: “Người cho rằng Tiểu Di gửi chứng cứ về tới là vì muốn tống tiền? Người lầm rồi, lúc em đi không mang bất cứ thứ gì đáng giá, chỉ mặc bộ quần áo mà em ấy đã mặc khi vừa đến nhà chúng ta. Em ấy chê nhà chúng ta bẩn, làm bẩn tay em ấy.”

Tiết Thụy gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, phụ họa theo: “Đúng vậy, chúng ta sai lầm rồi, chúng ta không nên hại nó, nó là đứa nhỏ ngoan. Nhi tử, ba ba cầu xin con, nể tình chúng ta đã nuôi con lớn như vậy, con bố

qua cho chúng ta đi? Đợi tìm được Hoàng Di trở về, hai đứa muốn xuất quỹ liền xuất quỹ, thích kết hôn liền kết hôn, chúng ta đều không quản. Thừa dịp cảnh sát còn chưa đến, con hủy cái thẻ kia đi, mọi người bình an vô sự, vui vui vẻ vẻ qua ngày, cần gì phải làm đến nước này. Tử Hiên, ba ba cầu xin con!”

“Ta bỏ qua cho các người, ai tới bỏ qua cho Tiểu Di?” Tiết Tử Hiên bỗng nhiên đứng lên hét to, “Nếu em ấy không có nhận ra âm mưu của các người, các người tính toán làm gì? Cho em ấy uống ma túy? Khiến em ấy rơi xuống vực? Mọi trái tim em ấy ra? Ai tới bỏ qua cho em? Ai tới bỏ qua cho em?” Hắn ra sức đập tất cả đồ đạc trong phòng khách, không hề hay biết chính mình sớm rơi lệ đầy mặt, cơ hồ hồng mắt.

Tiết Thụy bị hắn rống sợ run như ve sầu mùa đông, bảo tiêu tay nắm thương cũng run run. Hắn chưa bao giờ gặp qua cổ chủ phần nộ thất thổ như thế, có lẽ giây tiếp theo, cổ chủ liền điên mất.

Nhưng Tiết Tử Hiên đến cùng không điên, hắn tất yếu phải tìm thiếu niên âu yếm thiếu niên trở về, tất yếu lo liệu vụ tai nạn giao thông, tất yếu xử lý mấy kẻ phạm tội mưu sát này. Hắn đập qua mặt sàn đầy mảnh vụn, ngồi xuống sofa, buông mi nhìn chằm chằm đồng hồ.

Chờ hơn một giờ, xe cảnh sát mới chạy đến trước cổng Tiết trạch. Tiết Tử Hiên giao thẻ nhớ đã cắt đoạn video cho vị cảnh sát phụ trách phá án, lại sao chép nội dung qua USB cho họ. Như vậy, bọn họ sẽ không biết đây là Tiểu Di sưu tập chứng cứ, chỉ cho rằng em biết được chân tướng, kinh hoàng chạy trốn. Như thế, em có thể hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện bên ngoài.

Cảnh sát tỏ vẻ hoài nghi nguồn gốc của đoạn ghi âm, Tiết Tử Hiên nói là thám tử tư mình thuê giao cho hắn.

“Người thuê thám tử tư giám thị người nhà mình?” Cảnh sát cùng hắn tìm một gian phòng trống nói chuyện, ngữ khí rất không ủng hộ.

“Này có cái gì kỳ quái sao? Lúc trước bọn họ bảo ta đón Tiểu Di về nhà là vì mọi tim em, sau đó ta năm lần bảy lượt khuyên bảo mới hủy bỏ kế hoạch, thế nhưng thái độ rất miễn cưỡng. Vì cam đoan Tiểu Di an toàn, ta không thể không giám thị bọn họ.” Tiết Tử Hiên mặt không chút thay đổi đáp.

“Tại sao lúc trước người không đi báo án?” Cảnh sát nhún mày.

“Đều nói không nên vạch áo cho người xem lưng, ta cũng phải cho bọn họ một cơ hội sửa đổi, người cho rằng cử báo người nhà của mình rất dễ dàng sao? Người cho rằng có được người nhà như vậy rất sáng rọi?” Tiết Tử Hiên mắt đỏ thẫm, tóc tán loạn, trên mặt còn dính nước mắt lóng lánh, nhìn qua cực kỳ chật vật, hắn không ngừng nhìn đi động, cách vài giây liền gọi điện cho thiếu niên, cảm xúc nôn nóng không giống giả vờ.

Cảnh sát phi thường đồng tình hắn, đơn giản hỏi thăm vài câu liền phát lệnh tìm kiếm Hoàng Di.

Một đầu khác, ba người Tiết Thụy lần lượt phủ nhận tính chân thật của đoạn ghi âm, nhưng vẫn bị mang về cục giam giữ. Bởi âm tần là ghi trộm, nơi phát ra trái với con đường pháp luật bình thường, không thể làm chứng có lập án, cho nên cảnh sát cần phải tìm thêm càng nhiều nhân chứng vật chứng mới có thể khởi tố.

May mà Phúc bá cùng những người có liên quan, cả luật sư tư nhân, bác sĩ bị mua chuộc... đều bị cảnh sát bắt lại thẩm vấn, luôn có thể tìm được chỗ đột phá, muốn kết án vụ án này hoàn toàn không khó, chẳng qua nội tình thật sự là làm người nghe kinh sợ. Từ đoạn ghi âm có thể phát hiện chủ mưu án kiện thế nhưng là em gái sinh đôi với người bị hại, làm nhân viên phát án thổn thức một trận: Tiết gia này đều là những người nào a, rất đáng sợ, may mắn Hoàng Di thông minh, đi mau.

Hôm sau, hai tin tức bom tấn ngang trời xuất thế, hơn nữa đều có liên quan đến Tiết gia. Điều đầu tiên: Siêu xe đụng vào người, thuộc về con nuôi của Tiết gia – Hoàng Di, hắn mất tích Điều thứ hai: Tổng giám đốc tập đoàn Tiết thị cùng với thê tử và nữ nhi bị bắt vì có hiềm nghi mưu sát Hoàng Di.

Xã hội lập tức xôn xao, giá cổ phiếu của tập đoàn Tiết thị cũng một đường rớt xuống, trong công ty lòng người hoang mang rối loạn, loạn thành một đồng cát rời rạc. Trường hợp này Tiết Tử Hiên sớm đã trải qua không biết bao nhiêu lần, hắn nhanh chóng tổ chức đại hội cổ đông, tuyên bố mấy kế hoạch mua lại và sát nhập xuyên quốc gia phi thường khổng lồ, ổn định giá cổ phiếu cùng lòng người, tiếp đi đến sở giao thông hỏi thăm tiến độ điều tra vụ tai nạn giao thông.

Công ty, cổ phiếu, gia nghiệp, thậm chí cha mẹ đang bị tạm giam, đều có thể để đó, nhưng lỗ thủng Tiểu Di đâm ra, hẳn nhất định phải bù lại trước. Hẳn không thể khiến em trở thành tội phạm mưu sát. Không sai, hẳn đích xác là song trọng tiêu chuẩn, không thể tha thứ cha mẹ cùng Tiết Tịnh Y, đồng thời lại có thể bao dung Tiểu Di hết thảy.

Có lẽ có người cảm giác em tội ác tày trời, nhưng Tiết Tử Hiên biết em là vô tội, trong tất cả mọi người em mới là vô tội nhất. Nếu không có Tiết gia, không có Hồ Đông, em còn cùng cha mẹ mình vui vui vẻ vẻ sống cùng nhau, tuy rằng nghèo khó, nhưng ấm áp, an toàn, thoải mái. Em đi đến Tiết gia không phải vào thiên đường, mà là xuống địa ngục.

Khi Tiết Tử Hiên đầy mặt tiểu tụy bước vào sở giao thông, cảnh sát giao thông ném cho hắn một ánh mắt đồng tình: “Nghe nói Hoàng Di rời nhà đi ra ngoài? Bởi vì phát hiện cha mẹ người cùng muội muội muốn mưu sát hắn?”

Tiết Tử Hiên mặt không chút thay đổi “Ân” một tiếng.

Vị cảnh sát này rất lý giải loại trạng thái mất hết can đảm này, người có thể vì pháp lý mà lựa chọn cử báo người nhà mình không nhiều. Nếu người nhà phạm tội, thân nhân đều giúp đỡ che giấu, vậy người bị hại làm thế nào, ai tới cho bọn họ công bình chính nghĩa? Đặc biệt thủ phạm chính lại là Tiết Tịnh Y, thân nhân có huyết mạch tương liên duy nhất của Hoàng Di, thế giới này đối với hắn rất tàn khốc, không đi không được.

“Ta muốn hỏi lúc nào có thể lấy xe về?” Tiết Tử Hiên thử nói.

“Đều nát thành như vậy người còn muốn?” Cảnh sát có chút ngoài ý muốn, bất quá nghĩ đến chiếc xe này toàn thể giới chỉ có năm chiếc mà thôi, vứt đi xác thật đáng tiếc, vì thế đáp, “Đợi người bên khoa giám chứng kiểm tra xong, xác định xong người có trách nhiệm là có thể trả cho các người, mau thì một hai tháng, chậm thì hơn nửa năm.”

Tiết Tử Hiên không hỏi gì thêm, hắn có thể trực tiếp tìm người lo liệu, trước khi rời đi sở giao thông, hắn hỏi: “Triệu Dân tỉnh chưa?”

“Tỉnh, lúc này đồng sự của chúng ta cùng người của cục cảnh sát đang lấy khẩu cung hắn, người này tâm độc tay tiện nha, chỗ nào cũng có dính líu đến hắn.” Cảnh sát giao thông khinh thường lắc đầu.

“Ta có thể đi bệnh viện xem xem sao?” Tiết Tử Hiên lễ phép hỏi thăm.

“Được, vừa lúc ta cũng phải đi, cùng đi đi.”

Hai người đi đến bệnh viện, Triệu Dân còn chưa thoát khỏi bóng tối bị tàn phế, liền bị chụp lên tội mưu sát tội, đang khàn cả giọng biện bạch: “Ta còn không kịp động thủ liền xảy ra tai nạn xe cộ, không tính là mưu sát đi? Đồng chí cảnh sát, đây không tính là mưu sát đi? Người xem xem ta, ta cũng là người bị hại a, ta không trộm xe, là xe kia tự mình khởi động, chạy tán loạn trên đường. Ta nói cho người, nó bỗng nhiên liền siết chặt dây an toàn vậy ta ở trên xe, sau đó nhấn ga, chuyển động tay lái, chạy lên đường. Có quỷ. Là quỷ đang lái xe, các người hãy tin tưởng ta.”

Gã càng nói càng kích động, càng nói càng lộn xộn, y tá đứng ở một bên đúng lúc cho gã một mũi thuốc an thần, khiến cảnh sát chờ gã cảm xúc bình phục lại đến lấy khẩu cung.

“Có quỷ đang lái xe?” Tiết Tử Hiên ra vẻ nghi hoặc.

“Lời kiểu này người cũng tin? Trên thế giới làm gì có quỷ! Trừ phi là có người điều khiển chiếc xe kia.” Nói tới đây, cảnh sát giao thông vẫy tay nói, “Chắc, xem ta nghĩ lung ta lung tung này, xe có công năng điều khiển tự động nhiều nhất chỉ có thể chạy 30km/h, còn chậm hơn cả chúng ta đạp xe đạp, hơn nữa không thể rời khỏi chủ xe cầm chìa khóa điều khiển từ bán kính năm trăm đến tám trăm mét, giống Triệu Dân chạy 160km/h, phạm vi vòng quanh thành phố đạt tới ba trăm hai mươi km, hơn nữa hoàn mỹ tránh né mọi chướng ngại vật, trước mắt kỹ thuật chế tạo xe không thể đạt tới độ cao như vậy, có lẽ qua năm mươi năm hoặc là một trăm năm chúng ta mới có thể chạy loại xe này.

Tiết Tử Hiên gật đầu, cũng không bình luận về những lời này. Rời khỏi bệnh viện, hắn gọi điện thoại cho người quen, hỏi thăm siêu xe kiểm tra thế nào.

“Người muốn lấy lại cũng được, ta bảo thủ hạ làm việc nhanh lên, nhưng ta muốn nói cho người chiếc xe kia đã hoàn toàn bị đụng hỏng, không cách nào sửa được.” Người nọ cho rằng hấn đau lòng xe, trong giọng nói không thiếu tiếc nuối.

“Xe có dị thường gì không?” Tiết Tử Hiên trầm giọng nói.

“Không có dị thường, Triệu Dần còn không kịp động thủ.” Đối phương hiển nhiên cũng biết việc Tiết Thụy mua chuộc Triệu Dần động tay động chân trên xe. Chuyện này làm ồn ào quá lớn, phỏng chừng những người tai mắt thông thiên trong Đế Đô không ai không nghe nói.

“Lúc nào ta có thể đến lấy xe? Ngày mai được không?”

“Một đồng đồng nát người cũng muốn?”

“Muốn.” Tiết Tử Hiên không muốn nói chuyện nhiều.

“Được, sáng mai người tới lấy đi.”

Cắt điện thoại, Tiết Tử Hiên bóp trán, cảm giác phi thường uể oải, hấn muốn biết Tiểu Di ở nơi nào, sống có tốt không, tâm tình như thế nào, còn có, đời này còn trở về hay không, có tha thứ cho mình hay không.

Hấn không muốn đi đến một bước này, nhưng khi hấn mang mục đích đào lấy một trái tim khỏe mạnh tìm đến em, bọn họ cũng đã chú định quyết liệt. Hấn cho rằng một đời này trùng sinh là ông trời ban tặng, cho rằng mình không đến muộn, nhưng thực ra khi Tiểu Di vừa nhìn thấy Tiết Tịnh Y, cũng đã chậm. Đây không phải ban tặng, mà là trừng phạt, kiếp trước trả nợ không đủ, đời này ông trời khiến hấn trả tiếp.

Hấn không thể tưởng tượng hơn một năm này, Tiểu Di là làm sao chịu đựng được, em như vậy thông minh, nhận thấy được bệnh tình của Tiết Tịnh Y, cơ hồ lập tức liền mình bạch chân tướng, mỗi ngày em bị vây trong ***g giam, bên cạnh vòng quanh một đám tội phạm mưu sát, rốt cuộc như thế nào đi vào giấc ngủ? Lại là lấy tâm tình như thế nào đi đối mặt ác niệm của em gái sinh đôi?

Khó trách khi em ngủ cứ luôn thích cuộn lại thành một đoàn nho nhỏ, bởi vì em đang kinh hoảng, vẫn luôn kinh hoảng, mà nhiều lo lắng cùng kinh hoảng như vậy, rốt cuộc ngưng kết thành cừu thị cùng cảm hận nồng đậm, cho nên em sẽ không yêu mình, cho nên em lựa chọn biến mất trong gió.....

Ngăn cản chính mình nghĩ tiếp, Tiết Tử Hiên gắt gao cầm lấy tay lái, phát ra tiếng gào thét thống khổ.

27. Chương 27: Kikyou Đua Nổ

Trong lúc Tiết Tử Hiên bận rộn sút đầu mề trán, Chu Doãn Thịnh vừa đến Anh Quốc, London, mua một ít đồ dùng thiết yếu rồi lại đi đến thị trấn Manchester quận York, tìm đến một khách sạn thoải mái trụ xuống, ngủ một giấc, tỉnh lại đi đến tiệm trà có lịch sử nhấm nháp trà, sau lưng chính là tài sản duy nhất, một ba lô nhỏ hai vai, lắc lư đi tham quan đại giáo đường York.

Đây là một tòa giáo đường mang phong cách kiến trúc Gothic, hoa lệ mà lại trang nghiêm, Mái vòm tròn khảm thủy tinh nhiều màu sắc, chiết xạ ánh nắng thành những khối sáng rực rỡ loang lổ trên mặt đất. Có người đang cầu nguyện, có người đang hát thánh ca, còn có người cúi đầu yên lặng trầm tư, chỉ duy một mình Chu Doãn Thịnh ngẩng đầu nhìn đỉnh mái vòm, trong óc trống rỗng.

Rốt cuộc tự do, nhưng nói thật, cảm giác cũng không vui sướng như trong tưởng tượng. Hấn đột nhiên cảm giác rất mờ mịt, không biết nên đi đâu, cũng không biết nên làm những gì, cả người trống rỗng, nhẹ bẫng, giống một cây lục bình không rễ phiêu bạt theo dòng nước.

Bầu không khí nghiêm trang yên lặng trong giáo đường khiến hấn hít thở không thông, hấn mới ngồi hơn mười phút liền có chút chịu không nổi, lặng lẽ đứng lên, đi ra ngoài. Hôm nay thời tiết phi thường tốt, mặc dù có hơi lạnh, nhưng ánh nắng vô cùng xán lạn, hấn không muốn ngồi xe, cho nên đạp lên lá rụng không vàng, từng bước một đi về.

Áo khoác mới mua rất dày, khăn quàng cổ cũng rất giữ ấm, nhưng không biết vì sao, hấn luôn cảm giác thiếu cái gì. Một đôi tình nhân tay trong tay đi ngang qua hấn, không biết người con gái kia nói cái gì, người nam cười lớn ôm nàng vào trong lòng, cái bóng kéo dài dưới đất hợp hai làm một. Chu Doãn Thịnh

đạp lên cái bóng này, đột nhiên nhận ra mình thiếu cái gì, thiếu một cái ôm ấm áp, thiếu hai đôi cánh tay cường tráng, thiếu nhiệt khí thổi phất bên tai, thiếu trọng lượng treo trên vai. Xưa kia cảm giác đây dựa phần không thẳng phần, hiện tại lại lóe lên trong trí nhớ.

Chu Doãn Thịnh lau khuôn mặt bị gió thổi chết lặng, đi mau vài bước không để chính mình nghĩ lung tung nữa, đi ngang qua sân golf bên cạnh khách sạn, nhận không được lại nghĩ tới sân golf gần Tiết Trạch, Tiết Tử Hiên từng nói muốn dạy hắn đánh golf, về sau sợ là không có cơ hội.

Gặp quý, sao chỗ nào đều có bóng dáng của y! Rửa sạch một tiếng, Chu Doãn Thịnh lộn xộn kéo khăn quàng cổ lông dê màu xám nhạt, đi vào khách sạn. Trong phòng rất ấm áp, hắn ném ba lô, tùy tiện nằm xuống sofa, hai chân đặt trên bàn trà, chờ người nào đó đến đổi giày cho mình.

Trong phòng im ắng, không có người nọ lẫn nhai cùng cười nhẹ, ước chừng một phút đồng hồ sau, Chu Doãn Thịnh mới ý thức được mình đã ly khai. Từ nay về sau, không có ai lúc vào cửa sẽ giúp hắn đổi giày, lúc uể oải sẽ ôm hắn lên giường, lúc hư không sẽ an ủi thân thể cùng tâm linh hắn, lúc đói khát sẽ vì hắn thu xếp mỹ thực.

Trong lòng giống như mọc cỏ dại, chỗ nào chỗ nào đều không thoải mái, chỗ nào chỗ nào đều không an bình, Chu Doãn Thịnh nhận mệnh bỏ lên, lung tung đá rớt giày, ôm laptop mới mua trèo lên giường xem tin tức trong nước.

Quả nhiên như hắn mong muốn, trên mạng nổ tung rồi, tin tức hắn mất tích bị người vắn vẹo thành đánh lạc hướng, nói ra người gây ra vụ tai nạn giao thông thực ra chính là Hoàng Di, nhưng Tiết gia lại khiến tài xế Triệu Dân gánh trách nhiệm.

Ngôn luận này vừa ra, lập tức bị ăn vô số gạch đá, mọi người đều nói chủ chốt không có chỉ số thông minh, gánh trách nhiệm có cần cắt đứt một chân của mình sao? Có tài xế nào bán mạng như vậy sao? Huống hồ quá trình đội cứu hỏa cứu người ra khỏi xe là được tường thuật trực tiếp, làm sao mà giả được?

Cảnh sát trước tiên tuyên bố video Triệu Dân trộm xe, chứng minh Hoàng Di không quan hệ đến sự kiện đâm xe. Ngay sau đó Tiết Tử Hiên tổ chức hội phóng viên, liền đem án kiện mưu sát mang cha mẹ cùng muội muội giải thích cho công chúng, sau đó tuyên bố khai trừ tất cả chức vụ của Tiết Thụy tại tập đoàn Tiết thị, do chính mình làm chủ. Từ đó vụ án đối tìm anh em sinh đôi rất cuộc sáng tỏ chân tướng, mà Hoàng Di bị buộc đi xa chiếm được mọi người đồng tình.

Trên màn hình, Tiết Tử Hiên sắc mặt thập phần tái nhợt, đứng lên cúi đầu tạ lỗi thậm chí còn lắc lư hai phát, thiếu chút nữa té xỉu, y bóp trán liên tục vậy tay, tại phóng viên vây truy chặn đường mà đi ra ngoài.

Chu Doãn Thịnh thấy y lắc lư cũng cùng rung tay, muốn nâng mới giật mình nhớ lại, bọn họ hiện tại không chỉ cách một màn hình mỏng manh, còn cách chân trời góc biển.

Một phóng viên giơ microphone lên bên miệng y, cấp bách ép hỏi: “Xin hỏi Tiết tiên sinh, vì một người không liên quan mà cử báo cha mẹ ruột cùng em gái nuôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trong lòng ngài là nghĩ như thế nào? Sao ngài có thể làm được điều này? Trái tim ngài vẫn còn ổn chứ?”

“Ý của người là ta làm không đúng?” Tiết Tử Hiên thốt nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại phóng viên kia, “Vậy người cảm thấy ta nên làm như thế nào? Xem như cái gì cũng không biết, giấu diếm hết thấy, trở mặt nhìn cha mẹ cùng muội muội ta liền thủ giết chết Tiểu Di rồi moi tìm em ấy ra? Hay là ta hẳn phải tham dự vào, giúp bọn họ hủy thi diệt tích, thanh lý trước sau, làm như vậy mới đúng phải không? Có người nói ta không có lương tâm, ngay cả cha mẹ mình cũng cử báo, vậy ta hỏi các người, giúp bọn hắn phạm pháp, giúp bọn hắn giết người, chính là có lương tâm? vậy cái mà các người cái là ‘Lương tâm’ kia thật sự rất đáng sợ.”

Phóng viên bị hỏi á khẩu không trả lời được, cho dù gã không có đầu óc, cũng biết Tiết Tử Hiên cũng không hề có gì sai. Mấy người chỉ trích hắn vô tình vô nghĩa cũng đều không dám mở miệng nói chuyện. Quan mới vừa lên, chính là thời kỳ sửa trị xã hội tập tục nghiêm khắc nhất, ai cũng không có lá gan công nhiên nói Tiết Tử Hiên duy hộ pháp luật, duy hộ chính nghĩa là vi phạm nhân luân.

Hắn vốn đứng ở đỉnh cao của pháp luật cùng đạo đức, không thể chỉ trích.

“Nghe nói ngài cùng Hoàng Di vẫn duy trì quan hệ nam nam bất chính, đây mới là nguyên nhân chính thúc đẩy người cử báo cha mẹ mình, là như vậy sao?” Tên phóng viên kia quyết tâm muốn cùng Tiết Tử Hiên đối nghịch.

Thanh niên vẫn mặt không chút thay đổi lại hiếm thấy lộ ra vẻ giận dữ, hần từng câu từng từ trầm giọng mở miệng: “Đừng dùng tư tưởng xấu xa của người làm bẩn quan hệ của chúng ta, nếu có người lấy việc này rải rác lời đồn hoặc phỉ báng danh dự chúng ta, ta sẽ áp dụng thủ đoạn pháp luật cần thiết.” Dứt lời, hần được bảo tiêu bảo vệ nhanh chóng rời đi. Hần muốn đối mặt toàn thể giới lớn tiếng nói ra tình yêu của mình cỡ nào, thế nhưng không được, hần không thể đẩy thiếu niên lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm truyền phát hoàn tất, đã chuyển sang quảng cáo, hơn nửa ngày không thể hồi thần. Hần tra xét giá cổ phiếu tập đoàn Tiết thị, có rớt xuống, nhưng biên độ không lớn, mấy dự án mua lại và sáp nhập xuyên quốc gia tuyên bố thực đúng lúc, dân chơi cổ phiếu tràn ngập tin tưởng về tiền cảnh phát triển của tập đoàn Tiết thị, có lẽ lại qua một thời gian, giá cổ phiếu sẽ tăng trở về, hơn nữa sẽ càng cao hơn trước.

Hần phun ra một ngụm trọc khí, vụn vụn không ngờ đến Tiết Tử Hiên lại sẽ lựa chọn báo cảnh sát. Hần cho rằng y sẽ ngẫm bôi xóa chuyện này, đem tổn thất cùng những ảnh hưởng tiêu cực tới Tiết gia giảm tới thấp nhất, nhưng y không có, y thế nhưng tự mình cử báo ba người Tiết Thụy, hơn nữa mở hội ký giả công bố chân tướng án kiện.

Y làm hết thấy đều là vì bảo hộ mình, hơn nữa đẩy mình ra ngoài, tránh cho truyền thông phỏng đoán lung tung, Chu Doãn Thịnh không biết cảm xúc là cái gì, hốc mắt hần có hơi cay, mũi có chút nghẹn, lung tung xoa xoa, lúc này mới mở tin tức khác.

Triệu Dân cùng Hồ Đông vẫn chưa chết trong vụ tai nạn giao thông, điểm này hần sớm có đoán trước. Không nói hần nâng hệ số an toàn chiếc siêu xe nâng lại nâng, ngay cả Maybach của Hồ Đông đều là chống đạn phòng chấn động, có thể trình độ lớn nhất bảo hộ chủ xe an toàn sinh mệnh. Hai người một đứt chân trái, một đứt chân phải, coi như là báo ứng, hần đem video năm đó Hồ Đông đụng chết cha mẹ mình phát về trong nước, việc này liên tính thanh toán xong, về phần hệ thống điều khiển tự động lưu lại trong xe, dù cho khoa giám chứng thêm một trăm năm bọn họ cũng không phá được, chỉ tưởng công trình giải trí phổ thông.

Hiện tại cảnh sát đã bắt một loạt nhân viên thiệp án, căn cứ âm thầm tìm ra chứng cứ hoàn chỉnh chỉ là chuyện sớm muộn. Trước mắt Tiết Thụy đang tại tìm luật sư biện hộ cho mình, tuy rằng mưu sát đã tiến hành, nhưng chung quy người không chết, phán một tội mưu sát chưa thành, nhiều lắm là vào tù năm ba năm, nếu xử lý thích đáng còn có thể hoãn thi hành hình phạt hai năm, trừ tổn thất trên danh dự, căn bản không cần trả giá bất cứ thứ gì.

Hần nghĩ rất đẹp, nhưng lại bất hạnh ở chỗ hần nghe theo Tiết Tịnh Y đề nghị mua hai kg ma túy dùng để hãm hại Hoàng Di. Mua bán thuốc phiện là trọng tội, hưởng chi số lượng lớn như thế, cho dù phán chung thân hoặc là tử hình cũng là có thể.

Lúc này Tiết Thụy mới hoảng, lập tức phản cung, đẩy tất cả tội danh lên đầu Tiết Tịnh Y, Tiết Lý Đan Nỵ cũng nghe luật sư đề nghị, thú nhận Tiết Tịnh Y là chủ mưu.

Trên thực tế, bọn họ cũng không oan uổng Tiết Tịnh Y, từ những chứng cứ đã biểu hiện, Tiết Tịnh Y đích xác là chủ mưu, vì đoạt lấy trái tim người anh sinh đôi, nàng tỉ mỉ định ra mấy kế hoạch giết người, có thể nói là không từ thủ đoạn, lo lắng hết lòng.

Tiết Tịnh Y biết được tất cả chứng cứ đều chỉ hướng mình, càng bối vì mua số thuốc phiện quá lớn, nàng sẽ phải nhận hình phạt nặng nhất tử hình nhẹ nhất mười lăm năm tù, cả người đều mờ mịt.

Lúc này đúng lúc phóng viên Ương Thị đến phỏng vấn ngôi sao tương lai từng được hào quang bao phủ, hiện nay thân hãm nhà tù, liền thấy nàng lắc cửa lao, khóc rống hò hét, liên tục nói mình sai lầm, mình chỉ là bị ma quỷ ám ảnh... vân vân.

“Ta muốn gặp ca ca, ta muốn luật sư, kêu ca ca giúp ta mời luật sư tốt nhất đến! Hoàng Di rời nhà đi ra ngoài, hần không chết, chúng ta không tính phạm tội.” Nàng còn tâm tồn may mắn biện giải.

Phóng viên Ương Thị đứng ở bên cạnh theo dõi một lát, chụp đủ trò hề nàng nước mắt nước mũi giàn giụa, gần như điên cuồng, lúc này mới tiến lên phỏng vấn, đã thấy vài vị luật sư xách túi công văn vội vàng đi tới, biểu tình thập phần nghiêm túc.

Phóng viên nhận ra những người này là luật sư nổi tiếng của Hoa quốc, phí cổ vấn cực cao, cho nên hoàn toàn không đem nhiếp ảnh gia đeo máy ảnh bên cạnh để vào mắt.

“Lý thúc thúc, người đến! Có phải là ca ca ta bảo thúc đến giúp ta biện hộ?” Tiết Tịnh Y cách cửa lao đi bắt góc áo luật sư Lý. Hần bạn của Tiết Thụy, nhìn hai huynh muội Tiết gia từ nhỏ đến lớn lên, nào ngờ đến sẽ xảy ra loại chuyện này.

Bởi hẳn tính cách thẳng thắn, làm người công chính, Tiết Thụy chỉ thỉnh hẳn xử lý sự vụ pháp luật của công ty, những chuyện nhận không ra người nào đó thì giao cho một luật sư khác đi làm, đây cũng là nguyên nhân hẳn không bị kéo xuống nước.

Nói thật, ngày sự kiện bùng nổ đó hẳn phi thường đau lòng, cũng phi thường khiếp sợ, dù có thể nào cũng tưởng tượng được lão hữu vì kéo dài sinh mệnh cho con gái nuôi, lại đánh chủ ý lên đầu một thiếu niên vô tội. Càng làm cho hẳn khó có thể tin là Tiết Tịnh Y ngoan độc. Nghe qua mấy đoạn ghi âm kia, hẳn lạnh toát từ trong xương cốt ra ngoài, dứt khoát không thể tưởng tượng Hoàng Di khi nghe đến mấy cái này là tâm tình gì.

Hắn tránh đi bàn tay Tiết Tịnh Y, trên mặt không tự giác toát ra cảm xúc chán ghét, lập tức từ trong túi công văn lấy ra một phần văn kiện nói: “Đây là văn kiện giải trừ quan hệ thu dưỡng của người cùng Tiết gia, Tiết Thụy cùng Tiết Lý Đan Ny đã ký tên, người cũng ký đi.”

Phóng viên sâu sắc nhận thấy được đây là một điểm nhấn, vội vàng để nhiếp ảnh sư quay chụp phần văn kiện kia. Xa tại Anh quốc Chu Doãn Thịnh cũng thấy rõ ràng nội dung trên văn kiện, quả nhiên là giải trừ thu dưỡng quan hệ, ký tên xong, Tiết Tịnh Y lập tức không có bất cứ quan hệ gì tới Tiết gia. Nàng còn muốn khiến Tiết Tử Hiên giúp nàng mở luật sư tốt nhất, nộp tiền bảo lãnh đi ra ngoài, đó là nằm mơ.

Công chúa Tiết gia từng cao cao tại thượng, từ hôm nay trở đi cái gì cũng không phải. Nga không, ít nhất nàng còn có một thân phận “Danh vọng” — tù nhân.

Nhìn thấy nơi này, Chu Doãn Thịnh thở dài một hơi, nếu không có thoát khỏi Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện, Tiết Tịnh Y hôm nay chính là hẳn ngày mai. Hẳn cũng có khả năng bởi vì hãm hại nàng mà ngồi tù, cũng có khả năng xảy ra cái gì ngoài ý muốn mà hợp lý hợp pháp dâng trái tim ra, khiến nàng cùng người âu yếm trải qua những tháng năm hạnh phúc, vui vui vẻ vẻ.

Thế nhưng dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì hẳn muốn dùng sinh mệnh đi thành toàn cho bọn họ? Xoa xoa mi tâm, hẳn thờ ơ nhìn chằm chằm thiếu nữ trên màn hình phá vỡ khóc lớn.

Giờ này khắc này, nàng không có thong dong trấn định cùng chính tề tỏa sáng như trên đại sảnh kim sắc, nàng ý đồ đoạt qua văn kiện xé rách, bị luật sư tránh đi sau liền lăn lộn đầy đất kêu khóc, ôm trái tim kêu lên đau đớn, nàng dùng hết thấy biện pháp tránh né văn kiện này, cuối cùng vẫn là như nguyện, cảnh sát vội vàng đuổi tới mang nàng đi bệnh viện, phóng viên đuổi theo phía sau xe cứu thương một đoạn, chỉ đành vô công mà về.

Video kết thúc, Chu Doãn Thịnh “bùm bùm” gõ bàn phím, rất nhanh tra ra Tiết Tịnh Y đến bệnh viện nào. Nàng không chết, nhưng thân thể suy yếu dẫn đến nàng không thể nhận thẩm phán, liền tính phán hình, cũng có thể đạt được cơ hội phóng thích, nhưng vậy thì thế nào, nàng hiện tại không nhà để về, đi ra ngoài còn không thoải mái bằng ngồi tù.

Ngưng vẫn không muốn ký tên lên văn kiện kia, nhưng Tiết Tử Hiên lại đơn phương tuyên bố giải trừ quan hệ anh em nuôi với nàng, sau đó yêu cầu pháp viện dựa theo vụ án yêu cầu cưỡng chế chấp hành.

Cha mẹ từng yêu thương nàng hiện tại hận nàng tận xương, mà ca ca nàng yêu nhất, ngay cả liếc nhìn nàng một cái đều cảm giác ghê tởm, bọn họ đều không muốn nàng, điều này làm cho nàng không còn tha thiết gì nữa.

Tiết Tịnh Y cảm thụ như thế nào, có hối hận hay không, liệu có bị suy tim mà chết hay không, Chu Doãn Thịnh một chút cũng không để ý. Hẳn xem xong tất cả tin tức tương quan, biết những kẻ từng thương tổn

mình, hoặc có ý đồ thương tổn mình đều trả qua cuộc sống thê thảm nghèo túng cũng liền an tâm.

Khi hắn chuẩn bị tắt lại máy tính, tài khoản weibo mặc danh lại phát ra tiếng nhắc nhở thanh thúy, báo có người mình theo dõi đổi mới trạng thái, hắn chỉ thêm theo dõi một mình Tiết Tử Hiên, hôm nay Tiết gia loạn trong giấc ngoài, y còn có tâm tình phát weibo?

Bị lòng hiếu kỳ thúc giục, hắn thuận tay mở ra, phát hiện người nọ chỉ viết một hàng chữ, phát một đoạn video.

“Chờ em trở về, vô luận bao lâu.” Một câu vô cùng đơn giản, không có biểu tình bán manh cũng không có tân trang hoa lệ, phía dưới kèm một video: Một bàn tay trắng nõn thon dài khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng đánh vào một quả trứng gà bằng kim loại cao nửa thước, trứng gà lung lay, vỏ ngoài “Răng rắc răng rắc” mở ra, mọc ra tay ngắn chân ngắn, sau đó quỳ xuống một bên dập đầu một bên dùng thanh âm buồn cười cầu xin tha thứ: “Chủ nhân ta sai lầm, chủ nhân tha mạng! Chủ nhân ta sai lầm, chủ nhân tha mạng.....”

Video không ngừng tuần hoàn truyền phát, thanh âm Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện nhận sai đổ vào tai, không xua đi được, Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm màn hình, trầm mặc hồi lâu.

Một nơi khác trên Trái Đất, Tiết Tử Hiên phát weibo xong, cũng đang nhìn chằm chằm màn hình xuất thần. Thông qua kiếp trước lý giải, hắn biết thiếu niên rất thích trà trộn trên mạng, em sưu tập đủ loại sản phẩm điện tử, cũng sưu tập các loại tin tức đặc sắc, em còn thích dùng acc phụ lên mạng, thuận tiện đùa giỡn fan của mình.

Đi ra khỏi âm trầm em sống rất phấn khích, rất vui vẻ, kiếp trước có Tiết Diêm làm bạn bên cạnh em, đời này sẽ là ai? Nghĩ đến đây, Tiết Tử Hiên lại thấy đau đớn đến tê tâm liệt phế. Hắn che ngực, trầm trầm gào thét. Ai cũng không biết, hắn từng ghi hận Tiết Diêm cỡ nào, hận không thể giết chết gã Ai cũng không biết, hắn từng cách hạnh phúc gần như vậy, gần đến mức chỉ cần duỗi tay là có thể chạm đến.

Hiện tại, người mà chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười khê, là có thể khiến hắn hạnh phúc vô cùng kia ở nơi nào? Có kinh hoàng không, có mệt mỏi không, có ăn no không, có mặc ấm hay không? Hắn vương bạn em, hận không thể cắt linh hồn mình thành hai nửa, một nửa đặt ở trong lòng thiếu niên, một nửa kéo dài thành dây buộc trên cổ tay mình.

Nhưng điều này chung quy đều là vọng tưởng. Tiết Tử Hiên che đôi mắt đỏ bừng, hơn nửa ngày mới giã giũa mới bước ra khỏi vực sâu tuyệt vọng, hắn có thể đợi em một kiếp, liền có thể đợi em hai kiếp ba kiếp, đời đời kiếp kiếp.

“Mặc kệ em ở nơi nào, nhớ rõ phải ăn cơm thật ngon,, ngủ đúng giờ, đừng thức đêm, không cần bởi vì lười liền mặc quần áo ngủ, như vậy không thoải mái, hơn nữa dễ bị cảm, còn có một điểm quan trọng nhất, chú ý an toàn.” Đánh xong những lời này rồi đăng lên, Tiết Tử Hiên đóng weibo buồn bã thở dài.

Hắn vẫn không buông tay tìm kiếm, nhưng Tiểu Di thật sự rất thông minh, thế nhưng một tia dấu vết cũng không lưu lại, bất quá nghĩ đến cũng phải, em có thể làm ra chiếc xe có thể tự chạy như xe u linh, tự nhiên cũng có thể giống như u linh biến mất vô tung tích, bất luận kiếp trước vẫn là kiếp này, em chưa bao giờ là loại người hồi hợt.

Chu Doãn Thịnh từng câu từng từ đọc weibo Tiết Tử Hiên mới đăng, thật sự rất bội phục y, cách xa như vậy, bản tính lạnh nhai vẫn không đổi được. Bởi Tiết gia gần đây nháo ra quá nhiều gièm pha, fan weibo của y bạo trưởng hơn một trăm vạn, đương nhiên trước đó y cũng có không ít fan, hơn nữa toàn thể giới các nơi đều có.

Weibo này vừa đăng lên, mọi người cũng đã đoán được người y chờ đợi là Hoàng Di. Có bình xẹt lại phun, nhưng phần lớn mọi người đều like, có câu nguyện cho thiếu niên bị bức đi xa, còn có người cảm thấy hứng thú với Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện, vẫn hỏi nơi nào có bán.

Tiết Tử Hiên không trả lời, hắn chỉ là nhìn chằm chằm một đám ID, hi vọng bên trong có thiếu niên âu yếm.

Đầu ngón tay Chu Doãn Thịnh đặt trên con chuột muốn like, cuối cùng lại không thể ấn xuống, hắn đóng máy tính lại, kẹp chăn lên đắp, chớp mắt vài phút lại bỗng nhiên bật dậy, đầu tiên là khó chịu vô đau, sau đó mới không tình nguyện cởi quần áo.

Nhớ ngày đó hẳn về nhà cái gì cũng không muốn làm ngồi xuống sofa, hoặc là nằm bẹp xuống giường, tự động có người đi lên vì hẳn đổi giày, cởi áo, lau mặt, ngâm chân, ngày không cần qua rất thoải mái.

Nhà, hẳn thế nhưng xem cái nơi quý quái như Tiết Trạch là nhà? Chu Doãn Thịnh táo bạo đắp giường, ném quần áo xuống đất, lòng tràn đầy phiền não lẫn vào trong ổ chăn.

Tại Anh Quốc vô công rồi nghề du dương vài tháng, tiền trong thẻ tiêu xài còn lại không bao nhiêu, lúc này Chu Doãn Thịnh mới thuê một phòng ở, mua mấy cái thiết bị máy tính tiên tiến, tính toán biên soạn mấy cái phần mềm bán lấy tiền.

Tiết Tử Hiên chưa bao giờ buông tay tìm kiếm, hẳn trải qua những ngày tháng giống như kiếp trước, không ngừng thuê thám tử tư không ngừng truy đuổi, chỉ cần nơi nào truyền lại ảnh chụp rất giống thiếu niên, hẳn liền ném xuống công vụ nặng nề không ngại xa vạn dặm mà đuổi qua, nhưng kết quả bao giờ cũng là thất vọng.

Năm tháng như trôi đưa, thời gian thấm thoát, bất tri bất giác đã qua hai năm, Chu Doãn Thịnh sớm đã cắm rễ tại Anh Quốc, hẳn không có công tác cố định, có đôi khi bán phần mềm, có đôi khi giúp công ty nào đó thiết trí hệ thống phòng ngự internet, hộ khách trải rộng các nơi trên thế giới, dần dần tích lũy một món tài phú cực lớn.

Hắn ngẫu nhiên cũng sẽ mua mấy loại cổ phiếu quản lý tài sản, nhưng tuyệt đại bộ phận gửi ngân hàng đều dùng đến tiêu xài, tỉ như mua sản phẩm khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, xe sang, biệt thự, thậm chí trang trại. Tiền với hắn mà nói chỉ là ký hiệu, tiêu hết tùy thời có thể kiếm, dần dà, sinh hoạt cũng trở nên dần dần vô vị.

Hôm nay là đêm Giáng Sinh, Trạch ở nhà gần hai tháng hẳn quyết định đi ra ngoài hẹn hò. Đây là lần hẹn hò đầu tiên sau khi hắn đi đến Anh Quốc, đối tượng là một người bạn quen trên mạng, trước đó chưa bao giờ gặp mặt qua, nhưng ngôn từ dí dỏm hài hước, nhìn ra được là thân sĩ từng được giáo dục cao đẳng.

Chu Doãn Thịnh thích thân sĩ, tốt nhất giống như Tiết Tử Hiên dưới giường ôn nhu săn sóc, trên giường cường thế điên cuồng, còn muốn có lãng mạn cùng thuần túy của nghệ thuật gia. Lúc sửa lại tóc, hắn bất tri bất giác liền đem tiêu chuẩn kén vợ kén chồng sử dụng trên người Tiết Tử Hiên, không khỏi rửa thắm một tiếng.

“Sao lúc nào cũng âm hồn bất tán! Đã đi rồi, còn nghĩ cái rắm.” Hắn miệng lưỡi nhai nói, tay lại rất không tự giác, mở máy tính, đăng nhập weibo xem xét động thái mới nhất của người nọ.

Thời điểm người nọ vẫn là nghệ sĩ đàn dương cầm, một năm cũng không thấy đăng một cái weibo, sau khi đổi nghề ngược lại thành weibo khổng, mỗi ngày sáng chiều tối đúng giờ đăng ba tin, ngẫu nhiên còn sẽ kèm video kèm ảnh chụp, chia sẻ tâm tình của mình cùng trải qua.

Hôm nay có ba tin weibo, bảy giờ rưỡi đúng giờ phát một câu “Buổi sáng tốt lành, nhớ rõ ăn bữa sáng”, những fan đã quen với loại quy luật này lục tục comment “Buổi sáng tốt lành”, giữa trưa khoảng 12 giờ là weibo kèm một tấm ảnh cơm trưa, cơm trắng đơn giản, tương giò heo, salad, ớt xanh chiên giòn, văn tự cũng thập phần ngắn gọn — ăn xong cơm trưa đừng vội vàng ngủ trưa. Buổi tối là một câu chúc phúc: Đêm Giáng Sinh bình an, hình kèm theo là Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện đội mũ Giáng Sinh.

Fan có like, có chúc phúc, có khích lệ Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện thật đáng yêu, còn có kêu gọi Hoàng Di mau về nhà. Bọn họ biết nam thần mỗi ngày vướng bận là ai, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, hẳn chỉ có thể dựa vào phương thức này, truyền đạt tưởng niệm của mình ra ngoài.

Trải qua hai năm, Tiết Tử Hiên được danh hiệu “người đàn ông ầm ập”. Mới đầu có người nói hắn là ra vẻ, là đang tẩy trắng chính mình cũng tập đoàn Tiết thị, nhưng hơn bảy trăm ngày ngày đêm đêm kiên trì, mấy thanh âm trào phúng kia dần dần biến mất, thay vào đó là cảm động cùng đồng tình.

Hắn chưa từng nói qua bất cứ lời nào lộ liễu, nhưng giữa những hàng chữ che giấu tình yêu sâu sắc làm người ta xót xa. Người khác nói hẳn là đồng tính luyện ghê tởm, hẳn có thể ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng nếu nghị luận đến trên đầu thiếu niên, lập tức sẽ thu được thư luật sư cùng tin cảnh cáo.

Những ngày đầu khi án mưu sát án bùng nổ, tập đoàn Tiết thị đích xác nhận đến một ít ảnh hưởng, nhưng hiện tại, nó đã sớm trở thành vũng như núi không thể lay động, ngay cả tộc trưởng tông tộc Tiết thị, Tiết

Diêm, đều thường thường cảm thán hậu sinh khả ứ, cho nên không ai dám cùng Tiết Tử Hiên đối nghịch, mấy anh hùng mạng, kẻ khứng đồng, sớm tiêu thanh không để lại dấu vết.

“Hôm nay căn bản chưa ăn bữa sáng, anh rời giường lúc bảy giờ rưỡi, em bảy giờ rưỡi mới bận rộn xong công tác, vừa ngủ.” Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm hình ảnh cơm trưa chảy nước miếng, “Ồ Anh Quốc không có ớt xanh chiên giòn để ăn, đói bụng quá, cơm trưa cũng trực tiếp ngủ đi, đêm Giáng Sinh vui vẻ. Thế nhưng những lời này e rằng đã chậm, chỗ anh hẳn là đã đến lễ Giáng Sinh.”

Hắn khép máy tính lại, thần nhiên thở dài. Đầu nói thời điểm lẽ lộc là lúc nhớ nhà nhất, lời này quả nhiên không sai, hiện giờ hẳn thế nhưng rất tường niệm Tiết trạch từng băng lãnh như ***g giam.

Còn đang ngẩn người, di động vang, đối tượng hẹn hò gửi tin nhắn báo địa điểm gặp mặt, hắn mới tập trung tinh thần đi ra ngoài. Hắn mua mấy căn biệt thự, còn có một tòa trang viên cổ bảo rộng lớn, nhưng kết quả vẫn cứ thích ở trong căn nhà hơn hai trăm mét kiểu dáng cổ xưa trong nội thành London.

Phòng ốc diện tích càng lớn, tâm lại càng trống trải, hắn không thích lúc lằm bằm lâu bầu còn có thể nghe được tiếng vang của mình, cảm giác cô tịch trong nháy mắt kia khiến hắn phá lệ khó chịu.

Đứng xe ở bãi đỗ xe gần nhất, hắn chậm rãi đi đến một nhà hàng ở góc đường. Trong nhà hàng phiêu đảng mùi hương thức ăn cùng rượu ngon, các tân khách tụ cùng một chỗ chúc mừng ngày hội, chốc chốc lớn tiếng nói cười, chốc chốc khe khẽ nói nhỏ, chốc chốc cười vui không ngừng. Một người phục vụ đến gần, hỏi hắn có đặt bàn trước hay không.

“Ta hẹn người.” Chu Doãn Thịnh gỡ xuống khăn quàng cổ thật dày.

Không đợi bồi bàn nói chuyện, một thanh niên da trắng ngồi một mình giơ tay lên đến tiếp đón: “Chen?”

“Là ta.” Chu Doãn Thịnh mỉm cười đi qua, không dấu vết đánh giá đối phương. Rất cao, rất anh tuấn, mặc cũng phi thường hợp dáng, nói năng lịch sự lại không mất khôi hài, hình tượng nhất trí với trên mạng.

Lần hẹn hò này rất vui vẻ thoải mái, ít nhất đối với Chu Doãn Thịnh chưa bao giờ có bạn bè mà nói là như vậy, khi rời khỏi nhà hàng, hắn vừa đi vừa suy xét muốn phát triển thêm một bước hay không, bỗng nhiên một đám đầu xe từ góc đường nhanh chóng chạy lại đây, trong miệng phát ra thanh âm uy hiếp.

Chu Doãn Thịnh còn không kịp phản ứng, thanh niên da trắng đã nhanh chóng vọt tới phố đối diện, phần lưng kẻ sát vách tường, hai tay nâng qua đỉnh đầu, biểu đạt mình không có uy hiếp. Quảng lại một mình Chu Doãn Thịnh đứng giữa đường bị băng đua xe vây quanh, xe máy phun ra khí thải khiến hắn liên tục ho khan.

Mấy cú đâm là có thể giải quyết vấn đề, Chu Doãn Thịnh hôm nay lại lười động, hắn móc ví ra đem mấy trăm tờ tiền giá trị lớn ném lên trời, mặc kệ băng đua xe cùng người đi đường giạt tiền, cất bước rời đi.

Thanh niên da trắng trở mắt nhìn một lúc, sau đó vội vàng đuổi theo giải thích: “Chen, vừa rồi rất xin lỗi, tôi không nên để cậu lại.....”

“Người không cần giải thích, Hoa quốc chúng ta có câu châm ngôn, quân tử không đứng bên tường sắp đổ, gặp nguy hiểm thời điểm mỗi người hành động theo bản năng đều là bảo hộ chính mình, đối lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.” Nói tới đây, biểu tình của hắn chợt hoảng hốt.

Đúng vậy, mỗi người đều sẽ theo bản năng bảo hộ chính mình, nhưng Tiết Tử Hiên lại không như vậy, bao giờ y cũng đặt an nguy của hắn ở vị trí thứ nhất, trong trí nhớ có một lần qua đường cái, hắn ham chơi, chỉ lo nhìn chằm chằm PSP, không nhìn đường, thiếu chút nữa bị chiếc xe siêu tốc đụng vào. Là Tiết Tử Hiên kéo hắn lại, cũng gắt gao ôm hắn vào trong ngực, bại lộ phía sau lưng mình về phía chiếc xe chạy đến, như thế, cho dù có bị đụng phải, cũng là y thừa nhận thương tổn nhiều nhất.

Trong giây phút sống còn, hành vi của bản thân sẽ không bị đại não khống chế, bọn họ làm ra lựa chọn thường thường là chấp niệm khắc sâu nhất trong lòng, chấp niệm của Tiết Tử Hiên là bảo hộ mình, đúng không? Thẳng đến giờ này khắc này, Chu Doãn Thịnh mới thể hồ quán đỉnh hiểu ra.

Hắn còn nhớ rõ nguy hiểm qua đi, người nọ nổi trận lôi đình như thế nào, điên cuồng hôn hắn như thế nào, đoạt qua PSP trong tay hắn rồi đập tan thành như thế nào, lúc ấy hắn cảm thấy rất phiền, cảm thấy là chuyện bé xé ra to, hiện nay nhìn lại, trong lòng chỉ tràn đầy cảm động cùng tiếc nuối.

Thanh niên da trắng còn đang nói gì đó bên tai, nhưng Chu Doãn Thịnh đã nghe không thấy, hắn không yên lòng cáo biệt, sau đó lái xe nhanh chóng rời đi. Về nhà, hắn mở máy tính, thấy Tiết Tử Hiên lại phát một tin weibo, chỉ có hai chữ — Nhớ em. Hình kèm theo là một bàn ăn cực lớn, một bữa ăn thật phong phú, một bàn tay đang gấp thức ăn đặt vào cái chén bên cạnh, nhưng chỗ ngồi kia lại là trống, người y chờ đợi vẫn xa tận chân trời.

Fans comment bên dưới, không hẹn mà cùng lựa chọn biểu tình rơi lệ.

“Hoàng Di, ca ca người kêu người về nhà ăn cơm!” Một người vô cùng đau đớn hô hào, rất nhiều người phụ họa.

Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm weibo này ước chừng có hơn mười phút, lúc này mới do dự không quyết ấn like. Hắn bắt đầu xem những tin tức có liên quan đến Tiết Tử Hiên.

Thanh niên càng ngày càng cường thế lãnh khốc, trên thương trường thanh danh cực kỳ không tốt, người ta đưa ngoại hiệu “Cá sấu ăn thịt người”, bởi vì y trong quá trình khuếch trương tập đoàn Tiết thị đã thôn tính các công ty đồng loại hình, trong đó không thiếu cự vô bá nào đó từng sát trá phong vân.

Hai năm trước tập đoàn Tiết thị chủ yếu làm tài chính cùng điền sản, hiện tại lại lấy cải trang chế tạo máy móc làm chủ, Tiết Tử Hiên còn thôn tính một trong những công ty nổi tiếng về chế tạo ô tô, tiếp được công trình xây dựng đường hầm xuyên biển liên thông hai lục địa Á-Âu, lợi nhuận cao tới trăm tỷ.

Y giống Thao Thiết lòng tham không đáy, đem con mắt nhìn trúngr nhất nhất cắn nuốt, hận không thể vươn xúc giác của mình đến mỗi một góc trên thế giới. Một vị cự phách thương nghiệp từng châm chọc y là nhà giàu mới nổi, hận không thể mua hết toàn thế giới, khi phóng viên hỏi, y thế nhưng mặt không chút thay đổi gật đầu, đồng ý với thuyết pháp này. Vào lúc ban đêm, y phát một tin weibo — toàn thế giới đều tìm không được em, cho nên anh chỉ có thể mua hết toàn thế giới.

Tuyên ngôn bá đạo tổng tài khiến vô số nữ sinh yêu ảo tưởng kích động mấy ngày, cũng khiến Chu Doãn Thịnh liên tục mất ngủ nửa tháng. Hiện tại, hắn lật lại từng tin từng tin weibo Tiết Tử Hiên từng đăng, xem từng cái từng cái, trái tim trống trải vắng lặng chậm rãi bị lấp đầy, cũng đồng thời được sưởi ấm.

Khi London vẫn là buổi tối mười một mười hai giờ, Đế Đô tại Hoa quốc đã là bảy giờ rưỡi sáng. Tiết Tử Hiên lại nằm mộng một đêm, bao giờ cũng lấy con đường nhỏ đầy bùn lầy ở nông thôn làm khởi điểm, lấy vực sâu vô tận làm chung kết. Hắn muốn trở lại quá khứ, trở lại lò gạch rách nát lần đầu gặp thiếu niên, nắm tay em, nói cho em biết mình sẽ hảo hảo bảo hộ em thương em. Nhưng trong mộng cho dù hắn có làm thế nào cũng làm không được, khi hắn vươn tay, thiếu niên gần ngay trước mắt sẽ bỗng nhiên trở nên xa cuối chân trời, hắn đuổi theo phương hướng em biến mất, lại một bước đạp vào vực thẳm.

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Tiết Tử Hiên theo thói quen cầm lấy di động, phát một câu “Buổi sáng tốt lành”. Tiết trạch rộng lớn hiện tại chỉ có một mình hắn ở, quản gia cùng người làm đều ở trong căn nhà ngoài hậu hoa viên. Khi mặc quần áo đi xuống bậc thang, hắn nghe được tiếng bước chân của mình vang vọng tại thang lầu, cảm giác cô tịch nháy mắt tràn ngập cõi lòng.

Hắn không thể áp chế tưởng niệm thiếu niên, lại bất lực trong việc tìm kiếm em. Em tránh né rất tốt, căn bản không lưu lại bất cứ dấu vết gì để truy tung. Có đôi khi, hắn thậm chí tuyệt vọng nghĩ: Sinh thời, liệu mình có thể còn gặp lại em lần nữa?

Hắn đi qua mặt cỏ, vòng qua phòng công tác, đi đến nhà kính hai năm trước xây dựng, bên trong không hề trồng bất cứ loại hoa quả quý hiếm nào, trừ cát cánh vẫn là cát cánh, dưới nhiệt độ thích hợp nay đã kết nụ hoa, lại qua một thời gian liền có thể đua nở.

Hắn chụp ảnh một đóa hoa mềm mại còn vương giọt sương lấp lánh, up lên weibo, mang tâm tình khẩn cầu viết xuống những lời này — truyền thuyết khi hoa cát cánh đua nở, hạnh phúc sẽ một lần nữa hàng lâm, xin cho ta một cơ hội để có hạnh phúc lần nữa, được chứ?

Xa tại London, Chu Doãn Thịnh đầu tiên là thấy câu buổi sáng tốt lành kia, sau đó lại xem tấm ảnh này, không khỏi ngây ngẩn cả người. Tiết Tử Hiên hai năm nay mê trồng hoa, thường thường up lên weibo ảnh mình tưới nước làm cỏ, mấy loại cây kia không có ngoại lệ, đều là cát cánh, hắn cứ tưởng rằng cát cánh là loài hoa y yêu thích nhất, không nghĩ tới lại là bởi vì câu hoa ngữ này.

Hoảng hốt, hắn nhớ rõ lễ Giáng Sinh năm ấy cũng đồng dạng nhận được một đóa cát cánh. Thiếu nữ bán hoa nói cát cánh đại biểu yêu tuyệt vọng, lại cũng đại biểu yêu vĩnh hằng.

Tuyệt vọng mà lại vĩnh hằng, một tình yêu như vậy không thể nghi ngờ là tàn khốc, phảng phất biểu thị cảm tình của bọn họ từ lúc vừa bắt đầu đã là bi kịch. Nhưng ai không khát cầu hạnh phúc? Tiết Tử Hiên muốn, chẳng lẽ mình không muốn sao? Chu Doãn Thịnh bỗng nhiên cảm giác phá lệ khó chịu, hắn phát hiện hình cung phản xạ của mình rất dài, phần đau đớn cùng tiếc nuối này, đến muộn chính chính hai năm.

Hắn nằm ngã vào trên giường, dùng chăn che đầu, gian nan hô hấp, trầm trầm gào thét, bất tri bất giác liền rơi lệ đầy mặt thiếp đi, ngày hôm sau tỉnh lại phát hiện đầu óc choáng váng, cả người bủn rủn.

“Không xong, ngủ quên cởi quần áo, nếu mà ở nhà khẳng định sẽ bị mắng.” Hắn mệt mỏi lắm lắm, lăn xuống giường, tìm vài viên thuốc giải cảm uống, sau đó lại nằm ngã vào trên sofa.

Đến tận buổi chiều, hắn từ mê man tỉnh lại, cơ hồ động ngón tay cũng không có khí lực, trán rất nóng, lỗ tai “ong ong ong” vang không ngừng.

Phát sốt, phải nhanh chóng uống thuốc. Nhưng trong nhà không có thuốc hạ sốt, cũng không có bạn bè để đưa vào bệnh viện. Di động liền đặt trên bàn trà, vươn tay nhưng dù có thể nào cũng với không tới. Chu Doãn Thịnh thử vài lần, rốt cuộc từ trên sofa lăn xuống đất, bò đến bên bàn trà, lấy được di động.

Lúc này hắn đã mệt mỏi ra một thân mồ hôi lạnh, ngón tay quay số điện thoại đều run rẩy, hắn cho rằng mình gọi cấp cứu, nhưng nghe đầu kia truyền đến tiếng Trung trầm thấp dễ nghe mới biết được, trong lúc mơ hồ, mình thế nhưng đã ấn dãy số đã nằm lòng.

Cuộc gọi đến từ London Anh quốc, đối Tiết Tử Hiên điều này cũng không hiếm thấy, nhưng dãy số lại phi thường xa lạ. Hắn liên tiếp hỏi mấy lần, đầu kia lại chỉ truyền đến tiếng thở dốc nặng nhọc.

Dần dần, hắn tựa hồ ý thức được cái gì, trái tim hung hăng co rút đau đớn một chút, ngữ khí bình tĩnh trở nên nghẹn ngào lại bức thiết: “Tiểu Di? Là em sao? Nói chuyện, ca ca cầu cầu em nói một câu!”

Khẩn cầu hèn mọn làm trái tim Chu Doãn Thịnh đau đớn, người sinh bệnh bao giờ cũng phá lệ yếu ớt, nhất là thời điểm xa tại dị quốc, không người chiếu khán. Hắn nhin lại nhin, cuối cùng không thể nhin xuống, nói giọng khàn khàn: “Ca ca, là em.”

“Tiểu Di, em ở nơi nào? Em làm sao vậy?” Tiết Tử Hiên lập tức nhận thấy được giọng của thiếu niên không bình thường, vội vàng rời giường mặc quần áo.

“Em sinh bệnh.” Những lời này vừa nói xong, Chu Doãn Thịnh liền như đứa trẻ lạc đường tìm được người nhà, bắt đầu khóc sụt sùi làm nũng, “Em phát sốt, thế nhưng trong nhà không có thuốc hạ sốt. Em đau đầu, lỗ tai cứ kêu ong ong, tay chân như nhũn ra không đi được, em muốn đi bệnh viện, ca ca anh đưa em đến bệnh viện đi.”

Tất cả nguy trạng kiên cường, nguy trạng không thềm để ý, đến lúc này đều sụp đổ, lộ ra yếu ớt cùng không muốn xa rời vùi lấp thật sâu dưới đáy lòng, Luân Hồi mấy đời, người này là người duy nhất cho hắn ấm áp cùng bảo hộ, là người duy nhất yêu hắn thương hắn, vĩnh viễn không thương tổn hắn.

Tiết Tử Hiên lại là kích động lại là đam ưu, ngược lại trong nháy mắt áp xuống mừng như điên. Hắn không dám chậm trễ, một mặt mở tủ tìm quần áo, một mặt ôn nhu dỗ dành: “Tiểu Di đợi, ca ca lập tức đến với em ngay, em nói cho ca ca biết địa chỉ. Em bị bệnh rất nặng, phải lập tức đi bệnh viện, nhưng ca ca nhanh nhất chín tiếng nữa mới có thể đến, cho nên phải gọi người đưa em đi bệnh viện trước. Em có khí lực mở cửa sao?”

Chu Doãn Thịnh báo ra địa chỉ, mơ hồ sên sệt nói: “Em không có khí lực, em muốn ca ca, muốn anh ôm em một cái, hôn hôn em. Em muốn tìm người hẹn hò, bắt đầu một lần nữa. Nhưng cái người kia không có tốt bằng anh, không tốt bằng một nửa của anh.”

Người trong lúc ý thức mơ hồ cuối cùng sẽ nói ra những gì trong lòng thầm thiết khát vọng nhất. Chu Doãn Thịnh cũng không thể ngoại lệ. Hắn không biết chính mình lấy phương thức mạnh mẽ cứu Tiết Tử Hiên ra khỏi vực sâu tuyệt vọng như thế nào.

Tiết Tử Hiên cơ hồ sắp bóp nát điện thoại mới có thể ức chế được xúc động lập tức bay đến bên cạnh thiếu niên, ôm em một cái, hôn hôn em. Hắn lo lắng đến ngũ tạng đều phải thiêu đốt, lại vui sướng đến choáng váng đầu óc.

“Tiểu Di, ca ca cũng nhớ em.” Hắn luyến tiếc gác điện thoại, lại ần phải liên hệ phi cơ tư nhân, liên hệ cấp dưới xa tại Anh Quốc nhanh chóng đưa thiếu niên vào bệnh viện. Lúc này, hắn không khỏi may mắn chính mình đã quyết định khuếch trương sự nghiệp đến Âu Châu, bằng không lúc Tiểu Di tứ cố vô thân, hắn lại không có năng lực bảo vệ em.

Hắn một mặt dỗ thiếu niên từ từ nói nói, một mặt chạy vào thư phòng, dùng một chiếc điện thoại khác liên hệ trợ lý, đầu kia, Tiểu Di đã ngủ, tiếng hít thở có chút trệ tắc, chậm chậm vang bên tai, hắn lại luyến tiếc ngắt điện thoại, mà là áp nó lên ngực.

“Vâng, Tiết tổng, tôi lập tức liên hệ sân bay.” Đêm khuya một hai giờ bị đánh thức, trợ lý cũng không dám có chút thăm oán. Đây chính là bảo bối mà tổng tài tìm hơn hai năm, nếu lại làm mất, tổng tài sẽ lột da hắn.

“Anh Quốc bên kia tôi sẽ liên hệ Vincent, khiến hắn lập tức đuổi qua.” Nghe nói thiếu niên bị sốt rất nghiêm trọng, có lẽ ngay cả mở cửa cũng không có sức, trợ lý lập tức liên hệ nhân viên bảo vệ thường cùng bọn họ hợp tác, mở khóa hắn là dễ như trở bàn tay.

“Được, cậu bảo hắn nhanh lên!” Tiết Tử Hiên cắt đứt điện thoại, đem một di động khác dán tại bên tai, nghe nghe tiếng hít thở của thiếu niên, lúc này mới chạy về phòng đổi một bộ tây trang, lấy hộ chiếu lái xe đi ra ngoài.

Một ngày này, nam thần không có cập nhật weibo, có người nói hắn rốt cuộc không giả vờ được nữa, có người nói công việc rất bận, còn có người nói có lẽ đã tìm được Hoàng Di, thế nhưng, Tiết Tử Hiên xa trên tầng mây đã không đếm xỉa tới, trên đường chạy tới sân bay, hắn vẫn không tắt điện thoại, mặt là cảm tai nghe, tham lam nghe tiếng hít thở của thiếu niên tiếng.

Ước chừng hai mươi phút sau, đầu kia truyền đến tiếng kêu nóng vội, Vincent chạy tới. Đối phương chú ý tới thiếu niên gắt gao cầm di động, trên màn hình biểu hiện chính là số điện thoại của boss, hắn cố rút điện thoại ra lại không hề có biện pháp, chỉ có thể giơ tay thiếu niên lên trò chuyện, “Boss, cậu ấy cầm di động không chịu buông ra xem ra cậu ấy rất nhớ ngài.”

“Không cần nhiều lời vô nghĩa, nhanh chóng đưa người đi bệnh viện, trời lạnh, nhớ rõ mang khăn quàng cổ cho em ấy, mặc áo khoác, lại bọc thêm một cái chăn lông.” Tiết Tử Hiên lại là nôn nóng lại là ngọt ngào, đợi bên kia đồng ý mới cực kỳ không nỡ ngắt máy.

Nguyên lai, khi hoa cát cánh đua nở, hạnh phúc thật sự sẽ một lần nữa hàng lâm.

Nếu một người rất nhiều năm không sinh bệnh, ngẫu nhiên bệnh một lần, chẳng sợ chỉ là cảm mạo nho nhỏ, cũng sẽ có vẻ đặc biệt nghiêm trọng, Chu Doãn Thịnh bị đưa đến bệnh viện sốt cao bốn mươi độ, tuy rằng ngắt đi, trong miệng lại còn không ngừng nói mê sảng.

Tiết Tử Hiên bằng nhanh nhất tốc độ đuổi tới London đã là hơn chín tiếng sau, thiếu niên vẫn còn đang mê man, má phỉm đỏ ửng không bình thường, mày cau thật chặt, môi khô héo nứt nẻ, nhìn qua cực kỳ tiều tụy.

“Boss.....” Vincent ngồi bên giường bệnh lập tức đứng lên.

“Suyt, đừng ồn đến em ấy, đi ra ngoài nói.” Tiết Tử Hiên đè thấp giọng.

Hai người đi đến hành lang, nhẹ giọng trò chuyện.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Chỉ là cảm mạo phát sốt bình thường, truyền dịch xong là có thể trở về.”

“Ân, đêm qua vất vả cậu, cảm ơn.” Tiết Tử Hiên thật lòng cảm tạ Vincent có thể đuổi tới trong thời gian nhanh nhất.

“Không cần, nhớ rõ trả thù lao cho tôi là được.” Vincent đắm đắm bả vai thanh niên, thần nhiên rời đi.

Tiết Tử Hiên trở lại phòng bệnh, nhìn chăm chăm nhìn chăm thiếu niên nằm trên giường bệnh, mê man bất tỉnh. Em đã mười chín tuổi, cao lên rất nhiều, nhưng dáng người vẫn gầy yếu như trước, môi khép mở, tựa hồ đang nở nụ cười.

Tiết Tử Hiên ghé sát vào nghe, phát hiện em đang gọi “Ca ca”, ngữ khí thập phần yếu ớt, còn ám tàng vô cùng không muốn xa rời. Trong nháy mắt này, cường tráng trấn định cùng thông dong đều sụp đổ, hần chôn mặt bên gò má nóng bỏng của thiếu niên, thấp giọng nghẹn ngào. Hần rất tưởng niệm em, từ cái nhìn đầu tiên nhìn thấy em, thật hận không thể tìm chiếc ***g giam em lại, lại hận không thể dung hòa em vào trong cốt nhục.

“Tiểu Di, em rất bướng bỉnh. Về sau nếu em lại rời nhà trốn đi, ca ca nhất định đánh gãy chân em.” Thật vất vả bình phục cảm xúc, hần ngẩng đầu, dùng hai tay run rẩy khẽ vuốt má thiếu niên, trong miệng phun ra những lời cực kỳ uy hiếp.

“Boss, đây là giấy tờ của Hoàng thiếu, vừa rồi Vincent giao cho tôi.” Trợ lý đẩy cửa tiến vào, thấy boss hai mắt đỏ bừng, mặt mang nước mắt, trong mắt ẩn hiện khiếp sợ. Hần không nghĩ tới boss mặt lạnh lạnh tâm, uy nghi nhiếp nhân cũng có lúc thất thổ như vậy.

Tiết Tử Hiên tiếp nhận giấy chứng nhận nhìn nhìn, Yusuf-Chou, tên tiếng Anh rất phổ thông.

“Vì sao lại la họ Chu?” Hần có chút kỳ lạ, lại cũng không miệt mài theo đuổi, quá khứ đã qua, thiếu niên muốn vứt bỏ hết thấy bắt đầu lại là rất bình thường.

“Hiện tại đã ba giờ sáng, cậu cũng mệt mỏi, tìm khách sạn nghỉ ngơi đi thôi.” Hần vẫy tay với trợ lý.

“Vậy ngài thì sao?” Trợ lý có chút chần chờ.

“Ta ở đây cùng Tiểu Di, sáng mai cậu mang bữa sáng lại đây, phải là cơm Trung, tốt nhất là cháo canh gì đó.” Tiết Tử Hiên một mặt phân phó, một mặt nhúng ướt bông gòn, nhẹ nhàng chà lau cánh môi thiếu niên khô héo nứt nẻ.

“Vâng, vậy tôi cất hành lý vào tủ.” May mà Vincent đặt là phòng bệnh vip, có một phòng khách một phòng ngủ thêm phòng bếp và wc, còn có sofa, tủ quần áo, bàn ghế các loại gia cụ. Trợ lý sắp xếp hành lý cho boss xong, lúc này mới cáo từ rời đi.

Tiết Tử Hiên vắt một cái khăn nóng, lau người cho thiếu niên, lau xong chính mình cũng tắm rửa sạch sẽ, chui vào ổ chăn, gắt gao ôm thiếu niên vào trong ngực. Một lần này, không cần uống số lượng lớn thuốc ngủ hần cũng có thể thiếp đi, một đêm vô mộng.

Hôm sau, Chu Doãn Thịnh từ hôn trầm tỉnh lại, phát hiện cả người đau nhức vô cùng, tay chân cũng vô lực. Một hơi thở nóng rực thổi phất tại bên tai, hần quay đầu nhìn.

“Anh anh anh, sao anh lại ở chỗ này?” Hần khiếp sợ đến mức nói chuyện không lưu loát.

“Em sinh bệnh, gọi điện cho anh nói rất nhớ em, muốn anh hôn em, ôm em một cái, còn bảo anh mau lại đây đưa em đi bệnh viện, vì thế anh liền đến.” Tiết Tử Hiên nằm nghiêng bên cạnh thiếu niên, một bàn tay bị thiếu niên gối lên, một bàn tay chen vào ôm vòng eo thon gầy.

“Phóng thí!” Chu Doãn Thịnh lập tức phủ nhận. Hần bệnh hồ đồ, căn bản không biết chính mình bệnh sau đó nói thật lòng, cái gì mà hôn hôn, ôm một cái? Mấy lời buồn nôn như vậy nhất định không phải hần nói, nhất định không phải!

“Em không tin? Nghe một chút xem.” Tiết Tử Hiên lấy di động ra, bắt đầu mở file ghi âm. Cuộc điện thoại này không thể nghi ngờ là hồi ức trân quý nhất của hần, không có thứ hai, đương nhiên hần muốn vĩnh viễn bảo tồn.

Chu Doãn Thịnh sắc mặt tái nhợt dần dần chuyển hồng, hoàn toàn không thể tin được người khóc khóc tức tức làm nũng trong điện thoại sẽ là chính mình, đều nói tại thời điểm yếu ớt nhất, người đầu tiên mình nhớ tới chính là người quan trọng nhất của họ. Hần không biết những lời này đúng hay không, nhưng tính tế suy tư, trên thế giới này, tựa hồ chỉ có Tiết Tử Hiên mới là vương bên cùng tiếc nuối duy nhất của hần.

Đoạn thu âm thật sự rất dài, ngay cả tiếng hít thở khi mình mê man cũng không để sót. Tiết Tử Hiên nghe được ngon lành, Chu Doãn Thịnh lại thấy xấu hổ cực, đoạt di động qua tắt đi.

“Cám ơn anh không ngại từ xa vịn dầm chạy tới.” Hấn sờ sờ gò má nóng bỏng, chân thành nói.

“Giữa chúng ta cần gì nói cám ơn, khi em khổ sở liền nhớ tới anh đầu tiên, anh rất cao hứng.” Tiết Tử Hiên ôm chặt thiếu niên, dùng má cảm thụ nhiệt độ trên trán em, cười nói, “Hiên tại không bị nóng nữa, đợi một lát chúng ta liền xuất viện về nhà!”

“Về nhà nào?” Chu Doãn Thịnh ngốc hồ hồ hỏi, bệnh nặng một hồi, đầu óc hẳn có chút chuyển bất động.

“Em muốn về nhà nào? Em ở nơi nào, chỗ đó chính là nhà của anh.” Tiết Tử Hiên thẳng tắp nhìn vào đáy mắt thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh bị y nhìn rất không được tự nhiên, muốn tách rời khỏi, lại đột nhiên bị siết chặt eo, thiếu chút nữa tắt thở. Hai tay hắn đặt trên ***g ngực cường tráng không ít, thấp giọng nói: “Chờ em hết bệnh, chúng ta liền đi về đi.”

Tiết Tử Hiên không dấu vết hít sâu, run giọng hỏi: “Về chỗ nào?”

“Về nước, về Tiết trạch.” Chu Doãn Thịnh rút cuộc buông tay chống cự, sau đó yên tâm thoải mái chui vào cái ôm ấm áp của thanh niên.

Trái tim Tiết Tử Hiên treo cao chậm rãi rơi xuống đất, một mặt cười nhẹ một mặt đi hôn đôi môi khô rang đối diện. Đây là một cái hôn rất mềm nhẹ rất lâu dài, đầu lưỡi ngăn lại đầu lưỡi, chậm rãi ma sát, tinh tế giao triền, tiếng “chặc chặc” mong mảnh vang tại bên tai, tựa như thỏa mãn than thở.

Một nụ hôn hoàn tất, hai người tham lam chăm chú nhìn nhau, khẽ cười.

Ba ngày sau, hai người trở lại Hoa quốc. Phóng viên trong lúc vô ý chụp được hình ảnh hai người tay trong tay đi ra sân bay, phát lên mạng, mọi người thế mới biết nam thần vì sao liên tục mấy ngày không đổi mới weibo, nguyên lai không phải không thể tiếp tục, mà là tìm được người âu yếm nhất.

Thanh niên cao lớn tuấn mỹ, thiếu niên thon gầy tinh xảo, một buồng mi cười nhẹ, một ngưỡng mặt nói chuyện, nhìn qua cực kỳ xứng đôi. Tiết Tử Hiên vốn không cho phép truyền thông bốn phía đưa tin về mình vậy mà không phong sát tấm ảnh này, còn phát weibo, cực kỳ thành kính viết xuống bốn chữ — cảm tạ có em.

Trong tuyệt vọng, cảm tạ có em Một đường đi tới, cảm tạ có em Em là sự tồn tại tốt đẹp nhất trên đời.

Tuy rằng không biết điểm xúc động ở nơi nào, nhưng các fans nhìn tấm ảnh nắm tay cùng những lời này, khóc thành ngu ngốc.

Tiết trạch vẫn như cũ, chỉ nhiều một nhà kính cự đại, bên trong đầy hoa cát cánh. Ngày Chu Doãn Thịnh trở về đang lúc cát cánh nở đầy những đóa hoa nho nhỏ màu tím nhìn qua cực kỳ xinh đẹp.

Tiết Tử Hiên từ sau lưng ôm chặt hẳn, hạ xuống những nụ hôn dày đặc lên bên má cùng cổ, trên mặt tràn đầy khoái hoạt, Chu Doãn Thịnh đang chuẩn bị nghiêng đầu, cho y một nụ hôn sâu, quản gia lại gõ gõ cửa thủy tinh, nói: “Tiết Tịnh Y lại tới, nàng bệnh rất nặng, chúng ta không dám đụng vào nàng, tiên sinh ngài muốn đi xem sao?”

“Tiết Tịnh Y?” Chu Doãn Thịnh nhướn cao một bên lông mi. Hấn cho rằng Tiết Tịnh Y gặp tai ương lao ngục cùng thân bại danh liệt đã kích, trái tim yếu ớt kia sẽ không chịu được gánh nặng, nhưng hiển nhiên hẳn nghĩ sai lầm.

“Ân, nàng cứ cách một hai tháng liền đến.” nụ cười nhẹ ôn nhu trên mặt Tiết Tử Hiên khuynh khắc tán đi.

Hắn đã khởi tố pháp viện cùng Tiết Tịnh Y cường hành giải trừ quan hệ anh em nuôi, Tiết Tịnh Y trừ cái họ, hiện tại chẳng còn liên quan gì đến Tiết gia, Tiết Thụy bị phán ngồi tù bảy năm, Tiết Lý Đan Nỵ năm năm, Tiết Tịnh Y thủ phạm chính bị hình phạt tù mười lăm năm, lại bởi vì tình trạng thân thể đạt được cơ hội phóng thích.

Nhưng nàng không có người nhà, không có tiền bạc, phóng thích thật không được thoải mái như ngồi tù, ít nhất ở trong tù có cơm ăn, có chỗ ở, ở bên ngoài lại màn trời chiếu đất, ăn bữa hôm lo bữa mai, nàng không có tiền mua thuốc, thanh danh rất thối cũng tìm không được công việc, cảnh ngục đúng giờ đến kiểm tra nàng thấy nàng thật sự đáng thương, mỗi tháng giúp đỡ nàng mấy trăm đồng tiền.

Chu Doãn Thịnh đi đến cổng lớn, cơ hồ không dám tin tưởng, người ghé vào trên cửa sắt, sắc mặt vàng như sáp, gầy trơ cả xương, tóc rối tung từng là tiểu công chúa Tiết gia cao cao tại thượng.

“Tiểu Di, anh trở lại rồi! Em sai lầm, cầu anh tha thứ cho em đi! Em bị quỷ mê tâm hồn mới làm như vậy, thực ra em không muốn đâu, mỗi ngày em đều hối hận, mỗi ngày đều đang tỉnh lại, em thật sự biết sai rồi, anh nói ca ca tha thứ cho em, đón em trở về đi? Em là thân nhân duy nhất của anh, chúng ta vui vui về sinh hoạt cùng nhau chẳng lẽ không tốt sao? Tiểu Di, anh cho em đi vào, chúng ta hảo hảo nói chuyện.” Thấy thiếu niên trong tay ôm một bó cát cánh, Tiết Tịnh Y lên tiếng hô to.

Nàng biết cầu Tiết Tử Hiên cũng vô dụng, hẳn một chút cũng sẽ không thương hại nàng, mỗi lần đều sai bảo tiêu ném nàng ra ngoài, ánh mắt nhìn nàng giống như nhìn một thứ rác rưởi ghê tởm. Cho nên nàng chỉ có thể cầu Hoàng Di, chỉ mong hẳn niệm tình máu mủ tương liên cho nàng một con đường sống.

Rời khỏi Tiết gia, nàng mới biết được sinh hoạt bên ngoài gian nan cỡ nào, sinh hoạt khốn khổ chỉ là thứ yếu, tra tấn trên tinh thần lại không ngừng không nghỉ. Nàng hiện tại là tội phạm giết người toàn quốc đều biết, khắp nơi nhận khinh bỉ, khắp nơi bị xa lánh, căn bản không thể sống dưới ánh mặt trời.

Cái gì kêu chuột chạy qua đường mỗi người kêu đánh, cuối cùng nàng đã cảm nhận được.

“Ta cũng không dám sống cùng người, ta sợ ngày nào đó đang ngủ, người một đao moi đi trái tim ta.” Chu Doãn Thịnh lắc lắc bó hoa, ngữ khí lạnh nhạt.

Tiết Tử Hiên ôm hẳn xoay người rời đi, khoát tay với bảo tiêu, liền có người nam cường tráng hán khiêng Tiết Tịnh Y kêu gọi không ngớt đi. Người này, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn biến mất trong sinh hoạt của họ.

Tháng chín năm sau, hai người ra nước ngoài nhận giấy kết hôn, nhưng không tổ chức lễ kết hôn, cũng không đi tuần trăng mật toàn cầu, mà là trở lại gia hương của Chu Doãn Thịnh tại vùng Tây Bắc hẻo lánh.

“Di, cái lò gạch của em sao lại biến thành như vậy?” Mang con dâu đến cho cha mẹ ông bà nội xem, Chu Doãn Thịnh đầy mặt sừng sốt. Cái gò đất từng vô cùng đơn giản, hiện tại xây hàng rào xi măng, còn dựng trần, vừa nhìn đã thấy vô cùng xa hoa.

“Anh sửa, tiết thanh minh mỗi năm anh đều sẽ lại đây tiếp kiến ba ba ma ma, gia gia nãi nãi.” Tiết Tử Hiên bình tĩnh dọn hương nến cùng cúng phẩm.

Chu Doãn Thịnh trầm mặc hơn nửa ngày mới than thở nói: “Anh có tâm. Ba mẹ em có báo mộng cho anh, máng anh bắt cóc nhi tử của bọn họ, hại Hoàng gia tuyệt hậu không vậy?”

“Tiết gia của anh không phải cũng tuyệt hậu sao?” Tiết Tử Hiên ôn nhu cười rộ lên.

“Được rồi, huề nhau.” Chu Doãn Thịnh nhún vai, bỏ giấy vàng vào chậu than đốt lên, lại rót mấy chén rượu vẩy xuống đất, báo cáo cho cha mẹ ông bà biết sinh hoạt của mình trong mấy năm nay.

Cái lò gạch nhỏ vẫn rách nát như xưa, Tiết Tử Hiên không đành lòng động đến một viên gạch một mảnh ngói nơi này, chỉ sửa chữa khu vườn phía trước cùng hàng rào bao quanh. Chu Doãn Thịnh cầm lấy cái bát thủng lỗ đặt tại trên cửa sổ, cảm thán nói: “Năm đó em thích ngồi ở chỗ này nghịch bùn nhất, một bên chơi một bên nhìn chăm chăm ngoài cửa, hi vọng ba mẹ về nhà thăm em.”

Tiết Tử Hiên đau lòng hôn hôn hai gò má em, nói: “Muốn nghịch bùn với anh không?”

Chu Doãn Thịnh hoàn toàn không tưởng tượng ra hình ảnh Tiết Tử Hiên quý khí bức người ngồi xổm trên mặt đất vo bùn, nhện không được cười ha hả: “Thôi đi, em chỉ là tùy tiện nói nói. Đi, chúng ta đi vào làm cơm tối. Em muốn ăn nui.”

“Món này anh biết.” Tiết Tử Hiên xắn tay áo.

Hai người một nhóm lửa, một nhồi bột, nước sôi thì nắn bột vào nồi nước. Nói thật, nước lèo rất khó uống, nhưng hai người lại ăn ngon lành, trời vừa tối đen liền lăn lên kháng, nhiệt liệt quán chặt lấy nhau.

Tiết Tử Hiên qua loa khai thác vài cái liên đụng vào, một bàn tay nâng đỡ cái eo gầy gò của thiếu niên, một bàn tay nâng cằm em, nhìn thật sâu vào đáy mắt phủ đầy sương mù, nói giọng khàn khàn: “Nói, em sẽ mãi mãi không rời khỏi anh.”

“Ô ô quá, quá nhanh!” Chu Doãn Thịnh cái gì cũng không nghe thấy. Thanh niên giống một đầu dã thú phát tình, mãnh lực mà lại nhanh chóng va chạm vào điểm mẫn cảm nhất, khiến em bị bao phủ trong tình triều ngập đầu.

“Nói, em vĩnh viễn không rời xa anh, bằng không anh tình nguyện giết chết em, lại chết trên người em.” Tiết Tử Hiên hai mắt đỏ thẫm, gần như thất khống. Hắn một lần lại một lần xỏ xuyên qua thiếu niên, cử chỉ điên cuồng tỏ rõ hắn cũng không chỉ là nói nói mà thôi.

Chu Doãn Thịnh bấu mười ngón tay vào cơ lưng cường tráng của thanh niên, gian nan nói: “Em... em vĩnh viễn không, rời xa anh, như vậy được rồi sao? Anh chậm một chút, em muốn hồng mắt.” Hắn vịn vẹo vòng eo, ý đồ né tránh động tác điên cuồng kia.

“Được rồi.” Tiết Tử Hiên hừ nhẹ, quả nhiên đành chỉ công kích, lại cũng chỉ có một giây, giây tiếp theo, hắn liền rút ra toàn bộ, lại ấn vào toàn bộ, tốc độ tuy rằng chậm lại, lực đạo cùng chiều sâu lại làm người ta khó có thể thừa nhận.

Chu Doãn Thịnh cảm giác mình bị lừa, khóc khóc tức tức bắn ra, liều mạng co rút hậu huyết, muốn cho cầm thú trên người tinh quan thất thủ.

Trong lúc bị giáp công, Tiết Tử Hiên bỗng nhiên lật úp em xuống, tấn công từ phía sau. Hắn găm cắn tằm lưng thiếu niên bóng loáng, ấn xuống từng đóa mai hồng trên vai em, cửa sổ rộng mở, ánh trăng rải xuống trên những đóa hoa màu tím cùng màu trắng.....

—Hoàn—

Vâng, hoàn rồi ạ X”D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiet-tu-hien>